

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Eve Dallas çivi gibi sert
ateş kadar yakıcı."
Stephen King

sereniti

NORA ROBERTS

HAIN ÖLÜM

Bir Eve Dallas Polisiyesi

©psilon®

Nora Roberts

J.D. Robb

Eve Dallas Serisi 12

HAIN ÖLÜMÜ

Bir cinayet işlenmekteydi.

Yaşam, mahremiyet ekranı kapatılmış camların ardında yaşanan ölümün kırk altı kat kadar altında tüm gürültüsü, kayıtsızlığı ve hızıyla akmaya devam ediyordu.

New York hoş Mayıs akşamlarında en güzel günlerini yaşıyordu. Cadde kenarlarında tomurcuklanmış çiçeklerden ve çiçekçilerden yükselen kokular tüm sokaklara yayılırdı. Bu çiçek kokuları, kara ve hava trafiğiyle kapanmış yollarda gökyüzüne yayılan egzoz kokusunu neredeyse bastırıyordu.

Yayalar ruh hallerine göre değişen şekilde koşturuyor, geziniyor ya da yürüyen bantlara biniyorlardı. Çoğunun üzerinde bu güzel 2059 baharının modası olan yanardöner renkli tişörtler ve gömlekler vardı.

Seyyar satıcılar çarpıcı renklerde gazlı içecekler satıyordu ve ızgara soyalı sandviçlerden yükselen buhar yumuşacık akşam havasına karışıyordu.

Gençler solmaya başlayan gün ışığından istifade ederek halka açık spor alanlarında dans edip antrenman yapıyorlardı; toplar, çemberler ve çeşitli aletlerle sağlıklı kalmak için ter döküyorlardı. İnsanlar caddelerdeki aktif hayatı tercih ettiğinden Times Meydanı'ndaki video dükkânları boştu. Ama seks shoplar ve cinselliğe hitap eden mekânlar kendi müşterilerine hizmete devam ediyordu.

Baharda pek çok insan cinselliğe ihtiyaç duyuyordu.

Hava otobüsleri insanları gökyüzü alışveriş merkezlerine taşıyor, arkalarından seyreden reklam zeplinleri alışveriş alanlarına daha ve daha çok müşteri çekmek amacıyla dolaşıyorlardı.

Satın al ve mutlu ol. Peki ya yarın? Daha çok satın al.

Çiftler açık havada akşam yemeklerini yemeye hazırlanıyor, planlarından, güzel havalardan ve güne dair yaşadıklarından bahsederek yemek öncesi içkilerini yudumluyorlardı.

Şehirdeki yaşam kıpırdanmaya, filizlenip çiçek açmaya devam ederken üst kattaki bir yaşam sona ermekteydi.

Katil, kadının adını bilmiyordu. Çılgınlık atarak dünyaya geldiğinde annesinin ona yapıştırdığı etiketin katil için bir anlamı yoktu. Onu dünyadan yine çılgınlık eşliğinde gönderirken beraberinde götürdüğü ismin elbette anlamı yoktu.

Önemli olan kadının orada olmasıydı. Doğru zamanda doğru yerde.

Kadın 4602 numaralı süitin temizliği için gelmişti. Katil sabırla beklemekteydi, neyse ki kadın onu çok bekletmemişti.

Kadının üzerinde, Palace Otel'in oda hizmetlisi personelinin şık siyah üniforması ve beyaz önlüğü vardı. Kahverengi parlak saçları şehirdeki en iyi otelin her çalışanından beklenildiği üzere derli topluydu ve siyah, sade bir tokayla ensesinde toplanmıştı.

Kadın genç ve güzeldi ki bu durum katilin hoşuna gitmişti. Gerçi doksan yaşında ve çok çirkin olsaydı da planına uygun hareket edecekti.

Ama pembe yanakları ve kara gözleriyle genç ve çekici olması yaptığı işi daha keyifli bir hale getiriyordu.

Kadın elbette önce kapıyı çalmıştı. İki kere çalmış ve gerektiği üzere her vuruş arasında belli bir süre beklemişti. Bu durum adama geniş dolaba saklanma fırsatı vermişti.

Kadın kapıyı elindeki giriş kartıyla açıp, “Oda temizliği,” diye seslendi. Onun mesleğindeki boş odalara bile girişlerini haber verirken kullandıkları canlı ama tekdüze tonu kullanmıştı. Odaya girdiğinde yatak odasından geçerek banyoya doğru ilerledi ve elindeki temiz havluları James Priory adına kayıtlı odanın banyosundaki kullanılmış havlularla değiştirmeye başladı.

Banyoyu toparlarken kendi kendine bir şarkı mırıldanmaya başladı, çalışırken onu oyalayacak hareketli bir melodiydi. Katil dolaptaki köşesinden, *tıpkı çalışırken ıslık çalmak gibi*, diye düşündü. Bunu o da yapabiliyordu.

Kadın tekrar odaya dönüp, daha sonra toplamak üzere kullanılmış havluları yere bırakana ve yatağa yönelip mavi örtüyü düzeltmeye başlayana kadar bekledi.

Kadın, çarşafı özenle sol köşede düzgün bir üçgen şekline getirdi ve geri çekilerek yatağa baktı. Yaptığı işten gurur duyduğu belliydi.

Güzel, kendi de yaptığı işle gurur duyardı.

Hızla harekete geçti. Kadın yalnızca göz ucuyla üzerine doğru gelen bir karartı görmüştü. Çok yüksek sesli ve uzun bir çığlık attı ama bir faydası olmazdı, çünkü Palace Otel’in odaları ses geçirmezdi.

Kadının bağırması katilin de işine geliyordu. İş yapacak doğru ruh haline girmesine yardımcı oluyordu.

Kadın hızla üniformasının cebindeki iletişim cihazına doğru atıldı. Adam hemen kadının kolunu kavrayarak, çığlığı acılı bir inlemeye dönüşene kadar sertçe geriye doğru büktü.

“Buna izin veremeyiz, değil mi?” Katil iletişim cihazını alarak odanın diğer tarafına doğru fırlattı. “Gerçi senin pek hoşuna gitmiyordur ama bu durumda pek söz hakkın yok!”

Bir kolunu kadının boğazının altından geçirerek ayaklarını yerden kesecek şekilde yukarı kaldırdı ufacık bir şeydi zaten, elli kilo ya var ya yoktu. Nihayet kadın oksijensizlikten hareket etmemeye başladı.

Yanında destek olarak güçlü yatıştırıcılarla dolu şırıngalar getirmişti ama kadın o kadar ufak tefekti ki hiçbirine gerek kalmamıştı.

Kolunu gevşettiğinde kadın dizlerinin üzerine düştü. Katil ellerini birbirine sürterek gülümsedi.

“Müzik açılsın,” diye talimat verdiğinde, müzik sistemine önceden programladığı *Carmen* operasından yüksek sesli bir aria tüm odayı doldurdu.

Katil adeta notaları içine çekiyormuş gibi derin nefesler almaya başlayarak, *muhteşem*, diye düşündü.

“Pekâlâ, artık işe koyulalım.”

Kadını döerken ıslık çalıyordu. Tecavüz etmeye başladığında mırıldanıyordu. Boğarken ise şarkı söylemeye başlamıştı.

1. BÖLÜM

Ölümde pek çok katman vardır. Öfkenin neden olduğu ölümlerde bu katmanlara yenileri eklenir. Tüm bu katmanları irdeleyip ölüm nedenini bulmak ve adaleti yerine getirmek ise onun göreviydi.

Cinayet ne şekilde işlenmiş olursa olsun, ister soğukkanlılıkla ister dürtüsel bir heyecanla, o ölümü başlangıç noktasına kadar takip etmeye yemin etmişti. Ve kurbana hizmet etmeye.

New York Şehri Polis ve Güvenlik Teşkilatı'nda görevli Teğmen Eve Dallas bu gece rozetini takmamıştı. Rozetini, polis silahı ve iletişim cihazıyla birlikte utanç verici ölçüde gösterişli bulduğu avuç içi büyüklüğündeki ipek, sık bir çantaya tıktırmıştı.

Bir polis gibi giyinmemişti. Üzerinde, uzun ince vücudunu sararak gözler önüne seren, derin sırt dekolteli, kayısı tonlarında parlak bir gece elbisesi vardı. Boynunda ısıllı ısıllı parlayan bir sıra pırlantayla işlenmiş zarif bir gerdanlık vardı. Mücevherlerinin geri kalanı, kısa bir süre önce zayıf bir anında deldirmeyi kabul ettiği kulaklarından sallanıyordu.

Dahası kahve tonlarında kısıcık saçlarına yağmur damlaları gibi saçılmış diğer pırlantalarla kendini çok gülünç hissediyordu.

Ancak ipek ve pırlantalar ona ne kadar göz kamaştırıcı bir hava katmış olursa olsun, gözleri hâlâ polis gözleriydi. Konyak rengini andıran sarımsı kahverengi gözleri sert bakıyordu. Bu gözler muhteşem balo salonunu, çevredeki insanları ve yüzleri taradı, güvenliği inceledi.

Yukarıdaki sık alçı kaplama tavana belli belirsiz yerleştirilmiş kameralar mekânı tüm açılarıyla görebilecek kadar donanımlıydılar. Tarayıcılar, üzerinde gizli silah taşıyabilecek konukları ya da personeli ortaya çıkaracak kadar detaylı çalışıyordu. Ve personelin içinde, konukların arasında dolaşarak içki servisi yapan bir düzine eğitimli güvenlik mensubu vardı.

Şu anda bulundukları organizasyona özel davetliler katılabilirdi ve davetiyelerde giriş kapısında okutulan holografik bir mühür vardı.

Tüm bunlar ve Eve'in göremediği diğer önlemlerin nedeni şu anda balo salonunun çeşitli köşelerinde teşhir edilen, değeri yaklaşık beş yüz yetmiş sekiz milyon doları bulan mücevher, tablo ve parçalardı.

Her teşhir alanı dikkat çekici bir şıklıkla tasarlanmıştı. Aynı zamanda her biri hareketi, ısıyı, ışığı ve ağırlığı ölçen duyarlı sensörlerle korunuyordu. Eğer konuklardan ya da personelden birisi niyetini bozup ufak bir küpeyi olsun, ait olduğu yerden almaya kalkarsa tüm çıkışlar kapanıp kilitlenecek, alarmlar çalmaya başlayacak ve NYPGT'dan seçkin bir ekip olay yerine gelerek özel güvenlikle birleşecekti.

Eve epey büyük ve kalabalık bir yerde olduğunu düşününce alaycı bir tavırla tüm bunların birçok kişinin aklını çelebileceğini düşündü. Bununla birlikte hazırlıkların profesyonelce olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ama zaten Roarke denince ilk akla gelenlerden biri de profesyoneldi.

“Eee, Teğmen?” İrlanda’nın buğulu havasını taşıyan ses, keyifli bir tonda sormuştu. Eve dikkatini ona çevirdi.

Ama zaten söz konusu Roarke olduğunda bir kadının dikkatini çekmemesi mümkün değildi.

Günaha teşvik edecek kadar mavi gözleri, Tanrının en iyi günlerinden birinde şekillendirdiği yüzünde ıslıl ıslıl parlıyordu. Eve onu incelerken bakışları genç adamın biçimli dudaklarına kaydı. Genelde onda uzanıp hafifçe ısırma isteği uyandıran bu dudaklar, tek kaşı gibi hafifçe bir kenarından yukarı kıvrılmıştı. Roarke’in uzun, biçimli parmakları sahiplenir bir biçimde Eve’in çıplak koluna dolanmıştı.

Yaklaşık bir yıldır evliydim ama bu kadar sıradan bir temas bile hâlâ Eve’in nabzının hızla atmaya başlamasına neden oluyordu.

Eve’in, “Etkileyici bir parti,” demesi Roarke’in tebessümünü çekici ve etkileyici bir gülümsemeye çevirdi.

“Evet, öyle değil mi?” Roarke hâlâ Eve’in kolunu hafifçe tutarak bakışlarını balo salonunda gezdirdi.

Roarke’in gece kadar siyah saçları neredeyse omuzlarına kadar geliyordu. Bu görüntüsü Eve’e, İrlandalı vahşi bir savaşıyı hatırlatıyordu. Bu uzun ve yapılı vücut, şık ve siyah bir takımın yardımıyla iyice karşı konulmaz bir hal almıştı. Odadaki pek çok kadının da Eve’e katıldığı belliydi. Şayet kıskanç bir tip olsaydı, sırf kocasına yöneltilen bu ateşli ve şehvet dolu bakışlar için bile odadaki pek çok seçkin kadının kıcını tekmelemesi gerekirdi.

Roarke, “Güvenlikten memnun musun?” diye sordu.

“Ben hâlâ bu işin, senin bile olsa bir otelin balo salonunda düzenlenmesinin riskli olduğunu düşünüyorum. Etrafta yüz milyonlarca dolar değerinde ıvır zıvır var.”

Roarke hafifçe yüzünü buruşturdu. “Aslına bakarsan ıvır zıvır tabiri, tanıtım ve reklamlarda hedeflediğimiz kavrama pek uygun değil. Magda Lane’in resim, mücevher ve hatıra eşya koleksiyonu şimdiye kadar açık arttırmaya çıkan en seçkin koleksiyonlardandır.”

“Evet kadın ciddi köşeyi dönecek.”

“Öyle olmasını umalım. Çünkü Roarke Şirketler Grubu güvenlik, teşhir ve açık arttırma düzenlemelerinden sorumlu olarak pastadan büyük bir pay bekliyor.”

Roarke dikkatle odayı taramaya devam ediyordu. Kesinlikle bir polis olmamasına rağmen en az karısı kadar ne yaptığını bilir bir tavırla balo salonunu inceliyor, ölçüp biçiyor ve gözlemliyordu.

“Onun sadece ismi bile fiyat tekliflerini gerçek değerinin üzerine taşıyacak. İşler bittiğinde elde edilecek meblağın, koleksiyonun gerçek değerinin iki katı olacağını düşünebiliriz bence.”

Daha neler, diye düşündü Eve. “Gerçekten insanların başka birinin eşyalarına yarım

milyar bayılacaklarını düşünüyor musun?”

“İhtiyatlı bir tahmin benimki. Duygusal faktörleri işin içine katmıyorum bile.”

“Tanrı aşkına.” Eve sadece başını sallayabildi. “Bunlar sadece ıvır zıvır.” Sonra tek elini kaldırdı. “Ama bir dakika. Pardon ben kiminle konuştuğumu unuttum. İvır zıvır kralı şendin değil mi?”

“Teşekkür ederim, sevgilim.” Roarke o ıvır zıvırın bazılarını kendisi ve onun için göz koyduğundan şimdilik bahsetmemeye karar verdi.

Roarke bir parmağını havaya kaldırdı. Aynı anda hemen yanında, elinde şık kristal şampanya kadehleriyle dolu bir tepsi taşıyan bir görevli belirdi. Roarke iki kadeh alarak birini Eve’e uzattı. “Şimdi, artık güvenliğimi incelemeyi bitirdiysen sen de biraz rahatlayıp, gecenin keyfini çıkarmaya başlayabilirsin.”

“Keyfini çıkarmadığımı kim söyledi?” Ama Eve burada bir polis olarak değil, Roarke’in eşi olarak bulunduğunu biliyordu. Bu, insanların arasında dolaşıp, çeşitli omuzları sıvazlamak anlamına geliyordu. Ve ona göre insanoğlunun bulduğu en kötü işkenceye katlanması gerekecekti: Havadan sudan bahsetmek.

Roarke onun aklından geçenleri bildiğinden Eve’in elini kaldırarak dudaklarına götürdü. “Bana karşı o kadar iyisin ki.”

“Bunu da hiçbir zaman aklından çıkarma tamam mı?” Eve destek için şampanyasından bir yudum aldı. “Pekâlâ kiminle konuşmam gerek?”

“Ev sahibiyile başlamamız gerek diye düşünüyorum. Seni Magda’yla tanıştırayım. Onu seveceksin.”

Eve, “Aktrisler,” diye homurdandı.

“Önyargılar çok yanıltıcıdır. Ayrıca,” diye devam etti Eve’i balo salonunun diğer tarafına doğru götürürken, “Magda Lane bir aktristen daha fazlasıdır. O bir efsane Eve. Bu onun meslekteki ellinci yılı ve bunu başarabilenler bir elin parmaklarını geçmez. Bu sektör bunun hayalini kuranları çiğneyip tükürüp atmasıyla ünlüdür. Ama Magda Lane sinema endüstrisindeki her değişimi, her tarzı, her modayı ününden hiçbir şey kaybetmeden başarıyla atlattı. Bunu başarmak için oyunculuk yeteneğinden fazlası lazım. Bu ciddi bir güç gerektirir.”

Eve onun gözlerinde parlayıp sönen ışıkları görebiliyordu. Gülümsedi. “Ondan hoşlanıyorsun değil mi?”

“Kesinlikle. Dublin’de küçük bir çocukken, bir gün sokaklardan özellikle uzak olmam gereken bir akşam vardı. Bir cebimde bir sürü cüzdan, diğerinde arakladığım başka şeyler, peşimde de bir dolu polis.”

Eve’in bu akşam için ruj sürmeyi unuttuğu dolgun dudakları arasından bir hıhlama çıktı. “Çocuk her yerde çocuk işte.”

“İşte, her neyse bir sinema salonuna girdim. Sekiz yaşındaydım ve oturup filmi izlemeye başladım. Beni ölesiye sıkacağını düşündüğüm bir dönem filmiydi. Orada oturmuş perdeye bakarken hayatımda ilk kez Magda Lane’i gördüm. *Gururun Çöküşü*’nde Pamela’yı oynuyordu.”

Roarke yerlere kadar uzanan, beyaz renkli ışıltı ışıltı bir gece kıyafetini sergileyen teşhir

bölümüne işaret etti. Oyuncu Magda Lane'in droid kopyası kocaman beyaz elbise içinde zarif hareketlerle salınıyor, reverans yapıyordu.

“O şeyin içinde nasıl yürümüş?” diye merak etti Eve. “Bir ton gibi gözüküyor.”

Roarke gülümsemesine engel olamadı. Elbisenin ihtişamdan ziyade eksikliğini görmek tam da Eve'e göreydi. “Neredeyse on beş kiloluk bir kostüm olduğu söyleniyor, sana kadının güçlü olduğunu söylemiştim. Her neyse, onu perdede ilk gördüğümde üzerinde bu kostüm vardı. Ve sonraki bir saat boyunca nerede olduğumu, kim olduğumu, açlığımı ya da eve yeterince cüzdanla gitmezsem yiyeceğim yumrukları unuttum. Kendimden geçmiş gibiydim. İnanılmaz bir şeydi Eve.”

Roarke konuşmasını hiç kesmeden, kendine seslenenlere dönüp sadece gülümsemekle ya da el sallamakla yetindi. “O yaz gidip *Gururun Çöküşü*'nü dört kez daha izledim ve ücretini de ödedim. Şey... aslına bakarsan bilet parasını bir kez ödedim. Daha sonra ne zaman kendimden geçmek istesem sinemaya gittim.”

Eve artık Roarke'ın elini tutuyordu. Karanlıkta oturmuş, karşısındaki edanda beliren görüntülerle kendinden geçen küçük oğlan çocuğunu gözünde canlandırabiliyordu.

Sekiz yaşındayken içinde yaşadığı acı ve şiddet dolu dünyadan başka bir dünya keşfetmişti.

Eve Dallas da sekiz yaşında, daha önceki zamanlarını hatırlamayacak kadar örselenmiş küçük bir kız olarak doğdu, diye düşündü. Neredeyse aynı şey değil mi bu?

Eve onu hemen tanıdı. Roarke bugünlerde pek sinemaya gitmiyordu şahsi sinema salonları sayılmazsa ama binlerce disklik bir film arşivi vardı. Eve son bir yılda onunla otuz yıldır İpledigiinden daha fazla film izlemişti.

Magda Lane'in üzerinde, büyüleyici ve seksi vücudunu bir sanat eseri gibi saran alev kırmızısı bir elbise vardı. Kadın altmış üç yaşındaydı ama yeni yeni orta yaşa giriyordu. Eve, onun bu döneme kendi kurallarını koyarak yaklaştığını görüyordu. Şu kadın hiçbir şeyden ya da hiç kimseden emir alacak tipte değildi.

Saçları olgun buğday rengindeydi ve dalgalar halinde çıplak omuzlarına dökülüyordu. Dudakları da vücudu gibi diri ve dolgundu. Elbisesiyle aynı tonda bir kırmızıya boyanmıştı. Teni süt gibi bembeyazdı. Cildinde tek kırışık yoktu. Yay gibi uzun ve biçimli kaşının sol tarafında bir ben vardı.

Bu koyu renkli kaşların altında ıslıl ıslıl yeşil gözleri vardı. Keskin bakışlarla ve kadınlara has bir tavırla bir süre Eve'i süzdü. Bakışları Roarke'a döndüğünde yüzü güneş gibi aydınlandı.

Etrafında bir sürü insan olduğu halde kaygısız bir gülümsemeyle başını salladı ve ellerini iki yana açarak kendini çevreleyen kalabalığın arasından sıyrıldı.

“Aman Tanrım, harika görünüyorsun.”

Roarke, Magda Lane'in ellerini alarak her ikisini de öptü. “Ben de aynı şeyi sana söylemek üzereydim. Büyüleyici görünüyorsun Magda. Her zamanki gibi.”

“Evet ama bu benim işim. Sense bu şekilde doğmuşsun. Seni şanslı piç. Ve bu da karın olmalı.”

“Evet. Eve, Magda Lane.”

“Teğmen Eve Dallas.” Magda’nın buğulu bir sesi vardı. Alçak ama sırlarla dolu gibiydi. “Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum. Geçen sene düğüne gelemediğimde yıkılmıştım.”

“Atlatmış gibi görünüyorsunuz.”

Magda’nın kaşları kalktı sonra gözlerinde takdir dolu bir bakış belirdi. “Evet atlattım. Bizi yalnız bırak Roarke. Çekici karınla baş başa muhabbet etmek istiyorum. Sen fazlaca dikkat dağıtıyorsun.”

Magda zarif elini sallayarak onu yolladı. Yüzük parmağındaki elmas, kuyruklu yıldız gibi ışığı yansıttıktan sonra Magda teklifsiz bir şekilde Eve’in koluna girdi.

“Pekâlâ, hadi bizle konuşmak için boğazımıza yapışacak insanların olmadığı bir yer bulalım. Havadan sudan konuşmak kadar bayıltıcı bir şey olamaz değil mi? Elbette şu an sen de benimle öyle bir muhabbet için köşeye sıkıştığını sanıyorsun ama seni temin ederim konuşmamız havadan sudan olmayacak. Ayıp sayılacak ölçüde yakışıklı kocanın oğlum olacak yaşta olmasının hayattaki en büyük üzüntülerimden biri olduğunu söyleyerek başlayabilir miyim?”

Eve kendini balo salonunun arka köşesinde otururken buldu. “Bunun her ikinizi de neden durdurduğunu anlamış değilim.”

Magda keyifli bir kahkaha atarak tazelenen şampanya kadehini yudumladı ve elini sallayarak servis elemanını yolladı. “Benim hatam. Kendimden yirmi yaş küçük ya da büyük sevgili edinmeme prensibim var. Bu prensibi de hayatta bozmam. Ama,” duraksayarak tekrar şampanyasını yudumladı ve Eve’i incelemeye başladı, “hakkında konuşmak istediğim Roarke değil, sensin. Aslına bakarsan vakti geldiğinde tam âşık olacağını düşündüğüm tipsin.”

Eve’in şarabı boğazına kaçtı. Gözlerini kırpıştırarak Magda’ya bakakaldı. “Bunu söyleyen ilk kişisin.” Bir an kendini tutmaya çalıştıktan sonra pes etti. “Pekâlâ, neden öyle söyledin?”

“Oldukça çekicisin ama görünüşünle onu kör edecek kadar da değil. Bunu komik buldun ha?” Magda onaylayarak başım salladı. “Güzel. İyi bir espri anlayışı her erkeğin hoşuna gider ama özellikle Roarke’in doğası gereği çok daha çekicidir.”

Magda karşısındaki kadının çok sağlam bir görünüşü olduğunu düşündü. Ne fazla görkemli ne de sersemleticiydi ama iyi bir kemik yapısı, berrak gözleri, güzel hatları ve güçlü çenesinin ortasında Çekici bir gamzesi vardı.

“Görünüşün ona çekici gelmiş olabilir ama sırf görünüşle Roarke’ı elinde tutamazsın. Onun güzelliğe karşı bir ilgisi ve sempatisi olduğunu biliyorum. Benim de ona karşı ilgim olduğundan seni medyadan takip ettim.”

Eve meydan okurcasına hafifçe başını eğdi. “Sınavı geçtim mi?”

Magda iyice keyiflenerek kırmızı ojeli tırnağını kadehinin çevresinde gezdirdikten sonra, şampanyasını tekrar kırmızı dudaklarına doğru kaldırarak bir yudum daha aldı. “Zeki ve kararlı bir kadınsın. Kendi ayaklarının üstünde durmayı başarmakla kalmıyor, bu ayakları hak eden kışları tekmelemekte de kullanıyorsun. Beyni olan güzel bir kadınsın ve bu ortamda çevrene baktığında gözlerinden okunan duygu şu: ‘Bu ne tür bir saçmalık? Kimsenin yapacak

daha iyi işleri yok mu?’ ”

Eve’in merakı iyice artmıştı. O da Magda’yı incelemeye başladı. Karşısındaki kadının rol kesmeye bayılan bir afetten fazlası olduğunu kabul etmeliydi. “Sen gerçekten aktrist misin yoksa psikolog falan mı?”

“Her iki mesleğin de bazı ortak özellikleri olduğunu düşünüyorum. Başlangıçta da şimdi de Roarke’ın parası umrunda olmadı sanıyorum. Bence bu da Roarke’ın ilgisini çekmiştir. Senin doğrudan onun kollarına atıldığını pek canlandıramıyorum gözümde. Öyle olsaydı seni yanında tutmaz, herhalde seninle biraz gönül eğlendirip yollardı.”

“Tutmak derken? Ben onun lanet oyuncaklarından biri değilim!”

“Hayır, değilsin.” Bu kez Magda kadehini Eve’e doğru kaldırdı. “Adam sana deli gibi âşık ve bunu görmek çok hoş. Hadi şimdi bana polislikten bahset biraz. Hiç polisi oynamadım. Kendilerine ait olanı korumak adına kanun dışı işler yapan kadınları canlandırdım ama hiç kanuna hizmet edip başkalarına ait olan şeyleri korumaya çalışan birini canlandırmadım. Heyecan verici bir meslek olmalı?”

“Meslek işte. Her meslek gibi iyi ve kötü yanları var.”

“Her meslek gibi olduğundan şüpheliyim. Cinayetleri çözüyorsun. Bizler... Siviller diye tabir ediyorsunuz sanırım... İster istemez cinayet de dahil bu süreci çok büyüleyici buluyoruz.”

“Ölen kişi siz olmadığınızdandır muhtemelen.”

“Kesinlikle.” Magda başını geriye doğru atarak şen bir kahkaha attı. “Tanrım senden çok hoşlandım. Anladığım kadarıyla işinden bahsetmek istemiyorsun. İnsanlar dışarıdan benim işimin de heyecanlı ve büyüleyici olduğunu düşünür.

Halbuki o da bir meslek işte... her meslek gibi iyi ve kötü yönleri var.”

“Epey filmini gördüm. Sanırım Roarke’ta her filmin var. Şey... tuzaga düşürmeyi planladığı adama âşık olan sahtekâr bir kadını canlandırıdığın film favorim. Eğlenceli bir filmdi.”

“*Kuş Kapanı*.Evet güzel bir filmdi. Baş roldeki aktör Chase Conner’dı ve ona âşık olmuştum. Kısa süre sonra bitse de ilişkimiz de eğlenceliydi. Filmdeki kokteyl sahnesinde giydiğim gece elbisesi müzayede parçalarından.”

Magda bakışlarını balo salonuna çevirdi ve etrafına bakındı. Bir zamanlar kendisi için vazgeçilmez olan eşyalarına keyifle baktı. “Müzayede iyi bir gelir getirecek ve Magda Lane Performans Sanatları Vakfı’nın temeli atılacak. Kısa bir süre sonra da bir kariyerin ve yaşamın kesitleri açık arttırmaya çıkarılacak.”

Magda dönüp, ufak veşık bir oda gibi tasarlanmış başka bir teşhir bölümüne baktı. Kenarda parıl parıl bir gece elbisesi vardı, tuvalet masasında açık bir mücevher kutusu bulunuyordu. Açık kutuda zincirler ve değerli taşlarla bezeli kolyeler vardı. “Epey kadınsı ve şık bir meslek değil mi?”

“Evet, yani tercih meselesi.”

Magda arkasına yaslanarak gülümsedi. “Bir zamanlar tek tercihimdi. Ama zeki bir kadın oyunculuk gibi kaypak bir kariyerde kendini sürekli geliştirmeden varlığını sürdüremez.” “Şimdi ne yapıyorsun?”

Magda, “Evet, evet,” diye mırıldandı. “Senden cidden çok hoşlandım, insanlar neden böyle bir şey yaptığımı, neden bu kadar çok şeyi verdiğimi sorup duruyor bana. Ne söylüyorsunuz biliyor musun?”

“Hayır, ne?”

“Daha uzun süre yaşamayı ve çalışmayı planladığımı söylüyorum. Daha fazlasını toplayacak yeteri kadar vaktim öldüğünü söylüyorum.” Magda tekrar şuh bir kahkaha attı ve bakışlarını Eve’e çevirdi. “Aslında doğru ama hepsi bu değil, dahası var. Bahsettiğim vakfi kurmak benim büyük bir hayalimdi. Oyunculuk bana çok şey kattı. Ben hâlâ ortalıkta, gündemde ve tüm bunların keyfini çıkarabilecek durumdayken kazandıklarımı başkalarına aktarmak istiyorum. Gençler için ödüller, burslar, atölye çalışmaları, çeşitli kurumlar. Genç bir oyuncu ya da yönetmenin, kariyerine benim ismimi taşıyan bir yerde başlaması fikri hoşuma gidiyor. Kibir denilebilir sanırım.”

“Hiç sanmıyorum. Bence buna zekâ denir.”

“Ah, Tanrım senden giderek daha çok hoşlanıyorum. Off, işte Vince de durmuş bakışlarımı yakalamaya çalışıyor. Oğlum,” diye açıkladı Magda. “Bu fantezimle ilgili güvenlik ve medya işlerinden o sorumlu. Öyle talepkâr bir genç adam ki,” diye ekleyerek oğluna doğru el salladı. “Bu özelliğini kimden almış Tanrı bilir! Tamam gösteriye başlamam için gereken işaretimi de aldım.” Ayağa kalktı. “Önümüzdeki birkaç hafta şehirdeyim. Umarım tekrar görüşürüz.”

“Çok hoşuma gider.”

“Ah, Roarke, harika zamanlama.” Roarke masalarına doğru yaklaşırken Magda sevgiyle ona baktı. “Şimdilik tatlı karını bırakmak zorundayım. Görev çağırıyor. Çok yakın bir zamanda bir akşam yemeği daveti bekliyorum ki her ikinizle de biraz daha sohbet edebileyim. Üstelik senin uşağının yaptığı o muhteşem yemekleri de özledim. Adı neydi?”

Eve dudaklarını büzerek, “Summerset,” dedi.

“Ah, evet elbette. Summerset. Hadi görüşürüz.” Aralarından süzülüp geçmeden önce Roarke’ı her iki yanağından iyice öptü.

“Haklıymışsın. Onu çok sevdim.”

“Seveceğinden emindim.” Roarke karısını bir yandan çıkışa doğru götürüyordu. “Akşamın keyfini kaçıracağım için özür dilerim. Ama bir sorunumuz var.”

“Güvenlikle ilgili bir sorun mu? Biri ceplerine biblo atmaya mı karar vermiş.”

“Hayır. Hırsızlıkla ilgili bir şey değil. Cinayet.”

Eve’in gözleri birden kısıldı. Sıradan bir kadından hemen polis moduna geçmişti. “Kim öldü?”

“Bana gelen habere göre temizlik personelinde biri.” Roarke, Eve’in kolunu tutmuş, asansörlere doğru götürüyordu. “Güney kulesinde, kırk altıncı katta. Ama ayrıntıları bilmiyorum,” dedi Eve’e konuşma fırsatı vermeden. “Otel güvenliğinin personel müdürü yeni haber verdi.”

“Polise haber verildi mi?”

“Sana haber verdim değil mi?” Asansörle güney kulesine doğru çıkarken Roarke’ın

bakışları ciddileşmişti. “Güvenlik burada olduğumu ve senin de yanımda olduğunu biliyordu. Önce beni ve seni haberdar etmeye karar vermişler.”

“Pekâlâ hemen kızmaya gerek yok. Cinayet olup olmadığını bile bilmiyoruz daha. Bu tip ölümlerde insanlar genelde cinayeti düşünmeye eğilimlidir. Ama genelde işin aslı kaza ya da doğal sebepler oluyor.”

Eve asansörden indiği anda gözleri çizgi halini alacak kadar kısıldı. Koridorda kat hizmetlisi üniforması içinde histerik bir kadın ve takım elbiseli bir sürü adam vardı. Odalarından kafalarını uzatmış ve meraklı gözlerle olayın ne olduğunu anlamaya çalışan bir sürü konuk da bulunuyordu.

Eve küçük, saçma çantasını açıp rozetini çıkardı ve havaya kaldırarak insanların arasından geçti.

“NYPGT, alanı boşaltın. Konuklar odalarına girsin lütfen, otel güvenliği de geri çekilsin. Ve birisi şu bağırان kadınla ilgilensin. Güvenlik şefi kim?”

“Benim.” Koyu renk tenli ve dazlak olan uzun, ince bir adam öne çıktı. “John Brigham.”

“Brigham, benimle gel.” Giriş kartı olmadığından kapıyı işaret etmişti.

Güvenlik şefi kapıyı açtığında Eve içeri girdi. Giriş doğrudan oturma alanına açılmıştı.

Oturma alanı çok gösterişliydi. Ağzına kadar dolu bir bar da dahil, güzel ve şık mobilyalarla döşenmişti. Etraf bir kilise kadar düzenliydi. Panoramik camlarda mahremiyet ekranları indirilmiş ve bütün ışıklar açılmıştı.

Eve, “Kız nerede?” diye sordu Brigham’a.

“Yatak odasında, solda.”

“Olay yerine geldiğinizde kapı açık mı yoksa kapalı mıydı?”

“Ben geldiğimde kapalıydı. Ama önceden öyle miydi bilmiyorum. Kat hizmetlilerinden Bayan Hilo bulmuş onu.”

“Koridordaki kadın mı?”

“Evet.”

“Pekâlâ, bir bakalım.” Eve odaya doğru ilerleyerek kapıyı açtı.

Odada yüksek sesli müzik yayını vardı. Buradaki ışıklar da sonuna kadar açıktı ve yatağın üzerinde şımarık bir çocuğun fırlattığı kırık bir bebek gibi duran kadının üzerinde parlıyordu.

Tek kolu inanılmaz bir açıyla bükülmüştü. Yüzü dövölme veya darp nedeniyle morarmış ve kapkara olmuştu. Üniformasının eteği beline kadar sıyrılmıştı. İnce metal bir kablo boğazına sıkıca geçirilmiş ve ölümcül bir gerdanlık gibi derisine oturmuştu.

Roarke, “Sanırım doğal sebepleri eleyebiliriz,” diye mırıldandı.

“Evet. Brigham, sen ve diğer kat görevlisi dışında kimler girdi bu odaya?”

“Hiç kimse.”

“Cesede yaklaştınız mı? Cesede ya da odadaki başka bir şeye dokundunuz mu?”

“Kuralları biliyorum Teğmen. Şikago Polis ve Güvenlik Teşkilatı’nda Suça Müdahale birimindeydim. On iki sene çalıştım. Hilo hemen beni aradı. İletişim cihazında çığlık çığlığa bağırıyordu. İki dakika içinde buraya geldim. Hilo kırkıncı kattaki kendi bölümüne gitmişti. Süite girdim ve sonra yatak odasına geldim. Bakarak incelediğimde kurbanın öldüğünü

anladım. Roarke’ın otelde olduğunu ve sizin de yanınızda bulunduğunu biliyordum. Derhal kendisiyle irtibat kurdum. Süitin güvenliğini sağlayıp Hilo’yu çağırttım ve gelişinizi bekledik.”

“Çok güzel, Brigham. Bizim meslekten olduğuna göre bazen bir olay yerinin, yardım etmeye çalışan eller tarafından nasıl mahvedildiğini bilirsin. Kurbanı tanıyor muydun?”

“Hayır. Hilo, adının Darlene olduğunu söyledi. Küçük Darlene. Ondan sadece bu kadarını öğrenebildim.”

Eve gözleriyle olay yerini tarıyordu. Hâlâ kendini bir adım geride tutuyor, cinayete varan adımları hesap etmeye çalışıyordu. “Bana bir iyilik yap, ve Hilo’yu sessiz bir yere götür. Birazdan onunla özel bir görüşme yapmak istiyorum. Olayı önce merkeze bildirmem gerek. Mühürlenmeden odaya girmek istemiyorum.”

Brigham cebine uzanarak küçük bir mühür kabı çıkardı. “Adamlarımdan birinden bunu getirmesini istedim. Ve bir kayıt cihazı,” diye ekledi ve ufak yaka mikrofونunu Eve’e uzattı. “Olay yeri setiniz yanınızda değildir diye düşündüm.”

“İyi düşünmüşsün. Biraz Hilo’nun yanında kalmanı istiyorum.”

“Hallederim. Onunla görüşmeye hazır olduğunuzda benimle irtibat kurun. Bu arada sizin ekibiniz gelene kadar kapıda iki adam görevlendireceğim.”

“Teşekkürler.” Eve rahat bir tavırla mühür kabını çalkalamaya başladı. “Neden polislikten ayrıldın?”

Brigham ilk kez gülümsedi. “Şu andaki patronum reddetmesi imkânsız bir teklifte bulundu.”

“Eminim bulunmuşsundur.” Brigham odadan çıkarken Eve, Roarke’a dönmüştü. “Soğukkanlı bir yapısı ve iyi gözleri var.” Eve ayakkabılarını mühürlemeye başlamıştı ki onlarsız daha iyi olacağına karar verdi. Ayakkabılarını çıkararak ayaklarını ve ellerini spreyledi. Mührü ve kayıt cihazını Roarke’a uzattı.

“Odayı kaydetmene ihtiyacım var.” Eve iletişim cihazını çıkardı.

Roarke el bilgisayarının ekranındaki verileri okumaya başladı. “Adı Darlene French. Bir yıldan uzun süredir burada çalışıyormuş. Sadece yirmi iki yaşındaymış.”

“Çok üzgünüm.” Eve uzanarak Roarke’ın koluna dokundu ve kocası alev alev yanan gözlerini kendine çevirene kadar bekledi. “Şimdi onunla ilgilenmeye başlayacağım. Kayda başla, tamam mı?”

“Evet, pekâlâ.” Roarke el bilgisayarını cebine koyarak kayıt cihazını çalıştırdı.

“Kurban Darlene French olarak teşhis edildi. Kadın, yirmi iki yaşında, Roarke Palace Otel’de oda hizmetlisi olarak çalışıyor. Cinayet mahalli 4602 numaralı süit. Dava yetkilisi olay yerinde bulunan Teğmen Eve Dallas. Yine olay yerinde bulunan ve geçici yardımcı olarak bu görüşmeyi kayıt altına alan şahıs Roarke. Merkeze haber verildi.”

Eve yataktaki bedene doğru ilerledi. “Olay yerinde boğuşma izleri yok ama kurbanda, özellikle yüz kısmında, dövülme sonucu olabilecek morluklar ve yaralar var. Kanların saçılma desenine bakılırsa kurban yataktayken dövmeye devam edilmiş.”

Eve tekrar odaya baktı. Yerde, banyo kapısının hemen önündeki iletişim cihazını gördü.

“Sağ kolu kırılmış,” diye devam etti. “Kurbanın kasıklarındaki morluklar ve vajinal bölgesindeki yaralar ölüm öncesi tecavüzü işaret ediyor.”

Eve nazıkçe kurbanın hissiz ellerinden birini kaldırdı. Mikro gözlüklerinin yanında olmasını isterdi ama dikkatle eli incelemeye başladı. “Tırnak içinde biraz deri var,” diye mırıldandı. “Sert bir darbe indirmişsin değil mi Darlene? Afferim sana. Kurbanın tırnak diplerinde deri, muhtemelen kıl ve iplikler var.”

Çok büyük bir özenle bedeni çevirdi. Kurbanın üniforması göğüslerinin üstünde hâlâ ilikliydi. “On sevişmeye vaktin olmamış ha? Kıyafetlerini yırtıp çıkarma zahmetine bile katlanamadın değil mi? Onu sadece döv, kemiklerini kır ve tecavüz et. İnce bir kablo, görünüşüne göre gümüş kurbanı boğmak için kullanılmış. Kablonun uçları boğazın ön kısmında birleştirilip iyice kıvrılmış. Bu durum katilin kurbanı yüz yüze boğduğunu gösteriyor. Kendisi üstte kurban alttayken. Tüm açılar kaydettin mi?” diye sordu Roarke’a.

“Evet.”

Eve başını sallayarak kurbanın başını kaldırdı. Kablonun arka kısmını görebilmek için kendi başını hafifçe eğmişti. “Bunu da çek,” dedi. “Onu çevirirken kablo biraz kayabilir. Kablo hâlâ tek parça ve arka tarafa doğru devam ediyor, kanama minimum. Kurbanı dövmeyi ve ona tecavüz etmeyi bitirene kadar kabloyu kullanmamış. Onun üzerine oturmuş.” Eve gözlerini iyice kısarak odaklanmıştı. “Kurbanın her iki tarafına bir dizini yerleştiriyor. Bu noktada artık kurban çok fazla mücadele etmiyor. Katil kabloyu sadece kurbanın boynu üzerinden geçiriyor ön tarafta birleştiriyor ve her iki ucu da ters istikamette çekiyor. Çok uzun sürmüş olamaz.”

Ama Darlene mücadele etmiş olmalıydı. Bedeni içgüdüsel olarak üzerindeki ağırlıktan kurtulmak için mücadele etmişti muhtemelen. Boğazı telin uyguladığı baskıdan yanmış, acı ve korku içindeki çığlıkları boğazına takılıp kalmış olmalıydı. Kalbi hızla çarpmaya başlamış, bu davul gibi gümbürtüler oksijensizlikten kulaklarında çınlamış olmalıydı.

Ayakları çırpınmış, elleri hava almak için teli bulmaya çalışmış olmalıydı. Kan beynine, gözlerinin arkasına dolmaya başlayana ve artık deli gibi çarpan kalbi vazgeçene kadar.

Eve geri çekildi. Yanında olay yeri seti olmadan yapabileceği çok az şey vardı. “Bu odanın kimin adına kayıtlı olduğunu öğrenmem gerek. Oda temizliği çalışma programını da istiyorum.” Eve dolaba doğru ilerleyerek içine göz attı. “Hilo ile konuşacağım. Personelden Darlene’i tanıyan birileriyle konuşmanın da yardımı olur.” Bir taraftan da çekmecelere bakmaya başlamıştı.

“Hiç kıyafet yok. Tek parça bir şey yok. Sadece kurbanın banyodan çıkarken bıraktığı birkaç kullanılmış havlu. Bu odaya kayıtlı olan kimse var mı?”

“Öğrenirim. Darlene’in ailesiyle görüşmek isteyeceksindir.”

“Evet.” Eve derin bir nefes aldı. “Eğer evliyse kocasıyla da. Erkek arkadaşı, sevgilisi, eski sevgilileri. Seks cinayetlerinin onda dokuzunda katil bunlardan biri olur. Ama şu anda katilin onda birlik kısımdan olduğunu düşünüyorum. Vakada hiçbir kişisellik yok, tutku ya da yakınlığa dair hiçbir şey yok.”

“Tecavüzde yakınlığın yeri yoktur.”

Eve, “Hayır, olabilir,” diye düzeltti. Ve o bu konuyu çoğu kişiden daha iyi bilirdi. “Saldırgan ve kurban birbirini tanıyorsa, en ufak bir geçmişleri varsa yalnızca saldırganın fantezisinden ibaret olsa bile, bir yakınlık olabilir. Bu olayda ise her şey buz gibi. Aletini onun içine sokmuş, gidip gelmiş ve boşalmış. Kadını dövmeye bile daha çok zaman ayırdığından eminim. Bazı adamlar bundan daha çok zevk alır. Ön sevişme gibi.”

Roarke kayıt cihazını kapadı. “Eve. Bu davayı alma. Başkasına devret.”

“Ne?” Eve gözlerini kırıştırarak kendine gelmeye çalıştı. “Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Bunları tekrar tekrar zihninde yaşamayı istemiyorum.” Uzanarak Eve’in yanağına dokundu. “Seni incitiyor.”

Eve onun özenle babasından bahsetmekten kaçındığını fark ediyordu. Sekiz yaşına kadar tekrar tekrar yaşadığı dayaklar, tecavüzler ve tüm o dehşet...

Eve sadece, “Eğer izin verirsen hepsi insanı incitir,” dedi. Dönerek tekrar Darlene French’e baktı. “Onu başkasına veremem Roarke. Yapamam. Çoktan benim oldu.”

2. BÖLÜM

Süit oda, Mihvaukee'den gelen James Priory diye birinin adına kayıtlıydı. O öğleden sonra saat üç yirmide otele giriş yapmıştı. Üç hafta önceden rezervasyon yaptırmış ve iki gece kalacağını belirtmişti.

Odanın ödemesi ve diğer ekstra harcamalar kredi kartıyla yapılacaktı. Kredi kartı otele giriş yaparken kaydedilmiş ve onaylanmıştı.

Eve, olay yeri inceleme birimi ve adli tabip görevlilerinin çalışmaya devam ettiği süitin salonunda Brigham'ın gönderdiği güvenlik diskini izliyordu.

Resepsiyondaki kayda göre Priory melezdi ve kırklı yaşlarının sonundaydı. Lüks bir otelde, pahalı bir süiti iki geceliğine tutacak başarılı bir işadamına has klasik siyah bir takım giyyordu. Eve tam da odanın ederine uygun bir görünüşü olduğunu düşündü.

Ancak şık takım elbise ve biçimli saçların altındaki caniyi görebiliyordu.

Adam oldukça yapılıydı ve en az kurbanın iki katı ağırlığında gibiydi. Elleri kare biçiminde, geniş, parmakları uzun ve küttü. Gözleri ocak ayında kaldırımlarda biriken tozlu suları andırıyordu. Soğuk ve pis bir gri tonundaydı.

Yüzü de kare şeklindeydi. Geniş bir burnu ve ince dudakları vardı. Şakaklarda kırışmaya başlamış koyu kahverengi saçları dikkatle biçimlendirilmişti ama Eve çok yapmacık olduğunu düşündü. Peruk olabilirdi.

Yüzünü gizlemeye yönelik hiçbir teşebbüste bulunmamış, hatta görevli valizini asansöre taşımaya başlamadan önce Priory resepsiyon görevlisine hafifçe gülümsemişti.

Yalnızca bir valizi vardı.

Sonraki diskte Eve valizi taşıyan görevlinin süit kapısını açmasını ve geri çekilip önce Priory'nin girmesine izin verişini izledi. Kayıtlara göre cinayet saatine kadar bir daha odadan çıkmamıştı.

Oda servisini aramaktansa ufak mutfaktaki Oto-Aşçı'ya yemek sipariş etmişti orta pişmiş biftek, haşlanmış patates, ekmek, kahve ve cheesecake.

Salondaki bar dolabı çok az kullanılmıştı, sadece biraz Avustralya fıındığı ve gazlı içecek eksikti.

Eve alkol olmadığına dikkat etti, ayık olmaya ihtiyacı var gibiydi.

Sonraki disk Darlene French'i 4602'nin kapısında, servis aracıyla beklerken gösteriyordu.

Jilet gibi üniforması ve pırıl pırıl ayakkabılarıyla güzel bir kızdı. İri kahverengi gözlerinde hülyalı bir bakış vardı. İnce yapılıydı. Küçük eli, bluzunun altından görünen altın zincirin ucundaki ufak altın kalpteydi.

Odanın kapısını çaldı, altın kalbi hafifçe elinde çevirdi ve tekrar kapıyı çaldı. Zinciri ve kalbi düzgünce bluzunun altına soktu. Daha sonra önlüğünün cebinden giriş kartını çıkardı ve

sağ parmağını oda kapısının yanındaki alete dayadı. Kapıyı açarak içeri doğru keyifli bir tonla seslendi ve servis arabasından temiz havluları aldı.

İçeri girip arkasından kapıyı kapadığında saat 20:26'ydı.

Saat 20:58'de Priory elinde valizi ve havlularıyla odadan çıkıyordu. Kapıyı arkasından kapamadan önce havluları düzgünce servis arabasına bıraktı. Sonra ağır hareketlerle dünyada hiçbir kaygısı olmayan bir adamın tavırlarına sahipti merdivenlere doğru ilerledi.

Adamın Darlene French'i dövmesi, tecavüz etmesi ve öldürmesi toplam otuz iki dakika almıştı.

Eve, "Epey ayıkmış," dedi. "Soğukkanlı ve tamamen kendinde."

"Teğmenim?"

Eve başını sallarken elini kaldırdı ve yardımcısına beklemesini işaret etti.

Peabody ağzını sıkıca kapatarak bekledi. Yaklaşık bir yıldır Eve'le birlikte cinayet davalarında çalışıyordu ve artık teğmeninin ritmini anladığını düşünüyordu.

Gözleri, neredeyse çene hizasında kesilmiş düz saçları kadar siyahtı. Başını hafifçe uzatarak Eve'in incelediği ekrana baktı. Teğmen ekranda katilin dondurulmuş görüntüsüne bakıyordu.

Peabody, *çok iğrenç görünüyor*, diye düşündü ama bir şey söylemedi.

Eve bir süre sonra "Evet. Neler öğrendin?" diye sordu.

"James Priory, Mihvaukee'de Ortak Sigorta Şirketi adlı bir kurumda yönetici. Bu sene 5 Ocak'ta ölmüş. Araç kazası."

"Pekâlâ ama bu adam gayet canlı. Mihvaukee'deki Priory'nin araç kazasında şüpheli bir şeyler var mı?"

"Hayır efendim. Kaza raporuna göre bir jet kamyonunun şoförü direksiyon hâkimiyetini kaybetmiş, Priory'nin ve başka bir şoförün ölümüne sebep olmuş. Mihvaukee'de birkaç tane daha Priory var ama tek James Priory bu."

"İncelemeye devam et. Bu adamın bir yerlerde kaydı olmalı. Eminim. Feeney'i evinden ara. Disk görüntülerini yolla ve Uluslararası Suç Kayıt Merkezi'nde tarama yapmasını iste. Bu Elektronik Dedektiflik Biriminin işi ve Feeney'nin USKM'yle arası iyidir. Kaydı varsa bu adamı herkesten önce o bulur." Eve bilek ünitesini kontrol etti. "Hilo'yla konuşmak istiyorum. Biraz kendine gelmiştir umarım." Koridora bakarak, "Roarke nerede?" diye sordu.

Peabody omuzlarını dikleştirerek tam karşısındaki duvara baktı. "Bilemiyorum efendim."

"Lanet olsun." Eve dışarı çıktı ve kapıdaki görevliye, "Hilo?" diye sordu.

"4020 numaralı süitte Teğmen."

"Bu odaya rozeti olmayan kimseyi almıyorsun. Hiç kimseyi." Eve asansöre girerek düğmeye bastı. Roarke'ın olay yerinden uzaklaşmasının yalnızca bir anlamı olabilirdi: Bir şeylerin peşindeydi.

İyi haber, Hilo gerçekten kendine gelmişti. Rengi solmuş, gözleri kıpkırmızı olmuştu. Otelin bu daha ufak sütlerinden birinin salonunda sessizce oturmaktaydı. Önündeki sehpanın üzerinde bir demlik, elinde de Eve'in geldiğini görünce sehpayı bıraktığı bir fincan vardı.

"Bayan Hilo, ben NYPGT'dan Teğmen Dallas."

“Evet. Evet biliyorum. Roarke bana burada Bay Brigham’la birlikte sizi beklemem gerektiğini açıkladı.”

Eve, Brigham’a doğru bir bakış attı. Güvenlik müdürü köşede durmuş, yüzünde bir takdir ifadesiyle duvardaki bir tabloyu inceliyordu. Eve, “Roarke mı açıkladı?” diye tekrarladı.

“Evet, gelip bir süre benimle oturdu. Benim için biraz çay istetti. Tam ona göre bir davranış. Çok tatlı bir insan.”

“Evet, gerçekten çok şekerdir. Bayan Hilo, beni beklediğiniz süre içerisinde Bay Brigham ve Roarke dışında kimseyle konuştunuz mu?”

“Ah, hayır. Bana konuşmamam söylendi.” Ceviz rengi gözleri şişmiş halde masum masum Eve’ye baktı. “Bayan Roarke”

“Dallas.” Eve dişlerini sıkarak gıcırdatmıştı ama ağzını kapalı tutmayı akıl etmişti. “Teğmen Dallas.”

“Ah, evet, elbette. Özür dilerim Teğmen Dallas. Daha önce kendimi kaybettiğim için... yani koridorda.” Duraksayarak hırıltılı bir nefes aldı. “Kendime hâkim olamadım. Zavallı küçük Darlene’i öyle görünce... Kendime hâkim olamadım.”

“Sorun değil.”

“Hayır, hayır.” Hilo ellerini havaya kaldırdı. Ufak tefek bir kadındı ama güçlü yapıydı. Uzun mesafe koşularında çıtkırıldım atletler pes ettikten sonra bile yarışa devam edebilen gerçek atletlere özgü güçlü bir yapı, diye düşündü Eve. “Odadan koşarak çıkıp onu orada, o durumda bıraktım. Oysa yetkili bendim, anlıyor musunuz? Altıdan bire kadar yetkili bendim ama kaçtım. Ona dokunamadım, üzerini bile örtemedim.”

“Bayan Hilo”

“Sadece Hilo.” Yüzündeki yorgunluğa daha da üzgün bir hava katacak şekilde hafifçe gülümsedi. “Natalie Hilo ama herkes bana Hilo der.”

“Pekâlâ, Hilo.” Eve oturarak kayıt cihazını açtı. “Tam olarak yapman gerekeni yaptın. Eğer ona dokunsaydın ya da üzerini örtseydin olay yerine zarar vermiş olurdun. Onu böyle inciten insanı yakalamamı zorlaştırırdın. Onu bulmam ve cezasını çekmesini sağlamam zor olurdu.”

“Roarke da öyle söyledi.” Gözleri tekrar dolmaya başlamıştı ama cebinden bir mendil çıkararak hızla gözlerini sildi. “Bana Darlene’e bunu yapan korkunç adamı bulacağınızı da söyledi. Onu bulana kadar asla vazgeçmeyecekmisiniz.”

“Doğru. Ve sen bana yardım edebilirsin. Darlene’e yardım edebilirsin. Brigham, Hilo ve beni yalnız bırakır mısın?”

“Elbette. Dahili hatta 90’dan bana ulaşabilirsiniz.”

Yalnız kaldıklarında Eve, “Konuştuklarımızı kaydedeceğim,” dedi. “Tamam mı?”

“Evet.” Hilo burnunu çekerek doğruldu. “Hazırım.”

Eve kayıt cihazını çalıştırarak önlerindeki sehpaye koydu. “Olanları anlatmanla başlayalım. Neden 4602 numaralı süite gittin?”

“Darlene programının gerisinde görünüyordu. Odalarda ya da süitlerdeki akşam temizliği bittiğinde kat görevlileri çağrı cihazında beş numaralı kodu girer. Bu sistem personelin ve

temizliği tamamlanan birimlerin takibini sağlar. Verimliliği arttıran bir sistem olsa da aynı zamanda konuk ve personelimizin güvenliğine yöneliktir.”

Hilo iç geçirerek çay fincanına uzandı. “Ara temizlikler birimin büyüklüğüne ve kat görevlisinin hızına göre on dakika ile yirmi dakika arasında sürer. Gecikme payları oluyor elbette. Bazen temizlenecek birimin durumu da bu süreyi epey uzatabiliyor. Bazı insanların otel odasında nasıl yaşadıklarını görseniz şaşırırdınız Teğmen, gerçekten şaşırırdınız. İnsan evlerinde nasıl diye merak ediyor.”

Hilo başını salladı. “Her neyse. Şu anda neredeyse tam doluyuz, o nedenle herkes bir koşturmaca içindeydi. Darlene’in 4602 numaralı süitten beş kodunu girmediğini fark ettim. Aşağı yukarı kırk dakika. Uzun bir süreydi bu ama süit epey büyüktü ve Darlene de yavaş çalışırdı. İyi bir çalışan olmadığını söylemek istemiyorum ama çok hızlı da hareket etmezdi.” Hilo ellerini ovuşturmaya başlamıştı. “Tanrım ağır olduğunu söylememeliydim. Ayrıntılara fazlaca takılırdı, titizdi demek istedim. O kadar iyi bir kızdı ki. O kadar tatlı ve küçük bir kızdı ki. Hepimiz onu çok severdik. Sadece oda temizliğini bitirmesi diğer personele göre daha uzun sürerdi. Büyük odaları temizlemeyi, güzel şeylerle ilgilenmeyi severdi.”

“Tamam Hilo. Ne demek istediğini anlıyorum. Yaptığı işten gurur duyuyormuş ve işini iyi yaptığından emin olmak istermiş.”

“Evet.” Hilo bir elini dudaklarına bastırarak başını salladı. “Tam olarak öyle demek istemiştim.”

“Peki kodu girmediğini fark ettiğinde ne yaptın?”

“Ah, Tanrım.” Hilo bir an titredi. “Ona çağrı bıraktım. Prosedüre göre kat görevlisinin çağrıya geri dönmesi ya da dahili telefondan merkezi araması gerekir. Bazen konuklar ekstra havlu ya da başka bir şeyler isteyerek görevliyi tutarlar. Otelimizin politikası konuklarımıza mükemmel hizmet sunmaktır. Evlerinden uzakta ve kendilerini yalnız hissediyor olabileceklerinden, bazen istedikleri sadece havadan sudan muhabbet etmek olabiliyor. Bu bazen hızımızı yavaşlatıyor ama biz öncelikle hizmete önem veren bir kurumuz.”

Çay fincanım tekrar masaya bıraktı. “Darlene’e bir beş dakika daha tanıdıktan sonra tekrar çağrı bıraktım. Cevap vermediğinde ona çok kızmıştım. Teğmen ona çok kızmıştım ama şimdi”

“Hilo.” Eve bir cinayet davasında, ilişkili kişilerin bu pişmanlık dolu tavrına çok şahit olurdu. “Verdiğin doğal bir tepkiydi. Darlene böyle bir şey için seni asla suçlamazdı. O anda ona yardım edemezdin ama şimdi edebilirsin. Bana anlatabileceğin her şeyi anlatmanı istiyorum.”

“Pekâlâ. Evet.” Hilo derin bir nefes alarak ağır ağır verdi. “Evet. Dediğim gibi çok yoğunduk. Süite gidip onu almaya karar verdim. Çağrı cihazında bir sorun olduğunu umut ediyordum. Bu durumla çok sık karşılaşmayız ama ara sıra olur. Daha sonra süitin kapısında servis arabasını gördüm ve çok öfkelen dim.”

Hilo bir an durdu. Aklına Darlene’i nasıl azarlayacağını düşündüğü gelmişti. “Giriş kodumu kullanarak kapıyı açtım. Salonun tertemiz olduğunu gördüm. Doğruca yatak odasına giderek kapıyı açtım.”

“Kapı kapalı mıydı?”

“Evet, evet eminim çünkü kapıyı açarken önce durup seslendiğimi hatırlıyorum. Sonra onu gördüm. Zavallı küçük şey yatağın üzerindeydi. Yüzü şişmiş ve morarmıştı, boynunda ve üniformasının yakasında kanlar vardı. Yeni serdiği çarşafta da birkaç damla kan vardı. Sadece işini yapıyormuş yani.”

“Yatağı toparlamış,” diyerek araya girdi Eve. “Süite girdiğinde yaptığı ilk iş bu mu olur?”

“Duruma göre değişir. Her çalışanın kendine göre bir rutini olur. Sanıyorum Darlene önce banyoyu kontrol eder, havluları toplar yeni havlular koyardı. Sonra yatağa geçerdi. Bazı konuklar eğer yatakta uyudularsa ya da yatağı... herhangi bir şekilde kullandıysa her şeyin değişmesini isterler. Eğer durum öyle olmuşsa nevresimi çıkartır, onları da havlularla birlikte arabasına koyar yeni çarşaflar alırdı. Arabasının envanter kaydı kullanılan malzemeleri gösterir. Yine çalışma hızını arttıran bir uygulama. Üstelik personelde olabilecek muhtemel hırsızlıklar için de caydırıcıdır. Anlıyorsunuz değil mi?”

“Evet. Pekâlâ yatağı düzeltmişti. Müzik açtı. Eğlence sistemini kendisi açmış olabilir mi?”

“Evet belki olabilir. Ama asla o yükseklikte değil. Eğer akşam temizliği sırasında konuğumuz odasında değilse, kat görevlisi eğlence sistemini konuğun talimatlarına göre programlar. Eğer herhangi bir talimat yoksa klasik müzik çalan bir istasyon ayarlanabilir. Ama her zaman uygun bir seste.” “Belki de çıkmadan önce sesi kısmayı düşünüyordu?” “Darlene modern müzikten hoşlanırdı.” Hilo hafifçe gülümsedi. “Genç personelin çoğu öyledir. Asla kendi isteğiyle o parçayı bir opera parçasıydı değil mi? açmış olamaz.” “Pekâlâ.” *Yani katil operayla öldürmeyi tercih etti*, diye düşündü Eve. *Kendi zevkine uygun.* “Peki sonra?”

“Sonra donakaldım işte. Orada öylece kaldım. Sonra kapıyı arkamdan çarparak hızla dışarı koştuğumu hatırlıyorum. Çılgınlıkların arasında kapının çarpmasını duyduğumu hatırlıyorum. Süitin kapısını da çarparak dışarı çıktım. Artık bacaklarım tutmuyordu, o yüzden orada kalakaldım. Sırtımı kapıya dayamış çılgık atıyor, güvenliğe sesleniyordum.”

Duraksayarak yüzünü ellerine gömdü, “insanlar odalarından çıkıp koridora doluşmaya başlamışlardı. Tam bir karmaşaydı. Bay Brigham geldi ve içeri girdi. Zihnimdeki her şey iyice bulanıklaşmaya başlıyordu, sonra beni buraya getirip biraz yatmamı söylediğini hatırlıyorum. Ama yatamıyordum. Burada böylece oturup ağlamaya başladım. Sonra Roarke geldi ve bana çay söyledi. O tatlı küçük kıza kim zarar vermek isteyebilir ki? Neden?”

Hilo tekrar sallanmaya başlamıştı. Eve asla tam olarak cevaplayamayacağı bir soru olduğu için bir süre hiçbir şey söylemeden bekledi. “Darlene her zaman belli odaları mı temizlerdi?”

“Her zaman değil ama genelde öyle. Normalde her kat görevlisi iki kattan sorumludur. Ancak ani bir temizlik gerektiğinde durum değişebilir. Darlene eğitimini tamamlamıştı; kırk beş ve kırk altıncı katlardan o sorumluydu.” “Birlikte olduğu ya da görüştüğü kimse var mıydı? Bir erkek arkadaşı?”

“Evet, sanırım... Personelimizde o kadar çok genç eleman var ki aşk konuları hiç kapanmıyor. Doğru hatırladığımdan emin değilim ama... Barry!” Hilo rahatlayarak derin nefes verdi ve hafifçe gülümsedi. “Evet, Barry diye bir erkek arkadaşı olduğundan eminim. Komi

personelinden bir delikanlı. Hatırlıyorum, çünkü Darlene gece vardiyası alabildiğinde çok mutlu olurdu. Böylece birlikte daha çok vakit geçiriyorlarmış.”

“Soyadını biliyor musun?”

“Hayır üzgünüm. Ne zaman ondan bahsetse yüzü aydınlanırdı.”

“Son zamanlarda tartışmışlar mıydı?”

“Hayır ve inanın öyle bir şey olsa duyardım. Bu gençlerden biri erkek arkadaşıyla ya da kız arkadaşıyla kavga ettiğinde hepimiz duyarız. Eminim... Ah. Ah!” Yeni yeni renklenmeye başlayan yüzü tekrar solmuştu. “Teğmen... Yoksa... Yani Darlene’in ondan öyle bir bahsedışı vardı ki!”

“Sadece rutin bir soru Hilo. Onunla da konuşmak istiyorum. Darlene’i kimin incitebileceği konusunda belki bir fikir verebilir bize.”

“Anlıyorum. Elbette.”

Kapı açılıp Roarke içeri girdiğinde her iki kadın da başlarını ona doğru çevirmişti. “Özür dilerim. Bölüyor muyum?”

“Hayır, işimiz bitti. Seninle tekrar konuşmam gerekebilir,” dedi Eve, Hilo’ya dönerek. Ayağa kalktı. “Ama şimdi çıkabilirsin. Seni evine bırakacak birini ayarlayayım.”

“Ben o konuyu hallettim.” Roarke onların yanına gelerek Hilo’nun elini tutmuştu. “Dışarıda seni bekleyen bir şoför var. Seni evine bırakacak. Kocan da seni bekliyor. Doğruca eve gitmeni, bir yatıştırıcı alıp uyumanı istiyorum Hilo. İstedğin kadar izinlisin. Sen kendini hazır hissedene kadar işle ilgili bir şey düşünmeni istemiyorum.”

“Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Ama sanırım çalışmak daha iyi gelir.”

Roarke onu kapıya doğru geçirirken, “Senin için nasıl uygunsa,” dedi.

Hilo başını salladı ve sonra tekrar Eve’e döndü. “Teğmen o gencecik, kimseye zararı olmayan bir kızdı. Bunu ona yapan her kimse cezasını çekmeli. Bu Darlene’i geri getirmez ama o adamın cezasını çekmesi şart. Tek yapabileceğimiz bu.” *Yapılabilecek tek şey bu*, diye düşündü Eve, *ama asla yeterli olmuyor*.

Roarke’ın kapıda şoför olduğunu tahmin ettiği adama bir şeyler mırıldanmasını, sonra içeri dönerek kapıyı kapatmasını bekledi.

“Nereye kayboldun?”

“Halletmem gereken bir sürü şey vardı. Bazı ayarlamalar yapmam gerekti.” Kafasını hafifçe eğerek devam etti. “Sen zaten olay yerinde sivillerin varlığından hoşlanmazsın Burada yapabileceğim pek bir şey yoktu.”

“Başka yerde yapacak epey işin vardı sanırım?”

“Yaptığım şeylerin ve bulunduğum yerlerin bir listesini mi istiyorsun Teğmen?” Roarke sorusunu sorduktan sonra dönerek bardaki buzdolabına doğru gitti ve ufak bir beyaz şarap seçti.

Roarke kendine bir kadeh doldururken, Eve sesinin pek cana yakın çıkmadığını fark etti. “Sadece nerede olduğunu merak ettim. Hepsi bu.”

“Ve neler yaptığımı,” diye ekledi Roarke. “Burası benim otelim Teğmen.”

“Tamam, tamam biraz sakın olalım.” Roarke soğuk tavırlarla kadehini yudumlarken elini

saçlarının arasından geçirdi. “Son birkaç haftadır ikinci kez bir çalışanın sana ait bir yerde öldürülüyor. Bu zor olmalı. Elbette şehrin yarısının senin olduğunu hesaba katarsak”

Roarke hafifçe gülümseyerek, “Sadece yarısı mı?” diye onun sözünü kesti. “Muhasebecimle bir görüşmem gerekecek.”

“Her neyse burada durup bu olanları kişisel algılamaman gerektiğini, kişisel olmadığını söyleyebilirdim ama bu tam bir saçmalık olur, çünkü sana göre kişisel. Bunu anlıyorum ve çok üzgünüm.”

“Ben de üzgünüm. Hem burada olanlar için hem de bunun acısını neredeyse senden çıkarmaya kalktığım için. Bu konuyu aradan çıkardığımıza göre tekrar belirtmek istiyorum ki ilgilenmem gereken bazı şeyler vardı. Aşağıdaki balo salonundaki parti de onlardan biri.”

Roarke elindeki kadehi ona doğru uzattı ama tahmin ettiği üzere Eve başını hayır anlamında salladı. “Palace Otel ve yaklaşan müzayede bir medya krizinin ortasında kalmak üzere,” diye devam etti. “Ünlü bir otelde bir cinayet olduğunda muhabirlerin ağzı sulanmaya başlayacaktır, bir de alt kattaki organizasyonu üzerine ekleyince ortaya bomba gibi bir haber çıkıyor. Mümkün olduğu kadar çabuk ve kıvrak şekilde bunun atlatılması gerek. Ayrıca Hilo’yla ilgilenilmesini de ayarlamam gerekiyordu.”

Eve sessizce, “Senin tavırların onun yaşadıklarını biraz kolaylaştırdı, eminim,” dedi. “Sen gerekli vakti ayırdığın için bu olayı daha kolay atlatacak.”

“On yıldır benim için çalışıyor.” Roarke için başka söylenmesi gereken bir şey yoktu. “Olanlar personel arasında yayılmaya başladı. Olanları herkes duyduğunda panik çıkmaması için almam gereken önlemler vardı. Ve komi personelinde bir genç adam var. Barry Collins.”

“Erkek arkadaşı.”

“Evet. Çocuk çok kötü durumda. Yanına birilerini vererek evine gönderdim. Ve sen bana hırlamaya başlamadan önce hemen belirteyim,” Eve’in bakışları hızla ona döndüğünde Roarke’in konuşması hızlanmıştı, “cinayet saatinde iki komiyle birlikteymiş. Bir tıp kongresine ait misafirlerin bavullarını taşıyorlarmış.”

“Peki sen cinayet saatini nereden biliyorsun?”

“Brigham güvenlik disklerinin içeriğiyle ilgili bilgileri bana aktardı. Böyle bir şey beklemediğini söyleme.”

“Hayır, bekliyordum ama yine de Darlene’in erkek arkadaşıyla konuşmam gerekiyordu.”

“Ondan bu gece hiçbir şey öğrenemezdin.” Roarke’in ses tonu yumuşamış, sesine belli belirsiz bir ahenk gelmişti. “Çocuk yirmi iki yaşında Eve ve Darlene’e aşıkmiş. Tamamen dağıldı.” Roarke çocuğa hissettiği acımayı tekrar duymuştu. “Tanrım, annesini istedi. Ben de onu annesine gönderdim.”

“Tamam.” Eve şu anda bununla uğraşmak istemiyordu. “Muhtemelen ben de aynı şeyi yapacaktım. Onunla sonra da konuşabilirim.”

“Sanırım James Priory’yi araştırdın.”

“Evet ve elbette sen zaten her şeyi öğrendin. O yüzden doğrudan onu USKM’de taratmaya başladığımı söyleyebilirim. Sistemde sabıkası olduğundan eminim. Bu onun ilk seferi olamaz.”

“Sana o verileri daha hızlı bulabilirim.”

Eve, *evet bulabilir*, diye düşündü. *Evde kilitli kapılar ardındaki kayıt dışı bilgisayar sisteminde*. “Şimdilik böyle devam edelim. Adam buradan sanki gidecek sıcacık bir yuvası varmış gibi bir tavırla çıkmış. Yakında bunun neresi olduğunu bulacağım. Ama asıl soru ‘neden?’. Buraya belli bir amaçla gelmiş. Sahte kimlik, epey önceden ayırılmış iki gecelik bir oda. İlk gün bir şeyler yolunda gitmez de işi halledemez diye bir gün daha kazanmak istemiş. Bu odaya yerleşip onu beklemiş. Özellikle Darlene’i mi? Eğer öyleyse bu da başka bir ‘neden?’. Herhangi bir kat görevlisi mi? Yine ‘neden?’. Adamın kim olduğunu bulabilirsem belki bir şeyleri cevaplamaya başlayabilirim.”

Ama olay Eve’i çok rahatsız ediyordu. “Onu görecektir olmamızı hiç umursamamış. Bu çok garip. Yani ben sabıkasını bulabileceğimiz konusunda çok fena yanılmamışsam, böyle hiç önlem almamış olmasının anlamı yok.”

“Seninle ve muhtemelen benimle de alay ediyor.”

“Evet, bazen o kadar basit de olabilir. Raporumu yazmak için Merkeze gitmeden önce New Jersey’ye gidip ailesine haber vermem gerek. Beni bırakmaya ne dersin?”

Roarke şaşırmişti. “Beni hayrete düşürüyorsun Teğmen.”

“Belki de seni gözümün önünde tutmak istiyordumdur.”

“Bana uyar.” Roarke elindeki kadehi sehpaye bırakarak Eve’in yanına gitti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Dudaklarını karısının alnına dayayarak yavaşça öptü. “Bu sefer her ikimiz için de zor olacak. Sen bu davayı kapamadan önce sana söyleyebileceğim kötü şeyler için şimdiden özür dilerim.”

“Pekâlâ.” Eve, *evlilik denen şey tam bir muamma*, diye düşündü. O da Roarke’ın yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarına uzun ve ateşli bir öpücük kondurdu. “Bu da benim söyleyebileceğim muhtemelen daha kötü sözler için.”

Roarke kollarını ona doladı. “Şimdi kötü bir şey söylesene. Ama gerçekten kötü bir şey. Yani madem ki bir otel odasındayız, sonrasında hemen telafi etmeye başlayabilirsin.”

Eve gülerek, “Pis sapık,” dedi ve onu itti.

“Ah!” Roarke, Eve’in arkasından kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. “Bunu galiba daha sonra telafi edeceksin.”

**

Kurbanın ailesine haber vermek polis olmanın en kötü taraflarından biriydi. Ağzınızdan çıkan bir-iki kelimeyle hayatları paramparça ediyordunuz. Bu parçalar daha sonra ne kadar bir araya getirilse de asla aynı olmuyorlardı. Parçalar bütünden bir kez ayrıldığında desen sonsuza kadar bozulmuş oluyordu.

Eve, Darlene French’in annesini ve kız kardeşini dağılmış halde arkasında bırakıp New Jersey’den dönerken, bunu düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine, onlara huzur olmasa da adalet sağlayabilmek adına izlenmesi gereken yola odaklanmaya karar vermişti.

“Eğer şehirde ya da civarında benzer suçlar olsa rastlardım.” Eve, Roarke’ın küçük ama gösterişli 6000XXX’indeki araç bilgisayarında tarama yapmaya devam ediyordu.

“Boğulmalar, tecavüzler ve dövme vakaları var,” diye başladı.

“New York’a bayılıyorum.”

“Ya, ben de. Hastayız biz. Her neyse aşağı yukarı son altı aydır bu özelliklere sahip vakalar var ama üçünü de kapsayan bir olay yok. Ve hiçbirinde boğmak için gümüş bir kablo kullanılmamış. Hiçbiri otelde de olmamış. Ama bu farklı şehirlerde, ülkelerde ya da gezegen dışında çalışmadığı anlamına gelmez. Taramayı genişletirsem”

Çantasındaki iletişim cihazı sinyal verince cümlesi yarım kaldı.

“Dallas.”

“Yalnızca bir gece işi bir kenara bırakıp başka lanet şeylerle uğraşamaz mısın?”

Eve, Feeney’in keyifsiz gözlerine baktı. “Gerçekten öyle yapmaya çalışıyordum.”

“Daha sıkı çalış bundan sonra. Belki geri kalanımız da biraz dinlenebilir. Peabody aradığında önümde bir şişe bira ve bir kâse peynirli cipsle televizyonun başında Yankee maçını izliyordum.”

“Üzgünüm.”

“İyi neyse zaten, adamlar lanet olasıca Tijuana T'acos’a yenildiler. Beceriksizler.” Parmağını, hafifçe kırışmaya başlayan fırça gibi kızıl kahve saçlarının arasından geçirerek derin bir nefes aldı. “Neyse, Peabody görüntüyü yolladığında biraz tanıdık geldi aslında ama çıkaramadım. Disk görüntüsünü USKM’de tarattım. Bu arada parmak izi yok. Adli tıptakiler adamın ellerinin mühürlü olabileceğini söylediler. Ama kurbanın tırnak diplerinden kan ve deri örnekleri var. Bir de sperm var. Neyse ki aletini mühürlememiş.”

“Evet, siz erkekler en iyi dostunuzla aranızda bir şey sokmaktan nefret edersiniz.”

Feeney’in yüzüne ters bir gülümseme yayıldı. “DNA konusunda endişelenmemiş adam. Sonuçları almamız birkaç saat alır.”

“USKM taraması bitti mi?”

“Hah, ona geliyordum. Sadece gönderdiğin görüntüyü tarattım. Muhtemelen yüzünde bir şeyler değiştirmiş. Hücreleme yöntemiyle bazı görüntü değişiklikleri yaptım ve gayet net bir resim elde ettim. Cinayet aletini de verilere eklediğimde her şey döküldü. Adı Sylvester Yost. Sly Yost.Eşek yüküyle sahte ismi var ama bu isimle doğmuş.”

“Priory adını da kullanmış mı?”

“Şimdiye kadar hayır. Adı da taramaya kattım. Her neyse, on beş sene kadar önce bir davada çalışmıştım; seri cinayetler, gümüş kabloyla boğulma vakaları. Lanet gezegenin çeşitli yerlerinde beş kurban. New York’ta da bir tane vardı. Kadın. Lisanslı Eş. ikinci sınıf bir lisans. Kurbanın kara borsada bağlantıları varmış. Diğer dört kurbanın da. Aynı şebeke değil. Ama her kurbanın şaibeli şebekelerle ilişkileri var. Yost’un adı geçmiş ama adamı cinayetlere bağlayamamışız. Cinayetler durmuş, dava öylece toz bağlamış.”

“Kiralık katil mi?”

“Evet o kadarını biliyoruz ama lanet herifi kiralayan kim? Adam her büyük kartel için çalışmış. O konuda şüphe yok. En az yirmi boğarak öldürmede şüpheli listesindeymiş. 2030’larda silahla saldırıdan içeride yatmış.”

“Pekâlâ, bir dönem kafeste kaldığından emindim. Bir tutuklaması mı var?”

‘Yalnızca bir tane. Kayıtlarına göre Miami polisi onu içeri tıktığında yirmisindeymiş. Görünüşe göre yıllar içinde işinde becerisini arttırmış.’

‘Ben şimdi merkeze gidiyorum. Bütün verilerini yolla bana.’

‘Yolladım zaten. Bakacağım bir şeyler daha var. Sabahleyin son durumu görüşürüz. Bu adamı iyice incelemem gerek.’

‘Tamam, pekâlâ.’

‘Yarın görüşürüz o zaman. Hey, Dallas?’

‘Ne?’

‘Saçındaki o şeyler ne?’

‘Ne var?’ Eve elini saçma uzatarak yokladı ve küçük pırlantaları fark etti. ‘Şey onlar...dışarıdaydım da.’ Eve panik içinde boğazını temizledi. ‘Boş ver diye,’ mırıldanarak bağlantıyı kesti.

★★★

Sylvester Yost adıyla doğan, kısa bir süre önce James Priory adıyla bir kat hizmetlisini boğarak öldüren ve şu anda Giorgio Masini adına bir kimlik taşıyan adam, ikinci sek viskisini yudumluyor ve akşamki Yankee maçının banttan tekrarını izliyordu.

Eğer kişisel sebeplerle öldüren bir tip olsaydı şu anda Yankee takımının kalecisinin peşine düşer ve adamı bir balık gibi boğazlardı. Ama cinayet onun için yalnızca bir iş olduğundan, oturmuş şaşırtıcı ölçüde ince ve kadınsı bir sesle küfrediyordu.

Bu ince ve tiz sesle alay edenler olmuştu. Yost eğer iş başındaysa hiçbirine kulak asmaz ama boş vaktindeyse kemiklerini kırana kadar onları döverdi.

Ama bu bile yalnızca prensip gereği idi. Yost ne insanlar ne de prensipler konusunda çok tutkulu değildi. Onu mükemmel bir ölüm makinesi haline getiren şey de bu tutku eksikliği idi.

Bu geceki işin ücreti çoktan başka bir isim altında bir hesaba yatırılmıştı. Kızın kız diyordu çünkü gerçekten çok küçüktü neden hedef olduğunu bilmiyordu. Yalnızca işi kabul etmiş, görevini yerine getirmiş ve parasını almıştı.

Bu son aldığı iş daha yeni başlamıştı ve epey yüklü bir ücret vaat edilmişti. Emekliliği düşünmeye başladığından, ciddi bir şekilde düşünmeye başladığından, son iş gerçek bir piyango olmuştu.

Yıllar içinde kazandığı paralar, Yost’a incelikli ve kültürlü bir üslup kazandırmıştı. Parası en iyi şeylere yetiyordu, bu nedenle her konuda yalnızca en iyinin peşindeydi. Yiyecek, içecek, sanat, müzik, moda. Tüm gezegeni ve gezegen dışı yerleri gezmişti. Elli altı yaşında üç dili akıcı bir şekilde konuşabiliyordu ki bu da işi için kayda değer bir artıydı. Başarılı bir gurmeydi ve enfes yemekler hazırlayabilirdi. Dahası piyanoda oldukça iyiydi.

Ağzında gümüş kaşıkla doğmamıştı ama gümüş kablосуyla her şeyi telafi etmişti.

Daha yirmi yaşındayken Eve’in tüm o cilalı tavırlar altında seçebildiği canıye dönüşmüştü. Öldürüyordu çünkü öldürebiliyordu ve karşılığında parasını alıyordu.

Artık bir cinayet uzmanı olmuştu. Müşterilerini asla hayal kırıklığına uğratmayan, mükemmel bir performansı vardı. Her hedefte kendi özel imzasını bırakırdı.

Acı. Tüm o dayak ve aşağılama. Tecavüz. Gümüş telle boğma. Seçkin bir cinayet. Sly için işi, derli toplu üç perdelik bir performanstı. Yalnızca mekânlar ve kişiler değişiyordu.

Şovun yıldızı her zaman kendisiydi.

Siy seyahat etmekten çok hoşlanırdı. Gittiği yerlerden topladığı bir sürü kartpostalla dolu albümleri vardı. Ara sıra bu albümlerini karıştırırdı. Bir yandan da içkisini yudumlayarak gittiği tüm o yerleri düşünür, oralardan topladığı hatıralara bakardı.

Paris'te elektronik eşya üreticisi o adamı öldürdükten sonra yediği yemek, Amerikalı diplomatı öldürdükten sonra Prag'taki otel odasından izlediği yağmurlu manzara.

Hepsi güzel anılardı.

Yost son işinin onu bir süre daha New York'ta tutacağından ve yepyeni güzel anılar kazandıracağından emindi.

3. BÖLÜM

Eve polis merkezindeki masasında oturmuş, Feeney'in önceki gece gönderdiği verileri inceliyordu. Birkaç saatlik uykuyla ve üçüncü kahvesiyle artık kendine gelmişti. Şu anda zihninde Sylvester Yost'un net bir resmi oluşmuştu.

Azılı bir suçlu. Kent Savaşları sırasında ortadan kaybolan ve öldüğü varsayılan ikinci sınıf bir silah satıcısının soğukkanlı katil oğluydu. Annesi, arabaları tahrip etmeye ve karşı çıkan sahiplerini sustalıyla doğramaya doğal bir eğilimi olan doğuştan zihinsel geriliği olan bir kadındı. Bir rehabilitasyon merkezinde aşırı dozdan öldüğünde oğlu daha on üç yaşındaydı.

Yost aile geleneğini kendi seçtiği katliam eğilimiyle devam ettirmişti.

Eve şu anda adamın gençlik kayıtlarına bakıyordu. Yost bıçaklarla oynamaktan hoşlanıyordu. Devlet vesayetine alındıktan iki hafta sonra, kendinden sorumlu sosyal hizmet görevlisinin kulağını kesmişti. Yurttaki kızlardan birine saldırmış, dövmüş ve tecavüz etmişti.

Ama asıl yeteneğinin boğma olduğunu keşfetmişti. Kayıtlara göre, insanlara geçmeden önce bu yeteneğini küçük köpekler ve büyük kediler üzerinde tatbik edip ustalaşmıştı.

On beş yaşında yetiştirme yurdundan kaçmıştı. Şu anda elli altı yaşındaydı. Bu geçen kırk bir yılda sadece bir kez hapse girmişti ve şüphelisi olduğu kırk üç cinayet vardı.

Her ne kadar FBI, Interpol, USKM ve Gezegenlerarası suç bürosu tarafından aktarılan bir sürü şey olsa da Yost hakkındaki verilerin hepsi yarım yamalaklı.

Para karşılığı cinayet işleyen, yaşayan bir aile üyesi, bilinen dostları ve iş arkadaşları ya da bilinen herhangi bir adresi olmayan bir şahıstı. Kullandığı cinayet aleti gümüş teldi. Ama kurbanı olduğu düşünülenler aynı zamanda elle, ipek eşarplarla veya altın tellerle de boğulmuş olabiliyordu.

En azından kariyerinin ilk yıllarında, diye fark etti Eve okurken. *Ama kendi stilini bulduktan sonra tarzından hiç sapmamış.*

Kurbanların yaşları ve ırkları çeşitlilik gösteriyordu ama hepsi kadındı. İşkence ve tecavüz dahil fiziksel şiddeti her zaman kullanıyordu.

“İşinde iyisin değil mi Siy? Ve eminim ucuza da yanaşmıyorsundur.” Eve arkasına yaslanarak adamın Roarke Palace Oteli'nin resepsiyonunda çekilen kamera görüntüsüne baktı. “Hoboken'da annesi ve kız kardeşiyle yaşayan genç bir hizmetliyi öldürmen için seni kim tutmuş olabilir ki?”

Ayağa kalkıp küçük ve sıkışık ofisinde dolaşmaya başladı. Bir yanlış yapmış olma ihtimali vardı ama bu çok küçük bir ihtimaldi.

İnsan, yanlış hedefe saldırarak kiralık katillik kariyerinde kırk üç yıl tutunamazdı.

Çok büyük bir ihtimalle Yost aldığı ücret karşılığında yapması gerekeni doğru yapmıştı.

O halde Darlene French kimdi ya da kime bağlıydı?

Roarke’la bir bağlantısı vardı şüphesiz. Ama her ne kadar kızın ölümü Roarke’a kişisel bir üzüntü ve profesyonel bir sıkıntı vermiş olsa da büyük resme bakıldığında bu Roarke için çok da büyük bir sorun yaratmazdı.

Pekâlâ tekrar kurbana dönelim. Darlene ne gördüğünü ya da ne duyduğunu farkında olmadan bir şey duymuş veya görmüş olabilir miydi? Oteller işlek yerlerdi ve buralarda yürütülen epey iş olurdu.

Peki ama kız eğer bir şeye şahit olduysa neden bu kadar aleni ve dramatik bir şekilde öldürülmüştü? Neden onu sessizce ortadan kaldırmamışlardı?

Bir kaza ya da ters giden bir soygun. Polisler dosyayı açıp kapar ve başsağlığı dilekleri sunulur. Ve konu tamamen kapanırdı.

Bu teori pek içine sinmese de Eve, tekrar otele dönüp Darlene’in sorumluluğundaki odalarda son birkaç haftadır kalanların listesini kontrol etmeye karar verdi.

Eve daracık penceresine doğru yönelerek aşağıda süre giden sabah keşmekeşini izledi. Kara ve hava trafiği berbat durumdaydı. Evden çalışacak lüksü ya da sağduyusu olmayan insanlarla dolu bir hava otobüsü hantal hantal ilerliyordu. Tek kişilik bir trafik ekibi bu yoğun saatteki trafiği analiz edip, raporluyor ve halihazırda bu çilenin içinde olanlara naklen aktarıyordu.

Medyanın bir şeylerle saat doldurması gerekiyordu. Eve cinayetle ilgili bir bilgi veya yorum için arayıp duran yarım düzine kadar muhabiri atlatmıştı. Medyaya bir açıklama yapması için Kumandandan doğrudan bir talimat almadıkça medya ilişkilerini Roarke’a bırakacaktı.

Kimse bu konuyu ondan daha iyi halledemezdi.

Eve yıpranmış yer döşemelerinde yankılanan polis ayakkabılarının sesini duydu ama pencereden dışarıyı izlemeye devam etti.

“Efendim?”

“Hava tramvayında kucağı çiçek dolu bir kadın var. O kadar çiçekle ne halt edecek ki?”

“Anneler günü geliyor Teğmenim. Kutlamayı erken yapıyor olabilir.”

“Hmm. Darlene’nin erkek arkadaşıyla konuşmak istiyorum Peabody. Barry Collins’le. Eğer adam tahmin ettiğimiz gibi kiralık katilse faturayı ödeyen birisi olmalı. Ve bir kominin Yost’un hizmetlerinin karşılığını ödeyebileceğini sanmıyorum. Ama çocuk ödeyebilecek biriyle bağlantılı olabilir?”

“Yost?”

“Alı, özür dilerim. Güncelleme yapmadık daha.” Eve’in sırtı hâlâ odaya dönük, gözleri gökyüzüne çevriliydi.

“Yüzbaşı Feeney soruşturmaya dahil olacak mı? McNab’i de alacak mısınız?”

Eve omzunun üzerinden kafasını çevirerek yardımcısına baktı. Peabody doğal davranmaya çalışıyordu ama o kare şekilli dürüst surat blöf yapmakta pek usta değildi. “Yanlış hatırlamıyorsam kısa süre öncesine kadar McNab’i bir soruşturmaya dahil edecek olsam etrafta mızızlanıp çemkirmeye başlıyordun.”

“Hayır efendim. Ben mızızlanıp çemkirmeye başladığım anda siz

kıçımıtekmeliyordunuz. Ben de içimden mızızlanıp çemkiriyordum.” Peabody gülümsemeye başlamıştı. “Her neyse, artık işler değişti. McNab ve ben daha iyi anlaşıyoruz, yani özellikle seks yapmaya başladığımızdan beri. Yalnız bazen...”

“Ah, sakın! Bana bunlardan bahsetmeye başlama.”

“Sadece bazen biraz garip davrandığını söyleyecektim.”

“Eğer sözlükte McNab’in karşısına bakarsan garibin tanımlaması olduğunu görürsün.”

“Ama son günlerde daha farklı bir *garip*,” diye üsteledi Peabody. Teğmenin esprisini de daha sonra kullanmak üzere zihnine kaydetti. “Aslında... Hoş. Gerçekten hoş. Tatlı ve ilgili. Bana çiçek getirmeye başladı. Sanırım parktan falan alıyor ama olsun. Ve birkaç gün önce beni sinemaya götürdü. Önceden görmek istediğim bir filmde bahsetmişim. Dikkat etmiş. Sonrasında filmde nefret ettiğini itiraf etti ama eksiksiz her şeyi ısmarladı.”

“Ah, Tanrım.”

“Yani bence” Peabody ağzını kapadı ve sert bakışlı, cesur teğmenin kulaklarını kapayarak mırıldanması karşısında yüksek sesle güldü.

“Seni duyamıyorum. Seni duymak istemiyorum”

Peabody sadece dudaklarını kıpırdattı.

“Ne dedin?”

Eve ellerini kulaklarından çektiğinde Peabody bu kez konuştu. “Derhal dedim, efendim.” Peabody kapıya yeterince yaklaştıktan sonra zamanlamayı doğru hesaplayarak, “Bence McNab bir şeylerin peşinde. Bana bir tuzak kuruyor,” dedi ve kaçtı.

Eve, “O tuzağı ben kuracağım,” diye mırıldanarak koltuğuna oturdu. “Her ikinizi de kısıvrak sıkıştırıp kıçlarınızı iyice tekmelemek isterdim,” dedi. Gerçekten de tam havasında olduğundan, laboratuvarı arayarak DNA sonuçlarının daha hızlı eline geçmesi için baş teknisyeni azarladı.

Feeney’le toplantısı başladığında, Darlen French’e tecavüz edip öldüren adamın Sylvester Yost olduğuna dair DNA sonuçları elindeydi.

Eve bu bilgiyi aktardığında Feeney başını sallayarak Eve’in koltuğuna oturdu. Kırıksık takım elbisesinin cebinden her zamanki findık poşetini çıkardı ve ağzına atmaya başladı. “Hiç şüphem yoktu. Benzer suçlar konusunda bir tarama yaptım. Son yedi-sekiz ayda hiçbir icraatı yok. Tatildeymiş sanırım.”

“Ya da birisi cesetlerin bulunmasını istemedi? Hiç bağımsız hareket ettiğini gösteren bir şeyler var mı? Kişisel nedenlerle?”

“Hayır, hiç yok.” Feeney ağzına bir findık daha attı. “Kâr amaçlı çalışıyor. McNab’e gezegen dışı ve gezegenlerarası tarama yapma emri verdim. Belki bir şeyler çıkar.”

“Davada McNab’i mi görevlendireceksin?”

Eve’in kullandığı ton karşısında Feeney’in kaşları kalktı. “Evet. Onla ilgili bir sorun mu var?”

“Hayır, hayır. İyi iş çıkarıyor.” Eve konuşurken parmaklarını masanın üzerinde davul gibi çalmaya başlamıştı. “Sadece eve Peabody arasındaki şu durum.”

Feeney ellerini kaldırdı. “Bu konuda bir şey düşünmek istemiyorum.”

“Biliyorum ben de.” Ama Eve acı çekecekse Feeney de çekecekti. “McNab onu bir kız filmine götürmüş.”

“Ne?” Feeney’in rengi attı, ağzına attığı son fındık boğazına takılmıştı. “Kız filmine mi? McNab’i mi götürmüş? Emin misin?”

“Evet kesinlikle.”

“Ah, Tanrım.” Feeney masadan kalkarak sert adımlarla odada dolaştı. “Bu iş bu kadar biliyorsun değil mi? Bitti. Çocuk Peabody’ye takıldı. Sonra bir bakacaksın ona çiçek almaya başlayacak.”

“Almış bile.”

“Tamam, bana bundan bahsetme Dallas.” Feeney, Eve’e dönmüş bir tazıyı andıran keskin gözlerle ona yalvarıyordu. “Bu boku beynime sokma. Zaten ikisinin... Bilirsin... Birlikte soyunduklarını bilmem yeterince kötü değil mi?”

Eve başını salladı. “Kimse bu konuda beni dinlemiyor.” Kendisiyle aynı fikirde olan birini bulduğuna memnun olmuştu. “Roarke bunun çok tatlı bir durum olduğunu düşünüyor.”

“Tabii, onlarla çalışmak zorunda değil neticede, değil mi?” Feeney hararetli bir şekilde haykırmıştı. “Tüm o göz kırpmalar, göz ve öpücük atmalar ve Tanrı bilir daha neler arasında çalışmak zorunda kalan o olmayacak. Hem ben Peabody’nin o şık Lisanslı Eskortla görüşüğünü sanıyordum. Monroe’ydu adı sanırım.”

“Evet, ikisini birden idare ediyor.”

Feeney dudaklarını kemirerek tekrar oturdu ve Dallas’a fındık poşetini uzattı. “Kadınlar.”

“Evet, değil mi? Dertleri ne bunların?” Eve büyük ölçüde rahatlayarak bir avuç fındık aldı. “Peabody’ye kurbanın erkek arkadaşının dosyasına bakmasını söyledim. Bir şey çıkacağını sanmıyorum ama verileri elimizde olunca gidip sorgulamam daha rahat olur. Şimdilik medyadan uzak duruyorum, Roarke’a bıraktım. Şimdi olay yerine dönüp otelde biraz inceleme yapacağım. French’in toksikoloji raporu bir saate çıkar. Temiz olacağını düşünüyorum ama işin içinde insan varsa neyin ne olduğunu asla önceden bilemezsin.”

Feeney hâlâ somurtarak, “Evet özellikle dişi bir insansa,” diye mırıldandı.

“Evet. French’in anne babası sekiz yıl önce boşanmış. Babası Harry D. French, şu anda ikinci karısıyla Bronx’ta yaşıyor. Biraz vakit ayırıp onun verilerine de bakar mısın? Eğer bu profesyonel bir cinayetse, amaç babadan intikam almak gibi bir şey de olabilir.”

“Tamam araştırırım. Peki ya anne?”

“Sherry Tides French. Dün gece araştırdım ben. Newark Metro Durağı’nda bir şeker dükkânı işletiyor. Tertemiz. Kadınla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum.”

Eve fındık poşetini Feeney’e uzatarak ayağa kalktı ve askıdaki cesedini aldı. “McNab’i de soruşturmaya aldığına göre gümüş teli o araştırsın, ne dersin? Yost’un nereden temin ettiğini bulabilecek miyiz bakalım. Laboratuvar analizleri öğlenden önce gelir.”

“Tamam McNab’e veririm bunu. Çocuğu sürekli meşgul turalım. Akli pantolonu dışında başka yerlerde olsun.”

Eve, “İşte bu!” diyerek ceketini sırtına geçirdi ve ofisinden çıktı.

Eve'in ilk durağı otel yönetimi olmuştu. Konuk listesinin, mevcut personel kayıtlarının ve bir sene içinde işten atılan ya da istifa eden personelin kayıtlarının birer kopyasını istedi.

Bir cinayet davasında polise yardım etme ve çıkarabileceği izinler konusunda söylenmeye başlamadan önce, eline istediği her şeyi içeren mühürlü bir zarf verildi.

Roarke'ın, istediği her veri konusunda personelinin onunla işbirliği yapması ve yardım etmesi konusunda bir talimat verdiğini öğrendi.

46. kata çıkmak üzere asansöre bindiklerinde Peabody, "Çok kolay oldu," diye yorumda bulundu.

"Evet, epey iş bitirmiş." Eve elindeki dosyayı salladıktan sonra Peabody'ye uzattı.

Eve süitin önüne geldiklerinde kapıdaki mührü açarak içeri girdi.

"Öldüreceğin kişinin gelmesini beklerken bir otel odasında birkaç saati nasıl geçirirsin? Manzaranın keyfini çıkarıp, biraz televizyon izler ya da yemek yersin. Herhangi bir iletişim için tele-link, faksı ya da bilgisayarı kullanmamış. Belki kendi cihazlarını kullandı," diye yorumda bulundu, salonda geziniyordu. "Otele giriş yapıyor ve içeride olduğunu aktarıyor."

Mutfığa dönerek tezgâhı inceledi. Tüm yüzey adli tıp personelinin özel tozuyla kaplıydı. Kirli tabaklar hâlâ lavaboda duruyordu.

"Saat altıda Oto-Aşçı'yı kullanmış. Daha temizlikçinin gelmesine çok var, en az bir saat. Muhtemelen onun çalışma programını biliyordu. Bu odanın çoğu gece sekiz civarı temizlendiğinden haberdardı. Oteldeki organizasyonların programını kontrol etmişti ve balo salonunda devam eden büyük partiyi biliyordu. Bir de eli kulağında bir tıp kongresi vardı. Otel neredeyse tamamen dolu ve oda temizliğinin çok erken başlamayacağını tahmin edebiliyordu. O zaman, biraz biftek yiyelim."

Eve lavaboya yaklaştı. "Muhtemelen koltukta ya da yemek masasında televizyon izleyerek yedi. Böyle şık bir yerde mutlaka, ayakta yiyerek ziyan etmiş olamazSürekli otellerde kalmıyor. Etrafında daima hizmetliler olsa, tabağını masadan kendin kaldırmazsın."

Peabody başını salladı. "Dün gece bir şey fark ettim ama bahsetmeyi unuttum."

"Nedir?"

"Otellerin konuklar için bıraktığı o şirin zımbırtıları bilirsin. Banyo için olur genelde, şık sabunlar, şampuanlar, kremler ve banyo köpükleri hani? Onları da almış." Peabody Eve'in sorgulayıcı bakışları karşısında gülümsedi. "Çoğu insan yapar bunu ama genellikle öldürmek için birinin gelmesini beklemiyordur ya da birini yeni öldürmemiştir."

"İyi fark etmişsin. Yani ya çok tutumlu ya da küçük hatıralara düşkün. Peki ya havlular, bornozlar ve yatağın kenarına koyulan o ufak gece terlikleri?"

"Yatağın kenarına koyulan gece terlikleri mi var? Hiç öyle bir yerde kalmadım," derken Dallas'tan önce davranıp bu konuyu kapadı. "Bornozlar yerinde duruyor. Yatak odasındaki dolap kullanılmamış. Böyle bir yere ne kadar havlu konulur bilmiyorum ama banyoda altı kişilik bir aileye yetecek havlu var. Onlar da kullanılmamış."

"Temizlik yapılmadan önceki havluları kullanmış olmalı. Belki yolculuk sonrası duş almıştır." Eve konuşurken banyoya doğru ilerliyordu. "Ve yedikten sonra tabaklarını kaldıran

iyi bir çocuk işedikten sonra kesinlikle ellerini yıkar. En az beş saat boyunca işemediğini düşünmek hata olur.”

Ana banyonun ufak bir versiyonu olan salon banyosuna baktı. Mavi camdan bir duşakabin ve kar gibi beyaz havlular vardı. Mavi cam kapıların önünde zarif bir bölmeyle ayrılmış bir tuvalet vardı. “Buradaki banyo malzemeleri de alınmış.” “Dün fark etmemiştim bunu. Adam her yeri silip süpürmüş.”

“Bedavaya alabilecekken şampuan ve sabuna neden para veresin ki? Özellikle de kaliteli malzemeyse.” Yatak odasına doğru devam etti ve buradaki banyoya girmeden önce etrafı kısaca taradı.

Bu banyo çok büyüktü. İçinde ufak bir gölü andıran bir küvet vardı. Ayarlanabilir yükseklik ve hızlara sahip altı jetli bir jakuzi ve kurulanma haznesi vardı. Eve daha önce de Roarke’ın otellerinde kalmıştı, dolayısıyla metrelerce uzayıp giden tezgâhın üzerinde şık şişeleriyle krem ve losyonların olacağını biliyordu.

Ama bu banyo tezgâhının üzeri bomboştı.

Kaşlarını çatarak pirinçten yapılmış askılıklara gitti. Askılarda üç tane kalın ve otelin baş harflerini taşıyan havlu vardı. “Bunu kullanmış. Delil torbası al.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bundaki harfler diğerlerindeki gibi tam ortada değil. Darlene’le işi bittikten sonra temizlendi ve ellerini kuruladı, sonra çok düzenli bir çocuk olduğundan havluyu yerine astı. Kız ilk başta buraya gelip önceki havluları alıp, temizlerini koymuş olmalı. Yost bir yerlerde durmuş onu izliyor, harekete geçeceği anı hesaplıyordu.”

“Belki dolaptaydı,” diye devam etti. “Darlene banyodan çıkıyor, eski havlular elinde, onları bir yere bırakıyor, muhtemelen yere. Sonra yatağa geçiyor ve temizliyor. İşini yapıyor. Odayı konuklar için güzelleştiriyor. Sonra Yost onun üzerine atlıyor. Kız çağrı cihazını kullanamadan onu alıp bizim bulduğumuz yere fırlatıyor.”

Ve işin geri kalanı yatakta oluyor, diye düşündü Eve.

“Ona kaçacak fırsat vermedi. Süitte mücadele izleri bulunmuyordu. Zaten o boyutlarda bir adamın karşısında pek mücadele şansı da yoktu. Yataktaki çarşaf lar bozulup kanlanıyor ama odada başka bir şey yok. Her şey yerli yerinde. Bütün her şey yatakta oluyor. Müzik eşliğinde.”

“Ürkütücü kısmı da bu,” diye mırıldandı Peabody. “İşin geri kalanı da berbat ama müzik kısmı çok ürkütücü.”

“Onunla işi bittiğinde saati kontrol ediyor. Hey, o kadar da uzun sürmemiş. Ellerini yıkıyor, muhtemelen kızın tırnaklamayı başardığı ufak çizikleri görünce cık cıkıyor, değiştiriyor, toplanıyor, topladığı ıvır zıvırları çantasınayleştiriyor. Orosu çocuğu daha sonra Darlene’in yere bıraktığı havluları alıp servis arabasına koyuyor. Elbette çarşaf ları falan değiştirmeyecek ama dağınık olmanın da alemi yok.”

“Bu çok soğukkanlı bir tavır.”

“Ah, cidden soğuk. Kolay iş. Lüks bir otele birkaç saat içinde giriş çıkış, iyi bir yemek, kaliteli banyo ürünleri ve üstüne bir de yüklü bir ücret. Onu gözümde canlandırabiliyorum Pe-

abody. Canlandırabiliyorum. Ama onu buraya kimin ve neden gönderdiğini bir türlü anlamlandıramıyorum.”

Eve, Darlene French’in görüntüsünü gözlerinin önüne getirerek sessizce durdu. Sonra kapının açılma sesini duydu. Bir eli silahına giderken diğer eliyle Peabody’ye kenara çekilmesini işaret etti. Seri hareketlerle koridora çıktı, çabuk ve sessiz adımlarla elindeki silahı kaldırarak köşeden döndü.

“Lanet olsun Roarke! Lanet olsun!” Öfkeyle silahını indirerek kılıfına soktu ve kapıyı kapadı. “Ne yapıyorsun burada?”

“Seni arıyordum.”

“Bu oda mühürlü. Burası bir cinayet mahalli ve mühürlü.”

Eve, Roarke’ın o mührü büyülu parmaklarıyla kısa sürede açabileceğini düşündü.

“Bu yüzden bana geldiğini haber verdiklerinde ilk bakacağım yer burası oldu. Selam Peabody. Nasılsın?”

“Ne istiyorsun?” Eve yardımcısı cevap vermeden araya girdi. “Çalışıyoruz.”

“Evet farkındayım. Ben de dün gece bahsettiğin bazı görüşmeleri yapmak istersin diye düşündüm. Barry Collins evde ama bölüm şefi istediğin zaman seninle görüşmeye hazır. Bir de yine bir kat hizmetlisi olan Sheila Walker var. Kurbanın yakın arkadaşıymış. Ailesi için Darlene’in dolabını boşaltmaya gelmiş.”

“Dolaba dokunama”

“Ben de öyle söyledim. Sen onaylayana kadar eşyaları alamayacağını söyledim. Ama belki onunla konuşmak istersin diye beklemesini rica ettim.”

Eve beyninin cızırdamaya, kıvılcımlar çıkarmaya bağladığını hissediyordu fakat sakinleşmeye çalıştı. “Eğer sorsaydın sana sorgulamaları ayarlamana ihtiyacım olmadığını söyledim.”

Roarke, kendinden son derece memnun bir tavırla, “Evet söyledin,” dedi ki Eve bir an gülsün mü küplere mi binsin bilemedi.

“Ama bana zaman kazandırdın, o yüzden sağ ol. Şimdi, ben aksini söyleyene kadar senin ya da başka birinin bu odaya girmesini istemiyorum.”

“Anlaşıldı. İşin bittiğinde herhangi bir tele-linkten 001’i tuşlayarak bana ulaşabilirsin.”

“Şimdilik buradaki işimiz bitti. Sheila Walker’la başlayalım.”

“Toplantı salonu katında sizin için bir ofis ayarladım.”

“Hayır onunla ve diğeriyle kendi bölümlerinde konuşayım. Resmi olsun. Aynı zamanda kendilerini daha rahat hissedebilirler.”

“Nasıl istersen. Shelia oda hizmetleri salonunda, sana yolu göstereyim.”

“İyi. İstersen yanımda takılabilirsin.” Eve, Roarke’ın açtığı kapıdan geçerken, “Senin yanında daha güvende hissedebilir,” diye homurdandı.

Görüşmede daha üç dakika geçmemişti ki Eve doğru karar verdiğini anladı. Shelia kocaman gözleri olan uzun, ince, siyahi bir kızdı. Eve’in sayamayacağı kadar çok kez Roarke’a onay, yönlendirme ve cesaret için baktı.

Ada müziklerini andıran çok güzel bir aksam vardı. Ama melodik konuşması sık sık

gözyaşlarıyla kesiliyordu ve Eve başının ağrımaya başladığını hissediyordu.

“Öyle tatlıydı ki. Öyle tatlı bir kızdı ki. Ağzından kimse için kötü bir laf çıktığını duymazdınız. Çok neşeli bir yapısı vardı. Genelde bir konuk onu temizlik yaparken gördüğünde konuştuğunda yüklü bir bahşiş de verirdi. Çünkü insana iyi hissettirirdi. Ve artık onu hiç göremeyeceğim.”

“Bir arkadaşı kaybetmenin zor olduğunu biliyorum Sheila. Son zamanlarda aklını kurcalayan bir şey, kaygılı olduğu bir konu var mıydı?”

“Ah, hayır çok mutluydu. İki gün sonra boş günümüzdü ve birlikte ayakkabı alışverişine çıkacaktık. Ah, ayakkabılara bayılırdı. Dünkü temizliğe başlamadan önce nasıl erken kalkacağımızdan ve Gökyüzü Alışveriş Merkezi’ndeki güzellik stantlarında o bedava makyaj seanslarına katılacağımızdan bahsedip gülüştük.”

Shelia yeni bir ağlama krizine hazırlanırken Roarke uzanarak kızın elini tuttu ve sıktı.

Eve bir yarım saat daha uğraştıktan sonra alışverişi, dans etmeyi seven ve ilk ciddi aşk ilişkisini yaşayan kaygısız, neşeli bir genç kıza dair bölük pörçük bilgilere sahipti.

Her sabah mesaisi sonunda erkek arkadaşıyla düzenli kahvaltı randevuları vardı. Birkaç sokak ilerideki kahve dükkânına gittikleri maaş günleri haricinde, bu kahvaltılar personel yemekhanesinde oluyordu. Erkek arkadaşı mesai sonrası onu metro istasyonuna bırakıp yolcu ediyordu.

Hatta yavaş yavaş birlikte ufak bir daireye çıkma konusunda çekingen konuşmalar yapmaya başlamışlardı. Belki sonbahara doğru.

Shelia’nın iddia ettiğine göre birbirlerinin en yakın arkadaşlardılar ve Darlene kendisine tuhaf ya da kaygı verici bir şey duyduğuna, gördüğüne ya da öğrendiğine dair bir şey anlatmamıştı. Ve dün akşam servis aracım sürmeye başladığında yüzünde kocaman bir gülümseme varmış.

Komi personelinin bölümünde görüştüğü Komi şefi de Barry’nin benzer bir tablosunu çizmişti. Genç, hevesli, neşeli ve Darlene isimli koyu saçlı kat hizmetlisine kör kütük âşık.

Geçen ay maaşına zam almıştı ve çevresindeki herkese kız arkadaşına altıncı ay hediyesi olarak aldığı ucunda altın bir kalp olan zinciri göstermişti.

Eve, Darlene’in 4062 numaralı süitin önünde beklerken oynadığı kolyeyi hatırladı. “Peabody, kızsalsın bir durum,” dedi. Yardımcısıyla ve Roarke’ın arasında lobide yürüyordu.

“Oldukça kızsın.”

“Evet. Erkek arkadaşınla kavga ettin ya da ilişkinle ilgili şüpheler yaşıyorsun veya o tarz bir şey, sana aldığı bir şeyi takar mısın?”

“Kesinlikle hayır. Eğer büyük bir kavgaysa suratına fırlatırsın. Eğer onu terk etmeyi düşünüyorsan biraz gözyaşı döküp, ayrılık sürecine başlayana kadar bir çekmeceye atarsın. Eğer ufak bir kavgaysa biraz ortadan kaybedip işlerin nasıl gideceğine bakarsın. Herkesin gözü önünde onun aldığı bir şeyi takıyorsan, bunun sebebi ona ve diğer herkese onun senin erkeğin olduğunu göstermektir.”

“Tüm bu kuralları nasıl aklında tutuyorsun? Çok kafa karıştırıcı. Ama ben de aşağı yukarı aynı şeyi tahmin etmişim. Hey!”

Uzanıp elini gömleğinin altından sokan ve gömleğinin altındaki gözyaşı şeklinde kesilmiş pırlantayı kontrol eden Roarke’ın eline vurdu.

“Sadece kontrol. Sanırım hâlâ senin erkeğimim.”

Eve biraz tatmin duygusuyla, “Tam olarak göz önünde değil,” dedi. “Ama tenime yeterince yakın.”

Eve, Roarke’ın gözlerindeki pırıltıyı fark edince gözlerini kıstı. “Beni burada herkesin içinde öpmeye kalkarsan seni mahvederim.” Kolyeyi tekrar gömleğinin içine yerleştirdi ve yardımcısına döndü. “Peabody gidip yine de Barry’yle konuşacağız. O ihtimali tamamen elememiz gerek. Şenle ise,” parmağını Roarke’ın göğsüne bastırmıştı, “bir ara medya konusunu konuşmamız gerek.”

“Kendimi tamamen senin kontrolüne bırakacağım. Buna bayılıyorum.”

Roarke, arkadan gelen çok eski bir İrlanda halk şarkısını hafifçe mırıldanan sesi duyduğunda gülümsemesi soldu.

Arkasını dönmeden önce boynuna bir kol sarıldı ve orada kilitlendi. Karşılık verip kurtulabilirdi, hatta öyle yapmak üzere ağırlığını hesaplamaya başlamıştı da ama kulağının dibinde çınlayan gülümsemeyle kendini bir anda Dublin’in arka sokaklarında buldu.

Adam onu birden çevirerek duvara yasladığında Roarke, öldüğünü sandığı bir adamın gülümseyen gözlerine bakarken buldu kendini.

“Eskisi kadar çabuk değilsin dostum ha?”

“Belki değil.” Eve şimşek gibi bir hızla silahını çekmiş ve adamın boğazına dayamıştı. “Ama ben hâlâ öyleyim. Geri çekil piç kurusu yoksa ölürsün.”

Roarke, “Çok geç,” diye mırıldandı. “Kendisi zaten ölü. Mick Connelly, cehennemde durmuş bana yer tutuyor olmalıydın?”

Mick boğazına dayanmış lazeri umursamadan gülmeye başladı. “Ah, şeytan kendi istemeden onu razı edemezsin değil mi? Tanrım şu haline bak Roarke! Tanrım!”

İki adam birbirlerine bakıp bir çift geri zekâlılarmış gibi gülmeye başladıklarında, Eve şaşkınlıkla onları izliyordu.

“Tamam sevgilim.” Roarke elini kaldırarak dikkatli bir şekilde Eve’in elindeki lazeri indirdi. “Bu çirkin herif benim çok eski bir dostum olur.”

“Öyle olurum. Ve kendine kadın bir koruma tutmak tam sana göre bir şey Roarke!”

“Polis.” Roarke iyice sırtmaya başlamıştı.

“Tannnırım!” Mick gülümseyerek geri çekildi ve Roarke’ın yüzünü hafifçe iteledi. “Rozetlilerle böyle sıkı fıkı olmazdın sen.”

“Buradakiyle epey sıkı fıkıyım. Kendisi karım.”

Mick gözlerini Roarke’tan ayırmadan elini kalbine götürdü. “Beni vurmasına gerek yokmuş. Şoktan da ölebilirmişim. Bir şeyler duymuştum, Roarke’la ilgili hep bir şeyler duyuyoruz gerçi. Ama hiç inanmamıştım.”

Eve silahını kılıfına sokarken Mick eğilerek, Eve’e engel olma şansı vermeden elini aldı ve öptü. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum hanımefendi. Çok memnun oldum. İsmim Michael Connelly ama tüm dostlarım Mick der. Umarım siz de Mick dersiniz. Şu eşiniz ve

ben çok eskiden tanışırız. Epey kötü çocuklardık o zaman.”

“Dallas. Teğmen Dallas.” Ama Eve biraz rahatladığım hissediyordu, çünkü karşısındaki adamın yazın açmış ağaç yaprakları kadar yeşil gözlerinde pırıl pırıl bir neşe vardı. “Eve.” “Umarım eski arkadaşımı... böyle kaba bir şekilde selamlamamı mazur görürsün Eve ama heyecanıma yenik düştüm.”

“Boyun onun boynu. Benim gitmem gerek,” dedi Roarke’a. Mick’e öpmesinden ziyade sıkmasını istediğini gösterecek şekilde elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“O memnuniyet kesinlikle benim için de geçerli. Umarım yakında tekrar görüşürüz.”

Eve, “Tabii. Sonra görüşürüz,” dedikten sonra şaşkın bir halde olanları izleyen Peabody’ye kapıyı işaret etti.

Mick Eve’in uzaklaşmasını izledi. “Benden tam emin olamadı değil mi dostum? Ve nasıl emin olsun ki? Tanrım, seni iyi gözetiyor Roarke.”

“Peki ya sen? New York’ta ne işin var? Hem de burada, benim otelimde.”

“İş için buradayım. Her zaman iş işte. Aslında seninle konuşabiliriz diye umut ettiğim bir iş var. Alavere dalavere işte.” Roarke’a göz kırptı. “Eski bir dostun için ayırabilecek vaktin var mı?”

4. BÖLÜM

Ölü bir adama göre oldukça iyi görünüyordu Mick Connelly. Hâki tonunda bir takım elbise vardı üzerinde. Roarke onun renklere hep düşkün olduğunu hatırladı. Takım elbisesinin kumaşı ve kesimi son yıllarda aldığı kiloları iyi saklıyordu.

Gençliklerinde, farklı tiplerdeki açlıkları sayesinde ikisi de son derece inceydi.

Mick'in kum rengi saçları tıpkı vücudu gibi yıllarla birlikte dolgunlaşan yüzünü keskin hatlarla çevreleyecek şekilde kısacık kesilmişti. Geçen yıllarda, bir zamanlar kunduz dişleri gibi dışarı çıkan ön dişlerini düzelttirmişti. Gençliklerinde ısrarla bıraktığı ama üst dudağında bir leke görüntüsünden öteye gidemeyen bıyığı için zavallı mazereti ortadan kalkmıştı.

Ama hâlâ İrlanda'lılara özgü basık burnu ve muzip pırıltılar taşıyan yeşil gözleri yerindeydi.

İlk gençliklerinde kimse ona yakışıklı diyemezdi. Kısa, çelimsiz bir çocuktü ve her yanı kızıl renkli çillerle kaplıydı. Ama çok becerikli elleri ve daha da becerikli olan bir dili vardı. Yumruklar havada uçuşmaya başladığında, Güney Dublin aksam hareketlerine uygun olarak sertleşirdi.

Otelin eski ve şık ana bölümündeki Roarke'ın ofisine ayak bastığında, ellerini kalçalarına dayadı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Durumları epey düzeltmişsin ha dostum? Elbette kulağıma geliyordu ama görünce yine de kıcıma tekme yemiş kadar oldum.”

“Seni görmek de aynı şekilde hissettirdi.” Roarke'ın sesi sıcaktı ama ilk karşılaşmalarında hissettiği şaşkınlık ve mutluluktan sıyrılacak vakti olmuştu, içinde bir şeyler kendine hâkim olmasını söylüyor ve geçmişinden gelen bu hayaletin ne istiyor olabileceğini hesaplamaya çalışıyordu. “Otursana Mick. Neler yaptığını anlat bana.”

“Pekâlâ. Anlatacağım.”

Roarke'ın otel ofisi, idari işlevlerinin ötesine geçebilecek şekilde dizayn edilmişti. Ve Roarke'ın dizayn ettiği diğer her şeyde olduğu gibi işlevsellik kadar konfor da ön plandaydı. Birinci sınıf iletişim merkezi ve ekipmanlar, zarif mobilyalar ve şık duvar kaplamalarıyla çevrelenmişti. Genel ortam şehirli bir idarecinin modaya uygun ve konforlu yaşam alanıydı.

Mick deri kaplı rahat bir sandalyeye gömülerek ayaklarını uzattı ve gözlerini odada gezdirmeye başladı Roarke onun gördüklerinin değerini hesaplamaya çalıştığını düşündü. Mick daha sonra iç geçirerek bakışlarını geniş camlı kapılara ve ötesindeki taş balkona çevirdi.

“Evet, durumları epey düzeltmişsin.” Bakışlarını tekrar Roarke'a çevirmişti ve Roarke, bu gözlerdeki neşenin karşı konamayacak kadar çekici olduğunu düşündü. “Buradaki zamazingoların hiçbirini araklamayacağıma söz veririm kalkıp bana içecek bir şeyler verir misin?”

Roarke duvardaki panele doğru giderek içerideki OtoAşçı'ya iki cin siparişi girdi.

“Hazırlaması bir dakika kadar sürer.”

“Birlikte kadeh tokuşturmayalı epey oldu değil mi? Ne kadar sence? On beş sene?”

“Aşağı yukarı.” Ve ondan önceki on beş sene boyunca da çok samimi arkadaşlıklar. Cinler hazırlanmaya devam ederken Roarke masaya dayandı ama hâlâ tam olarak rahatlamamıştı. “Bana Liverpool’da bir bar kavgasında öldüğün söylendi. Ve kaynaklarım genelde epey güvenilir. O halde anlat bakalım Mick, nasıl oldu da öbür dünyadan geri geldin?”

“Hemen anlatayım. Annemi hatırlarsın, Tanrı onun soğuk, taş kalbini korusun ama kaderimin hep karnıma saplanan bir bıçakla ölmek olduğunu söylerdi. Ne zaman kafayı iyice bulsa o görüntü gözünün önüne gelirmiş.”

“Hâlâ hayatta mı?”

“Ah, evet, son duyduğumda öyleydi. Hatırlarsın Dublin’den senden önce ayrıldım ben. Orada burada dolaşıp kazanabileceğim her yolla para kazanmaya çalıştım. Çeşitli işler yapıyordum işte, genelde de türlü malları bir yerden bir yere götürüyor, tekrar ortaya çıkarmadan önce bir süre konunun soğumasını bekliyordum. O berbat gece, Liverpool’da bulunmamın sebebi de buydu.”

Mick dalgın bir tavırla masada yanında duran ahşap kutuya uzanarak açtı, içindeki Fransız sigaraları görünce kaşlarını kaldırdı. Bu sigaralar inanılmaz pahalıydı ve neredeyse her yerde yasaklıydı.

“Alabilir miyim?”

“Elbette.”

Aralarındaki arkadaşlık hatırına Mick yalnızca bir tane aldı. Başka bir durumda olsaydı, kutudan yarım düzine kadar sigara avuçlamaktan çekinmezdi. Cebinden çıkardığı altın kaplama ince çakmakla sigarasını yakarken, “Nerede kalmıştım?” diye sordu. “Ah, evet. O sırada ücretimin yarısı cebimdeydi ve şöyle... müşterimle buluştuğumda kalan yarısını da alacaktım. Ama işler ters gitmeye başladı. Gümrükçüler bir ihbar mı ne almış, depoya baskın yaptılar. Sonra polis peşime düştü. Anlaşmayı bozup polise benim gammazladığımı düşünmeye başlayan müşterim de öyle.”

Roarke’ın şüpheyle kaşlarını çatıldığını gören Mick, kahkaha atarak başını salladı. “Hayır, cidden gammazlayan ben değildim. Daha paramın yarısını almıştım, niye öyle bir şey yapayım ki? Her neyse kafamı toplayıp, çabuk ve güvenli bir ulaşım planlamak için o bara gittim. Polisler de öbür adamlar da peşimdeydi ve öncelikli olarak şehirden çıkmam gerekiyordu. Ve orada oturmuş elimdeki parayı kaçmak için harcamam gerektiği için kara kara düşünürken bir kavga çıktı.” Roarke Oto-Aşçı’dan kadehleri alırken, “Liverpool’da bir rıhtım barında kavga çıksın!” dedi. “Kim inanır buna?”

“Hem de ne kavga!” Mick hikâyesine ara vererek kadehi aldı ve Roarke’a doğru kaldırdı. “Eski dostlara o halde. *Slainte.*”

“*Slainte*” Roarke içkisinden bir yudum alarak koltuğuna oturdu.

“Sana nasıl anlatayım Roarke, yumruklar ve küfürler havada uçuşurken ben orada durmuş nasıl diyeyim... dikkat çekmemeye çalışıyordum. Barmen eline geçirdiği sopayı barın üzerinden savurup duruyordu. Bar sahipleri bile ısıklık ve tezahürata başlamış, taraf seçmişlerdi.

Sonra kavgayı başlatan iki adam neden kavga ettiklerini hâlâ bilmiyorum bıçak çektiler. O noktada belki kendimi dışarı atmam gerekiyordu ama bir yerlerimi kaybetmeden aralarından sıvışmam da imkânsızdı. Yapılacak en mantıklı şey bahse tutuşan kalabalığa karışmaktı. Hatta izleyenlerden bazıları havaya girip birbirlerini yumruklamaya başlamıştı.”

Olanları gözünde canlandırmak Roarke için çok kolaydı. Kendilerinin başlattığı bu tarz akşam eğlencelerinin sayısı hatırlayamayacağı kadar çoktu. “Peki o arada kaç cüzdan yürüttün?”

Mick sırtarak, “Sayısını bilmiyorum,” dedi. “Ama neredeyse yarısı ödenen ücretimin bir kısmını telafi edebildim. Her neyse, önce sandalyeler sonra insanlar havada uçuşmaya başladı. Kavgaya girmem kaçınılmazdı. Olayı başlatanlar bile artık birbirleriyle değil başkalarıyla yumruklaşıyordu. Ölenler de oldu. Akan kanların koyuluğundan anlaşıyordu. Ve kokudan. Ölüm kokusu insan burnuna nasıl dolar bilirsın.”

“Evet bilirim.”

“Sonra kalabalığın çoğu dağılmaya başladı, herkes gemiyi terk eden sıçanlar gibi koşuşturuyordu. Ve barmen polislere haber vermek için çıktı. Şimdi dönüp baktığımda olayları kesik kesik hatırlıyorum ama birden önümde cansız yatan bir adam gördüm. Boyu posu göz rengi falan beni andırıyordu. Baktığında cidden kaderin bir oyunu değil mi? Mick Connelly’nin ortadan kaybolması lazım ve birden Liverpool’da bir barda önünde ölü bir adam beliriyor. Hemen kimlikleri değiştirip kaçtım. Yani Michael Joseph Connelly tam da annesinin tahmin ettiği gibi orada kanlar içinde ölürken, Bobby Pike Londra’ya giden ilk gemiye bindi. Hikâye bu kadar işte,” diyerek içkisini yudumladı ve keyifle derin bir nefes aldı. “Tanrım, burada durup yüzüne bakmak öyle büyük bir keyif ki... Birlikte epey şey atlattık değil mi? Sen, ben, Brian ve diğerleri.”

“Evet gerçekten de öyle.”

“Jenny’ye, Tommy ve Shawn’a olanları duydum. O şekilde öldüklerini öğrenmek çok üzücü. Eski Dublin takımından artık sadece sen, ben ve Brian kaldık ha?”

“Brian hâlâ Dublin’de. Penny Pig diye bir yer işletiyor, çoğu zaman barın başında kendi var.”

“Duydum. Bir gün Dublin’e dönüp kendi gözlerimle göreceğim. Sen Dublin’e sık gidip geliyor musun?”

“Hayır.”

Mick başını salladı. “Epey kötü hatıralar olduğunu biliyorum. Ama kendini iyi kurtarmışsın? Başından beri bir gün kurtulacağını söyledin zaten.” Yarısı boşalmış kadehiyle ayağa kalkarak cam kapılara doğru ilerledi. “Düşünsene bir, bu koca yerin ve Tanrı bilir daha nelerin sahibisin. Son birkaç yılda dünyada ve dışında pek çok yerde bulundum. Ve gittiğim hemen her yerde çocukluk arkadaşımın adının saygıyla anıldığını gördüm. Vay anasını! Lanet bir din gibi tapıyorlar sana Roarke.” Ona dönerek gülümsedi. “Seninle gurur duyuyorum.”

Duyduğu şey karşısında Roarke kendini tuhaf hissetti. Çocukken kendini tanıyıp da bugün dönüştüğü adama busözleri söyleyebilen kimse olmamıştı. “Peki sen neler yapıyorsun Mick?”

“Ah, çeşitli işler. Her zamanki şeyler. Bu kez işler beni New York’a getirdiğinde kendime

dedim ki ‘Mick dostum, gidip Roarke’ın güzel otellerinden birinde bir odaya yerleşeceksin ve onunla görüşeceksin.’ Artık kendi adımla dolaşabiliyorum. Liverpool olayından beri epey zaman geçti. Eski dostumla oturup bir şeyler içmeyeli de epey zaman geçti.”

“Pekâlâ beni gördün, içkimizi de içiyoruz. Şimdi tüm bunların asıl nedenini anlatmaya ne dersin?”

Mick sırtını cam kapıya yaslayarak kadehini yudumladı ve o ıslıl ıslıl gözleriyle Roarke’ı inceledi. “Seni atlatmanın yolu yok değil mi? Palavralara karşı doğal bir radarın oldu hep. Ama işin aslına bakarsan sana anlattığım her şey doğru. Yalnızca bir konu daha var. Beni bu şehre getiren işle ilgili ilgilenebileceğini düşündüğüm bir konu. İş taşlarla ilgili. Karanlık bir kutuda öylece duran güzel renkli taşlar.”

“Ben artık o tarz işler yapmıyorum.”

Mick önce gülümsedi sonra göz kırparak şen bir kahkaha attı. Roarke oturmuş onu izliyordu. “Ah, hadi ama karşındaki benim, Mick. O sihirli elleri emekliye ayırdığını söylemeyeceksin değil mi?”

“Artık farklı şeylerde kullanıyorum diyelim. Yasal şeylerde. Cüzdan araklamaya, kilit kırmaya ihtiyaç duymayalı epey zaman oldu.”

Mick gülerek, “İhtiyaç mı?” dedi. “İhtiyaçtan bahseden kim oldu? Sen Tanrı vergisi bir yeteneğe sahipsin. Sadece ellerin değil, beynin de Roarke. Hayatımda seninki kadar incelikli ve dikkatli bir beyin görmedim. Adeta hırsızlık için yaratılmış.” Tekrar gülerek yerine oturdu. “Şimdi kalkıp bana tüm bu lanet imparatorluğu tamamen yasal işlerle döndürdüğünü söylemeyeceksin değil mi?”

“Öyle yapıyorum. Artık öyle. Ve inan bu da yeterince zorlu bir şey.”

“Kalbim.” Mick dramatik bir ifadeyle elini göğsüne koydu. “Eskisi kadar genç değilim dostum. Bu tarz bir şoku kolay atlatamayabilirim.”

“Atlatırsın ve eminim taşların için de başka bir aracı bulabilirsin.”

“Yazık. Cidden yazık. Neredeyse bir günah bu ama her neyse.” Mick derin bir nefes aldı. “Tamamen yasalsın ha? Pekâlâ, ben de körelmemek için farklı işler yapıyorum. İnsana bir çeşit tazelik veriyor. İçlerinde yasal şeyler de var. Birkaç arkadaşımın kurduğum ufak bir iş daha var. Yani senin gibi bir horozla karşılaştırıldığında cıvcıv gibi kalırız ya neyse. Koku işi. Parfüm ve benzeri şeyler. Ürünler için eski moda paketleme düşünüyoruz. Romantizm falan işte. Ufak bir yatırım yapmakla ilgilenir miydin?”

“Olabilir.”

“O zaman şehirde olduğum süre içinde bir ara konuşuruz.” Mick ayağa kalktı. “Şimdi gidip odama bir bakayım sen de işlerine dön. İlgilenmen gereken bir sürü şey vardır.” Roarke ayağa kalkarak, “Otelimde kalmanı istemiyorum,” dedi. “Evimde kalmanı istiyorum.”

“Çok nazıksın ama rahatsızlık vermek istemem.”

“Senin öldüğünü sanıyordum. Brian hariç, Jenny ve diğer herkes öldü. Onları evimde ağırlama şansım olmadı hiç. Bavullarını aldırıyorum Mick.”

★★★

Tüm dünyadaki çeşitli kanun kuruluşlarında, Yost hakkında psikiyatrik, kişilik ve profesyonel profilleri bulunuyordu. Eve tüm bu dosyaları ve kendi notlarını Doktor Mira'ya, departmanın bir numaralı profil uzmanına, göndermeyi düşündü. İncelikli ve sağlam bir analize ihtiyacı vardı.

Ama işin aslı, kiralık bir katil yalnızca araçtı. Yost'u ele geçirmeyi çok istese de asıl onu tutan adamı yakalamayı istiyordu.

“FBI, Yost'un tek iş için ücretinin iki milyon dolar civarında olduğunu düşünüyor. Bu taban ücret. İşin zorluğuna ya da hedefin kim olduğuna göre değişen masraflar ve artışlar bu fiyata dahil değil.”

Eve, Polis Merkezinin toplantı odasındaki bilgisayar ekranına bakarak başını hafifçe eğdi. Ekranda Darlene'in gülümseyen bir resmi var. “Yirmi iki yaşında bir hizmetlinin ölmesi için en az iki milyonu kim verir?”

McNab, “Kız bir şey biliyordu belki,” diye yorum yaptı. Elektronik Dedektiflik Bölümü'nden danışman olarak davaya dahil edildiği için çok keyifliydi. Şimdi üç örgülü saçları at kuyruğuyla toplanmış halde Eve'in karşısında oturuyordu. İnce, güzel yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Olabilir. Eğer konu oysa kurban birilerine epey zarar verecek bir bilgiye sahipti ya da sahip olduğu düşünülüyordu. O zaman neden çok daha ucuza ters giden bir kapkaç falan ayarlamadılar? İşe giderken sürekli aynı güzergahı kullanıyor, giriş çıkış saatleri belli ve toplu taşıma kullanıyor ya da yürüyormuş. Çoğu zaman da yalnız başınaymış. Caddenin ortasında kızı yakala, cüzdanını al ve işte sıradan bir kapkaç kurbanı sana.”

“Evet.” McNab her ne kadar Teğmen ile aynı fikirde olsa da takıma katılımını şeytanın avukatını oynayarak daha da etkinleştirmek istiyordu. “Ama sokaktaki olaylarda hep yanılma payı olur. Kızın şansı yaver gider, kaçır ya da iyi bir vatandaş yardım etmeye kalkar. Onu işinde, bir süitte yakalarsan kaçışı olmaz. Kızın işi tamamdır.”

“Cinayet olduğu kesinleşir, koca bir soruşturma ekibi ve Roarke işin içine girer,” diye ekledi Eve. “Birinin sağlam bir kiralık katil tutmak için gerekçesi ve parası varmış. Ve bu işin Roarke'in burnunun dibinde olması da caydırıcı bir etken olmamış.”

McNab ışıltılı bir şekilde sırıtarak, “Belki de sadece aptaldır,” dedi.

“Senin öyle olduğun kesin,” diye atıldı Peabody. “Yost'u kiralayan her kimse dikkat çekmek istedi. Yüksek profilli bir iş bu. Medya, yoğun bir soruşturma. Demek ki amacı zaten dikkat çekmek. Belki bunun için kesenin ağzını açmaktan da kaçınmıyor.”

“Pekâlâ belki buna katılabilirim.” McNab alınmış bir tavırla Peabody'ye döndü. “Dikkati katil ve kurban çekiyor. Adam değil. O zaman bunların anlamı ne? French'in öldürülmesi için tek bir sebep yok ortada. Kızın, özellikle mi yoksa tesadüfen mi seçildiğini bilemeyiz bence.”

Peabody, “Kız öldürüldü işte,” diye cevap verdi.

“Son anda başka bir kızla vardiya değişikliği yapabilirdi ve French hayatta öbür kız ölü olurdu.”

“McNab beni şaşırtıyorsun.” Eve sakin ve neredeyse alaycı bir tonla konuşmuştu. “Neredeyse gerçek polislere özgü bir düşünme biçimi. Otel kayıtlarına göre James Priority,

diğer adıyla Sylvester Yost, rezervasyon yaptırırken kesinlikle özel olarak o odayı, hatta o katı istediğini belirtmemiş. Bu... ve toplantı öncesinde öylesine yaptığım olasılık taraması, Cinayet Masası'nda canımız istediğinde veya beyni olanların gerektiğinde kullandığı bir soruşturma tekniğidir.” Peabody ve McNab yüzlerini buruştururken Eve devam etti: “Bu araştırma bana, Darlene French'in özellikle seçilmediğini gösteriyor. Kızın, o anda o odada olmasının haricinde bu davada başka bir konumu ya da anlamı yok.”

“Teğmenim neden biri rastgele birinin öldürülmesi için iki milyon ödesin ki?”

Eve başını McNab'e doğru sallayarak devam etti. “Buna şu soruyu da ekleyelim: Birisi bu iş için neden dünyada ve dünya dışında her kanun birimince tanınan ve birkaç saat içinde teşhis edileceği kesin olan bir katili kiralar? Kim bu işin kokusu çıktığında, medyanın ağzını sulandıracak ve olayın üzerine atlamasını sağlayacak bir yerde olmasını ister?” ikisinden de ses çıkmayınca Feeney dayanamayıp iç geçirdi. “Bilemiyorum Dallas, bunları eğitmek için elinden geleni yapıyorsun, bütün tecrübelerini aktarıyorsun ama hâlâ bir çift geri zekâlı gibi oturmuş bakıyorlar. Roarke,” dedi, “hedef Roarke.”

Eve'i endişelendiren *neden* sorusuydu. Birisi Roarke'in dikkatini çekmek için neden tüm bu sıkıntıya ve bu kadar masrafa giriyordu? Bak ne yapabiliyorum, bak tam burnunun dibinde neler yapıyorum.

Bunun anlamı neydi?

Medya kaynamaya başlayacaktı ama Roarke zekice manevralar yaparak olayı çevirebilirdi. Otel belki bir-iki rezervasyon iptaliyle karşılaşmıştı ama merak ve hastalıklı heyecan faktörleriyle iki katı yeni rezervasyon olurdu.

Bazı çalışanlar istifa edebilirdi ama anında yerlerini doldurmak isteyecek yeni insanlar vardı.

Sonuçta Roarke'in kaybettiği bir şey ya da ödeyeceği bir bedel yoktu. Hatta kısa dönemde onun lehine döndürmeyi başaracağı bir reklam potansiyeli oluşmuştu.

Ama Yost'u kiralayan kişi Roarke'in düşünce şeklini biliyorsa durum değişirdi. Kendine ait bir mekânda, kendi çalışanı olan genç ve masum bir kızın öldürülmesinin onun üzerinde yaratacağı etkiyi tahmin edebiliyorsa her şey değişirdi.

Roarke'in ödeyeceği bedel kişiseldi. Ve bu cinayetin arkasındaki neden de kişiselse...Evet, Eve'i rahatsız eden şey olayın bu boyutuydu.

Yost'u ele geçirip adalete teslim etmesi için bir neden daha vardı artık. Darlene French için adalet ve Roarke için cevaplar.

Eve masasına oturarak tekrar Yost'un dosyasını incelemeye başladı. Ailesi yoktu. Bilinen herhangi bir arkadaşı yoktu. Adresi yoktu. Öfkeyle, *bilinen hiçbir şey yok*, diye düşündü. Tüm kariyeri boyunca ilk kez bir suçtan sonraki yirmi dört saat içinde katilin kimliği, tüm fiziksel deliller ve katilin hüküm giymesini sağlayacak her bilgiye ulaşmıştı.

Ama elinde ona ulaşacak hiçbir şey yoktu. Hiçbir iz, hiçbir yol yoktu.

“Nerede uyuyorsun sen orospu çocuğu? Nerede yemek yiyorsun? Çalışmadığın zamanlarda ne halt ediyorsun? Hangi cehennemdesin?”

Dosyayı iteleyerek başını yasladı ve gözlerini kapadı.

Eve, Yost’un yüzü, gözleri, ağzı gözlerinin önünde belirirken *Dikkat çekmiyorsun*, diye düşündü. *Dikkat çekecek hiçbir şey yapmıyorsun. Yalnızsın. Güzel muhitlerde sakın güzel evler. Birden fazla evin vardır. Seyahatlere çıkıyorsun. Kişisel araç mı? Muhtemelen, muhtemelen. Ama o da sade bir şey. Sağlam, güvenilir, dikkat çekmeyen bir şey. Klasik bir şey belki. Öldürürken dinlemeyi sevdiğin müzikler gibi. Ama eğer New York’a arabayla geldiysen otelin araç servisini kullanmadın demektir.*

Adamın oteldeki yemeğini hatırlayarak, *et ve patates*, diye düşündü. Esaslı, pahalı. Tıpkı otele girip çıkarken üzerindeki kıyafetler gibi. Valizi gibi.

Valiz.

Eve doğrularak bilgisayardan resepsiyondaki görüntüleri içeren disk istedi.

“Evet, evet, iş seyahati için tipik tekerlekli valiz. Esaslı ve pahalı. Ve yeni. Etiketini yeni çıkarılmış kadar yeni. Bilgisayar, on iki ve yirmi sekizinci birimlerin arasını yüzde yirmi büyüt.”

İşlem yapılıyor...

Ekrandaki büyütülen kesit, Yost’un ayağının dibinde duran valizin görüntüsüydü. Dayanıklı siyah deri valizde hiçbir yıpranma belirtisi yoktu.

“Bu görüntüdeki altıncı birimi büyüt. Yüzde on.”

İşlem yapılıyor...

Görüntü büyüdüğünde Eve imalatçı markanın şık pirinç levhasını net bir şekilde görebiliyordu. “Cachet.Pekâlâ, bu bizi nereye götürür? Bilgisayar, ekrandaki Cachet marka valizin modelini belirle.”

İşlem yapılıyor... Görüntü model numarası 345/92-C, seçkin iş modeli olarak pazarlanıyor. Deri ve kumaş alternatifleri var. On dörde sekiz ve altı ebatlarında modelleri mevcut. Tüm hava ve uzay seyahatlerinde eşya taşımaya yönelik FAA ve PAA patentleri var. 345/92-C yeni bir model ve bu yılın Ocak ayında piyasaya sürüldü. Cachet, Roarke şirketler grubuna ait Soloar Lights adlı firmanın alt markası.

Eve, “Aman ne sürpriz,” diye mırıldandı. “Demek Ocak ayından beri. Aradığımız çatlak bu olabilir. Bilgisayar... Hayır, boş ver.” Departmanlar arası tele-linki açarak McNab’i aradı.

“Cachet, valiz firması. Model 345/92-C modelin nerelerde satıldığına dair bir liste istiyorum. Bizimkisi siyah deri. Ocak ayında piyasaya sürülmüş. Dükkânların isimlerini istiyorum. O dükkânlardan da müşteri isimlerini bul. Çantayı kimler almış öğren.”

“Ama bu biraz uzun”

“Sürecek,” diye tamamladı Eve. “Çok mu yoğunsun acaba?”

“Hayır efendim, hemen başlıyorum.”

Eve, “Ben de,” diye mırıldanarak kalktı. Ceketini ve dosyalarını alarak Peabody’nin ufak bölmesine doğru başını uzattı. “Ben bazı verileri incelemek üzere eve gidiyorum. Sen saç araştır?”

“Hangi saçı efendim?”

“Yost’un saçını. Kesinlikle adamın kendi saçı değil. Yüzüne hiç uymuyor ve onun stilinde bir adam için fazla gösterişli. Peruk ve epey kaliteli bir peruk. Ve içimde adamın bir peruk koleksiyonu olduğuna dair bir his var. Güvenlik diskinde gördüğümüzle başla. Güzellik salonlarını, kuaför malzemeleri satan yerleri kontrol et. Tüm büyük şehirlerde, birinci sınıf olanlara bak. ikinci sınıf bizimkini kesmez. Doğal tel ve antialerjik ya da adı neyse onları araştır. Adam temizliği seviyor, titiz. Daha hafif ve pratik olan suni kumaştan bir şey yerine kocaman deri bir valiz taşıyor.”

Peabody ağzını açtı ama Eve çoktan gözden kaybolduğu için bir valizin perukla ne ilgisi olduğunu sormadı.

★★★

Eve ön kapıdan girdiğinde merdivenlerden inen Roarke’la karşılaştı. Gözünün önüne düşen saçlarını üfleyerek kaşlarını çattı ve ona baktı.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Burada yaşıyorum,” diye cevap verdi Roarke.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Evet biliyorum. Aynı soru benim için de geçerli. Mesain daha bitmedi.”

“Merkezde değil de buradaki bilgisayardan araştırmak istediğim bir şeyler var.”

“Hmm...”

“Evet, hmm. Ve madem buradasın biraz daha zaman kazanabilirim. Sana sormak istediğim bazı şeyler”

Roarke’ın elini uzatarak koluna dokunmasıyla sustu. “Üst katta Mick’in misafir odalarından birine yerleşmesine yardım ediyordum.”

“Mick mi? Ah.” Duraksadı. “Şey...”

“Biraz bizimle kalması senin için sorun olur mu?”

“Hayır.” *Ama zamanlama berbat*, diye düşündü. *Cidden berbat*. “Dediğin gibi burada yaşıyorsun.”

“Sen de öyle. Mick’in, hayatımın senin pek hoşnut olmadığın bir döneminden geldiğinin farkındayım.” Roarke parmağını Eve’in silahını astığı omuz askısında dolaştırıyordu. “Teğmen. Ama yaşamımda öyle bir dönem var.”

“Dublin’de başka arkadaşlarınla da tanıştım. Brian’ı seviyorum mesela.”

“Biliyorum.” Roarke’ın elleri artık Eve’in omzundaydı. Karısının omuzlarını okşayarak ellerini yavaşça sırtına indirdi ve onu kendine doğru çekti. “Mick benim için önemliydi Eve. Yakındık. Kötü zamanlar olduğu kadar bazı iyi günler de geçirdiğim bir kardeş kadar yakındık. Öldüğünü düşünüyordum ve buna alışmıştım.”

“Ve şimdi yaşadığını öğreniyorsun.” Eve arkadaşlık duygusunu anlıyordu. Gelgitleri olan, garip ve anlaşılmaz bir duyguydu. “Rica etsem, burada misafir odamızda kalırken şehirde onu tutuklamamı gerektirecek bir şey yapmamasını hatırlatır mısın?”

Roarke uzanarak onu dudaklarından öptü. “Bence onu seveceksin.”

“Tabii.” Her ikisi de az önceki ricasına dair bir onay vermediğinin farkındaydı. “Siz

İrlandalı erkekler çok tatlısınız. Dinle, bence şu aralar başka bir sıkıntıya ihtiyacın olmayacak. Bu cinayet davasının gidişatına göre”

Roarke başını salladı. “Darlene asıl hedef değildi, değil mi? Zavallı kız.”

“Öyle sanıyorum. Oturup konuşmamız, kimin ve neden bu şekilde senin peşine düştüğünü bulmamız gerek.”

“Pekâlâ, ilk fırsatta yaparız. Ama şimdi yapmam gereken bazı düzenlemeler var. Akşam yemeğine konuklarımız var.”

“Bu akşam mı? Roarke”

“Eğer senin için uygun değilse bazı bahaneler bulabilirim. Magda, oğlu ve projede kilit rolde olan birkaç kişi gelecekti. Dün akşamki olayla kabaran bazı tüyleri okşayıp düzeltmemiz, yaklaşan müzayedeye dahil herkesi güvenlik ve tanıtım reklamlarının kontrol altında olduğuna ikna etmemiz gerek.”

“Sanırım senden bu müzayedeyi erteleme ni istememin bir anlamı olmaz.”

Roarke keyifli bir sesle, “Mümkün değil,” dedi. “Birisi beni kızdırmak istiyor diye oteli, projelerimi ve dolayısıyla hayatımı askıya alacak değilim.”

“Sonraki hedefsen olabilirsin.”

Roarke’in gülümsemesi azıcık bile solmadı. Hatta biraz daha keskinleşti. “Aslında öyle olmasını tercih ederim. Vicdanıma başka bir masumun yükünü daha eklemek istemiyorum. Hem ayrıca dünyadaki en güvenilir koruma hemen elimin altında.”

Eve daha da yakınında olmayı planlıyordu. “Pekâlâ, yemek şeyi ne zaman?”

“Sekizde.”

“O zaman hemen çalışmaya başlasam iyi olur. Bir de hazırlanıp düzgün bir şeyler de giymem gerek değil mi?”

“O konuyu bana bırak.” Roarke, Eve’in elini alarak dudaklarına götürdü. “Teşekkür ederim.”

“İyi tamam boş ver.” Koşarak merdivenlerden çıkmaya başlamıştı ki durdu. “Ama bu gece biraz zaman ayıracaksın bana.”

“Eve sevgilim, ben senden daha fazlasını ayırmanı isteyeceğim.”

Eve gülerek yoluna devam etti. İkinci kata vardığında, Mick’in sayısız konuk odalarından birinden çıktığını görerek duraksadı. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış ve gayet rahat görünüyordu.

Eve’i görünce yüzüne etkileyici ve hafif muzip bir gülümseme yayıldı. “Ah, Teğmen. Beklenmedik bir misafirden daha sinir bozucu bir şey olamaz, değil mi? Ve bir de kocanın tanımadığın bir çocukluk arkadaşı olmam eklenirse keyfin daha da kaçmıştır. Umarım burada kalmam seni çok rahatsız etmez.”

Eve, “Burası büyük bir ev,” dedi. Sonra birden söylediğinin kulağa pek kibar bir cevap gibi gelmediğini fark etti. Ama Mick duyduğu şey karşısında öyle yüksek sesli ve içten bir kahkaha atmıştı ki Eve de kendine hâkim olamayarak gülmeye başladı. “Özür dilerim. Kafam biraz karışık. Roarke senin burada kalmanı istiyor ve benim de bundan bir rahatsızlığım yok.”

“Teşekkür ederim. Kulaklarını gençlikte yaptığımız hınzırlıklarla sıkılamaya çalışırım.”

“Aslına bakarsan dinlemek hoşuma gidebilir.”

Mick, Eve’e göz kırparak “Teğmen, bu kurt dolu bir kavanozu açmaktan farksız olur,” dedi. Gözlerini geniş koridorda ve şık merdivenlerde gezdirerek, “Harika bir ev,” dedi. “Gerçi ev kelimesi bu yer için pek yeterli bir ifade değil. Nasıl kaybolmuyorsun burada?”

“Zaman zaman hâlâ kayboluyorum.” Eve, Mick’in gözlerinin omzundaki silah askısına kaydığını fark etti. Biraz soğuk bir tavırla, “Bir sorun mu senin için?” diye sordu.

“Yo, hayır değil ama pek benim tercih ettiğim silah tipi değil.”

“Gerçekten mi?” Eve dalgın bir şekilde elini silahında gezdirdi. “Sen ne çeşit silahları tercih edersin?”

Mick kolunu kaldırarak dirseğinden büktü ve öne doğru bir yumruk savurdu. “Bu benim için yeterli oldu hep. Ama senin işini düşünürsek elbette... Ve işin demişken senin mesleğinden olup da böyle hoş konuşabildiğim nadir kişilerdensin. Roarke ve bir polis. Özür dilerim Teğmen ama bu benim için çok kafa karıştırıcı. Belki önümüzdeki günlerde oturup bana nasıl tanışıp bu hale geldiğinizi anlatırsın. Tanrı biliyor duymak için can atıyorum.”

“Roarke’a sor. O bir şeyler anlatmakta benden daha iyidir.”

“Ben yine de senin versiyonunu duymak isterim.” Mick bir an tereddüt ettikten sonra kararlı bir şekilde ona yaklaştı. “Roarke’ın kafasız biriyle işi olmaz, o yüzden zeki bir polis olduğunu düşünüyorum Teğmen. Ve zeki bir polis baktığında görünüşümden bile kim olduğumu anlar. Ama bilmeni istediğim bir şey var, Roarke benim bu dünyadaki en eski dostum. Ve ben eğer mümkünse dostumun evlendiği kadınla ateşkes yapmak isterim.”

Mick elini uzattığında Eve de kararını vermişti. “Evlendiğim adamın dostuyla ateşkes yapmak bana da uyar.” Kendine uzatılan eli sıktı. “New York’ta uslu dur Mick. Roarke’ın başı belaya girsin istemiyorum.”

“Ben de istemem.” Mick hâlâ tuttuğu eli sıktı. “Kendi başımı da belaya sokmak istemem. Sen işin cinayet kısmındasın değil mi?”

“Evet.”

“Gözlerinin içine bakarak rahatlıkla söyleyebilirim ki hayatımda kimseyi öldürmedim ve şimdi başlamaya da niyetim yok. En azından bu da bir şey değil mi?”

“Evet. Çok rahatladım.”

5. BÖLÜM

Eve, evdeki konukla uğraşma işini Roarke ve Summerset'e bırakarak ev ofisinde Yost'un baş şüpheli olduğu uzun cinayet listesine dair dava dosyalarını taramaya başladı.

Dosyaları ayırdı, tekrar bir araya getirdi; soruşturma sürecinde muğlak kalan ya da ihmal edilmiş noktaları aradı.

Bunlarla ilgili bulduğu her şeyi Hata Dosyası diye düşünmeye başladığı bir yere ayırdı. Kendi düşünme biçimine göre kesinlikle hatalı olunan noktalar vardı. Görüşmeler ya da sorgular sırasında iyi ele alınmayan ya da sıkıştırılmayan şahitler vardı. Ele geçirilen ama iyi araştırılıp kaynağına inilmeyen deliller mevcuttu.

Davaların bazılarında kurbanın vücudundan ufak, kişisel bir şey alınmıştı. Bir yüzük, saç tokası, bilek ünitesi. Hırsızlık amacını düşündürmeyecek ucuz eşyalardı hepsi.

Ama Eve bu durumun genele yayılmadığını fark etti. Bazı davalarda bu nokta da es geçilmişti.

“Eğer birinden bir şey aldıysa hepsinden aldı,” diye mırıldandı.

Adam düzenli, titiz ve alışkanlıklarına bağlıydı.

Hatıra eşyalar, diye düşündü. Kurbanlardan yadigâr alıyor. Darlene French'ten ne aldın?

Otelin güvenlik disketini açarak Darlene'in 4602 nolu süitin önünde servis arabasıyla durduğu görüntüyü dondurdu ve büyüttü.

“Küpeleri.” Görüntüde Darlene'in siyah dalgalı saçlarının arasından görünen halka küpeler vardı. Eve kurbanın cesedinde böyle bir ziynet eşyası bulunmadığından emin olmasına rağmen, ekranda başka bir pencereye Darlene'in kan ve yaralar içindeki görüntüsünü getirerek kontrol etti. “Küçük halka küpelerini almış.”

Eve arkasına yaslanarak, *bir koleksiyoncu, diye düşündü. işinden keyif aldığı için mi? Geri dönüp bütün o farklı işleri görmek, hatırlamak istiyor. Sık sık anılarını ziyaret ediyor.*

Yani olay sadece para değil. Hayır, sadece para değil. Yoksa zevk için mi öldürüyor?

Ofis tele-linki çaldı. Eve gözlerini Darlene'in yan yana iki resminden ayırmadan cevap verdi.

“Dallas.”

“Gümüş kablo konusunda haberlerim var,” diye başladı McNab. “Metreyle ya da kiloyla özellikle kuyumculara profesyonel ve amatör ya da sanatçılara satılıyor. Perakende olarak da satın alabilirsin ama toptan satıcıdan alındığında epey ucuz. Çoğu perakendeci ufak parçalar halinde satıyor. Öğrendiğime göre satın alanların çoğu da saç aksesuarları ya da el ve ayak bileklerine sarmak için alıyor. Keyfi takılar.” Eve, “Toptancılar,” dedi. “Keyfi çalışmıyor ve aşırı para ödemekten hoşlanmıyor.”

“Tahmin ettim. Dünyada yüz civarı, dünya dışında da yirmi kadar büyük toptancı var. Toptancılardan alışveriş yapmak için sanatçı ya da kuyumcu lisansına ya da alışveriş kimlik numarasına ihtiyacın var. Bunlar varsa ister dükkândan istersen de elektronik ortamdan sipariş verirsin.”

“Pekâlâ, hepsini araştır.” Eve bir yandan bilgisayardan delil listesini açarak olay yerinde bulunan telin uzunluğunu kontrol ediyordu. “French’in boynunda 60 santim uzunluğunda bir tel kullanmış.” Eve diğer dava dosyalarını da hızla tarayarak başını salladı. “Evet, bu uzunluğu seviyor. Diğer vakalarda da 60 santimlik kablolar kullanılmış.” Eve bir süre gözlerini kapadı. “Gümüş kararır değil mi? Üzerinde leke gibi bir şeyler oluşur zamanla?”

“Kaplama yapılmamışsa cilalanması gerekir. Laboratuvar bizimkinin kaplama yapılmamış saf gümüş olduğunu söyledi. Rapor önümde ve metalin üzerinde kimyasal bir şey ya da herhangi bir cila yok. Sanırım adam teli iyice temizlemiş.”

“60 santimlik alışverişlere odaklan,” dedi Eve. “Cinayet tarihinden geriye doğru kronolojik olarak sırala alışverişleri. Tahminimce her iş için yeni, pırıl pırıl bir tel istemiştir.”

Bağlantıyı keserek bir süre daha gümüş tel üzerinde düşündü, sonra diğer dava dosyalarını taramaya döndü.

Diğer dedektifler de cinayet aletini ortaya çıkarmış ama yarısından azı uzunlukların aynı olduğunu fark etmişti. Bu dava sorumlularının yarısı da yalnızca şehirdeki ve cinayetin meydana geldiği civardaki toptancılara bakmıştı.

Baştan savma çalışmışlardı. Çok baştan savma.

Roarke içeri girerken Eve hâlâ çatık olan kaşlarıyla başını kaldırarak ona baktı. “Gümüşü cilaladığında ne olur?”

“Parlar?”

“Ha-ha çok komik. Yani, cila bir tortu ya da bir şey bırakır mı?”

Roarke masanın kenarına oturarak Eve’e gülümsedi. “Böyle bir şeyin cevabını bileceğimi de nereden çıkardın?”

“İvır zıvır ne varsa bilirsin çünkü.”

“Şımartıyorsun beni Teğmen ama gümüş parlatmak gibi evcimen uğraşlar biraz alanımın dışında kalıyor. Summerset’e sorsana.”

“Öyle bir şey yapmak istemiyorum. Onunla gönüllü olarak konuşmamı gerektirir bu. Laboratuvardan birini ararım.”

Ama Eve tele-linkine uzandığında, Roarke onun eline uzanarak evdeki dahili iletişim sistemini açtı ve kâhyasına seslendi. “Summerset, gümüş cilası metalin üzerinde bir tortu bırakır mı?”

Uzun ince ve soluk suratlı, koyu renk gözlü Summerset ekranı dolduruyordu. “Aksine, düzgün bir şekilde yapılıyorsa cila gümüşe deriyle yedirilip iyice silinir yoksa gümüşün üzerinde lekeler ve belli belirsiz bir tabaka kalabilir.”

“Teşekkürler Summerset.” Roarke bağlantıyı keserken Eve’e dönerek “Yardımcı oldu mu?” diye sordu.

“Evet. Bazı boşlukları doldurmaya çalışıyorum. Gümüş tel satıyor musun sen?”

“Ah, sanırım.”

“Evet ben de öyle düşünmüştüm.”

“Eğer cinayet aletini takip etmemi”

“McNab araştırıyor. Sen o konuda da önümüze çıkana kadar bırakalım biraz devam etsin.”

“Tamam. Benimle konuşmak istediğin bir şey vardı.”

“Evet, arkadaşın nerede?”

“Mick biraz havuzun keyfini çıkarıyor. Ve konuklar gelmeye başlamadan önce bir-iki saatimiz var.”

“Anladım.” Eve ayağa kalkarak ofisin kapısına doğru ilerledi ve kapıyı kapadı. Bir süre o tarafta durarak sevdiği, evlendiği ve beraber yaşadığı adama baktı. “Bunun kiralık bir katilin işi olduğu varsayımımız doğruysa, cinayet için masraflar hariç en az iki milyon dolarlık bir adam kiralanmış. Seni üzme ya da canını sıkma için bu kadar masrafa kim girebilir?”

“Bilmiyorum Eve. Bazı rakiplerim, profesyonel rakiplerim ya da benden hoşlanmayan ve beni rahatsız etmek için bu kadar para harcamaktan kaçınmayacak bazı düşmanlarım olabilir.”

“Peki kaç tanesi cinayet işlemekten kaçınmaz?”

“İş hayatımda mı?” Roarke ellerini havaya kaldırdı. “Epey düşman edindiğimden eminim ama savaşlarımız genelde toplantı odalarında ve hesap defterleri üzerinde devam eder. Yani içlerinden biri zirve yapıp, beni ortadan kaldırmanın iyi bir ticari hamle olduğuna karar vermiş olabilir ama mantıklı düşündüğümde, otellerimden birinde bir hizmetlinin öldürülmesinin neyi çözeceğini bilemiyorum.”

“Bütün savaşların toplantı odalarında ve hesap defterleri üzerinde değil.”

“Hayır değil ama onlar çok daha doğrudan olur. Eski bir kinle uğraşıyor olsaydık kurban ben ya da çok yakınımından biri olurdu. Ben bu kızı tanımıyordum bile.”

“İşte bu.” Eve gözlerini Roarke’tan ayırmadan ona doğru ilerlemeye başladı. “Benim de dönüp dolaşıp geldiğim nokta bu. Bu olay seni incitiyor, zihnini meşgul ediyor. Ve kızdırıyor.”

“Bunu masum bir kızı öldürmeden de başarmanın yolları var.”

Eve, “Kim umursamazdı?” diye ısrar etti. “Geçmişten ya da bugünden? Pekâlâ, şu anda dikkatin dağılırsa dengelerin altüst olabileceği ne gibi büyük anlaşmaların var? Olympus projesi? Geçen hafta birkaç gün tatile gittiğimizde projeye ilgili uğraşman gereken şeyler vardı.”

“O büyüklükte ve önemde bir projede karşılaşmayı beklediğim şeylerdi onlar. Ve her şey kesinlikle kontrol altında.”

“Peki dümendeki sen olmasan da kontrol altında olur mu?”

Roarke bir süre düşündü. “Bazı gecikmeler, ek masraflar, bir takım karışıklıklar çıkabilir ama sorunun cevabı sanırım evet, bu projenin her noktasında çok güçlü ekiplerim var. Bütün büyük projelerimde olduğu gibi. Varlığım mecburi değil Eve.”

“Saçmalama.” Eve bunu öyle ateşli bir şekilde söylemişti ki Roarke şaşırdı. “Her anlaşma ya da projedeki her düğmede senin parmağın var. Evet, inşa ettiğin o koca şey sen olmadan da işlemeye devam edebilir belki ama asla sen olduğun zaman ki gibi işlemez. Senden sadece bir

tane var. Senin kurallarına göre oynamak istemeyen kim var?”

“Belli birisi yok. Biri benim dikkatimi dağıtıp işlerimi ihmal etmemi amaçlıyor olsaydı, bunun en garanti yolu sana bulaşmak olurdu.”

“Onların peşine düşüp yere savurabileceğin küçük toz parçalarına dönüştüresin diye mi? Hiç sanmıyorum.”

Roarke parmağını karısının çenesindeki ufak çukurda gezdirdi. “Haklısın.”

“Eğer bugünden birisi değilse o halde geçmişi düşünmelisin. Ne kadar başarılı labirentler yaratmış olursak olalım geçmiş bizim izimizi bulabilir. Her ikimiz de biliyoruz bunu. Mesela senin geçmişinin bir bölümü şu anda havuzunda kulaç atıyor.”

“Doğru.”

“Roarke.” Eve bir an duraksadı sonra hızla konuştu. “Onu çok uzun süredir görmüyorsun. Artık kim olduğunu, aradan geçen yıllarda neler yaptığını bilmiyorsun. Ve adam cinayetten resmen birkaç saat sonra otel lobisinde karşına çıkıyor.” “Bu olayda Mick’ten mi şüpheleniyorsun?” Roarke keyifli bir şekilde gülerek başını salladı. “O bir hırsız, dolandırıcı ve yalancı olabilir Eve ama asla cinayet işlemez.” Eve cevap vermek için ağzını açtığı anda Roarke onu susturdu. “Böyle soğukkanlı ve hesaplı bir cinayet işleme eğilimi bir adamın içinde ya vardır ya da yoktur Eve. Her ikimiz de bunu biliyoruz.”

“Olabilir. Ancak insanlar değişebilir. Ayrıca cinayeti işlemek değil de işlenmesi için para ödemek insana rahat ve güzel bir kalkan yaratabilir.”

“Bazıları için belki ama Mick için asla.” Roarke’in en azından bu konuda hiçbir şüphesi yoktu. “Değişmiş olabileceği konusunda haklısın. Ama bu kadar çok değişmiş olamaz. Gözünü bile kırpmadan bir büyükanneyi, hatta kendi büyükannesini dolandırıp kefen parasına kadar çalabilir. Ama kamyonla yakut için bir köpeği bile öldüremez ya da öldürülmesini emredemez. Konu kan dökmek olduğunda aramızdaki en yumuşak olan oydu.”

“Pekâlâ.” Eve gene de gözünü Mick Connelly’den ayırmamaya karar verdi. “Geçmişten başka biri o zaman. İyi düşünmen lazım. Geçmişten gelen, bugünden olan anlaşmalar. Bana üzerinde çalışabileceğim bir şey ver.”

“Tamam iyice düşüneceğim, söz veriyorum.”

“Ayrıca kişisel güvenlik önlemlerini arttıracaksın.”

“Öyle mi yapacağım?”

Bu konuyu arada kaynatıp geçmeyi umut ediyordu ama pek ihtimal olmadığını da biliyordu. “Hedef sensin. Darlene French muhtemelen sadece uyarı atışıydı. ‘Bak çok uğraşmadan bile ne kadar yaklaşabiliyorum sana!’ diyor. Diğer hamlesi doğrudan senin peşine düşmek olabilir.”

Roarke, “Ya da senin,” diye karşılık verdi. “Sen kişisel korumanı arttırıyor musun?”

“Benim kişisel korumam yok ki.”

“Kesinlikle.”

“Ben bir polisim ama.”

“Ben de bir polisle yatıyorum.” Roarke uzanarak kolunu Eve’e doladı. “Ne şanslıyım değil mi?”

“Kes şunu Roarke. Bu olanlar şaka değil ”

“Evet gerçekten de değil. Ama o güvenlik önlemleriyle ilgili olanı şaka olarak kabul edeceğim ki akşam yemeğine davet ettiğimiz misafirler gelmeden önce karımla kavgaya meyelim. Kapa çeneni.” Eve cevap vermek için açtığı anda Roarke dudaklarına doğru uzanıp susmasını sağlamıştı.

Öpücük uzun ve yoğun; tam olarak yumuşak bir öpücük de sayılmazdı. Roarke geri çekildiğinde Eve gözlerini kıstı.

“Peşine bir sürü polis takabilirim.”

Roarke, “Evet,” diyerek onayladı. “Ve tahmin edebileceğin gibi onlardan kurtulmam bir dakika sürmez. Peşimde olmasına katlanabileceğim tek polis sensin Teğmen. Aslına bakarsan...” Eve elini iteklemeden önce Roarke becerikli parmaklarıyla genç kadının gömlek düğmelerini yarıya kadar açmıştı bile.

“Kes şunu. Vaktim yok.”

Roarke sırtıttı. “O zaman çabuk olurum.”

“Sana dedim ki” Ama Roarke dişlerini hafifçe onun boğazına geçirip, tüm vücuduna yayılan heyecan dalgalarına neden olmuştu. Eve başının dönmeye başladığını hissediyordu ama ona sağlam bir dirsek atmayı başardı. “Dursana.”

“Duramam. Acelem var.” Roarke bir taraftan da Eve’in pantolonunu çözüyordu. Dudaklarını Eve’in dudaklarına bastırmadan önce gülümsüyordu.

Eve, eğer Roarke bacaklarını sıkıştırmamış olsa sağlam bir tekme savurabileceğini düşündü ama içten içe de sıkıştırılmış olmaktan memnundu. Roarke’ın onu kaldırarak masaya oturtmasına bile çok fazla itiraz etmedi.

Eve yarı çıplak ve çoktan nefes nefese kalmış halde dirseklerinin üzerine dayanıp arkaya doğru uzandı. “Pekâlâ, elini çabuk tut o zaman.”

Roarke üzerine doğru uzanarak hafifçe çenesini ısırdı. “Duyduğum bir inleme miydi?”

“Hırlamaydı.”

“Öyle mi?” Roarke tahrik olmuş ve keyifli bir halde Eve’in alt dudağını ısırdı. “Aralarındaki farkı pek anlayamıyorum da. Peki ya bu ses ne?”

“Hangi ses?”

Roarke tek hamleyle Eve’in içine güçlü ve derin bir şekilde girdiğinde genç kadının boğazından hırıltılı bir çığlık yükseldi.

“Bu ses.” Roarke karısının teninden yükselen ısıya yakın olmak için başını ona doğru eğerken Eve kalçalarını onun için kaldırdı. “Ve bu ses.”

Eve soluğunu düzenlemek için uğraşıyordu. “Merhamet,” diyebildi.

“Ah, elimden gelenin en iyisi buydu.” Roarke geri çekilmeye başlarken Eve hafifçe doğrularak onu bacaklarının arasına hapsetti.

“Biraz daha uğraşabiliriz.” Eve elini uzatarak Roarke’ın yüzündeki saçları geri çekti ve ellerini hiç açmadan yumruk haline getirdi. Dudakları Roarke’ın dudaklarını buldu.

Evin dahili tele-linki çaldığında Roarke el yordamıyla uzanarak cihazı meşgul konuma aldı.

Sonuç olarak Roarke, başta vaat ettiği kadar çabuk olamadı. Eve bacaklarının kendini tekrar taşıyabileceğini düşündüğünde kendini toplayarak masadan indi ve bir an öylece durdu. Botları hâlâ ayaklarındaydı. Gömleğinin önü tamamen açıktı ve silah koşumu omuzlarından hafifçe kaymıştı.

Roarke, onun insanı çıldırtacak kadar seksi olduğunu düşündü.

“Sanırım gidip kameramı alana kadar bir dakika öyle durmazsın değil mi?”

Eve hâlâ tam olarak kendine gelmemişti. Başını hafifçe eğerek önce kendine sonra da dudaklarını kıvrarak Roarke’a baktı. “Oyun vakti bitti.” Pantolonunu almak için eğildi ve öylece kaldı. “Tanrım, beynimi keçeye döndürdün.”

“Teşekkür ederim sevgilim. En iyi performansım olmayabilir ama kısa zamanım vardı.”

Eve ellerini dizlerine dayayarak başını Roarke’a çevirdi. Saçları Eve’in karıştırdığı gibi duruyordu. Mavi renkli gözlerinde tatminden kaynaklanan bir mahmurluk vardı. “Belki daha sonra daha fazla gayret göstermene izin verebilirim.”

“Bana karşı öyle iyisin ki.” Roarke karısına yaklaşarak şefkatle poposuna vurdu. “Yemek için kendimize çeki düzen versek iyi olur.”

Eve akşam yemeği davetlerinin, bir masada oturup yandakinden patatesi uzatmasını istemekten ibaret olmadığını keşfetmişti. Uygun kıyafet ve aksesuarlar, kendinizi hiç hoş hissetmiyor olsanız bile hoş beş etme, ana yemeğin yeneceği eski tip yemek odasından başka bir odada yemek öncesi alkol ve aperitif tüketimi gibi sonsuz detaylar vardı. Tahminine göre bu kısım, yemeği bir saat daha uzatıyordu.

Eve tüm bu seremoniyi idare etmeye nispeten alışmaya başlamıştı elbette Roarke kadar başarılı değildi ama diğer taraftan kim onun kadar başarılı olabilirdi ki? Her ne kadar bir grup insanı evinde ağırlamak çok büyük bir zihin gücü gerektirmese de ara sıra zihni yapmayı tercih edeceği diğer uğraşlara kayıyordu.

Eğer valiz ve gümüş tel konusunda düzgün bir ipucu yakalarsa, nerede ve nasıl alışveriş yaptığı gibi Yost’un takip ettiği coğrafi şablonu oluşturabilirdi. Bu da adamın nerede ve nasıl yaşadığına dair bir ipucu verebilirdi Eve’e.

Yost biftek seviyordu, orta pişmiş. Birinci kalite doğal biftek dilimleri ucuz olmazdı. Etini kendisi mi satın alıyordu yoksa restoranlara mı gidiyordu?

Hangisi olursa olsun birinci sınıf olacağı kesindi.

Yalnızca çalışırken mi her şeyin en iyisini alıyordu yoksa günlük bir alışkanlık mıydı?

Parasını başka nelere harcıyordu? Çok parası vardı sonuçta. Hesaplarını nasıl kontrol ediyordu? Eğer bu konuda-

“Tamamen başka bir dünyada gibisin.”

“Ne?” Eve kafasını toplamaya çalışarak Magda’ya baktı. “Pardon.”

“Hayır. Özür dileme.” Davet salonundaki antik koltukların yumuşacık minderlerinde oturuyorlardı. Magda’nın kulaklarında ve gerdanında parlak ve yuvarlak pırlantalar parlıyordu. Ufak bir şampanya kadehinde köpüklü, açık pembe içeceğini yudumluyordu.

“Zihnindeki her neyse eminim şu anda çevremizdeki saçmalıktan daha önemlidir. Öldürülen o zavallı kız hakkında bir şeyler değil mi? Benim sütimin onun öldürüldüğü süitin hemen üstündeki olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır.” Eve duyduğu şeyi bir an düşündü. “Bilmiyordum.”

“Korkunç bir şey. Kız daha çocuk sayılırmış değil mi? Sanırım öldürüldüğü akşamdan bir gün önce, odamdan çıkarken onu koridorda gördüm. Bana isimle hitap ederek iyi akşamlar diledi. Ona sadece dalgın bir şekilde gülümsediğimi hatırlıyorum, çünkü acelem vardı.” Magda, “Ufak pişmanlıkların hiçbir faydası olmuyor,” diye mırıldandı.

“Yalnız mıydı? Yanında kimseyi gördün mü? Saat kaçtı hatırlıyor musun?” Magda gözlerini kırptırırken Eve başını sallamaya başlamıştı. “Affedersin. Meslek hastalığı.”

“Hiç önemli değil. Kimseyi fark etmedim ama saatin 19:45 olduğunu biliyorum çünkü 19:30’da barda birileriyle buluşmam gerekiyordu ve geciktiğim için kendime kızıp duruyordum. Düşündüğüm yeni bir projeyle ilgili menajerimle konuşuyordum.”

Eve, *yeter artık*, diye beynine emretti. “Yeni bir film mi?”

“Hiç ilgilenmiyorken sorman ne kadar tatlı. Evet çok güzel, sağlam bir rol. Ama müzayedede bitene kadar bu projeye hak ettiği ilgiyi verebileceğimi sanmıyorum. Pekâlâ şimdi, bu gece buradaki konuklarının kim olduğunu sana anlatayım mı yoksa Roarke üzerinden geçti mi?”

Eve, “Şey pek vaktimiz olmadı,” derken aklına ofis masasındaki hızlı ve beklenmedik sevişmeleri geldi. Neredeyse gülümsedi.

“Güzel, yani sana hızlı bir dedikodu seansı yapabilirim. Şuradaki oğlum Vince.” Magda yüzüne yayılan şefkat dolu bir ifadeyle şöminenin yanında duran altın saçlı, ciddi ifadeli, yakışıklı genç adama baktı. “Tek oğlum ve tek çocuğum. Her gün daha ciddi ve daha sakın bir işadamı haline geliyor,” dedi gururdan ışıldayarak. “O olmadan ne yapardım bilemiyorum. Henüz bir düzen kurup, deli gibi istemeye başladığım torunları vermedi bana ama umutluyum.” Biraz daha canlanarak, “Gerçi,” dedi, “Liza Trent’i pek gelinim olarak göremiyorum ya neyse. Ama elbette çok güzel olduğunu inkâr edemem.”

Magda biraz daha öne uzanarak eli Vince’in omzunda duran ve genç adamın ağzından çıkan her kelimeyi ağzı kulaklarında dinleyen güzel sarışını inceledi. “Hırslı ve fena bir oyuncu da değil. Pek zeki olmadığımı düşünürsek uzun vadede Vince’in tipi değil. Ama sanırım egosuna iyi geliyor. Baksana ağzından çıkan her kelimeyi sanki aşağı dökülen altınlar gibi izliyor.”

“Onu pek sevmiyorsun.”

“Sevmemek değil. Sanırım sadece içimdeki anne Vince’in bir an evvel evlenip bir düzen kurması konusunda sabırsızlanıyor.”

Eve, pek yakın zamanda olacaktı gibi görünmüyor, diye düşündü. Vince Lane annesinin göz bebeği olabilirdi ama Eve’in gözüne çok güçlü bir karaktermiş gibi gelmedi.

Moda saplantısı varmış gibi fazlaca modaya uygun ve pahalı kıyafetler içindeydi. Eve’e göreyse Roarke’ın ölçülü zarafeti yanında fazlaca abartılı ve dikkat çekiciydi.

Gerçi kendi moda hakkında ne bilirdi ki?

Magda, “Şuradaki de Carlton Mince,” diye devam etti. “Biraz köstebeğe benziyor değil mi? Tanrı onu korusun. Sayamadığım kadar uzun yıllardır mali hesaplarımı o idare ediyor. Vakfın ayrıntıları, girdisi çıktısı konusunda inanılmaz yardımları oldu bana. Çok güvenilirdir ama korkarım çoğu insana biraz tuhaf gelebilir. İnanılmaz çirkin ve uyumsuz gece elbisesi içindeki şu kadın da karısı Minnie. Kadının adı Minnie Mince, inanabiliyor musun? Hem çok zayıf hem de estetikle yağ aldirmaya bağımlı olunabileceğinin canlı bir kanıtı.”

Eve kendini tutamayıp güldü. Kadın gerçekten de abartılı kıyafetleri ve makyajı olan, süslü saçlı bir sopaya benziyordu.

“Yirmi sene önce Carlton’ın muhasebecisiydi,” diye devam etti. “Berbat saçları ve tek bir hedefi vardı. Son on iki senedir Carlton’ın karısı. Hedefine yani Carlton’a ulaştı ama saçları hâlâ berbat.”

Eve güldü. “Çok kötüsün.”

“Ah, sanırım öyleyim. Ama sadece iyi şeyler söyleyeceksen insanlar hakkında konuşmanın eğlencesi nerede? Minnie’ye bir baktığında paranın insana stil satın alamadığını anlarsın ama aynı zamanda yerden göğe kadar Carlton’a uygun. Onu mutlu ediyor ve ben Carlton’ı çok sevdiğimden sırf bu nedenle bile olsa kadını da seviyorum. Ve son olarak

İrlanda’dan Roarke’in çekici arkadaşı. Onun hakkında sen ne anlatabilirsin?”

“Pek bir şey değil. Dublin’den çocukluk arkadaşımışlar. Epey bir süredir de iletişimleri yokmuş.”

“Ve sen ona biraz fazlaca dikkatli bakıyorsun.”

“Öyle mi?” Eve omuzlarını silkti. Sanatçıların gözlemci tipler olduğunu hatırlaması iyi olmuştu. En azından yetenekli sanatçıların öyle olduğunu. “Muhtemelen herkese öyle bakıyorumdur. Bir meslek hastalığı daha.”

“Şu gelene hiç de polis gözüyle bakmıyorsun ama,” dedi Magda. Başıyla odanın karşı köşesinden onlara doğru gelen Roarke’i işaret etmişti.

“Hanımlar.” Roarke hem dalgın hem de içten bir hareketle parmaklarını Eve’in omzunda gezdirdi. Daha sonra elini hafifçe kaldırdı. İşareti alan Summerset kapıya giderek akşam yemeğinin hazır olduğunu duyurdu.

Eve yemek boyunca Magda’nın insan doğasına dair gerçekten iyi bir gözlemci olduğunu fark etti. Liza Trent, Vince’in konuştuğu her an ya kıkırdıyor ya da kaşlarını yoğun bir ilgiyle çatarak onu dinliyordu. Vince’in sıkıcı sözlerini büyülenmiş bir ifadeyle dinleyen görüntüsü Eve’den bir oyuncu olarak geçer not almasını sağladı.

Carlton Mince, Magda’nın yaptığı benzetmeye uygun şekilde gerçekten de bir köstebeği andırıyordu. Kendisine bir şey sorulduğunda nazik ve iyi ayarlanmış bir tonla konuşuyor, sonra yine burnunu yemeklere sokuyordu. Eve, Carlton’ın karısının gizlice gümüş çatal bıçak takımının markasını incelediğini fark etti.

Sohbet sonunda dönüp dolaşıp müzayede konusuna geldiğinde, Vince en azından işi konusunda bilgi sahibi gözükmeye başlamıştı. “Magda Lane’in tiyatro ve sinema hatıraları, özellikle de kostümleri rakipsiz bir koleksiyon.” Zarif bir tavırla ördek dolmasından bir parça kesti. “Aslında onu müzayedeyi sadece kostümlerle sınırlamaya ikna etmeye çalıştım.”

Magda gülümseyerek, “Olacaksa hepsi olmalı,” dedi. “Öyle taksit taksit şeylerle hayatta uğraşamam.”

“Doğru söze ne denir.” Oğlu, Magda’ya içten ama biraz bezgin bir bakış attı. “Yine de *Gururun Çöküşü*’ndeki balo elbisesini müzayedenin sonuna bırakmak finali zirveyle yapmamızı sağlayacak.”

“Ah, çok iyi hatırlıyorum o elbiseyi.” Mick özlem dolu âşıklara özgü bir biçimde iç geçirdi. “Şımarık ve asi Pamela buzlar kraliçesini andıran ışıltılı tuvaletiyle ve hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı tavırlarla balo salonuna süzülür. Bayan Lane, sizi o elbisenin içinde gördüğüm gece rüyalarımın girenleri anlatsam yanaklarınız kızarır.”

Magda Lane aşıkâr bir keyifle ona doğru uzandı. “Ben kolay kızarmam Bay Conelly.”

Mick kıkırdadı. “Ben çabucak kızarırım. Anılarınızdan ayrılmak biraz olsa da üzmüyor mu?”

“Ben anılarımdan asla ayrılmayacağım. Müzayedekiler onların yalnızca görsel yardımcıları. Ve vakfın bu işin geliriyle yapacakları beni geceleri sıcacık tutmaya yetecek.”

Minnie konuşmaya katıldı. “Zaten o kostümlerin depolanması ve bakımı bile bir servet tutmuştur,” demesiyle Magda’dan gülme ve hırlama arası bir karşılık aldı.

“Carlton, eski bir muhasebeci olarak eminim müzayede sonucunun tüm o yatırımlara değeceğini söyleyebilirsin değil mi?”

“Elbette.” Carlton dikkatini tabağındaki ördek dolmasından ayırmadan başını salladı. “Sadece vergi gelirleri bile” “Ah, hayır, sakın vergi diye başlama Carlton.” Magda teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Böyle güzel bir yemekte yapma bunu, lütfen. Düşüncesi bile bende hazımsızlık yaratıyor. Roarke bu şarap insanı günaha sokar. Seninkilerden biri mi?”

Roarke, “Hmm. Montcart 49. Elegant serisi,” diyerek kadehini kaldırdı. “Hafif mayhoş bir tada sahip. Sana uygun olacağını düşündüm.”

Magda resmen mırıldanarak, “Eve,” dedi. “Kocana çaresizce âşık olduğumu itiraf etmek zorundayım. Umarım beni tutuklamazsın”

“Eğer bu durum eyaletimizde bir suç olsaydı, New York’un kadın nüfusunun üçte ikisini içeri tıkmam gerekirdi.”

“Sevgilim.” Roarke masanın karşısından Eve’in gözlerinin içine baktı. “Abartıyorsun.”

“Öyle bir şey yapmıyordum.”

Liza sanki başka ne yapabileceğini bilmiyormuş gibi kıkırdadı. “Yakışıklı ve güçlü bir erkeğin olduğunda kıskanmamak zor bence.” Vince’in kolunu hafifçe sıktı. “Birileri benim Vinnie’me baktığında bile gözlerini oymak istiyorum.”

“Gerçekten mi?” Eve şarabını yudumladı. Şaraptaki hafif kekremsi tat hoşuna gitmişti. “Ben sadece suratlarını yumrukluyorum.”

Liza şaşırmış mı yoksa etkilenmiş mi gözüksün karar vermeye çalışırken, Mick peçetesinin arkasına sakladığı ağzından gürültülü bir kahkaha koyuverdi. “Benim gördüklerim ve duyduklarım göre Roarke kadın koleksiyonu yapmayı bırakmış. Sanırım aradığı parçayı buldu. Söylemem lazım, delikanlılığımızda kızların bu adamın ayaklarına kapanmadığı bir yürüyüş yapmamız mümkün olmazdı.”

“Epey hikâye olmalı sende.” Magda parmak uçlarını Mick’in elinin üzerinde gezdirdi. “İlginç hikâyeler. Roarke geçmiş başarılarıyla ilgili hep gizemli bir tavır takınır. Bu da insanın merakını daha çok kamçılıyor.”

“Tonla hikâyem olduğundan emin olabilirsin. Mesela zengin babasıyla Paris’ten Dublin’e gelen kızıl saçlı güzel. Ya da Roarke’in gözüne girmek için haftada iki kez fırına yağlı çörek yaptıran o şahane vücutlu esmer. Hatırlıyor musun? Anlatmamın sakıncası yok değil mi Roarke?”

“Hatırlıyorum ve hayır sakıncası yok. Kız sonunda fırıncının oğlu Tim Farrell’la evlendi. Herkes için mutlu son.” Roarke kendisi kızı baştan çıkarırken, gruptakilerin babasının cüzdanını boşalttığı Parisli kızılı da adı her neyse çok net hatırlıyordu.

O olayda da herkes memnundu.

“Ne günlerdi ama.” Mick iç geçirdi. “Ama bir dost ve centilmen olduğum için arkadaşımın başka maceralarını anlatmayı reddediyorum. Tamam, Roarke için kadın koleksiyonu bitmiş olabilir ama bir koleksiyoncu her zaman koleksiyoncudur. Etkileyici bir silah koleksiyonunun olduğuna dair dedikodular geldi kulağıma.”

“Yıllar içinde elime geçtikçe birkaç parça bir şeyler aldım.”

“Gerçek tabancalar mı?” Vince birden canlanırken annesi gözlerini devirmişti.

“Vince tüm yaşamı boyunca tabancalar karşısında büyülenmiştir. Ne zaman öyle bir rolüm olsa sete gelir eşya sahiplerini deliye çevirirdi.”

“Koleksiyonumda birkaç parça tabanca da var. Belki görmek istesin?”

“Çok isterim.”

★★★

İnsanın diğer insanları öldürmek için geliştirdiği aletlerle dolu bir odaydı. Mızraklar ve zıpkınlar, eski tip kılıçlar; *arabulucu* diye adlandırılan tüfekler, tabancalar ve Kent Savaşları sırasında insan hayatını hiçe sayan otomatik silahlar.

Odanın yüksek tavanı ve parlak camları, teşhir haznelerindeki şeylerin korkunç yüzünü gizleyemiyordu. Ama insanın yıkıma karşı duyduğu büyük çekimin etkisini de azaltmıyordu.

“Tanrım.” Vince odada dolaşmaya başladı. “Smithsonian Müzeleri dışında böyle bir şey görmedim. Bu koleksiyonu bir araya getirmek yıllarını almış olmalı.”

“Biraz sürdü.” Roarke, Vince’in gözlerini ayırmadan bir çift on dokuzuncu yüzyıl düello tabancasına büyülenmiş gibi baktığını gördü. Anlayışlı bir bakışla güçlü donanımlı cam kaidenin kodunu girdi. Tabancalardan birini cam bölmenin içinden alarak Magda’nın oğluna verdi.

“Çok güzel.”

“Ohh.” Liza hafifçe titremişti ama Eve genç kadının gözlerinin bir an zevkle parladığını görmüştü. “Tehlikeli değil mi?”

“Şu haliyle değil.” Roarke ona gülümseyerek başka bir teşhir kaidesinin önüne götürdü. “Şuradaki küçük tabanca, mücevher kabızalı olan. Bu bir bayan eli ya da çantası için tasarlanmış bir model. Bir zamanlar, bu yüzyılın o çalkantılı ilk yıllarında, zengin bir dula

aitmiş. Kadın Pomerian cinsi köpeğiyle çıktığı sabah yürüyüşlerinde bunu yanından eksik etmezmiş. Şanssız bir soyguncuyu, iki serseriye, kaba bir kapıcıyı ve kendi köpeğine karşı kötü niyetle yaklaşan Lhasa apso cinsi bir köpeği vurmasıyla ünlüdür.”

“Tanrım.” Liza’nın süslü kirpikleri menekşe renkli gözlerinin üzerinde kırıştı. “Bir köpeği mi vurmuş.”

“Öyle söylüyorlar.”

“Çok farklı zamanlarmış.” Mick parıltılı krom kaplama yarı otomatik bir tabancayı inceliyordu. Eve’e dönerek, “İnanılmaz değil mi?” dedi. “O zamanlar silah yasağı yokmuş; cebinde parası ve kalbinde isteği olan herkes bunlardan bir tane alıp kullanabiliyormuş. Büyüleyici.”

“Ben hep büyüleyiciden ziyade aptalca olduğumu düşünmüşümdür.”

“Siz silah taşıma hakkını savunanlardan değilsiniz sanırım Teğmen?” Vince parmağını düello tabancasının tetik kısmına sokmuş çeviriyordu. Şu anda çok havalı görüldüğünü düşünüyordu.

Eve gözlerini küçük sevimsiz otomatiğe çevirdi. “O elindeki savunma için tasarlanmış bir şey değil. Öldürmek için tasarlanmış.”

Vince istemeye istemeye tabancayı teşhirdeki yerine koydu ve Mick’le birlikte duran Eve’in yanına gitti. “Yine de insanlar bir yol buluyorlar ama. Bulamasalardı siz işsiz kalırdınız.”

“Vincent, kabalık ediyorsun.”

“Hayır, hayır kabalık değil.” Eve başını salladı. “Haklısın, insanlar bir yolunu buluyor. Ama uzun yıllardır da sokak koridorlarında diğer çocukları tarayan ya da karanlıkta yanlışlıkla yarı uykulu hayat arkadaşlarını vuran bir eşle ya da birbirlerini vurmaya çalışırken yanlışlıkla yoldan geçenleri vuran çete olayları olmuyor en azından. Sanırım o zamanlar ki slogan ‘İnsanı silah öldürmez, insan öldürürdü. Ama silah da işleri epey kolaylaştırıyordu.’

Mick, “Buna karşı çıkamam,” dedi. “O çirkin, gürültülü sestten hiç hoşlanmam zaten. Bak şu çok hoş bir model” Mick bıçak ve hançerlerin sergilendiği alana yaklaştı. “Adamın bunlardan biriyle seni indirmek için önce gözünün içine bakabilecek kadar yaklaşması gerek. Uzaktan durup ateş etmek yerine yüz yüze durmak cesaret gerektirir. Ama ben her zaman yumrukları tercih ederim.”

Arkasını dönerek sırttı. “Şöyle sağlam, terli bir bar kavgası hemen her sorunu çözer. Sonrasında neredeyse herkes bir ayağını sürüyerek oturup içmeye devam eder. Vaktinde epey burun kırdık, değil mi Roarke?”

“Muhtemelen epeyden de fazla.” Roarke dönerek teşhirleri kilitledi. Zarif bir tonla, “Kahve isteyen?” diye sordu.

6. BÖLÜM

Eve silah koşumunu takarken kocasını süzmeye başladı. Roarke yatak odalarının oturma alanında hafif bir kahvaltı ediyordu. Duvardaki ekranda sabah haberleri vardı, masaüstü bilgisayar ekranında ise Eve'in anlayamadığı rakamlar ve sembollerle borsa raporları akıyordu.

Kedileri Galahad hemen Roarke'ın dibine kurulmuş, çift renkli gözlerinde umutla tabağında kalan İrlanda pastırmasına bakıyordu.

Eve şaşkın bir tavırla sordu: “Bir haftalık bir spa tatilinden çıkmış gibi görünmeyi nasıl başarıyorsun acaba?”

“Sağlıklı yaşıyorum?”

“Beni kandıramazsın! Kankanla sabahın üçüne kadar oturup viski içtiğinizi, birbirinize palavralar attığınızı biliyorum. İkiniz paldır küldür yukarı çıkarken seninkinin kaçık kahkahalarını duydum.”

“Sonlara doğru biraz dağıtmıştı, evet.” Roarke koyu mavi ve berrak gözlerini Eve'e çevirdi. “Birkaç kadeh viskinin beni etkilediği görülmemiştir. Seni uyandırdığımız için üzgünüm.”

“Zaten uyanmak üzereydim. Yatağa geldiğini hiç duymadım.”

“Önce Mick'i yatırmam gerekti.”

“Bugünkü programınız ne?”

“Kendi işleri varmış ve kendi başının çaresine bakabilir.

Bana ihtiyacı olursa nerede olduğumu Summerset'ten öğrenecek.”

“Bugün buradan çalışırsın diye düşünmüştüm.”

“Hayır.” Roarke kahve fincanının üzerinden Eve'e baktı. “Bugün olmaz. Benim için kaygılanmayı bırak Teğmen. Tabağında yeterince ilgilenmen gereken şey var zaten.”

“Ana yemeğim sensin.”

Roarke gülerek ayağa kalktı ve uzanarak genç kadını öptü. “Çok duygulandım.”

“Duygulanma.” Eve ciddi olduğunu göstermek için Roarke'ın kollarını sıktı. “Dikkatli ol.”

“Her ikisi de olurum.”

“En azından şoför kullanır mısın? Ve limuzini alın.” Eve, limuzinin kurşun geçirmez olduğunu ve patlamalardan etkilenmediğini biliyordu.

“Pekâlâ. Eğer için rahat edecekse tamam.”

“Teşekkürler. Benim çıkmam lazım.”

“Teğmen?”

“Ne?”

Roarke, Eve’in yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarını yavaşça alnına, yanaklarına ve dudaklarına dokundurdu. “Seni seviyorum.”

Eve’in içindeki her şey sallandı ve tekrar yerine oturdu. “Biliyorum. Üstelik zengin babacığı olan Fransız bir kızıl bile değilim. Ne kadar verdi sana?”

“Tam olarak hangi alanda?”

Eve kafasını sallayarak gülümsedi. “Tanrım, unut gitsin.” Ama kapıdan çıkmak üzereyken duraksadı ve arkasını dönerek ona baktı. “Ben de seni seviyorum. Ah, Galahad pastırmanı kaptı.”

Eve koridorda ilerlerken Roarke’ın hafif bıkkın bir sesle kediye seslendiğini duydu. “Bu tarz davranışlar konusunda neye karar vermiştik?” Eve koşarak merdivenlerden inerken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Girişe indiğinde tahmin ettiği gibi Summerset’le karşılaştı. Summerset, deri ceketini uzun başparmağı ve kemikli işaret parmağı arasında tutarak uzattı. “Eğer aksini haber vermezseniz akşam yemeğine geleceğinizi varsayacağım.”

“İstediyini varsay.” Eve ceketini alarak tekrar üst kata baktı ve ceketini giydi. “Bir dakika gelsene?”

“Anlayamadım?”

Eve sesini alçaltarak, “Can sıkıcı olmayı keser misin?” diye hırladı. Başparmağıyla ön kapıyı işaret ederek kapıya doğru ilerledi ve açtı. “Gelsene.”

Summerset, “Bu sabah programım gerçekten çok yoğun,” diye başladı.

“Sussana!” Eve, Summerset’i de çeğiştirerek dışarı çıktı ve kapıyı arkalarından kapadı. Derin bir nefes alarak içine temiz bahar havasını çekti. “Çok uzun süredir Roarke’ın yanındasın ve bilinmesi gereken her şeyi biliyorsundur. Öncelikle Mick Connelly hakkında ne düşünüyorsun söyle bakalım.”

“Evdeki konuklarla ilgili dedikodu yapma gibi bir alışkanlığım yoktur.”

“Lanet olsun!” Eve Öfkeli bir tavırlarla Summerset’i göğsünden iteledi. “Sence oturup dedikodu yapmak ister gibi bir tavrim var mı? Birisi Roarke’ı iyice bir sarsmak istiyor. Nedenini bilmiyorum. Nasıl olacağını da bilmiyorum ama birisi onun başına bir bela sarmaya çalışıyor. Mick Connelly hakkında bildiklerini söyle bana.”

Summerset’in göğsüne aldığı yumrukla kararan gözleri bu kez kısıldı. Eve’in söylediklerini düşündü. “O da hepsi gibi delişmendi. Anladığım kadarıyla zor bir ev hayatı vardı ama zaten aşağı yukarı hepsinin ev hayatları öyleydi. Tek fark bazılarının çok daha kötüydü. Mick’in geldiği dönemde Roarke benimle yaşamaya başlamıştı. Biraz öfkeli bir tip olsa da kibardı. Belli şeylere karşı aç ve hevesli bir tipti ama dediğim gibi hepsi öyleydi.”

“Roarke’la kavga ettiler mi hiç?”

“Ara sıra hepsinin arasında yumrukların savrulduğu ve küfürlerin uçuştığı olurdu. Ama Mick, Roarke için rahatlıkla parmaklarını keserdi. Hepsi aynı şekilde. Mick ona saygı duyardı. Bir keresinde Roarke onun için polislerden dayak, yemişti,” diye ekledi Summerset. “Mick bir hırsızlıkta fazlaca zaman kaybedip işi batırmıştı.”

“Pekâlâ. Tamam.” Eve biraz rahatlamıştı.

“Bu olanların öldürülen kat hizmetlisiyle bir ilgisi var mı?”

“Evet. O uzun burnunu kendinden aşağı gördüklerini küçümsemekten başka işlerde kullan. Etrafı kokla, geçmiş ve geleceği. Eğer aklına bir şey gelirse ama herhangi bir şey, hemen beni ara. Sen onu uyuz etmeden takip edebilirsin. Nerede olduğunu bildiriyor sana. Buna devam ettiğinden emin ol.”

Eve arkasını dönerken Summerset elini onun koluna koyarak durdurdu. “Şu anda fiziksel bir tehlike altında mı?”

“Eğer öyle olsaydı, ona ilaç verip kelepçe takmak zorunda kalsam bile evden dışarı bir adım atmasına izin vermezdim.”

Summerset bu kadarıyla tatmin olmaya çalışarak, Eve’in merdivenlerden inerek her gün daha hasarlı görünen resmi aracına doğru ilerlemesini izledi.

Eve dedektiflerin çalışma alanından geçip kendi ofisine doğru hızla ilerlerken, kulaklarından duman çıkmak üzere olduğunu hissediyordu. Bırakılan mesajlardan ofisindeki telelinkinin kırmızı ışığı yanıp sönüyor, bilgisayarı sinyal vererek son gelen bilgileri haber veriyordu.

Eve hiçbirine aldırmadan çekmecelerini karıştırmaya başladı.

“Teğmenim? McNab”

Eve içeri giren Peabody’ye bakmadan, “Bir laser silahı istiyorum,” dedi. “Tam teçhizatlı.” Onun yerine 15 santimlik bir bıçak buldu. Bıçağı deri kınından çıkararak, küçük penceresinden giren güneş ışığının bıçağın tırtıklı ucunda parlamasını izledi. Yüzüne zevk dolu bir gülümseme yayılmıştı.

Peabody’nin gözleri büyüdü. “Teğmenim?”

“Bakım ve Onanma gidiyorum. Ve boş gitmiyorum Peabody. O kaz kafalı orospu çocuklarını öldüreceğim, tek tek öldüreceğim her birini. Sonra ölü bedenlerinden geri kalanları aracımın üzerine yığıp büyük bir ateş yakacağım.”

“Tanrı aşkına Dallas, acil mesajı vermemiş miydik onlara?”

“Vermiştik. Acil mesajı vermiştik!” Eve gözlerini Peabody’ye çevirmişti. “O yalancı, hilekâr, sümüklü bok kafalar bana aracın yola hazır olduğunu söylediğinden beri daha seksen kilometre bile yapmadım. Yola ne kadar hazırmış anlatayım mı sana?”

“Dinlemeyi çok isterim Teğmenim. Ancak önce o bıçağı yerine koyarsanız.”

Eve tekrar öfkeyle hırlayarak bıçağı kınına sokup çekmeceye attı. “Kırmızı ışıktaki durmuş beklerken beni öylece sıçratmaya başladı. Beni resmen tepmeye başladı, tıpkı bir... tıpkı bir... şey gibi tepmeye başladı.”

“Katır mı?”

“Muhtemelen. Hata raporu istedim ve biliyor musun ekrana ne geldi? Harita... morgun koordinatlarını gösteren bir harita. Bu hastalıklı bir şaka falan mı?”

Peabody’nin dudakları kıvrıldı. Gülmemek için yanaklarının içini ısırmaya başlamıştı.

“Bilemiyorum, efendim.” “Sonra motor boğulup homurdanmaya başladı ve tekrar çalıştı. İki blok boyunca gittik. O da sağa sola sallanarak. Koca araba şey gibi... tıpkı şey gibi yalpalaya yalpalaya gidiyordu...”

“Frankenstein’in canavarı gibi mi?”

Eve bitkin bir halde koltuğuna çöktü. “Ben bir teğmenim. Yüksek kıdemliyim. Neden düzgün bir aracım olmuyor?” “Gerçekten çok üzücü bir durum efendim. Efendim, ben yine de o bıçak yerine bir kasa birayla gitmenizi tavsiye edebilir miyim? Belki personelden birkaç kişinin gönlünü yapabilirsiniz. Hoş davranırsanız...”

“Hoş... davranmak mı! Canlı bir yılan yutmayı tercih ederim. Hemen ara onları. Aracımı bir saat içinde tamir olmuş olarak teslim etmelerini söyle.”

“Ben mi?” Peabody, neredeyse dolmaya başlayan gözlerini kırıştırdı. “Tanrım! Gidip kendimi küçük düşürmeye başlamadan önce gümüş tel ve valiz konusunu netleştirdiğimizi söylemem lazım.”

“Lanet olsun Peabody, neden söylemiyorsun?” Eve anında bilgisayarına döndü.

“Bana neler oldu böyle bilmiyorum Teğmenim. Burada dikilip sizle öyle muhabbet etmek istemiştim ben de.” Peabody bir cevap ya da hırlama alamayınca derin bir iç geçirdi, küçük bölmesine dönerek Bakım ve Onarımla pazarlık yapmaya hazırlandı.

“Pekâlâ, bakalım elimizde neler var.” Eve gelen verileri açtı. Ekranda cinayet aletine uyan çok sayıda gümüş tel satıcısı ve satışı vardı. Ancak alan 60 santim ve katlarında yapılan satışları içerecek şekilde daraltıldığında sayı dünya çapında on sekize, ülke çapında altıya düşüyordu. Hemen Manhattan’daki bir toptancıda nakit ödemeyle yapılan dört tane 60 santimlik alışveriş gerçekleşmişti.

“Elemen burada. Bahse girerim burada yaptın alışverişi değil mi? Cinayet yerinden yirmi sokak ötede.”

Eve valizle ilgili verileri okurken dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Ocaktan beri binlerce siyah deri çanta satışı gerçekleşmişti. Ama son dört haftaki satışların yüzden az olduğunu gördü. New York’ta satın alınanlar sadece on iki taneydi. Onlardan da sadece iki tanesi tel ile aynı gün alınmıştı. Ve sadece bir tanesi nakit ödenmişti.

“Tesadüf falan değil,” diye mırıldandı. “Malzemelerini buradan aldın. Bir adam yolculuğunu halihazırda yapmışken, neden gelip buradan yolculuk valizi alsın ki? Yolculuk falan yoktu. Zaten buradaydın.”

Peabody’nin araştırma verilerini açtığında, *peruklar*, diye düşündü. “Tanrım insanlar neden kendi saçıyla yetinmez ki?” Son altı ayda güzellik salonlarından, depolardan ve dükkânlardan kelimenin tam anlamıyla milyonlarca peruk, kısmi saç, uzantı, dolgu malzemesi alınmıştı.

Kiralıkları da eklediğinde bu sayı üç katını aşıyordu.

Eve fare deliğinin ağzında bekleyen bir kedi sabrıyla Yost’un süit kapısındaki resmini açtı, kafa ve omuzları seçerek vurguladı, yüzü sildi, üç yüz altmış derecelik bir görüntü isteyerek, sonuçları veri bankasına girdi.

“Bilgisayar, ekrandaki görüntüye uyan, insan saçından yapılma peruk satışlarım listele.

Nakit ödemeler yalnızca.” İşlem yapılıyor... Toplam beş yüz yirmi altı satıştan istenen döneme ait nakit satışlar. Uygun olanlar listeleniyor...

Bilgisayar yapılan satışların yerlerini ve alışveriş tarihlerini listelerken, Eve dikkatle ekranı inceliyordu.

Satış yeri New York 5. Cadde, Paradise Güzellik Salonu, 3 Mayıs.

“Dur bakalım. Kazanan belli oldu. Epey yoğun bir gün geçirmişsin ha? Tüm şehirde alışveriş turu. Ekrandaki son alışveriş faturasındaki diğer malzemeleri listele.”

İşlem yapılıyor... İnsan saçından imal edilmiş Seçkin Beyefendi modeli peruğa ek olarak, faturada insan saçından imal edilmiş Kaptan modeli peruk, iki adet üç yüz gramlık peruk yapıştırıcısı, ürün adı Sampson; yüz kremi, ürün adı Gençlik; viking mavis, duman ve karamela seçeneklerinde geçici göz rengi, ürün adı Wink, erkek korsesi marka adı Fat-zap ve sekiz santime on beş santim ebatlarında, sandal ağacı aromalı iki adet kokulu mum. Tüm vergiler dahil toplam ücret sekiz bin dört yüz yirmi altı dolar elli sekiz sent.

Eve, “Epey para. Hem de nakit,” diye karar verdi. “Ama mecbur değilsen, sahte bile olsa neden arkada makbuz bırakasın ki? Bilgisayar, Kaptan modeli peruğu ekrandaki görüntüye ekle. Valizin alındığı dükkânın, güzellik salonunun ve mücevher toptancısının adreslerini el bilgisayarına gönder.” Bilgisayarı verilen talimatları yerine getirirken Eve ofis tele-linkine döndü. Dün akşam çıktığından beri otuz iki çağrı gelmişti. Çoğu büyük bir ihtimalle davayla ilgili bir yorum ya da bilgi umuduyla arayan muhabirlerdi.

Çağrılar görmezden gelmek oldukça ayartıcı bir düşünceydi ama Peabody aracının hazır olduğunu haber verene kadar biraz zaman ayırabilirdi.

Tele-linki açarak olağan muhabir taleplerini doğrudan NYPGT Medya İlişkileri bölümüne aktarmaya başladı. Komutanından aksi bir emir almadıkça basınla konuşmuyordu.

Kanal 75’in yıldız muhabiri ve kişisel bir dostu olan Nadine Furst’un mesajına gelince duraksadı. “Daha değil dostum,” diye mırıldandı ama yine de mesaja Nadine’in gecikmeli olarak alacağı bir cevap yolladı. Böylece arkadaşı mesajı aldığı anda kendi çoktan saha çalışması için dışarı çıkmış olacaktı.

“Başımın etini yemenin bir anlamı yok,” dedi Eve. “Bu noktada kullanabileceğin bir şey yok elimde. Soruşturma hâlâ devam ediyor ve eldeki tüm ipuçları özenle inceleniyor vesaire vesaire... İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun Furst. Eğer bilmen gereken bir şey olursa ben seni ararım. Link aracılığıyla beni sıkıştırmaya kalkarsan ben de cana yakın olmaktan vazgeçeceğim, ona göre.”

Notunu tekrar dinleyip memnun olan Eve, mesajı altmış dakika sonra Nadine’in telefonuna iletmeye programladı. Daha sonraki yirmi dakika boyunca güncel bir rapor yazarak komutana yolladı.

Masasından yeni kalkmış, ceketine uzanıyordu ki Kumandan Whitney’den bir mesaj geldi. Eve, kumandanın odasına çağrılıyordu.

Çıkarken Peabody’yle karşılaştı. “Bakım ve Onarım’dan ne haber?”

“Şey... sıkışık oldukları ve daha da sıkıştırılmaya devam ettikleriyle ilgili şeyler söylediler.”

Eve kaşları çatılmış halde yürürken, “Bıçağımdan bahsettin mi onlara?” dedi.

“Ben o kartı şimdilik oynamamayı tercih ettim efendim.”

Aynı şekilde, ismi lazım değil bir Teğmenin departman araçları ve elektronik cihazları konusundaki lekeli siciliyle ilgili imalardan da Eve’e bahsetmemeyi tercih ediyordu. “Ama mevcut davanızın önceliğini belirttim ve Kumandan Whitney’in kıdemli bir memurunun sahaya bir hurda yığınıyla çıkmasını hiç hoş karşılamadığının altını çizdim.”

“İyi düşünmüşsün.”

“Oradan biri Kumandanı arayıp onay istemediği sürece sorun yok. Dallas, biliyorsun, aslında kumandandan konuya ağırlığını koymasını rica edebilirsin.”

“Gidip üstüme mızızlanmaya niyetim yok. Ya da rütbemi kullanmaya.”

“Benim mızızlanmama ya da rütbeni üzerimde kullanmana itirazın yok ama,” diye mırıldandı Peabody.

“Evet haklısın.” Eve biraz keyfi yerine gelmiş halde yürüyen banttan asansöre geçti. “Sözlü raporumu Whitney’e verdikten sonra, davadaki son durumla ilgili sana da bilgi vereceğim. Sanırım adamımızın hemen burada, New York’ta bir evi var.”

“Burada mı?”

“Evet.”

Eve asansörün düğmesine bastı ve Whitney’in katında indiler.

Hiç bekletilmeden içeri girmesi işaret edildiğinden Eve, Whitney’in kapısını kısaca çaldıktan sonra içeri girdi.

Kumandan Whitney masasında oturuyordu ve ayağa kalkmadı. Esmer ve geniş omuzları olan yapılı bir adamdı. Saçları giderek kırışmaya başlamıştı ama gözleri sokaklarda çalışan polisler övgü keskinliğini koruyordu.

Odada bir erkek bir kadın olmak üzere iki kişi daha vardı. İkisi de ayağa kalkmadı ama ikisi de Eve’i dikkatle inceliyordu. Eve de onları.

Üzerlerine kalıp gibi oturan koyu renk takım elbiseler, boyunlarında sonuna kadar sıkılarak bağlanmış kravatlar, askeri cilaya sahip kaliteli ayakkabılar ve soğuk bakışlar gereken ipuçlarını vermişti.

Federaller. Lanet olsun.

“Teğmen Dallas.” Whitney ellerini masanın üzerinde birleşmiş halde tutmaya devam ederken başını hafifçe Eve’e doğru eğdi. “Özel Ajanlar James Jacoby ve Karen Stowe. FBI’dan. Teğmen Dallas, Darlene French cinayetinde dava yetkilisi. Memur Peabody, Teğmenin yardımcısı. FBFın davanızla ilgili görüşmek istediği bazı noktalar var Teğmen.” Eve hiçbir şey söylemedi, ayakta durmaya devam ediyordu.

“FBI uzun yıllardır, diğer birçok kanun kuruluşunun da işbirliğiyle, Sylvester Yost adlı şahsın peşinde. Adanı cinayet de dahil birçok suç nedeniyle aranıyor.”

Eve, Jacoby’nin gözlerinin içine baktı. “Soruşturmamda vardığım noktada bu konudan haberdarım.”

“FBI bu takipte NYPGT’dan işbirliği bekliyor. Ajan Stowe ve ben, bu davayı FBI’ın New York merkezinden yürüteceğiz.”

“Ajan Stowe ve siz davanızı istediğiniz yerden yürütme özgürlüğüne sahipsiniz. Ama benim davamı hiçbir yerden yürütemezsiniz.”

Jacoby'nin koyu kahve gözleri kısıldı. “Yost’un faaliyetleri federal büronun takibi altındadır.”

“Yost FBI’nın şahsi malı değil Ajan Jacoby ya da Interpol’ün veya NYPGT’nin. Ama Darlene French’in cinayet davası benim ve öyle kalmaya devam edecek.”

“Bu davayla ilişkili kalmak istiyorsanız Teğmen, takındığınız bu tavırdan derhal vazgeçmenizi tavsiye ederim.”

Whitney araya girerek, “Siz de bu ofiste kalmak istiyorsanız Ajan Jacoby,” dedi, “kendi tavrınızı kontrol edin. NYPGT, Yost adlı şahısla ilgili işbirliği yapmaya hazırdır. Ancak Teğmen Dallas’ın Darlene French cinayetindeki yetkili konumunun alınması ya da değiştirilmesi söz konusu değildir. Yetki alanınızın sınırları belli Ajan Jacoby. Onları unutmanızı tavsiye ederim.”

Jacoby, Whitney’e döndü. Gözleri öfke saçıyordu ve saldırgan bir pozisyon almıştı. “Dava yetkilinizin bu cinayetle de ilişkili olma ihtimali taşıyan ve FBI’nın çeşitli yasadışı faaliyetlerde şüpheli olarak uzun süredir göz altında tuttuğu Roarke’la ilişkisi, soruşturmanın başına getirilmesinin ne kadar doğru bir karar olduğunu sorgulamamıza yol açıyor.” “Eğer suçlamalarda bulunacaksan Jacoby, altlarını doldur.” Eve ses tonunu kontrol etmek için bütün gücünü kullanıyordu. “Roarke adlı şahsın mevcut sabıka dosyasını sunmak ister misin?”

“Sabıkası olmadığını gayet iyi biliyorsun.” Jacoby artık ayağa kalkmıştı. “Kitaptaki her pis oyuna bulaşmış bir adamla yatıp hâlâ rozetini takmaya devam etmek senin kararındır. Ama...”

“Jacoby.” Bu noktada Stowe da ayağa kalkmış, ortağıyla Eve’in arasına girmişti. “Tanrı aşkına. Kişisel konulara dalmanın anlamı yok.”

“Yerinde bir öneri.” Whitneysandalyesini iterek ayağa kalktı. “Ajan Jacoby, memuruma yaptığının uygunsuz saldırıyı bir kereliğine görmezden geleceğim. Sadece bu seferlik. Eğer herhangi bir şekilde, herhangi bir yolla tekrar edilirse davranışınızı üstlerinize rapor edeceğim. Darlene French davasına dahil olma ve işbirliği yapma konusundaki talebiniz, resmi kanallarla ve yazılı olarak ofisime sunulduktan sonra Teğmenim ve onun araştırma ekibi tarafından değerlendirilecektir. Toplantı bitmiştir.”

“Bu davada FBI’nın soruşturmayı tamamen alabilecek ağırlığı var.”

“Orası tartışmaya açık,” dedi Whitney. “Ve talep ettiğim resmi yazışmalarda bu görüşünüzü belirtmekte serbestsiniz. O zamana kadar, size yetki alanıma girerek kurumuma ve polis memurlarıma hakaret etmekten kaçınmanızı öneririm.” Stowe, Jacoby’ye sessiz kalması konusunda uyarıcı bir bakış atarak “Özür dileriz Kumandan Whitney,” dedi. “Vaktinizi ayırdığınız ve ilgilendiğiniz için de teşekkür ederiz.” Sonra ortağı gözle görülür şekilde iteleyerek odadan çıkardı.

Whitney odanın kapısı kapandığında, “Pişman olabileceğin bir şey söylemeden önce biraz sakinleş bence,” dedi.

“Sizi temin ederim komutanım şu anda söyleyeceğim hiçbir şeyden pişmanlık duymam.”

Eve yine de duraksayarak derin bir nefes aldı. “Desteyiniz iwin teŖekkür ederim.”

“Jacoby haddini aŖmıŖtı. Federal kimliğini sallayarak bana küstahlık yapabileceğini düşünerek bu odaya girdiğinde sınırda dolaŖmaya baŖlamıŖtı zaten. Düzgün bir Ŗekilde iŖbirlięi isterse alır. Ama senin davanı devralamaz. Ama iŖler Jacoby ve Stowe’la birlikte çalıŖmanı gerektirecek bir hal alabilir. Bu sorun olur mu?”

“Benim sorunum olmaz... Efendim.”

Whitney baŖım sallayıp tekrar yerine oturmadan önce yüzünde bir an bir gülümseme belirdi. “Raporuna baŖla.”

Eve yazılı raporunda olduğu kadar detaylı ve doğru ifadelerle sözlü raporunu vermeye baŖladı. Eve konuŖurken Whitney’in dudakları arada sırada çizgi halini alıyor ve kaŖları kalkıyordu. Verdiği tek tepkiler bunlardı.

“Peki bunca yıldır Federaller Yost’un New York’ta olması ihtimalini incelememiŖler mi?”

“İncelemiŖ olabilirler efendim ama ben öyle yaptıklarına dair bir bilgiye ulaşamadım. Telleri takip etmiŖler ama görünüŖe göre spesifik uzunluklar ve spesifik mağazalara kadar indirgememiŖler. Bu kadar bariz bir Ŗeyin nasıl gözardı edilebildiğini anlayamıyorum. Valiz ve saç kılı doğrudan French davasıyla ilgili. Ama diğer suçlarında da aynı Ŗablonu tekrar etmesi ya da hafif farklarla benzer Ŗablonu uygulaması kuvvetle muhtemel. FBI’ın Ŗüpheli için çıkardığı profil incelemesi de inceliksiz ve üstünkörü. Bu nedenle elde ettiğim yeni bilgileri de ekleyerek Doktor Mira’dan bir profil çalıŖması talep edeceğim.”

“Pekâlâ. Hiçbir adımda belge ve evrak eksiğin olmamasına dikkat et. Jacoby seni teknik konulardan vurmaya çalıŖacak bir tip olabilir. Medyaya karŖı da sessiz bir tavır sergilemeni istiyorum. Davanın seyri dikkatleri Roarke’a çekebilir, yani sana. Aksi bir emir almadıkça herhangi bir beyanda bulunmayacaksın.”

“Evet, efendim.”

“O kadar sevinme. Dava kapanırken medyanın önüne atılacak yine sen olacaksın. Anlayabildiğim kadarıyla bu olayda ipleri kimin ya da neden çektiğine dair bir Ŗey yok henüz?”

“Hayır efendim, yok.”

“O halde dikkatini Yost’a ver. Onu çöz. Çıkabilirsin.”

“Evet efendim.”

Eve kapıya doğru döndü ve Peabody’nin arkasından çıkmaya hazırlanırken Whitney’in seslendiğini duydu.

“Dallas?”

“Evet efendim?”

“Sanırım Roarke’a da üzerinde biraz federal baskı hissedebileceğini söyleyebilirsin.”

“AnlaŖıldı efendim.”

Duvarları tekmeleme isteğini bastırarak asansöre doğru ilerledi. “Kız onun için ufacık bir piyondan baŖka bir Ŗey değil. Darlene French, Jacoby için bir piyondan farksız,” diye homurdandı. “Yost için ne kadar insansa Jacoby için de o kadar insan. Adi herif.”

“Sen Darlene için çalıŖıyorsun Dallas.”

“Orası doğru. Ve çalışmaya da devam edeceğim.” Eve asansöre girmek üzereyken içeride Ajan Stowe’u gördü. “Sakın karşıma çıkma.”

Stowe teslim anlamında elini kaldırdı. “Jacoby ofise döndü. Sadece bir dakikanı istiyorum. Birlikte inelim.”

“Ortağın pisliğin teki.”

“Sadece yarı zamanlı.” Stowe gülümsemeye çalıştı. Otuzlu yaşlarının ortasında hoş bir kadındı. Federal kıyafet zorunluluğunu güzel bal rengi saçlarıyla deliyor gibiydi. Bir ton koyu renkteki gözleriyle insanın doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. “Dinle, Jacoby’nin söyledikleri ve tavrı için özür dilerim.” Derin bir nefes aldı. “Özrümün belki hiçbir anlamı yok ama samimi olduğuna inan.”

“Bir anlamı olabilir ama çok fazla değil.”

“Pekâlâ. Bak, aradaki kırmızı hattı kaldırırsak sonuçta hepimiz polisiz ve aynı şeyin peşindeyiz.”

“Öyle miyiz?”

“Yost. Sen onu istiyorsun, biz de onu istiyoruz. Adamın kafesini kimin kilitlediğinin bir önemi var mı?”

“Bilemiyorum. Sizlerin o kafesi kilitlemek için epey süreniz olmuş. Darlene French ölmeseydi önünde yaşayacağı uzun yıllar vardı.”

“O da doğru. Ama kişisel konuşmam gerekirse üç aydır bu davadayım ve onun da sadece bir ayı Sylvester Yost’u incelemekle geçti. Eğer adamı durdurmamızı sağlayacaksa elimdeki her şeyi paylaşmaya da hazırım.”

Asansörün kapıları garaj katında açıldığında Stowe dışarı baktı. Tekrar üst kata, ana lobiye çıkması gerekecekti.

“Senden tek istediğim, Jacoby’nin densizliğinin ortak amacımıza engel olmasına izin verme. Bence birbirimize yardım edebiliriz.”

Eve asansörden dışarı çıktı ama dönerek elini kapıların arasına koydu ve kapanmasına engel oldu. “Sen ortağının tasmaını tutarsan ben de bu konuyu düşünebilirim.”

Eve’in elini çekmesiyle asansör kapıları kapandı. Park yerine doğru yürüdü. Çizik, çarpık ve yer yer yamuk fıstık yeşili birim aracı tam karşısındaydı. Arka camında Bakım ve Onarım’dan bir komedyenin çizdiği parlak sarı renkli gülen bir surat duruyordu. Muhtemelen bıçağın ofisinde kalmış olması Eve için iyi bir şeydi.

7. BÖLÜM

Eve ilk önce güzellik salonuna uğradı. Aracın yol boyunca onu utandırmadan çalışması hoş bir sürpriz olmuştu.

Daha önce de Paradise’a gitmişti. Başka bir cinayet davasıındaydı ve yine bir seks cinayetiıdi. Yine Roarke’ın da dahil olduğu bir cinayetti. *Bizi bir araya getiren ilk dava*, diye düşündü.

Bir yıldan uzun süre olmuştu ama güzellik salonunun gösterişli dekorasyonu değişmemişti, içerideki yumuşak ve rahatlatıcı müzik süs havuzlarından gelen su sesiyle uyum içinde havaya dağılıyor, uzun ve gür taze çiçek sarmallarından yayılan kokuyla iç içe geçiyordu.

Müşteriler şık bekleme salonunda oturmuş ya da dolaşır halde, ellerindeki minik fincanlardaki kahveleri veya renkli kadehlerdeki meyve suları ve gazlı içecekleri yudumluyorlardı. Resepsiyon görevlisi, Eve’i önceki gelişinde de karşılayan aynı iri göğüslü ve kısa kıvıll saçlı kadındı.

Saçım değiştirmiş, diye düşündü Eve. Bu kez paskalya yumurtası pembesine boyanmış ve tepesinde toplanmış saçları dalgalar halinde yüzüne dökölüyordu.

Eve kadının gözlerinde kendini tanıdığına dair bir ifade aradı ama aynı gözler Eve’in yıpranmış ceketini, çizik dolu botlarını ve üstünkörü şekillendirilmiş saçlarını görür görmez rahatsız bir ifadeyle doldu.

“Paradise’ta sadece randevulu müşterilerimize hizmet veriyoruz. Korkarım tüm danışmanlarımızda önümüzdeki sekiz ay boyunca dolu. Size başka bir salon önermemi ister misiniz?”

Eve bacaklarını birbirine dolayarak resepsiyon masasına doğru uzandı. “Beni hatırlamadın mı Denise? Tanrım, cidden incindim. Ama dur bir dakika! Eminim bunu hatırlarsın.” Eve neşeyle gülümseyerek rozetini çıkardı ve resepsiyon görevlisinin estetikle şekillendirilmiş pahalı burnunun dibine doğru uzattı.

“Ah! Yine mi?” Bu sözler dudaklarından dökölürken Denise bir anda son karşılaşmalarından sonra karşıındaki polisin kiminle evlendiğini hatırladı. “Yani, çok özür dilerim demek istedim Bayan”

“Teğmen.”

Denise çınlayan bir kakhaha attı. “Elbette. Korkarım kafam biraz karışık. Bugün öyle yoğunuz ki. Ama elbette sizinle ilgilenemeyecek kadar yoğun olmamız mümkün değil. Sizin için ne yapabiliriz?”

“Perakende satış bölümünüz nerede?”

“Memnuniyetle gösterebilirim size. Özel olarak aradığınız bir şey var mı yoksa sadece bakınıyor musunuz? Danışmanlarımız sizin için”

“Sadece yolu göster Denise ve bölümün idarecisini çağır.

“Hemen. Lütfen benimle gelin. Size ve iş arkadaşınıza içecek bir şeyler ikram edebilir miyiz?”

Peabody, Eve’in reddedeceğini bildiğinden hızla araya girerek, “Ben o pembe içeceklerden istiyorum,” dedi. Eve’in ters bakışlarını görünce, “Alkolsüz,” diye ekledi.

“Hemen gönderiyorum.”

Satış bölümü bir üst kattaydı. Üst kata, gümüş renkli yürüyen bir bantla kısa bir yolculuk yaparak çıktılar. Mekân süs havuzları ve palmye ağaçlarıyla çevrili küçük bir vahanın içlerine doğru uzanıyordu. Yaklaşmalarıyla birlikte, önlerindeki cam kapılar hafif bir tıkırtıyla açıldı. Kapıların arkasındaki satış bölümü, ustaca tasarlanmış ve her biri farklı bir güzellik alanına ait reyonlara ayrılıyordu.

İçerideki personel, vücudu sımsıkı saran tek parça kar beyazı kıyafetlerin üzerine giydikleri kırmızı önlüklerle etrafta salmıyordu. Önlüklerin içindeki her bir vücut mükemmeldi.

Her teşhir tezgâhının üzerinde yüz bakımı, cilt tonlaması, rahatlama teknikleri ve acil saç şekillendirmesine yönelik ürünlerin kullanılışlarını gösteren minik ekranlar vardı. Elbette bütün ürünler çok bol miktarda kullanılıyordu. “Siz lütfen rahatça etrafı gezin. Ben Martin’i çağırayım. Kendisi perakende ürün satışlarımızdan sorumludur.”

“Tanrım, şu ürünlere bak. Hepsi muhteşem.” Peabody buzlu camdan şişelerde, altın yaldızlı tüplerde ve kırmızı sırlı kutularda şık aranjmanlar halinde sergilenen cilt bakım ürünlerine doğru ilerledi. “Böyle şık yerler bir sürü eşantiyon verirler değil mi?”

“Ellerin cebinde, aklın işinde olsun.”

“Ama bedavaysa ne”

“Eşantiyonları verip seni altı aylık maaşından edecek bir çamur kürüne ikna ederler.” Eve’in tek düşüncesi tüm mekânın orman gibi koktuğuydu. Sıcak, fazlaca tatlı ve tüyler ürpertici şekilde cinsellik yüklü. “Kitaptaki en eski numaradır bu.”

Peabody, “Ama bir şey satın almayacağım ki,” dedi. O sırada büyüleyici renklerle süslenmiş ürünlerin sergilendiği cam bir bölme gördü. *Yetişkin kızlara özgü oyuncaklar*, diye düşündü. Ve iç geçirdi.

Ama etraftaki tüm parıltı ve renkler Martin’le karşılaştırıldığında sönük kalıyordu.

Denise sekiz santimlik topuklarını beyaz mermerlerde tıkırdatarak Martin’in önünde hızlı hızlı ilerliyordu. Bir asilzadenin önünde koşturan bir hizmetliyi andırıyordu. Martin’i yanlarına getirdiğinde Eve, kadının eğilmese de cam kapıya doğru koşturmadan önce bir an eğilip selam vermeyi düşündüğünden emindi.

Martin’in safir renkli uzun pelerininin kuyruğu yerleri süpürüyordu. Pelerinin altında uzun, kaslı vücudunu sıkıca saran ve ıslıl ıslıl parlayan gümüş renkli tek parça kıyafet vardı. Bacak, karın ve kol kasları son derece barizdi. Cinsel organı kıyafetin altından kocaman bir çıkıntı yapıyordu.

Kıyafeti gibi gümüş renkli olan saçları ince ince örölmüş, iyice parlatılmış yüzünden arkaya doğru toplanmıştı. Yine safir renkli kurdelelerle bezenmiş ince örgüler sırtına doğru iniyordu.

Martin gülümseyerek yüzüklerle dolu elini Eve'e doğru uzattı.

"Teğmen Dallas." Sesinde batan çıkarıcı bir Fransız aksanı vardı. Eve, ona engel olamadan elini alarak parmaklarını dudaklarına bir santim kalacak kadar yaklaştırıp havayı öptü. "Sizi Paradise'ta görmekten şeref duyduk. Nasıl bir hizmet sunabiliriz size?"

"Bir adam arıyorum."

"Cherie, hepimiz aynı durumda değil miyiz?"

"Ha... şey, ben belli bir adamı arıyorum." Eve gülümsemesine engel olamamıştı. Dosya çantasından Yost'un resminin bir kopyasını çıkardı.

"Pekâlâ." Martin resmi inceliyordu. "Kaba bir yakışıklılığı var. Bana göre Seçkin Beyefendi modeli ne yüz hatlarına ne de tarzına uymuş. Seçiminden nazikçe vazgeçirilmeliymiş."

"Peruğu tanıdın mı?"

"Alternatif saç." Düzeltmeyi yaparken gözleri parlamıştı. "Evet. Alternatif saç arayan beyler griye pek eğilim göstermediğinden en popüler ürünlerimizden sayılmaz. Bu beyefendiyi neden burada, Paradise'ta aradığınızı sorabilir miyim?"

"Saç alternatifini buradan almış. Başka birçok ürünle birlikte. Üç Mayıs. Nakit. Onunla ilgilenen kişiyle konuşmak istiyorum."

"Hmm, peki satın aldığı ürünlerin bir listesi var mı elinizde?"

Eve listeyi çıkararak Martin'e uzattı.

"Nakit alışveriş için epey uzun bir liste. Gerçi Kaptan modeli onun için daha uygunmuş, sizce de öyle değil mi? Bir saniye lütfen."

İlerleyerek, listeyi ve fotoğrafı cilt bakımı bölümünün oradaki esmer bir kadına gösterdi. Kadın kaşlarını çatarak elindekileri inceledi sonra başını sallayarak uzaklaştı.

"Sanırım bu hizmeti alanla ilgilenen görevliyi biliyoruz. Özel kabinlerden birine geçmek ister misiniz?"

"Hayır, burası iyi. Siz onu hatırlamadınız mı?"

"Hayır ama zaten ben özel bir problem olmadıkça hizmet alanlarla karşılaşmam. Ya da hizmet alanlar sizin gibi VIP olmadıkça. Ah, işte Letta da geldi. Letta, *ma coeur*, lütfen Teğmen Dallas'a istediği bilgileri verir misin?"

"Elbette." Letta, Martin'in yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar yoğun Ortabatı aksanıyla konuşuyordu.

Eve, Letta'nın elindeki resme parmağıyla vurarak, "Resimdeki adamla sen ilgilendin değil mi?" diye sordu.

"Evet. Yani o olduğuna eminim diyebilirim. Sanırım resimde gözlerinin ve ağzının etrafında dolgu malzemeleri var ama temel yüz hatları aynı. Ve bu ürün listesi de aldıklarına uyuyor."

"Onu ilk görüşün müydü?"

“Şey... sanırım daha önce de gelmişti. Ama farklı peruklar takıyordu,” dedi. Sonra hemen Martin’e özür diler gibi bakarak, “Saç alternatifleri,” diye düzeltti.

“Ten rengi ve gözleri de farklı renkte oluyordu. Değişiklik yapmayı seviyordu. Pek çok müşterimiz”Yaptığı kabalık karşısında kafasını sallayarak yine düzeltti. “Pek çok hizmet alanımız öyledir. Paradise’ta sunduğumuz temel hizmetlerden biri de budur. Görünüştünüzün değişmesiyle, ruh haliniz ve enerjiniz....”

“Pazarlama ağzını boş ver Letta. Adamın bu ürünleri aldığı güne dön.”

“Peki. Yani elbette hanımefendi. Sanırım öğleden sonraydı, çünkü öğlen yemeğine çıkanların yarattığı yoğunluk devam ediyordu hâlâ. Çok uzun süre sarışınlarla has bütün ürünlerimizi tek tek inceleyen bir hanımla ilgilenmişim. Sonra, ‘Ben bir düşüneyim. Sonra uğrarım,’ nakaratına döndü.”

Mor lensli gözlerini devirerek bir şeyler daha söylemeye hazırlanıyordu ki Martin’in bakışlarını görerek hemen yarıda kesti. Adamın sempatiyle gülümsediğini görünce de rahatlayarak konuşmasına devam etti. “Yani resimdeki hizmet alanımız gelerek Seçkin Beyefendi modelini isteyince rahatladım. Orijinal siyah ve gri demişti. Her ne kadar onun için doğru seçim olduğunu düşünmesem de en azından ne istediğini biliyordu.”

“Neden doğru seçim değildi?”

“Uzun boylu, iri yapılı bir adam... bir beyefendiydi... ve kafası kare hatlıydı. İlk baktığımda elleriyle çalıştığını düşündüren bir görünüşü vardı. Seçkin Beyefendi onun için biraz fazla şık ve gösterişli kalıyordu. Ama seçiminde kararlıydı. Saç alternatifini de kendisi denedi, nasıl kullanılacağını biliyordu.”

“Saçları nasıldı? Kendi saçı, alternatif olan değil.”

“Ah, kafası bebek kıcı kadar... Şey kafa derisi tamamen pürüzsüzdü. Tamamen. Çok da bakımlı görünüyordu. Doğru bir renk tonu ve parlaklığı vardı. Neden kapatmak istediğini bilmiyorum. Reyonda Kaptan modelini gördü ve onu da istedi. O daha iyi bir seçimdi. Ona bir general görüntüsü verdiğini düşünmüştüm. Bunu söylediğimde çok hoşuna gitti. Gülümsedi. Gerçekten hoş bir gülümsemesi vardı. Çok nazik ve saygılı bir adamdı. Bana Bayan Letta diye hitap ediyordu. Sürekli teşekkürler ve lütfen demeyi ihmal etmiyordu. Satış bölümünde her zaman karşılaştığımız tavırlar değil bunlar.”

Letta bir an duraksayarak tavana doğru baktı. “Sonra bana biraz Gençlik satın almak istediğini söyledi. Arkasından da güldü çünkü kulağa nasıl geldiğini anlarsınız gençlik satın alınmaz ben de güldüm. Sonra cilt bakımı bölümüne gittik.

Ürün yelpazemizdeki tüm bölümlerde hizmet alanlarımıza danışmanlık yapmak için eğitim aldık. Böylelikle onu başka bölümlere de götürdüm. Gittiğimiz yerlerde yine bana tam olarak ne istediğini söylüyor ve ek ürün önerilerimi kibarca reddediyordu. En son diyet ürünleri bölümüne gittik ve ben kesinlikle onlara ihtiyacı olmadığını söyledim. O da maalesef yemeğe biraz fazlaca düşkün olduğundan bahsetti. Alışverişi bittiğinde ürünler için ücretsiz kargo bölümümüzün hizmetine gerek olmadığını, hepsini yanında götüreceğini söyledi. Ben de fiyatları hesapladım ve paketlerini hazırlattım. Ardından bütün ücreti nakit olarak ödeyince bir an ağzım açık kaldı.”

“Müşterilerinizin nakit alışveriş yaptığı olmaz mı?”

“Ah... elbette bir sürü nakit satış yaparız ama şahsen ben en çok iki bin dolarlık nakit satış yapmıştım. Ve bu onun yaklaşık beş katıydı. Ne kadar şaşırdığımı fark etmiş olmalı, çünkü bana tekrar gülümsedi ve bir mekândan ayrılırken ödemeyi nakit yapmayı sevdiğini söyledi.”

“Onunla ne kadar vakit geçirdin?”

“Bir saatten fazla.”

“Konuşması nasıldı? Aksam var mıydı?”

“Sayılır. Ama benim çıkarabileceğim bir şey de değildi. Ses tonu oldukça tizdi. Neredeyse bir kadın sesi gibiydi. Ama çok hoş, yumuşak, kültürlü ve eğitilmiş bir sestir. Aslında şimdi düşününce... Seçkin Beyefendi modeli ona olmasa da sesine çok uygundu. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?”

“Evet. Peki adını söyledi mi? Nerede yaşadığından, ne iş yaptığından bahsetti mi?”

“Hayır. İlk başta adını öğrenmek için, ‘Size memnuniyetle yardımcı olmak isterim Bay...’ diyerek zarf atmıştım ama o sadece gülümsemiş ve kafasını sallamıştı. O yüzden ben de ona hep Bayım diye hitap ettim. Posta ya da gemiyle kargo yerine eşyaları yanında götürdüğü için NewYork’lu olduğunu düşünmüştüm ama sanırım aslında her hangi bir yerde yaşıyor olabilir.”

“Onu daha önce de gördüğünü söylemiştin.”

“Evet görmüştüm. Burada çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra, erken Noel alışverişleri sırasındaydı. Kasını sonları ya da Aralık başlarıydı. Yine cilt bakımı bölümündeydi. Palto giymişti ve başında bir şapka vardı ama aynı adam olduğunu düşünüyorum.”

“Sen mi ilgilenmiştin onunla?”

“Hayır, danışmanı Nina’ydı. Hatırladığım kadarıyla, Nina’yla tezgâhın arkasında çarpışmıştık, ikimiz de hizmet alanlarımızın siparişlerini hazırlıyorduk. Nina bana o beyefendinin Artistry cilt bakım serisinin bütün ürünlerini aldığını söylemişti. Gençlik serisini yapan aynı firma. Yine birkaç bin dolarlık bir satışı. Hatta, keşke onu Nina’dan önce ben kapsaydım, diye düşündüğümü hatırlıyorum.”

“Ama ondan daha önce ya da Mayıs’taki gelişinden sonra onu hiç görmedin değil mi?”

“Hayır hanımefendi.”

Eve ona birkaç soru daha sorduktan sonra Nina’yı görmek istedi.

Nina’nın hafızası maalesef Letta’nınki kadar iyi değildi. Ama Eve ondan sonra diğer satış görevlileriyle de konuşunca en azından Yost’un Paradise’a yılda bir ya da iki kez uğramayı alışkanlık haline getirdiğinden emin oldu.

Arabaya döndüklerinde Peabody’ye, “Başka şehirlerde başka yerleri de olmalı,” dedi. “Ama yine Paradise ayarında yerler. Daha azını istemez. Ödemeleri de hep nakit. İçeri girildiğinde hep ne istediğini biliyor. Reklamlara önem veriyor. Kullanacağı ürünleri özenle araştırıyor.”

“Çok televizyon seyrediyor olmalı.”

“Muhtemelen ama eminim ürün konusunu bilgisayarından takip ediyordur. Ürünlerin

içeriğini, üretici bilgilerini, tüketici yorumlarını takip ediyordur. Bakalım Elektronik Dedektiflik Bölümü o üretici firmanın Yost'un alışveriş yaptığı geçen Kasım'dan önceki satışlarıyla ilgili neler yapabilecek. Tüm seriyi satın almış, yani reklamını görmüş, araştırma yapmış ve denemeye karar vermiş olabilir. Artistry firmasının bilgilendirme ve müşteri soruları için bir sitesi vardır mutlaka.”

Daha sonra valiz mağazasında şanslarını denediler. Ama satış temsilcilerinden hiçbiri Yost'un tarifine uyan bir adamın o valizi aldığını hatırlayamadı. Oysa şehir merkezinde, gümüş tel konusunda uğradıkları mağazada tabiri caizse altın madenine düştüler.

Mağaza sahibinin harika bir görsel hafızası vardı. Eve bunu, içi değerli taşlar, gümüş sikkeler ve ufak cam teşhirlerle dolu mekâna girer girmez anlamıştı. Adamın gözleri kocaman açılmış, dudakları titremeye başlamıştı. Soluk alışverişi öyle hızlanmıştı ki Eve bir an adamın kalp krizi geçireceğini sandı.

“Bayan Roarke! Bayan Roarke!” Eve adamın yoğun bir Doğu Hindistan aksanına sahip olduğunu düşünsede dişlerini sıkmaya başladığından kökenini tayin etmeye odaklanamayacaktı.

Rozetini tezgaha doğru uzatarak, “Dallas,” dedi. “Teğmen Dallas.”

“Şeref duyduk. Naçiz kullara şeref verdiniz.” Arkasını dönerek iş arkadaşlarından birine bağırarak anlaşılmasın bir şeyler söyledi. “Lütfen buyurun. Lütfen. Mütevazî mağazamızdan istediğiniz bir şey seçin. Hediye olacak. Kolye sever misiniz? Bilezik? Belki küpe istersiniz?”

“Bilgi. Sadece bilgi.”

“Resim çekebilir miyiz? Olur mu? Sizi televizyonda birçok kez gördük ve değersiz dükkânımıza gelmenizi umduk.” Elindeki küçük holo-kamerayla paldır küldür yanlarına gelen genç adama bir şeyler daha söyledi.

“Bir dakika! Bir dakika!”

“Ünlü kocanız yanınızda değil bugün? Evet, arkadaşınızla alışveriştesiniz değil mi? Arkadaşınıza da bir hediye vermek isteriz.”

“Gerçekten mi?” Ağzı kulaklarında Peabody onlara biraz daha yaklaştı.

“Kes sesini Peabody. Hayır alışveriş yapmıyoruz. Şu anda görev gereği buradayız. Polis olarak.”

“Biz polis çağırmadık ki...” Elindeki holo-kamerayla arka arkaya resimler çeken genç adama dönerek yine anlaşılmasın bir şeyler sordu bağırarak. Genç adam yine bağırarak verdiği cevabın yanı sıra şiddetle başını sallamıştı.

“Hayır, kesinlikle polis çağırmadık. Pek sorun yaşamayız burada. Bu kolyeyi nasıl buldunuz?” Tezgahın altındaki uzun çekmeceyi açarak içinden bir kolye çıkarmıştı. “Size hediyemiz. Biz tasarlıyoruz, biz yapıyoruz. Takarsanız şeref duyarız.”

Başka şartlar altında Eve adamın çenesini kapatmak için suratının ortasına bir yumruk savurmak isteyebilirdi. Ama koyu renk gözleri umutla parlıyordu ve gülüşü bir İspanyol çoban köpeği kadar şirindi. “Çok nazıksınız ama böyle bir şeyi kabul etmem yasak. Şu anda görev başındayım. Eğer hediyenizi kabul edersem başım derde girer.”

“Derde mi? Hayır, hayır size vermek istemiyoruz. Sadece hediye.”

“Çok teşekkürler. Başka bir zaman olabilir. Ama şu resme bakarak bana yardımcı olabilirsiniz. Bu adamı tanıyor musunuz?”

Dükkân sahibinin gözlerine hayal kırıklığı çökmüştü. Neler olduğunu anlayamıyor gibiydi. Elinde hâlâ kolyeyi tutmaya devam ederken resme baktı. “Evet, Bay John Smith bu.”

“John Smith mi?”

“Evet Bay Smith’in bir lobisi var... hobisi... hobisi var,” diye hatasını düzeltti. “Takı sanatıyla uğraşmak. Ama önerdiğimiz hiçbir taşı almıyor. Sadece gümüş tel alıyor. Hep altmış santim. Hep o kadar.”

“Ne sıklıkta gelip tel alır?”

“Şey... iki sefer geldi. İlk başta her yer soğuktu. Noel vaktinden hemen önce. Bir de geçen hafta, yine geldi. Ama başında bu resimdeki saç yok. Ona hoş geldin derim, taş ve camları görmek ister mi diye sorarım. Ama yine sadece gümüş teli alır.”

“Peki nakit mi öder?”

“Evet ikisinde de nakit ödedi.”

“Adını nereden biliyorsunuz?”

“Adını sordum çünkü. Ona, lütfen adınızı söyleyin efendim, dedim. Bir de mütevazî dükkânımızı nereden duydunuz, dedim.”

“Ne cevap verdi?”

“ ‘John Smith’ dedi. İlanımızı da internetteki şirket sayfamızda görmüş. Size yardımım olabildi mi Bayan Teğmen Dallas Roarke?”

“Sadece Teğmen yeterli ve evet çok yardımcı oldunuz. Bana onun hakkında başka ne söyleyebilirsiniz? Hobisi hakkında bir şeyler anlattı mı?”

“Konuşmaktan hoşlanmıyordu. Pek...” Gözlerini kapayarak doğru kelimeyi aradı. “Pek cana yakın değildi,” dedi gözleri parlayarak. “Küçük kardeşime dedim ki Bay Smith hobisinde pek başarılı olacağına benzemiyor. Çünkü taşlarla, cam işleriyle metallerle hiçbir ilgisi yok. Sergideki tasarımlarımıza bakmıyor bile. Hobisi hakkında konuşmak istemiyor. Onun yerine... çok ciddi. İş yapar gibi. İş görüşmesi gibi desem doğru mu?”

“Evet.”

“Kibar ama. Bir keresinde cebindeki telefon çaldı ama konuştuğumuz için telefonu açmadı. Kışın aldığı telden memnun kaldı mı diye sordum. Bana sadece işini gördüğünü söyledi. Sonra güldü. Ve kendisi umarım arkadaşınız değildir, çünkü o zaman gülüşünden hiç hoşlanmamıştım. Teli ona sattım ve gittiğinde sevindim. Sizi gücendirdim mi?”

“Hayır. Hayır ilgimi çekti söyledikleriniz. Peabody, kartımız var mı?”

“Evet efendim.” Peabody elini cebine daldırarak Eve’in kartlarından birini çıkardı.

“Eğer tekrar dükkânınıza gelirse beni aramanızı istiyorum. Sakın onu şüphelendirecek bir şekilde davranmayın. Polisin gelip onunla ilgili sorular sorduğundan bahsetmeyin. Eğer gelirse siz ya da kardeşiniz hemen arka tarafa geçip beni arayın.”

Adam başını salladı. “Kötü bir adam mı?”

“Çok kötü bir adam.”

“Güldüğünde ben de öyle düşünmüştüm. Kuzenime de öyle söyledim ve o da bana katıldı.”

Eve hâlâ kamerayla uğraşan genç adama baktı. “Kardeşiniz olduğunu sanıyordum.”

“Londra’daki kuzenim. Orada da mütevazı bir dükkânımız var. Bay John Smith’in oradan gümüş tel aldığını keşfettiğimizde öyle konuşmuştuk.”

“Londra mı?” Eve adamın bileğini yakalamıştı. “Kuzenin aynı adam olduğunu nereden biliyor.”

“Gümüş tel. Üç kez altmış santim. Bay Smith’in orada kum rengi saçları varmış. Bıyıkları da varmış ama aynı adam olduğunu düşünüyoruz.”

Eve not defterini çıkardı. “Bana Londra’daki dükkânın adını ve adresini verin. Ve kuzeninizin adını da.” Eve söylenenleri kaydetti. “Başka mütevazı dükkânınız var mı?”

“On tane mütevazı dükkânımız var.”

“Senden benim için bir iyilik yapmanı isteyeceğim.” Adamın gözleri mücevher gibi ışıldadı. “Bana büyük şeref verirsiniz.”

“Bütün dükkânlarının yerlerini istiyorum. Akrabalarla iletişime geçip onlardan da altmış santimlik gümüş tel alan kimse olup olmadığım öğren. Ben her dükkâna bu adamın resmini göndereceğim. O dükkânlara giderse de hemen benimle iletişime geçilmesini istiyorum.”

“Bunu sizin için yapabilirim Bayan Teğmen Dallas Roarke.” Hemen kardeşine dönerek çabucak bir şeyler söyledi. “Kardeşim size istediğiniz adresleri verecek, bizzat kendim de kuzenlerimi arayacağım.”

“Benim ya da yardımcımın da onları arayacağını söyle.”

“Onlar da size yardımcı olmaktan şeref duyacaklar.” Kardeşinin getirdiği diski bir seremoni havasıyla Eve’e takdim etti. “Lütfen işyeri kartımızı da ünlü kocanıza iletir misiniz? Belki o da mütevazı dükkânımızı ziyaret eder.”

“Elbette. Yardım için sağ ol.”

Dükkân sahibi Eve’i kapıya kadar götürdü, kapıyı açtı ve eğilerek selam verdi. Keyifle parlayan gözleriyle Eve’in kaldırımında arabasına doğru ilerleyişini izledi.

Arabaya bindiklerinde, “Feeney’i ara,” dedi Eve. “Londra ve çevresinde benzer suçları araştırmaya başlasın.”

“Şeref duyarım Bayan Teğmen Dallas Roarke.” Peabody, Eve’in alev saçan bakışlarının karşısında sırtıttı. “Özür dilerim. Ama bir kere yapmak zorundaydım. Artık bitti.”

“Evet, benim de çılgın kahkahalarım bitti. Feeney’e kayıp kişi raporlarına iyice bakmasını söyle. Yost’un bütün kurbanlarının cesetlerine ulaşıldığını sanmıyorum.” Peabody Elektronik Dedektiflik Bölümü’nü ararken kendi kendine, “Bu herif işinde çok iyi,” dedi. “Eğer işvereni birinin kaybolmasını istiyorsa, kalıcı olarak onları yok ediyor. Ama cinayetleri yine de benzer özellikler taşıyor olmalı. Adam alışkanlıklarına çok bağlı. Belli bir plan dahilinde hareket ediyor hep.”

“Feeney işe başlıyor,” dedi Peabody. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Sen kuzenlerle konuşacaksın. Ben Mira’nın yanına gidiyorum. Yost için bir de NYPGT’nin profil çalışmasını istiyorum. Evrak işleri federallerin tekelinde değil.”

“Benim işimin çoğunu tamamlamışsın zaten.”

Doktor Mira bilgisayar ekranını indirerek Eve’e döndü. Genç kadın ellerini arka ceplerine sokmuş pencereden dışarı bakıyordu. “Bu adamı çok kısa zamanda çok iyi tanıdığını söyleyebilirim. Üstelik FBI’nın profil uzmanları da çok detaylı çalışmış.”

“Sen bana daha fazlasını verebilirsin.”

“Böyle düşünmen gururumu okşadı.” Mira ayağa kalkarak OtoAşçıyı çay hazırlamaya programladı. Sonra makineden uzaklaştı. Bugün üzerinde, uçuk mavi renkli sade bir takım elbise vardı. Kahve renkli gür saçları sakın ve güzel yüzünü vurgulayacak şekilde hafif dalgalı şekillendirilmişti. Parmaklarını boynundaki uzun altın zincire dolamış hafifçe kıvrıyordu.

“Adam bir sosyopat; muhtemelen de bunu bilecek zeka ve öz farkındalığa sahip. Hatta bu bir gurur kaynağı bile olabilir. Gurur onu yöneten temel çarklardan biri. Kendini bir işadamı olarak görüyor. Seçtiği alanda en tepede olarak... Bu seçimi de kendisi yapmış. Güzel şeylere karşı bir zaafı var. Tecavüzün aldığı tatmini arttırdığını farkında olmayabilir. Ona göre kurbanını yok etmenin sadece başka bir basamağı. Kurbanın erkek ya da kadın olmasının bir önemi yok. Yaptığı seks değil elbette, aşağılama.”

Mira önce bilek ünitesine, sonra ofis-linkine baktı. Sonra gözlerini odaya çevirdi. “Kurbanlarını hemen boğması daha etkili olabilir ama daha çok dövüp tecavüz ediyor. Bunlar bütünün parçaları gibi onun için; bir şarap uzmanının içmeden önce şarabın rengini ve kokusunu test etmesi gibi.”

“İşinden keyif alıyor.”

Mira, “Ah evet,” diyerek onayladı. “Hem de çok. Ama kendi zihninde sadece bir iş bu. Keyfi olarak ya da kişisel güdülerle öldürüyor olması ihtimali düşük. O bir profesyonel; hizmeti karşılığında da ücret almayı, iyi ücret almayı seviyor. Tabiri caizse gümüş tel onun kartviziti, potansiyel müşterilerine açık bir reklam.

“Hiçbir şey saklamıyor. Gümüş teli, yüzü ortada. DNA’sını saklamak için de gayreti yok. Ama hafif kılık değişiklikleri için çaba harcıyor. Bana öyle geliyor ki bu kılık değiştirme kendini eğlendirmeye yönelik. Macera duygusuna katkıda bulunuyor. Kısmen kibirden.” Mira ofiste dolaşmaya başladı. Hareketleri hiç tarzı olmayan şekilde huzursuzdu.

“Kendi başına ince eleyip sık dokumaktan büyük keyif alıyor, işe gitmeden önce sonuçları kafasında evirip çeviriyor. Başka birinin ofise giderken gömlek seçmesi gibi... Sen, siz, kanun onu hiç endişelendirmiyor. Kanun sistemini yıllardır atlatıyor zaten. Onu en iyi ihtimalle eğlendirdiğinizi söyleyebilirim.”

“Gülüştü uzun sürmeyecek.”

Eve, başını çevirerek Mira’ya baktığında doktorun kaşlarını çatmış halde yine bilek ünitesine baktığını gördü. Her zamanki bitki çayını ikram etmeyi de unutmuştu ve bu bir ilkti. “Her şey yolunda mı Doktor?”

“Hı? Ah, evet, yolunda.”

“Aklınız başka yerde gibi.”

“Biraz öyle sanırım. Gelinim doğuma girdi. Haber gelmesini bekliyorum. Bizler endişe içinde kıvrılırken bebekler kendi keyiflerine göre hareket ediyor değil mi?” “Herhalde.”

Mira ofis linkine endişeli bir bakış daha atarken, Eve OtoAşçı'ya giderek çayları aldı.

“Teşekkürler Eve. Son bir saatte ikinci kez çay programlayıp almayı unutuyorum. Pekâlâ... İstedğin profili yazacağım. Kafamı da biraz dağıtmaya yardımcı olur. Gerçi bildiklerine çok fazla bir şey ekleyeceğini sanmıyorum.”

“Peki neden Roarke? O konuda bir şey söyleyebilir misin?”

Mira birden kendi endişesi yüzünden Eve'in kişisel açılardan da korktuğunu göremediğini fark etti. Dönerek masasına doğru ilerledi. Koltuğuna oturdu ve Eve de aynı şeyi yapana kadar bekledi.

“Şu noktada zaten senin tahmin edebileceğin şeylerin ötesinde söyleyebileceğim bir şey yok. Roarke çok zengin ve güçlü bir adam. Düşmanları var. Hem profesyonel hem de kişisel rakipleri. Resmi olarak ifade etmek gerekirse geçmişinde karanlıkta kalan noktalar var. Bu noktalarda ona zarar vermek için bekleyen insanlar olabilir. Eminim bu konuyu onunla konuşmuşundur.”

“Evet ama işe yarar bir şey geçmedi elime. Eğer birisi bir tuzak kurmaya çalışsaydı, Roarke şüpheli duruma düşsün ya da doğrudan işin içine çekilsin diye bir cinayet düzenleseydi bunu anlardım. Yani o zaman hedef işteki rakiplerinden ya da yüksek düzey başka biri olurdu. Roarke'a zarar ya da sıkıntı veren biri... Ama otellerinden birinde çalışan kat görevlisi? Bunun anlamı ne?”

Mira elini uzatarak Eve'in elinin üzerine koydu. “İkinize de üzüntü ve rahatsızlık verdi. Belki amaç da buydu.”

“Bunun için bir can almak? Konu Yost olsa tamam. Bu onun için bir iş. Ama onu kiralayan kişi için başka bir neden olmalı. Yost dört tel almış. Darlene French için o kadara gerek yoktu Doktor Mira. İş daha bitmedi.”

“Ben verileri incelemeye devam edeceğim. Kapsamlı bir analiz yapacağım. Keşke elimden daha fazlası gelse.”

Ofis-linki çalınca Mira koltuğundan atıldı. “Pardon Eve.”

Eve her zaman zarif hareketlerine alıştığı Mira'yı canhıraş halde tele-linke ulaşmaya çalışırken hayretle izliyordu. “Evet? Ah, Anthony, haber-”

“Erkek. 3 kilo 750 gram ve tam elli üç santim.”

“Ah... Anthony.” Mira sandalyesine otururken gözleri dolmuştu. “Peki Deborah?”

“Deborah harika. Her şey yolunda. İkisi de harika. Kendin baksana.”

Eve hafifçe tele-linke doğru uzandığında esmer, güzel bir erkeğin tuttuğu kıpkırmızı, kıpır kıpır ve avazı çıktığı kadar bağırان bebeği gördü.

“Büyükanneye merhaba de Matthew James Mira.” “Merhaba Matthew. Canım benim... Burnu sana benziyor Anthony. Tanrım... çok güzel. Mümkün olduğunca çabuk geleceğim. Onu kucağıma almak için sabırsızlanıyorum. Babanı aradın mı?”

“Şimdi arayacağım.”

“Akşama görüşürüz.” Mira bebeğin başını okşarmış gibi ekrana dokundu. “Deborah'ya onu çok sevdiğimizi söyle. Onunla gurur duyuyoruz.”

“Hey... peki ya ben?”

“Seninle de gurur duyuyoruz canım.” Mira parmak uçlarını öperek ekrana dokundurdu. “Görüşürüz canım.”

“Hadi ben babamı arıyorum. Sana iyi ağlamalar.”

“Tamam.” Mira bağlantıyı keserken kendine bir mendil çıkardı ve gözlerini kuruladı. “Üzgünüm. Yeni bir torun daha.

“Tebrikler. Bebek gerçekten... şey görünüyordu...” *Kolları ve bacakları olan kırmızı, buruşuk bir balık gibi*, diye düşündü Eve ama böyle anlarda insanların objektif görüşlere pek açık olmadığını hatırladı, “...sağlıklı görünüyordu.”

“Evet.” Mira iç geçirerek gözlerini kuruladı. “Dünyaya geliş sebebimizi, neden burada olduğumuzu hatırlamak için hayata gözlerini yeni açan bir bebeği görmek gibisi yok. Umut ve yeni başlangıçları hatırlıyoruz.”

Eve’in tek düşünebildiği *3 kilo 750 gramdı*, içinden kolları ve bacakları olan kocaman bir futbol topu çıkarmak. Ayağa kalktı. “Bir an evvel çıkmak istiyorsundur. Ben artık” Eve’in iletişim cihazı sinyal vermeye başladı.

“Dallas.”

“Efendim.” Küçük ekranda Peabody’nin ciddi ve endişeli yüzü belirmişti. “Bir cinayet daha haber aldık. Bu kez özel mülk. Yukarı Doğu Yakasında.”

“Aşağıda buluşalım. Garajda. Çıkıyorum.”

“Peki efendim. Bildirilen adresi doğruladım. Mekân, Roarke Şirketler Grubuna bağlı bir yere ait.”

9. BÖLÜM

Yüksek kiralari, pahalı restoranları, özel alışveriş merkezleriyle ünlü olan şık bir muhitti. Evin ön basamaklarındaki üç taş saksıda, uzanan pembe dallarıyla ışıldayan gösterişli beyaz çiçekler vardı.

Birkaç sokak güneyde olsalar bu saksılar geceyi tek parça olarak atlatamazdı. Ama burada insanlar konforlu ve mahrem yaşamlar yaşayabiliyor, komşularının evlerine zarar verme gibi bir eğilim göstermiyorlardı. Güvenlik konusu, şık mavi üniformaları içinde yürüyerek devriye gezen özel droidlerle iyice sağlama alınmıştı. Elbette mahalle sakinleri masrafları kendi ceplerinden karşılıyordu. Bu ek güvenlik önleminin amacı dışarıdan mahalleye sızıp kaldırımları lekelemeye kalkabilecek serseri takımını uzak tutmaktı.

Jonah Talbot, tek başına yaşadığı iki katlı evinde bu konforlu güvenliğin keyfini çıkaranlardandı. Ve yine bu evde ölmüştü ama onunki pek konforlu bir ölüm değildi.

Eve onun yanında durdu. Otuzlarının başında yapılı bir adamdı. Tıpkı Darlene French gibi darbeler özellikle yüzüne inmişti. Böbrek bölgesinde ve kaburgalarında ek morluklar vardı. Üzerinde sadece gri bir tişört bulunuyordu. Tişörtün takımı olan şortu odanın diğer köşesine fırlatılmıştı. Adam tecavüze uğramıştı.

Katil onu yüzükoyun yerde yatarken bırakmıştı. Her iki ucu da kıvrılarak yukarı kaldırılmış gümüş tel hâlâ boğazındaydı.

“Görünüşe göre kurban evden çalışan biriymiş. Verilerini aldın mı?”

“Girdim efendim, sonuçlar şimdi geliyor.”

Eve olay yeri setini açarak ölüm saatini belirlemeye yarayan aleti çıkardı.

“Jonah Talbot,” diye okumaya başladı Peabody. “Erkek, bekâr, otuz üç yaşında. Starline Anonim Şirketi’nde başkan yardımcısı ve baş editör. 2057’den beri bu adreste ikamet ediyor. Anne baba boşanmış. Bir kardeşi, annesinin ikinci evliliğinden de bir üvey kardeşi var. Çocuğu yok.”

“Verileri durdur. Bu Starline ne şirketi?”

Peabody, Teğmenin istediği bilgi için yeni bir sorgu yaptı. “Disk, kitap, e-dergi, holo-gazete yayınlıyorlar. Yazılı ve elektronik olmak üzere her türlü ürünleri var.”

Peabody ekrandan gözleriyle taramaya devam etti, sonra el bilgisayarını indirerek boğazını temizledi. “Şirket 2015’te kurulmuş, 2051’de Roarke Şirketler Grubu tarafından satın alınmış.”

“Bu daha yakın,” diye mırıldandı Eve. Sırtına bıçak gibi saplanan bir ürperti hissediyordu. “Bir adım daha yaklaştı. Kurbanı burada öldürmüş. Üstelik bu adam elli kiloluk bir kız da değil ama yine de karşı koyma imkânı olmamış.”

Eve yavaşça Talbot’un ellerinden birini kaldırdı. Adamın yumruğu üzerindeki sıyrıkları

gördü. “Birkaç yumruk savurmuş. Neden devam edemedi? Yost kadar iri değil ama yine de yapılı. Devrilmiş bir sehpa var. Ama bu ebatlarda iki adam dövüştüğünde odadan kasırğa geçmiş gibi olur.”

Eve’in bu bilgisi tecrübeyle sabitti. Kısa süre önce kendi ev ofisinde iki iri adamın birbirlerini et yığını haline getirmeye çalışmalarına şahit olmuştu.

“Bu açıdan yeterince kaydını aldık. Çevirelim.”

Peabody yardım etmek üzere eğilirken Eve dizlerinin üzerine oturdu. Talbot’u çevirirlerken Eve, genç adamın kırık kaburgalarından kaynaklanan çıkıntı ve çukurları hissetti. Adamın tişörtünü kaldırıp, karın boşluğundaki çok sayıdaki berbat morluğu görünce “Onu öldürmek için oyalanmış,” dedi. “Ve adi herif temiz dövüşmüyor, (gözlükleri uzat.” Peabody mikro gözlükleri uzattı. Eve gözlüklerin güçlü lenslerinin arkasından kurbanın vücudunu incelemeye başladı. “Burada... Hernen sol koltukaltının orada. Şırınga izi. Kurban biraz fazla karşı koyunca hemen uyuşturmuş. Talbot kendinden geçince onu beklemiş. Tecavüz etmek için kendine gelmesini bekledi mi acaba? Beklediğine eminim. Kurban şiddeti, ihlali, aşağılanmayı hissetmiyorsa tecavüzün ne anlamı olur ki?”

Eve, babasının da hep öyle yaptığını hatırladı. Eğer ona biraz sertçe vurup bayılttıysa, hep uyanmasını beklerdi. Farkındalık kazanana, hissetmeye başlayana ve durması için yalvaracak kadar dağılana kadar beklerdi.

“Evet, uyan hadi,” diye mırıldandı “Kalk. Orada öylece uzanırken bir adam nasıl boşalabilir, seni küçük fahişe?”

“Efendim?”

Eve kendine gelerek, “Bekledi,” dedi. “Darbelerin morluğa dönüşmesine yetecek kadar hayatta tuttu onu. Kalan enerjisiyle kendiyle boğuşmasına yetecek kadar yaşamasına izin verdi. Sonra teli kafasından geçirdi ve işi bitirdi.”

Eve gözlükleri başının üzerine doğru iteledi. “Ben kaydı tutarım. Sen Feeney ve McNab’e bak. Güvenlik kameralarından bir şey çıkmış mı öğren.”

“Evet efendim.”

Eve, Talbot’un elini özenle mühürlerken “Birkaç darbe indirmeyi başarmışsın,” diye mırıldandı.

Darlene French de öyle, diye hatırladı. Ya başka ortak nokta? Talbot’un neden olduğu kesik ya da yara bir çeşit hatıra mıydı? Bir savaş yarası? Daha sonra bakıp sevinilecek bir şey?

Jonalı Talbot’dan aldığı küçük hatıra ne?

Gözlükleri tekrar indirerek vücudu incelemeye devam etti. Piercing izi olabilecek bir şey arıyordu. Aradığı şeyi bir süre sonra kurbanın sol testisinde gördü.

Eve kısa bir süre önce kulağını deldirirken hissettiği ani acıyı hatırlayarak ürperdi.

“Tanrım, insanların derdi ne böyle? Kayıt... sol testisteki piercing izi kurbanın bu bölgede, geçmişte ya da hâlâ beden süsü kullandığını gösteriyor.”

Gözlükleri çıkararak ayağa kalktı. Hâlâ kurbanın başında durarak yavaş yavaş odayı taramaya başladı.

Ayak seslerini duyduğunda kapıya dönmeden konuşmaya başladı. “Peabody, delil toplama ekibine söyle, piercing tarzında küçük bir süs eşyasına dikkat etsinler. Anlamak bile istemediğim sebeplerle erkeklerin yumurtalıklarına taktıkları tarzda bir şey. Adamımız hatıra toplamayı seviyor ve kurbanın genital küpesi kayıp.”

“Bu konuda pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum.” Eve arkasını döndüğünde Roarke’la karşılaştı, içgüdüsel olarak öne doğru ilerleyerek Roarke ve cesedin arasına girdi. “Seni burada istemiyorum.”

“Her istediğimiz olmuyor.”

Her ikisi de ilerlediler. Eve elini kaldırarak sertçe Roarke’ın göğsüne koydu. “Burası benim suç mahallim.”

“Nerede olduğumu tam olarak farkındayım. Kenara çekil Eve, bundan fazla yaklaşmayacağım.”

Roarke’ın ses tonu Eve’in henüz sormadığı bir soruyu çoktan yanıtlamıştı. Kalbi hafifçe sıkışarak kenara çekildi. “Onu tanıyordun.”

“Evet.” Roarke yerde yatan cesede bakarken acısı öfkeyle karıştı. “Verilerini zaten çıkarmışsındır ama ben sana onun çok zeki ve hırslı bir genç adam olduğunu söyleyebilirim. Yayıncılıkta basamakları çok hızlı tırmanacak kadar çalışkandı. Kitapları çok severdi. Gerçek kitapları. Elinde tutup sayfalarını çevirebildiğin türden kitapları kastediyorum.”

Eve bir şey söylemedi ama Roarke’ın da gerçek kitapları sevdiğini biliyordu. Roarke ve yerde yatan adam arasında bir bağdı bu: Bir kitabın sayfasını çevirmekten alınan keyif. “Bugün evde düzeltme yapıyordu,” dedi Roarke. Şimdiacı ve öfke karışımına, sinsi ve becerikli hareketlerle sızmaya başlayan vicdan azabı vardı bir de. “Kolaylıkla yönetici sekreterine ya da birçok editöre devredebileceği halde, haftada bir gün evde düzeltmeleri kendi yapıyordu. Hatırladığını kadarıyla yelken yapıyordu ve Long Island marinasında ufak bir teknesi vardı. Hafta sonu tatilleri için oradan bir yer almayı düşündüğünden bahsetmişti. Son zamanlarda biriyle görüşmeye başlamıştı.”

“Kız arkadaşı bulmuş onu. Yanına bir polis verip başka bir odaya aldırđım.”

“Sana anlattıklarının hiçbirinin ölümüyle bir ilgisi yok ama. Ölmesinin tek sebebi benim için çalışıyor olması.” Roarke gözlerini Eve’e çevirdi. Bakışları alev gibi yakıcıydı. “Bu da incelemeyi düşündüğüm noktalardan biri,” dedi Eve. Kayıt cihazının görüş alanında olmayacak şekilde elini Roarke’ın eline koydu. Eve parmaklarının ucunda onun gerginliğini, öfkesini ve hızla atan nabzını hissedebiliyordu.

“Dışarıda beklemeni istiyorum. Onunla gerektiği gibi ilgilenmeme izin ver.”

Eve bir an kötü bir andı Roarke’ın daha sonra kayıtlardan silmesini gerektirecek bir şey söyleyeceğinden ya da yapacağından korktu. Ama birden Roarke’ın gözlerindeki alev söndü. Bu öyle ani bir değişimdi ki Eve ürperdi.

Roarke geriye doğru bir adım atarak sadece, “Bekleyeceğim,” dedi ve dışarı çıktı.

Eve ifadesini almaya gittiğinde Talbot’un kız arkadaşı Dana’nın ağlaması sonunda durmuştu. Genç kadının gözleri kıpkırmızı olmuştu. O kadar çok gözyaşı akıtmak sanki su kaybına neden olmuş gibi durmadan elindeki suyu yudumluyordu. Ama yeterince kendine

gelmiş, sakinleşmişti.

“Geç saate sarkıttığımız bir öğlen yemeği sözümüz vardı. Saat iki gibi hazır olacağını söylemişti. Ödeme sırası Jonah’daydı.”

Dudakları titremeye başlayınca alt dudağını sertçe ısırıldı. ‘Yemeği sırayla ödemeye karar vermiştik. 82. Cadde’de her ikimizin de sevdiği Polo’s diye bir restoran var. Evim oraya çok yakın ve çarşamba günleri ikimiz de evden çalışıyoruz. Creative Outlet’te edebiyat ajanı olarak çalışıyorum. Öyle tanıştık zaten. Birkaç ay önce bir toplantıda. Ben geç kalmıştım. İçeri girdiğimde toplantı başlayalı yirmi dakika olmuştu.” Duraksadı, suyunu yudumladı ve kısa bir an gözlerini kapadı. Güzellikten ziyade karakter taşıyan güçlü yüz hatları vardı. “Bir müşteriyle telefon konuşmasına dalmıştım. Jonah her yere geç kalmamla ilgili takılır bana. ‘Dana vaktine göre’ der bazen. Bugün de restorana gittiğimde biraz geç kalmıştım ama o hâlâ yoktu. Hazırlanırken de çok özenmiştim. Geç kaldığı için ona söylenmeyi planlıyordum? Tanrım, bir saniye durabilir miyiz?”

“Elbette.”

Dana bu kez elindeki bardağı alnına dayayarak sağa sola çevirdi. “İki buçuk gibi onu arayıp, ne olduğunu sormaya karar verdim. Telefonu açmadı, o yüzden bir on beş dakika daha bekledim. Restoranla buranın arası yürüyerek beş dakika. Yarı kızgın yarı endişeliydim. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

“Evet, evet anlıyorum.”

“Buraya yürümeye karar verdim. Hâlâ yolda karşılaşacağımızı düşünüyordum. Koşuyor olacaktı ve mazeretini anlatmaya çalışacaktı. Kızıp sustursam mı yoksa biraz ezilmesine izin mi versem diye düşünüyordum. Sonra buraya geldim...”

“Anahtarınız var mıydı?”

“Ne?”

Şişmiş gözleri bir an donuklaşmıştı. Sonra tekrar Eve’e odaklandılar. *İyi*, diye düşündü Eve. *iyi gidiyorsun. Adatacaksın.*

“Anahtarınız ya da giriş kodunuz var mıydı?”

“Hayır. Hayır. Anahtarım da yok, giriş kodum da. O kadar ilerlememişti ilişkimiz. İkimiz de ipler biraz serbest olsun istiyorduk. Her ikisi de itinayla kendi alanını koruyan Modern Amerikalı çift işte...”

Gözünden bir damla yaş geldi ama bu kez silmedi, yanağından aşağı akmasına izin verdi.

“Kapı zaten kapalı değildi, aralıktı. İşte o zaman öfkemin yerini endişe almaya başladı. Kapıyı iteleyerek içeri doğru seslendim. Kendi kendime bir kitaba daldığını ve zaman kavramını unuttuğunu söyleyip duruyordum ama korkmaya da başlamıştım. Neredeyse arkamı dönüp dışarı çıkacaktım ama bir türlü yapamadım. Seslenmeye devam ederek ofisine doğru ilerledim. Ofisin kapısına vardığımda onu gördüm. Jonah’ı gördüm. Yerde yatıyordu ve başının etrafında kan vardı. Özür dilerim...” diyerek başını hızla dizlerinin arasına doğru indirdi.

Mide bulantısı geçerken yerdeki kitabı gördü. Boğulmuş gibi bir sesle hıçkırdı ve dağınık kitabı eline aldı. Yaprak uçlarını açarak, buruşuk sayfaları düzeltti.

“Jonah tam bir öykü bağımlısıydı. Hangi şekilde olduğunun bir önemi yoktu. Kitaplar, diskler; görsel ya da sesli metinler. Evinde, ofisinde hatta botunda bile her tarafta okunacak bir şeyler olur. Ben... acaba bu ben de kalabilir mi?”

“Şimdilik evden bir şey çıkmasına izin veremeyiz. İşimiz bittiğinde size teslim edilmesini sağlarım.”

“Teşekkürler. Çok teşekkürler. Pekâlâ.” Dana derin bir nefes aldı ve sanki ondan güç alıyormuş gibi kitabı göğsüne bastırdı. “Onu öyle bulduktan sonra dışarı koştum. Sanırım öylece koşmaya devam edecektim ama devriye droidlerinden birini gördüm ve ona bağırdım. Sonra merdivenlere oturarak ağlamaya başladım.”

“Jonah her çarşamba evden mi çalışırdı?”

“Evet. Seyahat ettiği ya da kaçıramayacağı bir toplantı olmadığı zamanlar hariç.”

“Peki her çarşamba onunla öğlen yemeğine çıkar mıydınız?”

“Son iki, iki buçuk aydır öyle. Sanırım rutinimiz olmuştu.

Ama ikimiz de herhangi bir rutinimiz yokmuş gibi davranıyorduk. İpleri gevşek tutuyorduk,” dedi yine ve arkasından gözyaşları akmaya başladı.

“Ne kadar yakındınız birbirinize?”

“Yani...düzenli olarak cinsel ilişkiye giriyorduk.” Yüzünde neredeyse bir gülümseme belirmişti. “Yakınlık gibi kelimelerden kaçınıyorduk. Ama ikimiz de haftalardır başkalarıyla görüşmüyorduk. Haftalar oldu.”

“Çok kişisel bir soru olacağını biliyorum ama Bay Talbot’un piercing takma gibi bir alışkanlığı var mıydı?”

“Sol testisinde gümüş bir halka, evet. Çok aptalca, çok seksi.”

Görüşmenin sonunda Dana iki bardak su içmişti. Ayağa kalktığı anda bir an salladı. Eve hemen uzanarak kolundan tuttu. “Neden biraz daha oturmuyorsun?”

“İyiyim. Gerçekten artık eve girmek istiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum.”

“Bir memur eve kadar bıraksın.”

“Mümkünse yürümek istiyorum. Evim sadece birkaç sokak ileride ve... biraz yürümeye ihtiyacım var.”

“Tamam. Ama tekrar konuşmamız gerekebilir.”

“Tamam ama bugün olmasın lütfen.” Kapıya doğru ilerledi, sonra durdu ve arkasını döndü. “Sanırım ona âşık olmaya başlamıştım. Ama artık bilemeyeceğiz. Hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Tanrım... inanamıyorum. Jonah’a olanlar... hâlâ inanamıyorum.”

Eve kısa bir süre oturdu. Sadece oturdu. Kafasında birçok düşünce vardı ve onları düzene sokması gerekiyordu. Morga gönderdiği kurbanı, metodik olarak insanları öldüren bir katil ve davasını almaya çalışan iki FBI ajanı vardı. Evde tam olarak güvenemediği bir konuk, ciddi bir tuzağa çekilmeye çalışıldığını hissettiği ve bu olayın başını epey ağrıatacağı kesin olan bir koca...

Feeney odaya girdiğinde Eve gözleri yarı kapalı, ağzı gergin bir çizgi halinde hâlâ koltuktaydı. Feeney onun ruh halini tahmin ederek bir şey söylemedi. İlerleyerek koltuğun önündeki alçak sehpa oturdu. Cebinden bir paket fındık çıkardı ve Eve’e de teklif etti.

“Önce iyi haberi mi kötü haberi mi almak istersin?”

“Kötüyle başla. Ritmi yakalamışken değiştirmeye gerek var mı?”

“Kötü haber şu ki adam ön kapıdan girmiş. Mastır anahtarı var ve bu epey kötü bir haber.”

“Polis mastırı mı?”

“Ya öyle ya da çok iyi bir kopya. Diskin o bölümünü Elektronik Dedektiflik Bölümü’nde büyütüp kesin bir cevap verebilecek kadar net bir resim almaya çalışacağız. Ama asıl konu Dallas, adam sanki burada yaşıyormuş gibi rahatça girmiş içeri. Mastır kodu yazıp içeri girmiş. Yost olduğuna şüphemiz yok. Delilcilerin toplayacağı DNA’ya bile ihtiyacımız yok. Şık giyinmiş, yeni peruk var kafasında. Ensesinde at kuyruğu yapacak kadar uzun, koyu renk bir peruk. Artistik bir görünüşü var bu kez. Sanırım mahalleye uyarlamış kendini.”

“Ortama nasıl uyacağını biliyor.”

“Elinde bir evrak çantası var. Mastırı çantanın dış gözüne koyup sağlama alacak kadar kapıda oyalanmış. Evi de biliyormuş, doğruca ofise ilerliyor.”

Eve birden ileri doğru uzandı. “Feeney, güvenlik kameralarının aktif olduğunu söylüyorsun sen bana?”

“Evet, iyi haberim de buydu.” Yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. “Ya Yost onları hesaba katmadı ya da umursamadı ama sonuç olarak güvenlik kameraları açılmış. Sanırım kurban sabah kalktığında kameraları kapatmayı unutmuş. İşe başlamadan önce etrafta dolaşp gündelik sabah işlerini yaptığını gösteren kayıtlar var elimizde. Kayıtlar sesli. Kaliteli bir güvenlik sistemiymiş.”

Eve ayağa kalktı. “Unutmuş olmalı. Kimse evde oturmuş çalışırken iç güvenlik kameralarını açmaz. Kim kaşınmasını ya da rahatça gaz çıkarmasını kayıt altına almak ister ki? Yost hata yaptı Feeney.”

“Evet, olabilir. Dallas elimizde cinayetin diski var. Her anının.”

“Nereye yerleştiniz? Hemen diski” Roarke’ı hatırlayarak duraksadı. Birden öfke, üzüntü veya ikisinin karışımı olarak yorumlanabilecek bir ses çıkardı. “Merkezde izlerim. Bize hemen bir toplantı odası hazırlar mısın? Benim gelmeden önce yapmam gereken bir iş var.”

“Evet. Kendisi dışarıda.” Feeney ayağa kalktı, fındık poşetini buruşturarak cebine sokuşturdu. “Burnumu sokmak istemedim. İnsanların işine burnumu sokmaktan hoşlanmıyorum.”

“Biliyorum. Bu yönünü çok seviyorum Feeney.”

“Evet tamam. Ama sadece şunu söylemek istiyorum, Roarke üzerinde bir ağırlık hissedecek. Hissetmemesi mümkün değil. Ona yapmamasını söyleyebilirsin ama pek işe yaramaz. Sonra öfkelenmeye başlayacak. Muhtemelen başta çok öfkelenecek fakat o öfkesini soğutmayı bilen bir tip. Ve bence bu yakınımızda ihtiyaç duyacağımız bir şey. Soğukkanlı Roarke çok işimize yarar.”

“Bugün tam bir filozofsun Feeney.”

“Sadece düşündüğüm şeyi söylüyorum. Belki sen onu bu çemberin dışında tutmanın daha iyi olacağını düşünüyorsundur.” Eve’in gözlerine baktığında gerçekten de öyle düşündüğünü gördü. “Ama bu kalbinle düşünmek olur, mantığınla değil. Kafanı kullanırsan bazen hedefin

en iyi silah olabileceğini görürsün. İsmi lazım değil bu hedefin önünde durmaya çalışabilirsin Dallas, ama ben kendisinin seni zaten her halükarda aşacağını düşünüyorum.”

“Onu davaya almamı teklif etmenin süslü bir yolu mu Feeney? Resmi olarak davaya almamın?”

“Dava senin Dallas. Ben mümkün olan bütün kaynaklarını kullanmanı söylüyorum sana. Tek söylediğim bu.”

Feeney bu kadarının yeterli olduğunu düşünerek omzunu silkti ve dışarı çıktı.

Eve işe mahalleyi dolaşıp, komşu sorgulamalarını yapacak polisleri seçmekle başladı. Göz ucuyla da Roarke’a bakıyordu. Bir arabanın arka çamurluğuna dayanmış duruyordu. *Beni izliyor*, diye düşündü. *Bekliyor*. Ama duruşunda sabır gösteren bir tavır yoktu.

Eve, Peabody’ye, “Bana bir dakika ver,” diye mırıldanarak ona doğru ilerledi.

“Limuzin ve şoförle olacaksın sanıyordum.”

“Öyleydim. Ama Jonah’la ilgili telefonu alınca onları bekleyemedim.”

“Kimden haber aldın?”

“Kaynaklarım var diyelim. Beni sorguya mı çekeceksin Teğmen?”

Eve hiçbir şey söylemeyince Roarke dudaklarının arasından sessiz ama sert bir küfür mırıldandı. “Özür dilerim.”

“Kendine bir iyilik yap ve eve git. Jimnastik salonunda bir şeyler tekmele.”

Roarke kendini tutmasa gülümserdi. “O senin tarzın.”

“Genelde işe yarar.”

“Ofise dönmem lazım. Bir toplantım var. Yakınlarına haberi sen mi vereceksin?”

“Evet.”

Roarke bakışlarını Eve’den küçük müstakil eve çevirdi. Ve içeride yaşananları düşündü. “Ailesiyle ben de görüşmek istiyorum.”

“Resmi bildirim yapıldıktan sonra sana haber verilmesini sağlarım.”

Roarke gözlerini ona çevirmişti. *Feeney haklı*, diye düşündü Eve. Üzerine çöken bir ağırlık vardı ama aynı zamanda öfkesi de su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Eve her ikisini de Roarke’ın gözlerinde görebiliyordu.

“Bana neler olduğunu anlat Eve. Arkandan iş çevirip öğrenmek istemiyorum.”

“Şimdi merkeze gidiyorum. Kurbanın yakınlarına haber verip ön raporu yazdıktan sonra ekibimle toplanıp bütün delilleri teftiş ve analiz edeceğiz. Bu arada adli tabip ve laboratuvar da kendi işlerini yapacak. Doktor Mira, Yost’un profilini çıkarıyor. Şu anda burada, bir suç mahallinin önünde durup tartışma niyetinde olmadığım diğer ipuçları da bir fiil takip ediliyor. Tüm bunların arasında FBI’ın davamı almaya çalışmasını engellemeye çalışacağım. Bir de medyaya bir beyanda bulunma emri alacağıma eminim.”

“Diğer ipuçları dediğin ne?”

O cümleyi seçeceğini biliyordum, diye düşündü. “Onları şu anda konuşmaya hazır değilim. Bana biraz izin ver Roarke. Kafamı toplamam için zaman ver. Sevdiğim biri için endişelenirken çalışabilme konusunda senin kadar iyi değilim.”

“O halde ağzından hiç eksik etmediğin için kulaklarına çok tanıdık bir cümleyle

cevaplayayım seni. Ben başımın çaresine bakabilirim.”

Eve öfke, kızma ya da en azından sabırsızlık hissedeceğini düşünüyordu. Ama tek hissettiği endişeydi. Kontrolünü çok nadir kaybeden bu adam, bir öfke krizinin eşiğinde gibi görünüyordu. Bir de acı içinde olduğu belliydi.

Eve daha önce insanların içinde, özellikle de görev başında ve diğer polisler izlerken hiç yapmadığı bir şey yaptı. Uzanarak ellerini Roarke’ın boynuna doladı, kocasını kendine çekerek yüzünü onun yüzüne bastırdı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı. Teselli etme sanatında daha becerikli olmayı dileyerek, “Çok üzgünüm Roarke,” dedi.

Roarke’ın boğazını sıkın öfke, kalbinin etrafını saran yanma hissi hafiflemeye başlamıştı. Gözlerini kapadı ve Eve’e yaslandı.

Yaşamı boyunca ona anlayışla sarılıp teselli eden kimse olmamıştı. Tüm bu duygu her yanını sararak, içindeki yoğun acıyı dağıttı.

“Bu şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum,” dedi Roarke usulca. “Anlam veremiyorum, hiçbir cevap bulamıyorum.”

“Bulacaksın.” Eve hafifçe geri çekilerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Biraz zaman ver, cevapları bulduğumuzu göreceksin.”

“Bu akşam yanımda olmana ihtiyacım var.”

“Yanımda olacağım.”

Roarke, Eve’in elini alarak dudaklarına götürdü ve parmak uçlarına bir öpücük kondurdu. Sonra bıraktı. “Teşekkürler.”

Eve, Roarke arabasına binip, kaldırımından uzaklaşana kadar arkasından baktı. Bir an şehir merkezine kadar onu takip etmesi için ardından bir devriye arabası yollamayı düşündü. Ama Roarke peşindeki kuyruğunu fark eder ve anında kurtulurdu.

Takip konusundan vazgeçti.

Arkasını döndüğünde birkaç polisin kafasını çevirerek anında başka bir şeyle meşgul görünmeye çalıştıklarını fark etti. Utanmakla vakit kaybetmemeye karar verdi. Peabody’ye işaret etti.

“Devam ediyoruz.”

Roarke şehir merkezindeki iş merkezinde ofis süitine çıkan özel asansöre doğru ilerledi, içindeki öfkenin yine dalga dalga kabarmaya başladığını hissediyordu. Ama patlamasına izin vermeyecekti. Tek başına kalıp düşünene ve bir çıkış yolu bulana kadar kendini bırakmayacaktı.

Öfkesini nasıl dizginleyeceğini iyi biliyordu. Gençliğindeki kötü yıllar ve kendini yeniden inşa ettiği yıllar boyunca hayatta kalmasını sağlayan zor bir beceriydi bu. Şu anda sahip olduklarını sağlayan, şu anda olduğu kişiyi yaratmasına yardımcı olan bir beceri...

O incelikli beceriyi iyice kuşanmak için asansörü bir süre bekletirken, *şu anda kimim?* diye düşündü. Sonuçta dünyasını bir zamanlar özlemine çektiği şeylerle doldurmak için istediği her şeyi satın alabilen bir adamdı.

Güzellik, konfor, tarz, hatta nezaket.

Bir daha asla, Tanrı korusun asla, kendini çaresiz hissetmemek için kontrolüne almak istediği her şeyi alan bir adamdı. Çokgüçlüydü artık. Yaşama, yaşamın keyfini çıkarma, kendini zorlama, kendini şımartma gücü vardı.

Hayatlarını sürdürmek için ona bağlı çalışan sayısız insanı barındıran ve bazılarının imparatorluk dediği bir yapıyı idare ediyordu. Hayatlarını sürdürmek için. Hayatlar.

Şimdi onlardan ikisi hayatını kaybetmişti.

Bunu değiştirmek ya da düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu artık. Bu işi yapan ve asıl bu işin yapılması için para veren adamın peşine düşüp yaptıklarını ödetmek dışında hiçbir şey. Bu şekilde en azından adalet terazisinin kefeleri biraz dengelenebilirdi.

Öfke zihnimi bulandırıyor, diye düşündü. Olup biteni anlayabilmesi için zihninin berrak ve zinde olmasına ihtiyacı vardı.

Asansörün düğmesine basarak tekrar harekete geçirdi. Kapılar açılıp dışarı çıktığında bakışları sert ama sakindi. Resepsiyon görevlisi onu görür görmez ayağa kalktı. Ama yine de bekleme alanından fırlayan Mick'in hızına yetişememişti.

"Hey adamım bu yer... dudak uçuklatacak bir yer burası ha?"

"İşimi görüyor." Roarke resepsiyon görevlisine dönerek, "Aramalarımı biraz beklet olur mu?" dedi. "Karım hariç... Odama geçelim mi Mick?"

"Kesinlikle. Ama genel bir tur da istiyorum... Gerçi buranın ebatlarını düşününce öyle bir tur herhalde birkaç hafta sürer."

"Şimdilik sadece ofisimle idare etmen gerek. Birazdan önemli toplantılarım var."

"Meşgul çocuk seni!" Manhattan manzarası üzerinde yükselen cam geçitte Roarke'ın arkasında ilerleyen Mick, duvarlarında resimler asılı bir koridora girdiklerinde gözlerini kocaman açtı. "Tanrım... adamım bunlar orijinal mi?"

Roarke özel ofisine açılan çift kapıların önünde duraksayarak hafifçe gülümsedi. "Bir şekilde eline düşen tabloları satmaya devam etmiyorsun değil mi?"

Mick sırtıttı. "Elime bir şey geçerse değerlendiriyorum işte... ama endişelenme seninkilere o gözle bakmıyorum. Tanrım, Dublin'deki Ulusal Müzeyi nasıl hallettiğimizi hatırlıyor musun?"

"Elbette. Fakat bu öyküyü çalışanlarımla paylaşmamayı tercih ederim." Kapıyı açtı ve önce Mick'in geçmesi için hafifçe geri çekilerek bekledi.

"Evet... bu aralar kanunlara saygılı bir vatandaş olduğunu unuttum. Yüce Tanrım" Mick tam kapının eşiğinde durdu.

Elbette Roarke'ın başardığı şeylerle ilgili bir sürü şey duymuş, son iki gündür de söylenti ve dedikoduların abartılmadığına kendi gözleriyle şahit olmuştu. Roarke'ın yaşadığı ev onu büyülemişti ama yine de ofisinin inanılmaz şıklığı ve lüksü karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

Mekân devasaydı. Uç katlı pencerelerin ardında gözüken manzara kadar içerideki atmosferi güzelleştirmek için seçilen sanat eserleri de göz alıcıydı. Sadece elektronik eşyalar bile ki Mick elektronikten anlardı, bir servet değerindeydi. Ve bunların hepsi okyanus gibi

uzanan el dokuması tek parça halıdan, muhteşem ahşap eşyalara; modern ve antika dekorlardan son model iletişim ve bilgi merkezlerine kadar her şey bir zamanlar Dublin'in arka sokaklarını birlikte arşınladığı çocukluk arkadaşına aitti.

“İçecek bir şeyler ister misin? Kahve?”

Mick bir ıslık çalarak, “Kahveymiş! Hadi oradan!” dedi. “O halde kahve bana. Çalışırken pek alkol almam. Ancak sana bir kadeh İrlanda usulü bir şeyler ayarlayabiliriz.” Roarke ıslık cilalanmış bir kabine doğru ilerledi. Açtığı kapağın arkasında ağzına kadar dolu bir bar uzanıyordu. Mick'e bir kadeh doldurduktan sonra Oto-Aşçı'yı bir fincan şekersiz ve sütsüz kahveye programladı.

Mick kadehini kaldırarak, “Araklama günlerine,” dedi. “Burada kalmanı sağlayan şey olmasa da buralara gelmeni sağlayan şeye.”

“Doğru. Eee... bugün neler yaptın?”

“Ah... biraz ondan biraz bundan. Şehir gezdim durdum.” Mick cevap verirken ofiste dolaşmaya başlamıştı. Kafasını bir aralıktan soktu ve içerideki devasa banyoyu görünce bir ıslık çaldı. “Tek eksik çıplak bir kadın. Herhalde eski dostuna bir kadın ayarlamazsın ha?”

Roarke koltuğuna oturdu. “Hiç seks ticaretine girmedim.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Benim de bazı standartlarım var.”

“Evet hep vardı. Gerçi biz sefil ölümlülerin zaman zaman yaptığının aksine senin bir gecelik şefkat satın almaya hiç ihtiyacın olmadı.” Mick geri gelerek rahat bir tavırla Roarke'ın karşısındaki koltuğa oturdu.

Aralarına giren tek şeyin yıllar ve mesafeler olmadığını anladı. Tam olarak anlamıştı artık. Roarke'ın idare ettiği şeyleri idare edebilen adam, gençliklerinde kendiyle hırsızlık planlan yapan çocuktan çok uzaktı.

“Böyle geçerken uğramamdan rahatsız olmadın değil mi?”

“Hayır.”

“Bilemiyorum... fakir bir akraban kapının eşiğine kamp kurmuş gibi hissedebilirsin. İlk fırsatta uzaklaştırıp kurtulmak isteyeceğin türden bir rahatsızlık kaynağı belki.”

Roarke, Mick'in sesinde sitem olarak yorumlanabilecek hafif bir ton fark etti. “Hiç akrabam yok Mick. Ne fakir ne zengin. Ayrıca eski bir dostumu bulduğuma sadece memnun olurum.”

Mick başını salladı. “Sevindim. Aksini düşündüğüm için özür dilerim. Burada başardıkların karşısında büyüledim, hatta biraz kıskandım bile diyebilirim.”

“Şansım yaver gitti diyelim. Eğer gerçekten tüm binayı gezmek istersen, ben toplantıdayken sana rehberlik etmesi için birini ayarlayabilirim. Sonra da seni evi bırakır.”

“Bana uyar ama senin cidden bir bara gidip birkaç tek atmaya ihtiyacın var gibi. Sıkıntılı gözüküyorsun.”

“Bugün bir arkadaşımı kaybettim. Öğlenleyin öldürüldü.”

“Çok üzüldüm. Şiddet dolu bir kent burası. Aslına bakarsan şiddet dolu bir dünya. Hadi toplantını iptal et, kendimize güzel bir bar bulalım ve arkadaşını gerektiği gibi uğurlayalım.”

“Yapamam. Ama düşündüğün için teşekkürler.”

Mick başını salladı ve eski günleri yad etmek için uygun bir vakit olmadığını hissederek kadehini yudumladı. “Bak ne diyeceğim, tur teklifi hâlâ geçerliyse ben önce etrafı dolaşayım. Sonra uzun süredir ihmal ettiğim bir iş var. Onunla ilgilenmek istiyorum. Eğer senin için sakıncası yoksa akşam yemeğine de sarkıtmam gerekebilir.”

“Sorun yok. İşlerini hallet sen.”

“Pekâlâ, o halde muhtemelen eve geç gelirim. Güvenlik için bir sorun olur mu?”

“Summerset gerekli talimatı verir.”

“Tanrım, o adam hâlâ bir harika.” Mick ayağa kalktı. “Ben artık kaçayım. Bugün geçerken St. Patrick Kilisesi’ne de uğrayıp arkadaşın için mum yakacağım.”

9. BÖLÜM

Eve toplantı salonunda oturmuş Jonah Talbot'un ölümünü izliyordu. Her ayrıntıyı tekrar tekrar izliyor ve dinliyordu.

Çekici genç bir erkek masasında oturmuş fondaki klasik müzik nağmeleri odaya yayılırken, önündeki ekrandan bir öykü okuyor, hızlı parmakları da şık ve küçük bilgisayarının klavyesinde geziniyor, düzeltmeler yapıyordu.

Müziğin sesi epey yüksekti. Katilinin eve girişini, ofise doğru ilerleyişini hiç duymamıştı.

Eve yine de olanları izlerken Talbot'un bir şeyler hissettiğini fark etti. Adam birilerinin varlığını hissetmişti. İçgüdüsel olarak doğrulması, başını çevirmesi. Gözleri kocaman açılmıştı. Bakışlarında bir tedirginlik vardı. Tam olarak panik değil ama alarm ve şaşkınlık.

Yost'un yüzünde ise hiçbir şey yoktu. Gözleri bir taş bebeğin gözleri kadar donuk ve ifadesiz, evrak çantasını köşeye yerleştirirkenki hareketleriye bir droidinki kadar kesik kesik ve otomatikti.

"Sen de kimsin? Ne istiyorsun?"

Eve, Talbot'un öfkeli sorularını duyduğunda, *refleks* diye düşündü. Birinci cevap önemsiz, ikinci cevap aşikâr olduğu halde insanlar genelde saldırganlarına önce isimlerini sonra ne istediklerini sorma eğilimindeydi.

Yost cevap verme zahmetine girmedii. Yalnızca odada ilerlemeye başlamıştı. O cüssede bir adam için oldukça zarif hareketleri vardı. *Sanki bir zamanlar dans dersi almış gibi hareket ediyor*, diye düşündü.

Talbot seri bir biçimde kalkarak masanın ön tarafına geçmişti. Kaçmak değil, dövüşmek niyetindeydi. İşte o anda Eve, Yost'un ölü balık bakışlı gözlerinin aydınlandığını gördü. İşinin zevk aldığı kısmı başlıyordu.

Talbot ilk darbeyi indirmesine, ilk kanı akıtmasına izin verdi. Sonra dudağından süzülen kanla harekete geçti.

Odaya yayılan müziğin eşliğinde hırlamalar, homurtular ve yumruklaşma başladı. Ama sadece kısa bir süre devam etti. Yost kurbanıyla gereğinden fazla oynamayacak, düşündüğünden fazla zaman ayırmayacak kadar planlıydı. Talbot'un sehpayı devirerek onu yere sermesine ve ufacık bir an kazanabileceğini düşünmesine izin verdi.

Daha sonra minik şıngırsını cebinden çıkararak elinde çevirdi ve sivri ucunu Talbot'un koltuk altına doğru bastırdı.

Talbot yine de mücadele etmeye devam etti. Gözleri artık geriye yuvarlanmaya başlasa da bir yumruk savurmayı başardı. Ama ıskaladı. İlaç görüşünü bozmuş, beynini bulandırmış, reflekslerini yavaşlatmış olmalıydı. Yere yığıldı. Tamamen çaresiz ve hareketsiz bir hali vardı.

Sonunda bilincini de kaybetti.

İşte o zaman Yost onu dövmeye başladı. Yavaş ve metodik hareketlerle. Artık gereksiz hareketler yapmıyor, enerji israfından kaçınıyordu. Çalışırken dudakları hafifçe kıpırdıyordu. Daha sonra diskteki müzik sesi kaldırılınca adamın mırıldandığını anlayacaklardı.

Talbot'un yüzünü iyice hallettiğine karar verince, kalkarak kaburgalarını tekmelemeye başladı. Çıkan ses berbattı.

“Soluk soluğa bile kalmadı,” diye mırıldandı Eve. “Ama heyecanlı. Keyif alıyor. İşini seviyor.”

Talbot'u yerde dağılmış ve kanlar içinde bırakarak döndü ve Oto-Aşçı'ya giderek bir soda aldı. Bilek ünitesini kontrol ettikten sonra oturarak sodasını yudumlamaya başladı. İçeceği bitince tekrar bilek ünitesine baktı ve kalkarak evrak çantasına doğru gitti. Gümüş teli çıkardı. Sağlamlığını kontrol etmek ister gibi iki ucundan tutarak birkaç kez gerdi ve bıraktı.

Eve, Yost'un gülümsemesini gördüğünde mücevher dükkânındaki adamın neden bu gülüş karşısında ürperdiğini anladı. Teli kendi boğazının etrafına sararak uçlarından hafifçe sıktı. Eve telin kan akıtacak kadar sıkı olmadığını ama oksijen akışını yavaşlatacak biçimde ayarlandığını görebiliyordu.

Yerde yatan Talbot inleyerek kıpırdandı.

Hâlâ ayakta duran Yost, ceketini çıkararak düzgünce katladı ve bir sandalyenin üzerine yerleştirdi. Ayakkabılarını çıkardı. Sonra çoraplarını çıkararak ayakkabıların içine soktu. Pantolonunu çıkardı, ütü izlerinden birleştirerek bir kenara koydu.

Talbot'un yanına giderek adamın şortunu çıkardı. Sanki kaslarını kontrol edermiş gibi kalçalarını yokladıktan sonra onayla başını salladı.

Aleti henüz tam olarak dikleşmemişti. Tahrik olmak için boynunun etrafındaki teli hafifçe sıktı ve aletini sertçe okşamaya başladı.

Sonra Talbot'un bacaklarının arasına diz çöktü ve adamın yaralı yanağını hafifçe pat patladı.

“Orada mısın Jonah? Bunu kaçırmamalısın bence. Hadi, kendine gel. Sana güzel bir ayrılık hediyem var.”

Talbot kan toplamış gözlerini kırpıştırarak aralamaya çalıştı. Acı içindeydi ve olanlara hâlâ bir anlam veremiyor gibiydi.

“İşte böyle. Çalan parçanın ne olduğunu biliyor musun? Mozart'ın 31. Senfonisi. Fa Majör. Allegro assai. En sevdiklerimden. Bu parçayı seninle paylaşabildiğim için çok mutluyum.”

“Evden ne istiyorsan al.” Talbot kırık dişlerinin arasından konuşabilmişti. “Ne istersen al.”

“Ah, çok kibarsın. Benim niyetim de o. Hadi bakalım kalkışa geçiyoruz.” Talbot'un kalçalarını iri elleriyle tutarak kaldırdı.

Tecavüz uzun ve sertti. Eve her seferinde olduğu gibi bu sefer de gözlerini kaçırmamak için kendini zor tutuyordu. Midesi altüst halde tüm içindekileri dışarı çıkarmak istese ve boğazına takılıp kalan acı dolu inlemeler dışarı çıkmak için onu zorlaşa da kendini izlemeye

zorluyordu.

Sonuna kadar izledi ve Yost'un kendini kaybettiği anı gördü. Adam koca kafasını geriye doğru atmış boğazındaki tel ışıktaki parlamıştı. Yost bağırdı. Müziği, Talbot'un çaresiz ağlayışını bastıracak şekilde zaferle haykırdı.

Orgazm tüm vücuduna yayılmıştı. Yüzü ve gözleri ulaştığı tatminle ısıldıyordu. Silkelendi, silkelendi ve derin bir nefes aldı. Tekrar kendine gelene kadar tek elini Talbot'un kürek kemiğine dayayarak bekledi.

Artık gözleri, kendi boğazından çıkarıp Talbot'un boğazına sardığı gümüş tel gibi parlıyordu. Telin iki ucunu tutarak çekerken gözleri bir kuşun gözleri gibi parlayıp sönüyordu. Talbot'un tüm bedeni kasıldı, ayakları deli gibi yeri döverken parmakları teli kavramaya çalıştı. Ama boğulması çabuk oldu. En azından hızlı ölmüştü.

Boğulma anı bittiğinde katilin gözleri de en az kurbanının gözleri kadar donuktu. Yost sakın bir tavırla Talbot'u çevirdi, vücudunu inceledi, sonra zarif bir hareketle piercingi aldı. Küçük süs eşyasını hâlâ elinde tutarken Talbot'u tekrar yüzükoyun yere çevirdi.

Çıplak, terden sıırıslıklam bir halde arkasını dönerek kıyafetlerini ve çantasını aldı.

Kameraların görüş alanı dışında kalan birinci kattaki banyoya gitmiş olmalıydı. Tam sekiz dakika sonra iyice temizlenmiş ve düzgünce giyinmiş halde geri geldi. Arkasına bir daha bakmadan evden dışarı çıktı.

"Diski çıkar." Eve bilgisayara talimatı verip ayağa kalkarken Peabody'nin inlemesini duydu. Rahatlama, acı ve acıma dolu kesik bir sestti.

"Bilek ünitesini birkaç kez kontrol etti," diyerek başladı Eve. "Bir program dahilinde hareket ediyordu. Hareketlerinden anlaşıldığı üzere evi biliyordu. Ya daha önce gizlice girmiş ya da planlarını bulmuş. Ben Talbot'un rutin çarşamba randevusundan haberi olduğunu düşünüyorum. Diskteki zaman çıktısına göre eve tam birde girmiş. Tam birde. Olay yerini elli dakika sonra terk etmiş. Yani yemek randevusuna on dakika kala. Kurbanın buluşacağı kişi endişelenip onu kontrol etmeye kalkmadan çok önce yani. Talbot'un bedeni çabuk bulunsun diye kapıyı açık bırakmış. Olanların ortaya çıkmamasını istemesi için bir neden yok. Yost'u kiralayan her kimse olayın bir an evvel duyulmasını istemiş."

Soruşturma sırasında kullandıkları dava panosuna doğru ilerledi. Darlene French ve şimdi de Jonah Talbot'un resmi panodaydı. 'Yost'un kariyeri boyunca kırktan fazla bilinen ya da şüphelenilen kurbanı var ama Talbot bize ilk görsel veriyi sunuyor. Bu eve giriş tarzı bize Yost'un güvenlik kameralarının aktif olduğunu bilmediğini gösteriyor. Ama yine de kontrol edebilirdi. Etmeliydi..."

"Dikkatsizleşiyor belki de," diye lafa girdi McNab. "Er ya da geç hep dikkatsizleşirler."

"Dikkatsizlik olabilir ama profili bize başka bir etken veriyor. Kibir. Kontrol etme zahmetine girmedi, yapılacaklar listesinde düşünmedi bile. Bizle ilgili hiçbir endişesi yok. Onun için bizler, daha ilk ısırığını alamadan ezeceği bitleriz. Dört ayrı tel aldı. Dört potansiyel kurban. Bu Yost'un daha önce tek müşteri için ayrı ayrı yaptığı en büyük iş. Kendini ifşa etrne sınırında dolaşıyor, adeta meydan okuyor. Güvende hissettiğini düşünüyorum. Korunduğunu hissediyor. Belki de zarar verilemez olduğunu."

“Tahmin edilen minimum ücretini düşünürsek bu işten on ile on iki milyon dolar arası bir para alacak.” Feeney çenesini kaşıyarak konuşmuştu. “Kurbanlarını hızla hallediyor ve bu hızla giderse sözleşmeyi bir hafta on güne kadar tamamlayacak. Epey yüklü bir para bu.”

“Hakkındaki bilgiler daha önce bu kadar çok kurbanın üzerinde ve böyle bir hızla çalıştığını göstermiyor,” diye onayladı Eve.

“Belki bu işten sonra emekli olmayı ya da en azından uzun bir ara vermeyi planlıyordur. Uzun bir tatil... Yeni bir yüz yaptırıp bir yerlerde çok lüks bir yaşam sürebilir.”

Eve, Yost’un dava panosundaki resmini incelerken, “Bir tatil,” diye mırıldandı. “Daha önce coğrafi olarak birbirine bu kadar yakın dört kurbanı olmadı. Aynı bölgedeki faaliyetleri de hep farklı tarihlerde ve birbirine uzak alanlarda oldu.”

Eve bildiklerini tekrar tekrar gözden geçiriyordu. ‘Yirmi beş yıl ya da daha uzun bir süredir bu işte. Bunu işi olarak kabul ediyor. Yirmi beş, otuz yıl çalış sonra emekli ol. Olabilir. Birçok önemli işadamı büyük işleri bağladıktan sonra tatile çıkar. Önceden planlar ve ayarlamalar yapılır. Bizim adamımız da bir planlamacı.’

“Roarke nereye giderdi?”

Eve kaşlarını çatarak Peabody’ye döndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Şey... profiline göre Yost kendini çok başarılı ve seçkin zevkleri olan bir işadamı olarak görüyor. Güzel şeylerden hoşlanıyor ve en iyi olanı alacak gücü var. Bu kategoriye giren tek tanıdığım Roarke. O yüzden Roarke olsa önemli bir işi bağladıktan sonra nereye giderdi diye merak ettim.”

“Mantıklı.” Eve başını sallayarak kocasının rutinlerini düşündü. “Adamın cehennemin dibine kadar uzanan milyon tane evi var. Belki birkaç ev droidi hariç yalnız, sakın ve rahat olabileceği bir yer olabilir. Büyük şehir olmaz herhalde, çünkü önceliği rahatlamadır. Similasyon da olmaz. Profiline ve tarzına bakılırsa Yost yalnızlığı Roarke’tan daha da fazla ister. Bir yerlerde güzel bir şarap mahzeni ve gerekli lüksü olan bir ev kiralamış ya da almış olabilir. Ama elimizdeki verilerle yola çıkarsak bu samanlıkta iğne aramaktan farksız olur.” Sonra Eve’in çatık kaşları gevşeyerek yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. “Ama sanırım federalleri bu işin üzerine salabiliriz. Biz de müziğin üzerine gidebiliriz. Çalan şeyin Mozart olduğunu biliyordu. Adını falan da söyledi, hatta melodiyi mırıldandı. Peabody, senfoni, bale, opera tarzı tüm kalburüstü zımbırtıların sezonluk biletlerini araştır. Tek bilet sahipleri. Yalnız gidiyor olmalı. McNab, sen alışverişleri incele. Aynı tarz müzik CDlerinin nakit alımlarım. Adamımız bir koleksiyoncu.”

Konuşurken odayı ileri geri arşınlamaya başlamıştı, çünkü adımları ve fikirleri birbirini tetikliyordu. “Laboratuvar sonuçlarına ihtiyacımız var. Ben Dingil’i hallederim. Delilciler banyo giderinden neler bulmuş bakalım. Duş almıştı ama misafir sabunu kuruydu. Ciks sosyopatımız böyle bir işe çıkarken muhtemelen çantasında özel sabununu, şampuanını ve diğer ıvır zıvırlarını da taşıyor. Sıradan bir marka değildir hiçbiri, o da bize bir kapı açabilir. Feeney, ben Dingil’i sıkıştırırken sen tel takibine devam edip kuzenlerle konuşur musun?”

“Tamamdır.” Feeney başını sallarken iletişim cihazı ötmeye başladı. “Bekle.” Kalkarak cebinden çıkardı ve biraz geriye giderek cevapladı.

“Teğmen?” diye seslendi McNab. “Benim kafam şeye takıldı. .bunu kibarca ifade etmenin yolu yok ama... Tecavüz sırasında Yost’un boşalmak için teli nasıl kullandığını düşünüyordum da. Bu adam Mozart dinliyor ve güzel şaraplardan anlıyor olabilir ama uç noktalarda gezinen bir porno ya da lisanslı eş tecrübesi var bence. Eğer yine yalnızlığı seviyorsa muhtemelen evde disk, video ya da holo programları olmalı. Yasal olanlar da var gerçek şiddet ve tecavüz filmlerine kadar uzanan ki bence bizim ki onu tercih eder karaborsa olan daha uç versiyonlar da.”

“Görünüşe göre bu konuda epey şey biliyorsun,” diye bir yorum yaptı Peabody.

“Bir süre Şiddet biriminde çalışmıştım biliyorsunuz.” Yine de Peabody’nin bakışları altında ezilerek dikkatini Eve’e çevirdi. “İşin bu tarafını da araştırabilirim diyecektim. Dediğin gibi adam bir koleksiyoncu. Bu şeylerde bile sanat filmi çizgisine yanaşan şeyler yapıyorlar. Onlardan başlayabilirim.”

“McNab, bazen beni cidden şaşırtıyorsun. Hemen başla.”

Eve arkasını döndüğünde McNab, Peabody’nin kulağına eğilerek, “Benimle biraz film izlemek ister misin SheBody?” diye fısıldadı. Eve en çok kendi ruh sağlığı için cümleyi duymamış gibi davrandı.

“Adi herif.” Feeney yanlarına gelerek iletişim cihazını cebine soktu. “Bir şey yakaladık. Benzer suçları araştırıyordum ama istediğin zaman aralığında Londra ya da İngiltere’de bir şey bulamadım. Aramaya Yost’ın alışkanlıklarının farklı kombinasyonlarıyla devam etmesi için bir adamımı görevlendirmiştim. Benzer bir olay bulmuş.”

“Nerede?”

“Sahilde, Cornwall diye bir yer. Polisler ormanda iki ceset bulmuş. Epey kötü durumdalarmış tamamen çıplaklarmış ve bilirsiniz o civarda hâlâ vahşi yaşam var. İkisi de boğulmuş ama tel yokmuş, o yüzden ben atlamışım. Bir de yerel polis olayı iki ay sonra ortak veri bankasına işlemişler.”

“Neden Yost olduğunu düşünüyorsun?”

“Ölüm zamanını belirleyebilmişler ve zamanlama uyuyor. Öldürme tarzı uyuyor. Her iki kurban da biri kadın biri erkek berbat biçimde dövülmüş. Özellikle yüzlerinin hali... Her ikisine de uyuşturucu verilmiş. İkisine de tecavüz edilmiş. Adamım ölüm sonrası resimleri istemiş ve boyundaki yaraları bizimkilerle karşılaştırmış. Onlar da uyuyor. Polisleri çağıran bir doğa yürüyüşçüsüymüş. Adam polisler gelene kadar beklememiş. Telleri o almış olabilir.” “Kurbanları teşhis edebilmişler mi?”

“Etmişler. Azılı iki kaçakçı. Oralarda üs olarak kullandıkları bir kulübeleri varmış. Ben bunu biraz daha takip edeyim. Daha çok veri toplar, dava yetkilisiyle konuşurum.”

“Tamam, öğrendiklerini ev ofisine yolla. Bunu da federailerle paylaşabiliriz. Onları ensemden, daha önemlisi davamdan biraz uzak tutmaya yeter. Bu arada yarın sabah sekizde ev ofisimde toplanıyoruz. O zamana kadar bir şey bulan olursa hemen benimle iletişime geçsin.”

Eve dediği gibi, laboratuvar baş teknisyeni Dickie’yi sıkıştırmaya koyuldu. Dickie

mızımızlandı ama olaylar her zamankinden farklı gelişmedi. Eve önce onu epey tehdit etti, sonra ilişki dinamiklerinin gereği rüşvet olarak bir şişe Jamaika konyağında anlaştılar ve Dickie, Yost davasındaki banyo giderinin sonuçlarını öne almaya razı oldu.

Eve daha sonra Kurnandan Whitney’e sözlü raporunu verdi ve federallere vereceği bilgiler konusunda onayını aldı. Tahmin ettiği gibi basın konferansında hazır bulunması gerektiğini öğrendi. Yarın öğleden sonra dört buçukta...

Ofisine inerken yol boyunca kara kara basın toplantısını düşünüyordu. Masasına oturduğunda Stowe’u aradı.

Ajanın güzel yüzü ekrana geldiğinde kızgın olduğu belliydi. “Teğmen, Sylvester Yost tarafından işlendiği kesin olan bir cinayeti ben neden haberlerden öğreniyorum?”

“Çünkü iletişim çağındayız Ajan Stowe ve ben çok meşguldüm. Şu anda da sizi bu son olay konusunda bilgilendirmek için arıyorum. Ve siz beni fırçalamak niyetindeyseniz vaktimi boşa harcıyorum demektir.”

“Olay yerinden ayrılıp, mühürlenmesini emretmeden önce beni ya da ortağımı aramanız gerekirdi.”

“Ben yönetmelikte dediğinizi destekleyen yazılı bir kural gördüğümü hatırlamıyorum. Sizi nezaket gereği aradım ve şu anda da oldukça kaba muamele gördüğümü hissetmeye başlıyorum.”

“İş birliği gereği”

“İş birliği istiyorsan, çeneni kapa ve dinle.”

Eve duraksadı. Stowe’un gözlerinin kısıldığını ama öfkesini bastırdığını gördü. “Elimde davanıza ve benim davama yardımcı olabilecek bazı veriler var. Ve sizin kurumunuzun benimkinden daha hızlı takip edebileceğini düşünüyorum. Anlaşma istiyorsanız anlaşalım. Yirmi dakika içinde şehir merkezinde bir kulüpte olacağım. Adı Down and Dirty. Anlaşma için bir şeyler olsun elinde.”

Stowe cevap veremeden Eve bağlantıyı kesti.

Ve ne olur ne olmaz diye on beş dakika içinde kulübe gitti.

Eve kapıdan içeri girer girmez her tarafı dövmeler ve tüylerle kaplı, kafası bir bowling topu gibi parlak devasa bir adam, dikkat çekici ölçüde çirkin yüzünü ikiye bölünmüş gibi gösterecek şekilde gülümsemeye başladı.

“Hey, selam beyaz kız.”

“Sana da siyah adam.”

Down and Dirty tarzında bir striptiz kulübünün hitap ettiği müşteri kitlesi için çok erken bir saatti. Yine de içeride masalara dağılmış birkaç müşteri ve sadece etkileyici göğüslerini müziğin temposuna göre sallayacak kadar enerji harcayan sıkılmış bir dansçı vardı.

Kulübün sahibi olan iki metre yirmi santimlik Çatlak, ortalık biraz alevlendiğinde sıkıntı yaratan müşterileri kaldırıp dışarı atmasıyla ünlüydü. Lakabını uçan kafalar kaldırıma çarptığında çıkan sese borçluydu.

Çatlak barın geniş kavisinin arkasında bir şeylerle uğraştıktan sonra elinde berbat görünüşlü bir kahveyle geri geldi.

Fincanı Eve'e uzattı. "Beyaz sıska kıcını buralarda görmeyince özlemeye başlıyorum."

"Tanrım Çatlak, ağlatacaksın şimdi beni." Eve kahveden bir yudum aldığında o duyguya pek de uzak olmadığını hissetti. Alev alev yanan boğazının eninde sonunda normale döneceğini umut etti. "Birazdan benimle buluşmak için iki federal gelecek."

Çatlağın yüzü öyle asıldı ki yanağındaki kafatası dövmesi bile aşağı doğru indi. "Böyle bir şeyi hakke edecek ne yaptım ben bal dudak? Mekânımda federal kıçların işi ne?"

"Onlar da harika şehrimizin parlak yerlerini görsün istedim." Eve gülüyordu. "İki dirhem bir çekirdek Doğu Washington sakinleri, biraz gerçek dünyayla muhatap olsun bakalım. Grubun kadın yarısı fena değil ama adam baş ağrısı bir hödük."

"Onlarla biraz uğraşmamı istersen?"

"Hayır ama belki sert bakışlarından bir tane atabilirsin. Mümkünse küçük ofislerine döndüklerinden sonra bile hatırlayıp ürperecekleri cinsten olsun. Ah, bir de kahve ikram etmeyi unutma."

Çatlak'ın kahkahayla açılan ağzının içindeki dişler mermer sütunlar gibi parlıyordu. "Seni fena kızdırmışlar desene."

"Öyle dostum. Burada federallerin şahit olmaması gereken durumlar var mı?"

"Temiziz... şu anda." Çatlak'ın bakışları kapıya döndü. "Soluk benizliler geldi... Hatta soluk ötesi. Gözlerine de beyaz lens mi takıyor bunlar?"

Eve, "Olabilir ama muhtemelen federal olmak da soluklaştırmıştır. Şimdi bize biraz izin ver," diye mırıldanarak taburesinden kalktı. "Ajanlar."

"Mekân tercihiniz harika Teğmen." Jacoby yüzünü buruşturarak bir tabure, çekti ve oturmadan önce üzerini eliyle sildi.

"Evet, burası ikinci evim sayılır. Kahve alır mısınız? Ben ısmarlıyorum."

"Sanırım böyle bir çöplükte içilebilecek en güvenli şey."

"Benim mekânıma çöplük mü diyorsun."

Çatlak barın üzerinden uzanarak devasa yüzünü Jacoby'ninkine dayadı.

Karen Stowe cesaretle ikisinin arasına girerek, "Ortağım biraz aptaldır da," dedi. "Kalıtımsal bir sorun o yüzden onun suçu değil. Ben memnuniyetle bir fincan kahve isterim, teşekkürler."

"Hemen geliyor." Çatlak şaşırtıcı bir sükûnetle geri çekilerek bar tezgâhının altında kahveleri hazırlamaya başladı. Bakışları bir an Eve'le kesiştiğinde Çatlak'ın gözleri muzipçe parıldıyordu.

"Evet, elinizde ne var?" diye başladı Eve.

"Federal büro yerel birimlerle bilgi takasına girmez." Stowe, "Jacoby, Tanrı aşkına, ya adam ol ya da çeneni kapa," diyerek Eve'e döndü. "Bir masaya geçelim mi?"

"Elbette." Eve kahvesini aldı, ajanlar da kahvelerini alana kadar bekledikten sonra uzak köşedeki masalardan birine doğru ilerledi.

Konuşmaya Stowe başladı. "Yost'un icraatı gibi gözüken bir infazla ilgili veriler geçti elime. İki sene önce öldürülen bir yüksek yargıç."

"Bir yüksek yargıç tecavüz edilip boğularak öldürülse medya çıldırırdı. Böyle bir olay

duyduğumu hatırlamıyorum. Benzer vaka takiplerinde de karşımıza çıkmadı.”

“İşin içinde siyaset var. Olayı örtbas ettiler, çünkü Bay Adalet tek başına değildi. Yanında küçük yaşta bir kız varmış.”

“O da mı öldürülmüş?”

“Hayır, daha veri incelemesini bitirmedim ama anladığım kadarıyla çocuğa uyuşturucu verilmiş, bağlanmış ve yan odaya götürülmüş. İsmi öğrenemedim. Mühürlü dosyaları açtıramadım ama çocuk devlet korumasına verilmiş gibi görünüyor. Ayrıca tanık koruma programına da alınmış olmalı. Etrafta yargıcın ufak kızlarla seks yapma hobisinden bahsetmesini istemezler. Resmi kayıtlara göre adam kalp krizi geçirmiş ve tıbbi destek geldiğinde çok geçmiş.”

“Fena değil.”

“Sıra sende.”

Eve başını salladı; Jacoby’nin kahvesinden bir yudum alıp, yüzünün arabasıyla aynı fıstık yeşili tona büründüğünü görünce gülümsemesini zor bastırdı. Gözleri yaşaran Jacoby soluğunu düzeltmeye çalışırken Eve, Stowe’a dönerek seçtiği bilgileri anlatmaya başladı.

“Bir saat içinde İngiltere’den dava dosyalarını almış oluruz,” dedi Stowe. “Olayı bildiren adama da ulaşabiliriz diye düşünüyorum. Yost konusunda emeklilik veya tatil mekânı takibe değer. Ellerimizdeki veriler tutarlı. Aynı mekânda ikiden fazla olayı yok. Eğer burada dördünü de tamamlamayı planlıyorsa sonrasında kafasını dinlemek isteyebilir. Bu konuda çalışmaları için bir takım görevlendireceğim bakalım neler çıkacak. Bir de kocanızla konuşmak istiyorum.”

“Tek bilgiye karşı iki bilgi verdim size. Şansınızı zorlamayın bence.”

Biraz kendine gelmeye başlayan Jacoby ileri doğru uzandı. “Onu sorguya çağırabiliriz Dallas. İznine ihtiyacımız yok.” Eve, “Dene ve gör. Sizi öğlen yemeği niyetine yer. Beni dinle,” dedi Stone’a dönerek. “Eğer bildiği bir şeyler olsaydı, bu olayların arkasında ne olduğuna dair en ufak ipucu olsaydı bana söylerdi. Jonah Talbot’u şahsen tanıyor ve seviyordu. Kendini zaten sorumlu hissediyor. Roarke’ı bu konuyla ilgili suçlarsanız, olanlar onun için daha da zorlaşacak, üstelik elinize de hiçbir şey geçmeyecek. Benim bu adamı ele geçirmek için kişisel sebeplerim var. Roarke’ın da öyle. Bu davada benimle çalışacak, yani NYPGT için çalışacak. Ama sizinle işbirliği yapmaz.”

“Eğer sen istersen yapacaktır.”

“Belki. Ancak öyle bir niyetim yok. Size verdiğim bilgiyi alın ve sonuçları nereye çıkacak bakın. Buraya geldiğinizde olduğunuz noktadan ileridesiniz şu anda.”

Eve sandalyesini geriye doğru iterek ayağa kalktı. Sonra ikisine de uzun sayılabilecek bir süre ciddi bir tavırla baktı. “Bu konunun belirsiz kalmasını istemiyorum. Ona doğru bir adım yaklaşmak için önce beni geçmeniz gerek. Eğer bir mucize olur da beni tek parça halinde geçmeyi başırırsanız, tek damla işinizi bitirir ve siz de yaşamınızın geri kalanını parlak kariyerinizin nasıl mahvolduğunu düşünerek geçirirsiniz. Benimle birlikte çalışın ve bu adi herifi yakalayalım. Resmi tutuklamayı siz yapabilirsiniz, işin orası benim umurumda değil. Arkamdan iş çevirip Roarke’a ulaşmaya çalışırsanız sizi yakarım.”

Eve hızla arkasını dönerek bara doğru yürüdü ve barın üzerine kahveler için kredi bıraktı.

Çatlak göz kırparak, “İyi kık tekmeledin, beyaz kız,” dedi. “Daha başlamadım bile.”

Eve dışarı çıkarken Stowe derin bir nefes aldı. “Eee... iyi gitti sayılır ha?”

Jacoby yüzünü buruşturarak, “Artist,” dedi. “Kendini kim sanıyor ki bizimle sidik yarışına kalkıyor?”

Stowe, “İyi bir polis?” diye cevabı yapıştırdı. Artık Jacoby’nin kazmalığından sıkılmıştı fakat adam onun Yost davasına giriş biletiydi. “Kişisel ve mesleki alanlarını koruyor.”

“İyi polisler suçlularla evlenmez.”

Stowe uzun bir süre Jacoby’ye bakakaldı. “Sen cidden geri zekâlısın. Söylediğin şeyin saçmalığı ve gülünçlüğü bir yana, Roarke’ın geçmişi şaibeli de olsa bu gezegende ya da gezegen dışında onu herhangi bir suça bağlayabilecek bir kanun kuruluşu yok. Ama buradaki asıl nokta Jacoby, adamın bu konuda bir kurban olduğu. Bunu kendi de biliyor, Dallas da biliyor, biz de biliyoruz. O yüzden artık saçmalamayı kes.” Jacoby kahvenin tadını unutup bir yudum daha alacak kadar rahatsız olmuştu. Yüzü iyice buruşarak, “Sen kimin tarafındasın?” diye sordu.

“Hatırlamaya çalışıyorum. Ama kanun ve düzenle ilgili bir şeyler olduğuna eminim. O artistin bunu hatırlamakla ilgili bir sorunu olduğunu da sanmıyorum.”

“Hadi oradan. Bizden gizlediği şeyler var. Elinde bize verdiğiinden fazlası var.”

“Yapma ya? Cidden mi?” Stowe’un sesi alay doluydu. “Tanrım, elbette bizden bir şeyler gizliyor. Onun yerinde olsak biz de aynı şekilde davranırdık. Ama asıl nokta şu ki bize doğruyu söyledi. Bize doğru ipuçları verdi. Ve Yost’u kimin yakaladığıyla ilgili övgüyü kimin alacağını umursamadığını söylerken ciddiye.”

Hiç dokunmadığı kahvesini yana iteleyerek ayağa kalktı. “Ben de aynı şeyi söyleyebilmeyi isterdim. Umursamadığımı söyleyip bunu gerçekten kast edebilmeyi isterdim.”

10. BÖLÜM

Eve'in niyeti doğruca ev ofisine gidip, verileri araştırmaya devam etmek, takımından gelen yeni verileri incelemek daha sonra da federallerin bahsettiği davanın kayıtlarına bakmaktı.

Ön kapıdan girdiği anda planlar değişti. Summerset'i girişte görmek onu şaşırtmamıştı. Her akşam onunla karşılıklı bir söz düellosuna girmeden gününü tamamlanmış hissetmiyordu.

Ama ilk darbeyi indirmek için ağzını açmıştı ki Summerset ondan hızlı davrandı.

"Roarke üst katta."

"Ne olmuş? Adam burada yaşıyor."

"İyi değil."

Eve midesine bir yumruk inmiş gibi hissetti. İkisi de fark etmemişti ama Eve çoktan ceketini çıkarmaya başlamıştı. Summerset ceket çıkarmasına sadece yardım etmedi, çıkan ceket düzgünce katlayarak kolunun üzerine astı.

"Mick nerede?"

"Akşam yemeğini dışarıda yiyecekmiş."

"Pekâlâ. Biz bizyiz o halde. Eve geleli ne kadar oldu?"

"Yaklaşık yarım saat. Bazı telefon görüşmeleri yaptı fakat daha ofisine gitmedi. Ana yatak odasında."

Eve başını sallayarak üst kata çıktı. "Ben ilgilenirim."

Summerset, "Sana inanıyorum," diye mırıldandı.

Eve, Roarke'ı yatak odasında buldu. Görüşmeyi odadaki tele-linkinden değil başına geçirdiği kulaklıkla yapıyordu. Kapıya arkası dönüktü. Uzun, boydan boya olan pencereden baharla birlikte yeniden canlanan bahçeye doğru bakıyordu.

"Eğer merasim hazırlıklarıyla ilgili yardım edebileceğim en ufak bir şey varsa ya da başka bir konuda..."

Karşı tarafı dinlerken camı açarak dışarı doğru uzandı. Eve, *hava almaya çalışıyor* diye düşündü.

"Hepimiz onu çok özleyeceğiz Bayan Talbot. Umarım Jonah'ın ne kadar sevildiğini ve saygı duyulduğunu bilmek sizi bir nebze olsun rahatlatır." Bir süre sonra, "Hayır," dedi. "Henüz neden olduğuna dair cevaplar yok elimizde. Doğru, evet. Lütfen en azından o konuda size ve ailenize yardımcı olmama izin verin."

Roarke bir süre konuşmadan dinledi. Eve kurban aileleriyle yapılan konuşmaların nasıl olduğunu biliyordu. Şu anda Talbot'un annesinin nasıl bir acı, çaresizlik ve kafa karışıklığı içinde olduğunu biliyordu.

Ve hepsinin muhatabı Roarke'tı.

“Evet, elbette,” dedi bir süre sonra. Lütfen sizin için yapabileceğim başka bir şey olursa beni arayın. Hayır, hayır kesinlikle. Merak etmeyin. Hoşça kalın Bayan Talbot.”

Roarke kulaklıkları kafasından çıkardı ama sırtı hâlâ odaya dönük halde camın önünde kaldı. Eve hiçbir şey söylemeden ona yaklaştı, sarılıp yanağını sırtına dayadı.

Roarke'in bedeni kaskatıydı. “Jonah'ın annesiydi.”

“Evet.” Bir süre bekledi. “Duydum.”

“Yardım teklif ettiğim için bana minnettar. Zaman ayırıp kişisel olarak başsağlığı dileklerimi sunduğum için teşekkür etti.” Sesi alçaktı, çok alçak ve alay doluydu. “Elbette ona, oğlunun benim için çalışmasaydı zaten hayatta olacağını söyleyemedim.”

“Belki haklısın ama”

“Belkiyi siktir et.” Kulaklığı ortadan ikiye ayırarak camdan dışarı fırlattı. Ani hareket karşısında Eve bir adım geriledi ama tekrar dengesini buldu. Roarke arkasını döndüğünde onunla yüzleşmeye hazırdı.

“Hiçbir suçu yoktu. Hiçbir şey yapmamıştı. Benim için çalışmaktan başka suçu yoktu. Tıpkı o genç kız gibi. Ve sırf bu yüzden ikisi de dövüldü, tecavüze uğradı ve öldürüldü. Benim için çalışanlardan ben sorumluyum. Daha kaç kişi olacak? Daha kaç kişi sırf benim için çalışıyor diye hayatını kaybedecek?”

“Onun istediği de bu Roarke. Kendini sorgulaman, suçlaman.”

Feeney'in bahsettiği öfke başlamıştı. Patlama noktasındaydı. “İsteddiği olsun Eve, umurumda değil. İsteddiği buysa lanet bir reklam verip tüm dünyaya duyurabilirim.”

“Ona istediği şeyi verirsen,” Eve sakın bir sesle konuşuyordu. “Sana ulaşabildiğini öğrenmesine izin verirsen daha fazlasını isteyecek.”

“Ne olmuş?” Roarke yumruk halini almış ellerini havaya kaldırdı. “Karşıma dikilen bir şeyle savaşılabirim. Sonuç ne olursa olsun mücadele ederim. Ama böyle bir şeyin karşısında ne yapabilirim? Benim için çalışanların sayısını biliyor musun?”

“Hayır.”

“Ben de bilmiyordum. Ama bugün biraz hesap yaptım. Harika hesap yaparım ben! Milyonlarca Eve. Ona içinden istediğini seçebileceği milyonlarca can vermişim.”

“Hayır.” Eve, Roarke'a doğru giderek elleriyle omuzlarını kavradı. “Mantıklı düşün. Senin ona verdiğin bir şey yok. O alıyor. Zihnini böyle karıştırmasına izin verirsen ona istediğini vermiş olursun. Seni ele geçirdiğini bilirse o kazanır.”

“Eğer bilmesini sağlarsam belki benim karşıma çıkar.”

“Belki. Ben de düşündüm bunu ama öyle değil...” Eve ellerini aşağı yukarı indirerek onun kollarını okşuyordu. Onu sakinleştirmeye yönelik içgüdüsel bir çabaydı. “Kalbimle düşündüğümde öyle. Kafamı kullandığımda ise öyle olmadığını görüyorum. Senin ölmeni falan istemiyor. Yaralanmanı istiyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Senin dağıldığını, acı içinde olduğunu... tam da şu andaki gibi olmanı istiyor.”

“Amaç ne peki?”

“Bulacağız. Bir şekilde öğreneceğiz. Otur.”

“Oturmak istemiyorum.”

“Otur.” Eve genelde böyle durumlarda Roarke’ın kullandığı soğuk ve net ses tonunu kullanmıştı. Roarke’ın gözlerinin öfkeyle parladığını görünce bir kadeh brendi almak için arkasını döndü.

Bir an kadehin içine sakinleştirici bir şeyler atmayı düşündü ama Roarke anlardı. Yutmasını sağlamayı deneyebilirdi ama başarabileceğinden emin değildi.

Bu sefer ikisi de öfkelenmiş olacaktı.

“Yemek yedin mi?”

Rollerin bu ani değişikliği karşısında gülemeyecek kadar kafası dağınık olan Roarke, sabırsız bir şekilde iç geçirdi. “Hayır. Neden gidip biraz çalışmıyorsun sen?”

“Sen neden bu inatçılıktan vazgeçmiyorsun?” Brendiyi oturma alanındaki alçak sehpanın üzerine yerleştirdikten sonra ellerini kalçalarına dayadı. “Şimdi otur artık, yoksa seni zorla oturtacağım. Yakın dövüş seni biraz kendine getirebilir, o yüzden benim için bir sakıncası yok.”

“Canım kavga etmek istemiyor.” Canı gerçekten de kavga etmek değil somurtmak istediğinden koltuğa yaklaşarak oturdu. “Ekran açılsın,” diye talimat verdi.

“Ekran kapansın,” diye seslendi Eve. “Medya yok.” Roarke’ın gözleri tekrar parladı. “Ekran açılsın. İzlemek istemiyorsan gidebilirsin.”

“Ekran kapansın.”

“Teğmen çok ince bir çizgide dolaşıyorsun.”

Öfkesi yavaş yavaş dışarı taşıyordu. Hedef Eve’di. Tam da Eve’in planladığı gibi. Henüz soğumamıştı. *Henüz değil*, diye düşündü. Ama olacaktı.

“Denge konusunda iyiyimdir.”

“Yeteneğini başka yerde kullan. Şu anda ne içkini, ne eşliğini ne de kişisel tavsiyelerini istiyorum.”

“Tamam brendiyi ben içerim.” Eve brendiden nefret ederdi. “Kişisel tavsiye de vermem.” Oturarak Roarke’ın kucağına doğru yaklaştı. “Fakat hiçbir yere gitmiyorum.”

Roarke onu omuzlarından tutarak uzaklaştırdı. “O halde ben giderim.”

Eve ne yapacağını bilemeden kollarını kocasının boynuna doladı. “Hayır gidemezsin. Tanrım! Canım sıkırken ben de bu kadar bela mı oluyorum?”

Roarke derin bir nefes aldı. Sonra mağlup bir havayla alnını karısının yüzüne dayadı. “Her zaman belasın sen. Seni niye hâlâ tutuyorum bilmiyorum.”

“Ben de. Ama...” Uzanarak dudaklarını Roarke’ın dudaklarında gezdirdi. “Belki bu yüzdendir. Güzel öpüşüyorsun.” Ellerini Roarke’ın saçlarının arasından geçirerek başını hafifçe geriye iteledi. Uzun, yavaş ve derin bir şekilde onu öpmeye başladı.

“Eve.” Roarke dudaklarını dudaklarından ayırmadan mırıldanmıştı.

“izin ver.” Eve’in dudakları yavaş hareketlerle Roarke’ın yüzünde dolaşmaya başladı. “İzin ver Roarke. Seni seviyorum.”

Ve onu acı içinde görmeye dayanamıyordu. Onu bitkin görmeye dayanamıyordu. Birlikte çalıştıkları oluyordu. Kavga da ediyorlardı. Ama şu anda Eve’in tek isteği ona biraz huzur

vermekti.

Roarke çok güçlüydü. Bu gücü, Eve'e hem çekici geliyor hem de karşı koyma isteği uyandırıyordu. Şu anda kasları iç içe geçmiş ve gergindi. Eve onu bu şekilde görmeye alışık değildi. Roarke gergin olduğunda bile bunu gizlemeyi başarırdı.

Ağzıyla Roarke'ı baştan çıkarırken, elleriyle okşayarak sakinleştirmeye çalışıyordu.

Eve biraz kayarak dişlerini hafifçe Roarke'ın çenesine batırdı. *Çok kontrollü.* Onun bu kontrolü Eve'i hem öfkeliendiriyor hem de kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Roarke'ın çenesinin titrediğini gördü. Şimdi bu aralığa sızacak, öfkesini şehvete kanalize edecekti.

Elleriyle Roarke'ın gömleğini kavrayıp düğmelerini çözmeye başladı. Dudaklarıyla göğsünü okşayarak kalbine doğru ilerledi. Kalp atışları hızlanmıştı ama hâlâ çok düzenliydi.

"Teninin tadını çok seviyorum." Elleriyle Roarke'ın göğsünü okşayarak omzuna doğru çıkarken dilini de sıcaklık teninde gezdiriyordu. "Her yerinin."

Eve tekrar doğrularak Roarke'a sokuldu. Gözlerine baktığında koyu mavi gözlerini kaplayan ihtiyaç perdesini gördü ve kendi nabzının da hızlanmaya başladığını hissetti.

Yanıldığını fark etti, içindeki öfke soğumaya hazır değildi. Okşamalarla ve sessiz iç geçirmelerle sakinleşmeyecekti. Alevi söndürecek yine alevdi.

Gözlerini Roarke'ın gözlerinden ayırmadan silah koşumunun kayışını çözdü ve yere kaymasına izin verdi. Üzerinde ince yünden, düşük yakalı bir bluz vardı. Roarke'ın bakışlarının aşağılara kaydığını gördü ve sanki ağzı çoktan oralarda gezinmeye başlamış gibi göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti.

Ama Roarke daha ona dokunmamıştı. Dokunduğu anda zincirin kırılacağını, kendini kaybedeceğini biliyordu. Karısı ona teselli teklif ederken Roarke, tek düşündüğünün şehvet olduğunu düşünerek kendine kızdı. Kendini toplayarak hafifçe elini uzattı ve Eve'in yanağını okşadı.

"Seni yatağa götüreyim."

Eve gülümsedi. Bu gülümseyişte teselli vermeye yönelik bir şey yoktu. "Birbirimizin olalım." Doğrularak bluzunu kafasının üzerinden çıkardı ve yere fırlattı. "Hemen burada."

Ellerini Roarke'ın saçlarına geçirip bedenini, hafifçe kıvrarak iyice ona sokuldu. Tenleri tamamen birbirine değiyordu. "Dokun bana," diyerek Roarke'ın dudaklarına yapıştı.

Roarke'ın kontrolü kırıldı. Ani bir hamleyle Eve'i altına aldı ve sıkıca kendine bastırdı. Soluk soluğa öpüşmeye başladılar. Elini Eve'in hassas noktalarına kaydırarak seri hareketlerle onu okşamaya başladı. Bir süre sonra Eve'den yükselen inlemeler karşısında elleri daha da hızlandı.

Karısının göğsünü ağzına alarak öpmeye başladı. Dişlerini her bastırışında ağzındaki hassas tene hafif ve zevk dolu darbeler indiriyordu. Aldığı zevk bedeninin her yanına yayılmaya başlarken Eve, Roarke'a doğru uzanarak tırnaklarını onun sırtına gömdü. Elleri ne yapacağını bilmez halde Roarke'ın bedeninde gezinirken, Eve dudaklarını dudaklarından hiç ayırmamıştı. Arzuları tek beden olmuş, çaresizce birbirlerini istiyorlardı. Üzerlerindeki kıyafetleri çıkarmaya uğraşırken elleri ayakları birbirlerine dolanıyordu.

Ter içinde kalmışlardı.

Roarke içindeki delice öfkenin kırbaç darbelerini hâlâ hissetse de Eve'den başka bir şey düşünemiyordu. Onunla birleşmekten. Onun güzel kıvrak vücudundan. Kendi bedeniyle mucizevi bir şekilde uyan kıvrım ve çıkıntılarından. Sert kaslarına sürtünen yumuşacık ve pürüzsüz teninden. Ve bu tene arzu ateşi yayıldığında kazandığı lezzetten başka bir şey düşünemiyordu.

Daha fazla. Damarlarında akan kan alev alırken Roarke'ın tek düşündüğü buydu.

Parmaklarını Eve'in içine soktuğunda genç kadın çok sıcaktı, alev almış gibi sıcaktı. Biçimli ve pürüzsüz kalçalarının hareket etmesiyle Roarke parmaklarını daha derinlere indirdi. Eve'in doyumuna ulaştığını görmek istiyordu, bunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Eve'in tüm sisteminin patladığını, ona ait olan her şeyin kendine de ait olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Eve'in bedeni hafifçe doğrularak kıvrıldı. Ufak bir arzu köprüsü gibiydi. İnlemeleri bir haykırıyla bölündü ve kendini Roarke'ın ellerine bıraktı.

Roarke yine de duramadı. Eve'e tekrar düzeliş sırtını yere koyma şansı vermedi. Onu kendine bastırarak tüm bedenini dişleri ve diliyle keşfetmeye başladı.

Dudakları tekrar Eve'in dudaklarını bulduğunda ve genç kadının yeniden kendinden geçmek üzere olduğunu gördüğünde, nihayet onun içine girdi. Birkaç gidiş gelişle Eve'in tekrar doyumuna ulaştığını hissetti.

Yine de tek düşünebildiği, *daha fazla*, oldu.

Eve hâlâ titremeye devam ederken Roarke onun dizlerini kaldırarak daha derinlere girdi. Görüşü bulanıklaşmıştı ama yine de koyu kırmızı bir şehvet perdesinin arasından Eve'in gözlerini görebiliyordu. Baktığı koyu renkli, derin ve parlak gözlerde kendi yansımalarını gördü.

“İçindeyim,” diye mırıldandı. İkisini de çılgınlık sınırına itelecek şekilde Eve'in içinde gidip gelmeye başlamıştı. “Her şeyimle. Bedenim, kalbim ve ruhumla içindeyim.”

Eve elleriyle Roarke'ın bileklerini kavradığında nabzının nasıl deli gibi attığını hissetti. İçinde yüzdüğü zevk denizinden bir an sıyrılmaya çalışarak Roarke'a ihtiyaç duyduğu tek şeyi fısıldayabildi. “Kendini bırak. Ben senin yanında olacağım.”

Roarke yüzünü Eve'in saçlarına gömerek, kalbinin ve ruhunun aradan çıkmasına izin vererek, her şeyi bedenin yönetimine bıraktı.

Eve, zihninin ilk normal düşüncesini oluşturabilmesi için aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Ama ismini hatırlamaya başladığında, Roarke hâlâ üzerinde onu yastıklara gömmüş halde uzanıyordu. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu ama bedeni tamamen hareketsizdi.

Eve elini onun sırtında dolaştırdıktan sonra kalçalarını sevgiyle sıktı. “Bir on-on beş dakika sonra nefes almaya ihtiyacım olabilir.”

Roarke başını kaldırdı sonra ağırlığını kollarına vererek dirsekleri üzerinde doğruldu. Eve'in yanakları kızarmış, dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı. Gözleri hâlâ yarı kapalıydı. “Halinden çok memnun görünüyorsun.”

“Evet öyleyim. Senden de gayet memnun kaldım.” Roarke uzanarak dudaklarıyla Eve'in

çenesindeki gamzeyi okşadı. “Teşekkür ederim.”

“Bana seks için teşekkür etmene gerek yok. Evliyiz sonuçta.”

“Teşekkür seks için değil, gerçi o da epey alkışı hak ediyor. Beni anladığın için teşekkür ederim. Benimle... ilgilendiğin için.”

“İşin ilgilenilme tarafında çok bulunduğum için doğaçlama yaptım.” Uzanarak Roarke’ın alnındaki saçları iteledi. “Daha iyi misin?”

“Evet.” Roarke hafifçe kayarak doğruldu ve onu kendine bastırarak oturdu. “Biraz böyle kalalım,” diye mırıldandı. Eve’i sıkıca kucağına bastırıyordu.

“Biraz daha devam edersen kendimizi yine yatay bir pozisyonda terler içinde bulacağız.”

“Hmm. Hoş bir düşünce.” Öfke hâlâ içindeydi ama artık biraz soğumuştı. Başboş değil odaklı bir öfkeydi. “Ama yapılacak işler var. Bu davada seninle çalışmama izin vermen konusunda seninle tartışıp, bu keyfimizi kaçırmam gerekecek mi Teğmen?”

Eve bir süre bir şey söylemedi. “Senin bu işe karışmanı hiç istemiyorum. Hayır, lafımı kesme. Bitirmeme izin ver.” Yüzünü Roarke’ın boynuna yerleştirdi. “Seni istemeyen taraf kişisel tarafım. Senin için korkan ve endişelenen tarafım. Profesyonel tarafım ise sen ne kadar çok bu işe dahil olursan o kadar yardımcı olabileceğini ve bu davayı daha çabuk sonlandırabileceğimizi biliyor. Ve o kişisel tarafın, içimdeki polis ve sen karışımının yanında hiçbir şansı yok.”

“Bu işe dahil olursam benim de daha iyi olacağımı bilmenin bir faydası olur mu? Beni böyle içten içe kemirmeyeceğinin...”

“Evet.” Eve bir an duraksadı, sonra devam etti. “Evet sanırım o da var. Hadi düşün alalım, bir şeyler yiyelim ve resmi görevlendirmenle ilgili zemin çalışmalarına başlayalım.”

Eve kalkarken Roarke, “O lafı hiç sevmemişimdir,” dedi. “Zemin çalışmaları.”

Eve bir kahkaha attı. “Bildiğim iyi oldu.”

Üstlerini giyinmiş, deniz mahsüllü makarnalarını yerken Eve kuralları anlatmaya başladı.

“Kumandan Whitney’in onayıyla bu davaya Sivil Danışman sıfatıyla resmi olarak dahil edileceksin. Bu görevle bazı ayrıcalıklar, sınırlamalar ve mütevazı bir ücret kazanacaksın.”

“Ne kadar mütevazı?”

Eve çatalıyla bir deniztarağını ayırdı. Ağzına atarken, “Sanırım altı yüz ayakkabından bir tekine ödediğin paradan çok daha az,” dedi. “Resmi bir kimlik kartın”

“Rozet peki?”

Eve gözlerini kısarak ona baktı. “Saçmalama Roarke. Fotoğraflı standart bir kimlik. Silahın falan da olmayacak.”

“Sorun değil. Benim bir sürü var.”

“Kapa çeneni. Dava yetkilisinin takdirine bağlı olarak bu soruşturmanın bilgilerini inceleyebileceksin. Ve o yetkili ben oluyorum.”

“Çok pratik olacak yani.”

“Aldığın emirlere uymak zorundasın, yoksa bu görevlendirme sona erdirilecektir. Yine dava yetkilisinin takdiriyle. Bu işi kitaba uygun yürüteceğiz.”

“Hep merak etmişimdir. O kitabında tam olarak kaç sayfa var acaba?”

“Ve dava yetkilisine ukalalık yapmak disiplin cezasıyla sonuçlanabilir.”

“Sevgilim, işte şimdi beni heyecanlandırmaya başladın.” Eve, Roarke’ın eski haline döndüğüne çok sevinse de gözlerini kısarak homurdandı. “Soruşturma sırasında yetkili vesoruşturma ekibinin üyeleri bazı evraklarını incelemek isteyebilir.”

“Anlaşıldı.”

“Pekâlâ.” Eve makarnasından son lokmayı da ağzına attı. “İşe başlayalım.”

“Zemin çalışması bu kadar mıydı?”

“Yolda tamamlarım. Ofisime geçelim. Davanın son durumuyla ilgili seni güncelleydim.”

Roarke’la çalışmayı kolay kılan şey polisleri anlamasıydı. Bunun bir polisle evli olmasından değil yaşamının çoğunda Eve’in şüphelendiği gibi onları atlatmak için uğraşmış olmasından kaynaklanması önemsizdi.

Ona her şeyi harfî harfine anlatmasına gerek kalmıyordu ve bu sayede zaman kazanıyorlardı.

“Elindeki her şeyi FBI’a vermedin ama zaten bunu tahmin ediyorlardır.”

“Evet. Merak etme ölmezler.”

“Dolayısıyla onların Yost’la ilgili yıllardır öğrenebildiklerinden fazlasını bir haftadan kısa bir süre içinde öğrenmenden şüpheleneceklerdir. En azından nasıl yapabildiğini merak edecekler. Bu da keyiflerini kaçırarak.”

“Evet, bu durum da beni çok üzecek.”

“Rekabet duygun ön plana çıkıyor Teğmen.”

“Olabilir. Konu tutuklamaya geldiğinde alkışları federaller kabul edebilir. Ama Yost onu kimin yakaladığını bilecek. Benim için işin o kısmı önemli. Adamlar gümüş tele, santimine kadar aynı olmasına dikkat etmediler, o kadar barizdi ki. Kendi çıkardıkları profil bile adamın ne kadar planlı olduğuna, ayrıntılara olan saplantılı tavrına dair güçlü bulgular veriyor ama yine de çözemediler.”

“Sence de Federal Büro içgüdüler ve ihtimallerden ziyade, kesin verilere gereğinden fazla bel bağlayıp genel hatlar üzerinde yoğunlaşmıyor mu?” Eve kaşlarını çatarak ona döndüğünde Roarke gülümsedi. “Onlarla değerli vaktini ayırarak konuşmamıza gerek olacak kişisel münasebetlerim olduğundan değil tabii.”

“Öyle mi? Bir ara zaman yaratırız o halde.”

“Hmm. Ama söylemek istediğim asıl şey, sen genel hatları anlamak ve netleştirmek için verileri kullanırken içgüdülerine de güveniyor ve olasılıkları hesaba katmayı hiç unutmuyorsun.”

“Belki. Fakat belki de federaller kaliteli bir şampuana beş bin dolar sayabilecek bir adama çok alışık değillerdir ve olaya o açıdan bakmamışlardır. Zengin, lüksüne düşkün adam açısından yani.”

“Hiçbir zaman kişisel kullanım için şampuan almam, ayrıca sen her halükarda o açığı

hesaba katardın. Ayrıntıları kaçırmıyorsun. Yine de lüks ürünler konusunda senden daha çok şey biliyorum ve Uzman Danışman olmamın sebebi de bu.”

Eve, “Sivil Danışman,” diyerek düzeltti. “Ayrıca yarın öğlen Whitney’in resmi onayına kadar o da değilsin.”

“Nasıl olsa yarın göreve başlayacağıma göre, şimdiden Jonah Talbot’un cinayetinde ele geçirdiğiniz diskini görmek istiyorum.”

“Olmaz.”

“Yost’un ne giydiğini, nasıl giydiğini görmem gerek. Oteldeki diskini incelemiştim. İngiliz tasarımcının ürünlerini giydiği hani.”

“Bir disk kaydındaki adamın ceketine bakıp hangi tasarımcıya ait olduğunu nasıl anlıyorsun ki?”

Roarke, “Sevgili Eve,” diyerek elini karısının eski ve solmuş NYPGT tişörtünün omuzlarında gezdirdi. “Moda bazılarımız için öncelikli bir konudur.”

“Taş attığını sanıyor olabilirsin dostum ama hedefin yanlış. Neyse zaten bir züppenin başka bir züppeyi tanımasına şaşırmamam gerek.” Dosya çantasından diskini çıkardı. “Kapıdan girerken ki görüntülerine iyice bak. O kadarı anlamana yeter.”

Eve diskini çalışma masasındaki üniteye aktarırken zaten daha fazlasını göstermeye niyeti olmadığını düşündü. “Bilgisayar, yüklenen diskini çalıştır. Sıfırıncı birimden onbeşinci birime kadar. Görüntü duvar ekranında olsun.”

İşlem yapılıyor... Seçilen kesit ekranda.

Her ikisi de ekrana bakarak Yost’un sakini tavırlarla merdivenden çıkarak Jonah Talbot’un kapısında duruşunu izlediler. O anda görüntü durdu.

“Kesinlikle İngiliz işi,” dedi Roarke. “Ayakkabılar da öyle. Çantasına daha yakından bakmam gerek.”

“Pekâlâ. Bilgisayar ekrandaki on ikinci ve yirmi ikinci kısım arasını yakınlaştır. On kat.”

İşlem yapılıyor...

Tutan elin bir kısmı ve çanta büyümeye başladı.

“Demek ki yine İngiliz. Bu çanta Londra’da özel olarak üretilen Whitford serisinden. Kahrolası fabrikası da bana ait.”

“Bu iyi. Londra’daki satışlara odaklanırsınız o halde. İngiliz tasarımcılara.”

“Klasik eğilimli olanlar,” diye ekledi Roarke.

Eve kaşlarını çatı. “Ben daha çok artistik görünümlü diye düşünmüştüm.”

“Peruk ve fular o havanın yaratılması için eklenmiş. Ama onların dışında tamamen klasik. Takım elbise Marley tasarımına benziyor ama Smythe ve Wexville de aynı keskin köşeli kesimleri yapıyor. Ayakkabılar da Canterbury, sayılır.”

Eve yine kaşlarını çatarak ekrana baktı. Ayakkabılar ona sadece ayakkabı gibi görünüyordu. Sıradan, siyah, topuğuna bas giy ayakkabılardan. “Pekâlâ öyle takip ederiz. Bilgisayar diskini çıkar.”

“Bilgisayar, devam et. Gerisini de izleyeceğim Eve.”

“Hayır. Hiçbir anlamı yok.”

“Gerisini de izleyeceğim,” dedi Roarke. “Yoksa bir şekilde ele geçirip başka bir yerde ve başka bir zaman izlememi mi tercih edersin?”

“Sadece gerisini izlemenin hiçbir anlamı olmayacağını söylüyorum.”

“Annesiyle ben konuştum. Ağlamalarını ben dinledim. Bilgisayar, diske devam et.”

Eve usulca küfrederek geri çekildi. Sakinliğini korumak için elinden geleni yapıyordu. Kalkıp iki kadeh şarap koydu. Roarke önceki brendiye dokunmamıştı.

Diskte olanları tekrar izlemesine, olanları tekrar yaşamasına hiç gerek yoktu. Gözlerini kapattığında, her hareketi, olan her lanet şeyi gözünün önüne getirebilirdi. O gece gözlerini kapadığında da aynı şeyleri göreceğinden korkmaya başlamıştı. Ya da daha beteri kendi çocuk halini görecekti. Tekrar tekrar yanıp sönen kırmızı bir ışığın olduğu, pislik içinde bir odada kanlar içinde ve darmadağın bir kız çocuğu.

Eve yükselen Mozart nağmeleriyle kendine gelerek arkasını döndü ve diski kocasıyla birlikte izlemek üzerine yanına gitti.

Roarke, “Görüntüyü dondur,” talimatını verdi. Sesi buz gibiydi. Jonah Talbot yerde kendinden geçmiş halde yatarken onu öldürecek olan adam gömlek düğmelerini açmaya başlamıştı.

“Otuzuncu ve kırk ikinci kısımlar arasını büyüt.” Bilgisayar talimatı yerine getirdiğinde Roarke başını salladı. “Kol ağzındaki ufak motif. Gömlek Londra’da Bond Caddesi’nde yapılmış. El yapımı. Bilgisayar devam et.”

Konuşmadan ve hiçbir şey yapmadan diski sonuna kadar izledi. Eğer Eve süslü ifadeler kullanan bir kadın olsa, Roarke’ın her hücrelerinden alev alev bir öfkenin fişkırdığını söyleyebilirdi. O öfkenin nasıl değiştiğini, soğuyup tüm odayı kaplayan bir buz kütlesi haline dönüştüğünü anlatırdı.

Kayıt sona erdiğinde Roarke bilgisayara doğru ilerleyerek diski çıkardı ve Eve’in masasının üzerine koydu. Bir dakika, sadece bir dakika sonra kendini tekrar toplamayı başarmıştı.

“Şimdi, izlemekte ısrar ettiğim için özür dilerim, sen de benimle izlemek zorunda hissettin kendini. Ben hâlâ günbegün buna nasıl dayandığımı, nasıl başa çıktığımı anlayamıyorum.”

“Kendime sorumlusunu durduracağımı söyleyerek, onu bir daha asla böyle bir şey yapamayacağı bir yere göndereceğimi söyleyerek.”

“Yeterli olamaz ki Eve. Asla yeterli olmaz.” Roarke şarabını yudumladı. Katı öfkesini ön plana alarak, acısını ve acıma duygusunu derinlere gömmüştü. “Tahmin edilebileceği üzere bir İsveç saati takıyordu. Çok fonksiyonlu bir Rolex. Bende de bir tane var. Böyle konularda güvenilir bir kesinlik isteyen binlerce başka kişi gibi. İstersen bu konuda da yardım edebilirim çünkü”

“Fabrikası senin.”

“Ve aynı modeli satan birçok büyük mağaza,” diye ekledi Roarke. Çanta ve ayakkabılar da aynı şekilde. Sanırım kıyafetlerinin geri kalanı daha çok vakit alacak. Onlar müşteri bilgilerini vermek için bir sürü evrak, resmi izin ve diğer ıvır zıvırlar konusunda ısrar edeceklerdir. Londra şubesi bu saatte kapalıdır.”

“Onu sabah hallederim. Sen geri kalanı konusunda araştırma yapmaya başla. Ben de öldürülen hakim konusunda neler bulabileceğime bir bakayım.”

Roarke kafasını salladı ama şarabını içerek olduğu yerde kaldı. “McNab senfoni ve benzer türdeki şeylerin sezonluk biletlerini araştırıyor demiştin değil mi? Eğer bir engelle karşılaşırsa konuyu halledebileceğimi düşünüyorum. Uygun kanallar aracılığıyla ve sadece basit bir link görüşmesiyle.”

“Tamam. Haber veririm.”

“Bir de porno, gerçek tecavüz ve cinayet diskleri borsasında hâlâ bazı bağlantılarım var. Yani o işleri yapan insanları tanıyan insanları tanıyan tanıdıklarım var.”

“Hayır. Araştırdığın duyulursa Yost’a mal veren adam panikleyip işi belli edebilir.”

“Gizlilik konusunu kolayca halledebilirim, yine de istediğin buysa Ian devam etsin. Ama cihazlarım kimsenin haberi bile olmadan araştırma yapmamızı sağlardı,” diye hatırlattı.

“Bu kez olmaz Roarke. Eğer kayıt dışı bir şeyler kullanırsam, en ufak bir veri bile, takımın geri kalanına söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Her şeyi kitaba uygun yapacağız.”

Roarke, “Patron sensin,” diyerek elindeki şarabıyla birlikte kendi ofis kapısına doğru ilerledi.

Güneye doğru epey sokak ötede, şehir merkezindeki sıkışık ve düzensiz dairesinde, McNab bilgisayarına gömülmüş çalışıyordu. Yanında hâlâ gömleği ve üniformasının pantolonuyla duran Peabody, dairedaki daha küçük bilgisayar ünitelerinden birinde meşguldü.

McNab, diğer adamların sporcu holoları toplaması gibi bilgisayar topluyor, diye düşündü.

Porno sitelerinde isim araştırmak artık başını ağrıtmaya başlamıştı ama Peabody başlıklara, reklamlara ve otuz saniyelik reklamları indiren potansiyel müşterilerin isimlerine yoğunlaşmış halde azimle devam ediyordu.

McNab, Yost’un internetteki seks siteleri labirentinde geziniyor olabileceğini ve seçimlerini ön izlemelere göre belirlediğini düşünüyordu. Öz izlemeleri kendi bilgisayarına indirmesi ihtimal dahilindeydi ve eğer öyleyse şansları yaver gidebilirdi, çünkü programı indirmek için bir kimlik ve kredi kartı numarası zorunluydu. Ön izlemeleri sadece izlemiş olsa bile enazından bir kullanıcı adı girmesi gerekiyordu.

Kullanıcı adlarının çoğu çok gülünçtü: Koca alet, Sperm Tanrısı, Azgın Köpek. Peabody, Sylvester Yost’un kaba ya da aptalca bir isim seçmeyeceğini düşünüyordu.

Arkasına yaslanarak, batmaya başlayan gözlerini ovuşturdu ve çantasını açarak bir ağrı kesici aramaya başladı.

McNab dalgın bir tavırla uzanarak Peabody’nin omuzlarını ovalamaya başladı. “Mola vermek ister misin?”

“Şu baş ağrısı geçse yeter. Belki bacaklarımı biraz esnetsem olur.”

Ayağa kalktı ve omuzlarını çevirerek su almak için mutfığa gitti.

McNab, genç kadının bu akşam onunla birlikte çalışmak için Charles Monroe’yla bir

randevusunu iptal ettiğini biliyordu. McNab içten içe iş için bile olsa ukala Lisanslı Eskort'un kışına bir tekme yemesine seviniyordu. Asıl istediği ise Monroe'nun güzel yüzüne kendi tekmesini indirmektir ve çok yakında günün birinde...

Ekrandaki görüntü düşüncelerini böldü. İki kadın, iki erkek çıplak bir halde ve inanılmaz esnek uzuvlar yumağı halinde yerde debeleniyorlardı.

"Yüce Tanrım!"

"Ne? Ne oldu? Bir şey mi yakaladın?" Peabody içeri koşturmuştu.

Ekrana doğru eğildikten sonra McNab'in ensesine bir şaplak indirdi. "Lanet olsun, eğlenmeyi bırak. Ben de bir şey buldun..." Peabody afallayarak duraksadı. Tek söyleyebildiği, "Vaov!" oldu.

Ekrandaki hareketi takip ederken, her ikisinin de kafaları tamamen yana eğilmişti. "Kadın çift eklemlili falan olmalı."

"Üçlü hatta," dedi McNab. "Gruptaki hiç kimsenin de omurgası yok bence, aksi takdirde asla bu pozisyona giremezlerdi."

Bakışlarını birbirlerine çevirdiklerinde her ikisinin gözleri de şehvet ve meydan okuma doluydu.

"Bir grup pornocunun bizi geçmesine izin veremeyiz değil mi?" McNab çoktan pantolonunu çözmeye başlamıştı.

"Elbette veremeyiz. Ama bence acıyacak."

"Polisler acı hissetmez."

"Gerçekten mi? Şuna bir bak istersen!" Gülerek McNab'i yere doğru çekti.

★★★

Şehrin başka bir yerinde Sylvester Yost yemek sonrası brendisi ve sigarasını bitirmişti. Hizmetçi droidini mutfak ve yemek odasındaki karışıklığı toparlaması için tam olarak on iki dakikaya programladı.

Elbette yapılan işi şahsen kontrol edecekti. Harika programlanmış droidler bile genelde işleri Yost'un talep ettiği mükemmellikte yapmayı başaramıyorlardı.

Kendine dana etli enfes bir *picatta* hazırlamıştı. Genelde bir iş sonrasında mutfakta bir şeyler yaparak oyalanmayı, soslari pişerken şarabını yudumlayıp yaptığı yemeklerden yükselen kokuların zevkini çıkarmayı severdi.

Ama böylesi bir zevkin arkasından kirli bir masa ve tabaklar kalıyordu. Yost yemek sonrasında bulaşık makinesini yerleştirmek yerine, brendisi ve sigarasıyla rahatlamayı tercih ettiğinden droid işine yarıyordu.

İri ve kaslı bedeni siyah ipekten uzun bir kaftana sarılı, gözleri yarı kapalı halde Beethoven'in muazzam melodilerini dinliyordu.

Böyle anların başarılı bir iş günü sonrasında bir erkeğin hakkı olduğuna inanıyordu.

Ve yakında, çok yakında sakin emeklilik günleri başladığında bu anlar uzayarak günlere, günler de haftalara dönüşecekti. *Ah, ama işi özlerim*, diye düşündü. *Yani belki arada sırada*. Baktı ki çok özliyordu o zaman keyfine göre işler alabilirdi.

Ama sadece ilginç olanları. Sıkıntıyı önleyecek olanları.

Ancak iamanmın çoğunda müziğin, sanatın, boş vakitlerinin ve yalnızlığın kendine yeteceğini düşünüyordu.

Bu iş önerildiğinde Yost bunu bir işaret olarak görmüştü. Kariyerini sonlandırmak için harika bir işti. Daha önce Roarke'ın gücü ve konumunda bir adama bu kadar yaklaşabildiği bir iş almamıştı. Bu nedenle üç hedef için normal ücretinden üç kat fazla para talep edebilmiş ve almıştı.

Dördüncü hedefi ortadan kaldırıp kaldırmamak onun takdirine bırakılmıştı. Kontratın ilk bölümü tamamlandıktan iki ay sonra Roarke'ın kendisini de öldürmeyi başarırca, yirmi beş milyonluk bir prim daha alacaktı.

Yost, *Harika bir emeklilik harçlığı*, diye düşündü.

Kontratın son kısmını da başarabileceğinden şüphesi yoktu.

Bu kısım kariyerinin en muazzam anı, zirvesi olacaktı. O anı sabırsızlıkla beklediğini fark etti.

II. BÖLÜM

Eve, Yargıç Thomas Werner'in kişisel verilerini barındıran kırmızı mühürlü dosyaların etrafında dolaşıp duruyordu. Resmi verilere göre Werner ölümcül bir kalp krizi geçirmiş ve Doğu Washington'ın lüks bir semtindeki evinde ölmüştü.

Eve'in elindeki azıcık bilgiyle yargıca ulaşabilmesi biraz zaman almıştı, ama önceki kışın haber bültenleri arşivini gözden geçirirken sonunda Werner'in ölümünü yakalayabilmişti.

Şimdi iş, Werner konumundaki bir adamı meraklı araştırmacıların müdahalelerinden korumaya yönelik tasarlanan Mahremiyet Yasasını aşmaya kalmıştı. Eve talebi özel kimliğiyle yapmış olmasına rağmen resmi soruşturma engelleniyordu.

“Seni geri zekâlı beyinsiz,” diye mırıldandı Eve. “Bir polisim ben. Rozet numaram, dava dosya kodum, ses izim elinde. Daha ne istiyorsun, kan mı?”

“Sorun mu var Teğmen?”

Eve, Roarke'ın sorusu karşısında başını çevirmeden homurdandı. “Doğu Washington bürokrasi saçmalığı. Talebimi, çalışma saatleri içinde tekrar sunmamı istiyor. Çalışıyorum işte, değil mi?”

“Belki ben biraz”

Eve, içgüdüsel bir hareketle bilgisayar ünitesinin üzerine kapanarak Roarke'a hırladı. “Sadece artistlik yapıyor musun?”

“Sence o kadar küçülür müyüm?”

“Yapabildiklerini gözüme sokmak için mikroskobik boyutlara inebilirsin.”

“Sırf ne kadar büyük olduğumu ispatlamak için bu hakareti duymazdan geleceğim. Ben kırmızı mührün ne kadarını kırabileceğime bir bakarken, sen neden senin için çıktısını aldığım alışveriş listesini bir incelemiyorsun.”

Bilgisayarınızın Yargıç Thomas Werner'in kişisel tıbbi kayıtlarına ulaşma talebi şu anda kabul edilmemektedir. Lütfen talebinizi pazartesten cumaya, sabah sekiz akşam üç arası bir saatte yineleyiniz. Bu içerikteki talepler üç nüsha halinde ve ilişikteki form, bütün soruları cevaplanıp nüshalara iliştilirilmiş olarak yapılmalıdır. Eksik ya da doldurulmayan form işlemi yavaşlatacaktır. Yetkili kişiler tarafından gerektiği biçimde yapılanlar dışındaki talepler kayda alınmayacaktır. Özel kimlik ve onayı talebe iliştilirilmiş olmalıdır, kayıt talebi için verilen normal işlem süreci üç çalışma günüdür.

Uyarı!!! Uygun talep, uygun kimlik takdimi ve onayı olmadan kayıtlara girme teşebbüsleri federal suç mahiyetindedir; tutuklanma, en az beş bin amerikan doları ve hapis cezasıyla sonuçlanır.

Roarke, “Pek cana yakın değil ha?” diye mırıldandı.

Eve hiçbir şey söylemeden sadece sandalyesini iterek ayağa kalktı, masasının diğer tarafına geçerek Roarke’ın getirdiği çıktıyı aldı. Roarke boşalan sandalyesine oturduğunda Eve çıktıyı da yanına alarak, kahvesini tazeleme bahanesiyle mutfığa gitti.

Orada durup mührü nasıl tereyağından kıl çeker gibi kırdığını izleyeceğini sanıyorsa çok yanılıyordu.

Oto-Aşçı’yı bir fincan kahveye programladıktan sonra başında durarak elindeki listeyi taramaya başladı. Şubat ayındaki o spesifik günde yapılan nakit alışverişlerin üstünün çizildiğini görerek *Bu işi bitirmiş sayılır*, diye düşündü.

Yost’un stiline uyuyor, diye düşündü. *Bir alışveriş seansı daha.*

Yeni çanta, yeni altı çift ayakkabılar, yeni bir cüzdan, dört deri kemer, bir sürü çorap-ipek ve kaşmir. Roarke’ın Talbot diskinde motiflerinden tanıdığı ünlü terziden, kendi ölçülerine göre özel dikilecek iki gömlek siparişi vermişti.

Sadece iki alışveriş merkezi ve iki mağazada otuz bin dolardan fazlasını bırakıp çıkmıştı.

Roarke, Londra’daki mücevher dükkânından gelen verileri de eklemişti. New York’taki dükkân sahibinin kuzeni işbirliği yapmaya gönüllü olmuş ve Yost’un nakit olarak, iki adet 60 santimlik gümüş tel aldığını onaylamıştı.

Gösterme de olsa başka bir şey almıyor, diye düşündü. *Yine kibir.* Becerisine olan güveni tamdı.

Cornwall’daki kaçakçıların tahmini ölüm zamanından iki en çok üç gün önce yapmıştı alışverişlerini. Londra’dan sonra kuzeye bir yolculuk yapmış ve iki kişiyi öldürmüştü.

Kuzeye nasıl gitti, diye düşündü Eve. *Londra’da arabası mı var? Evi? Bir otelde kalıp, sonra araç mı kiraladı, trenle mi gitti, uçakla mı?*

Yost muhtemelen yürümediğine göre Eve onun yolculuğunu izleyebilirdi.

Ofisine girerken, “Şunu cevapla,” diye başladı. “Londra’da evin var mı?”

“Evet ama çok nadir orada kalırım. Genelde SavoyOtel’deki süitimi tercih ederim. Servisi eşsizdir.”

“Araban var mı peki?”

“İki tane var. Sabit garajda.”

“Cornwall arabayla ne kadar sürer?”

“Daha önce hiç arabayla gitmedim o yüzden hesaplamam gerek.” Roarke artık başını kaldırmış ve sandalyesinde dönmüş halde ona bakıyordu. *Benim çalışma ünitemde epey rahat gözükiyor*, diye düşündü Eve. “Kuzeye doğru o kadar uzağa gideceksem vakit kazanmak ister ve ofislerimden birinden jet-kopter çağırırım. Yanı biraz kasaba havası alarak yolculuk etme keyfimde değilsem.”

“Dikkat çekmemeye çalışıyorsan?”

“Muhtemelen gösterişsiz ama sağlam bir araç kiralardım.”

“Ben de öyle düşündüm, çünkü tren ya da bir hava aracı kullanırsan diğer tarafta da araç ayarlayan gerekecek. Gereksiz bir adım. Ve adamımız gereksiz adımları sevmiyor. Savoy Otel Londra’nın en iyileri arasında mı?”

“Öyle olduğunu düşünmek isterim.”

“Senin mi?”

“Hı-hıh. Bu verileri görmek istiyor musun?”

“Tutuklanıp, ceza ödeyip, hapse atılacak mıyız?”

“Hmm... Komşu hücreler ayarlayabilirim.”

“Tanrım... ciddi komik.” Eve masaya doğru ilerleyerek, Roarke’ın omzunun üzerinden ekrana doğru eğildi ve verileri taramaya başladı. “Bu da kalp krizi diyor. Eğer Federaller haklıysa, bir yerlerde bir şeyler olmalı.”

“Belki hastanenin özel kayıtlarına girebiliriz.” Roarke dilini şaklattı. Ve hemen yanı başında olduğu için, kafasını hafifçe çevirerek Eve’in çenesini öptü. “Ama eminim o kayıtlara girmekte yasadışı bir eylemdir.”

“Eğer federaller yaptıysa biz de yapabiliriz. Ne varsa çıkar.”

“Tanrım, böyle konuşmana bayılıyorum.” Roarke parmağını kaldırarak bir tuşa bastı ve ekranda bir dolu dosya açıldı. “Ben yapmanı söylemeden önce yapmışsın zaten.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum. Sivil Uzman Danışman kapasitemin yettiği kadarıyla sadece dava yetkilimin emirlerini takip ettim. Ama disiplin cezası almam gerektiğini”

Eve biraz daha uzanarak hafifçe kocasının kulağını ısırdı. “Tanrım... Teşekkürler Teğmen.”

Eve güldü ama gözleri hâlâ ekrandaydı.

“Kırık bir burun, çenede çoklu kırık, gözü çıkartılmış, dört kaburga kırığı ve iki kırık parmak. Bilmem nerede iç kanama, bilmem nerede ödem. Bir kalp rahatsızlığı için çok fazla şey.”

“Bir de sado-mazo ilişkisi.”

“Ama o esnada canlıymış. Ölüm nedeni boğulma. Federaller doğru söylüyormuş. Hazır girmişken, küçük kızı da muayene ve tedavi için buraya mı getirmişler bir bakalım. Aynı tarih, aynı zaman dilimi, on sekizinden küçük bir kız. Muhtemelen cinsel taciz ve travma ile kabul edilmiştir. Belki ufak morluk ve kesikler, muhtemelen sisteminde yasadışı kimyasallar var.”

Roarke tarama bilgilerini girdikten sonra kahvesini aldı. “Kızı bulmanın anlamı var mı? Werner’i kim öldürdü biliyorsun.”

“Hiçbir şey belirsiz kalsın istemiyorum. Ayrıca kızın, tuzak kurmasında Yost’a yardım etmiş olma ihtimali var.”

Dosya ekrana geldiğinde Roarke, “İşte kız burada,” diye mırıldandı. “Mollie Newman, kadın, on altı yaşında. Sistemindeki Exotica ve Zoner’a kadar bütün tahminlerin doğru.”

“Yost’u iş üstünde gören ve hayatta kalan bildiğimiz tek kişi.”

Zoner, diye düşündü. Werner vermiş olamaz. Uyuşmuş bir kız ne işine yarar ki? Yost’un işi olmalı.

“Mollie’yi bulmak istiyorum. Anne babası ya da vasileri olmalı... işte burada... Freda Newman, annesi. Kadını araştıralım, bakalım ne çıkacak.”

“Teğmen? Federal dostlarında bu veriler var zaten ve muhtemelen kızın nerede olduğunu da biliyorlardır. Seni çıkmaz sokağa göndermiş olma ihtimalleri yüksek.”

“Biliyorum. Ama yine de araştırmak istiyorum. Ve Yost, Doğu Washington’daki teli nereden almış bilmek istiyorum. Genelde olay yerine yakın bir yerlerden alıyor. Bakalım bu kez” Eve tele-linkinden gelen çağrıyla duraksadı. “Ben Dallas.”

“Teğmenim, sanırım porno sitelerinden bir şey bulduk.”

“Teğmen üstündeki o şey de ne?”

Yardımcısı kızarak üzerindeki çiçeklerle bezeli, ayak bileklerine kadar uzanan sabahlığa baktı. Rahat etmek için McNab’ın dolabından almıştı. “Şey... sanırım sabahlık gibi bir şey.”

“Ve oldukça da yakışmış,” diye araya girdi Roarke. Peabody parlak pembe yakasını çekiştirirken yanaklarındaki kızarıklık artmaya başlamıştı. “Ah, şey... teşekkür ederim. Üniforma biraz rahatsız geldi. Ben de...”

Eve, “Tamam kes,” dedi. “Elinizde ne var?”

“Gözlerim yuvalarından fırlayarak kullanıcı adlarını ve indirilenleri inceleyerek siteleri dolaştım. Bu hasta heriflerin kullandığı bazı kullanıcı adlarına inanamazsınız. Her neyse, profilini hesaba katınca bu adamın daha klas bir isim seçeceğini düşündüm. Ve Sterling girişlerine baktım. Sadece Sterling. Anladınız mı şeydeki gibi”

“Gümüş. Anladım. Kaynağın mekânı tespit edildi mi?” “Şey biz”

Ekranda birden Peabody’yi sertçe omuzlayan McNab’ın yüzü belirdi. Üzerinde bir bornoz yoktu. Eve kaşlarını çatarak gömlek de giymediğini fark etti.

“İşte heyecan da o zaman başladı. Pekâlâ... bu sapıklar örtülü hesaplar kullanıyor. Özellikle de ailesi olanlar ya da yüksek mevkide bulunanlar. Tuhaf seks diskleri izleyerek boşaldıklarını insanlar öğrensın istemiyorlar. Ama Sterling’i araştırırken ibre çılgına döndü. Kimse önlem almak için bu kadar zahmete girmemiş. Özellikle de yasal sitelerde. Hesapları Hong Kong’dan Prag’a, Prag’dan Şikago’ya, oradan Vegas IFye oradan-”

“Sonuca gel McNab, nerede?”

“Ana kaynağa yaklaşamıyorum bile, özellikle de evdeki bilgisayar ünitelerimden. Ama Elektronik Dedektiflik Bölümü’nde devam edeceğim. Oradaki donanım daha iyi. Belki adamı ortaya çıkarabilirim. Ne kadar sürer bir şey söyleyemem ama şimdi gidip başlayacağım.”

“Hayır, zaten bugün on beş, on altı saattir görevdesin.”

Gerçi Eve yaptığı bazı aktivitelerin profesyonel bir yapısı olmadığını düşünüyordu. “Ben buradan hallederim.”

“Ah, Teğmen kızmayın ama ilk katmanları aşmak için epey ileri teknoloji bilgisi gerekiyor. Sonraki katmanlar içinse sihre ihtiyacınız var.”

Roarke tekrar Eve’e yaklaşarak ekrana girdi ve sadece, “Selam McNab,” dedi.

“Ah. Pekâlâ işin içinde sen varsan başka. Elimdeki her şeyi gönderiyorum. Dediğim gibi bu Sterling’i yakaladıklarımızın hepsi yasal sitelerden. Birkaç tanesi epey marjinal ama sınırları var yine de. Asıl berbat olanlarda bir şey çıkmadı ama önümüzde uzun bir yol var.”

“İyi iş çıkardınız. Mola verin.”

“Mola verdik zaten,” diyen McNab sırtmasına engel olamadı. “Hatta daha bir enerjik olduk denebilir.”

Eve kuru bir ses tonuyla, “Paylaştığın için sağ ol,” dedi. “Verileri Roarke’nın ev ofis

bilgisayarına gönder.”

Bağlantıyı keserek zihnini netleştirmek için odada dolaşmaya başladı.

“Bu takibi sana bırakacağım. Sabahleyin hangi aşamadaysan Feeney ya da McNab’e devredebilirsin. Yapman gereken başka işler de olduğunun farkındayım.”

“Ben hallederim onları.”

“Sana da söylemem gerekirdi. Yarın bir basın toplantısı var. Sen de araya bir şeyler sıkıştırabilirsin.”

“Kendi programımı zaten ayarladım. Benim için endişelenme Eve.”

“Endişelendiğimi kim söyledi?” Eve, Roarke’ın ofisinden gelen sinyali duydu. “Verilerin geliyor.”

**

Eve gümüş telin izini bulmuştu. Artık nereye ve hangi zamanı kontrol edeceğini bildiğinden işi çok kolaylaşmıştı. Belli bir uzunlukta, nakit ve Werner’ın ‘kalp krizinden’ bir gün önce. Adres Georgetown’a kayıtlı Silverworks diye bir dükkân. Reklam sayfalarında işlerinde yetmiş beşinci yılı devirmiş olmakla övünüyorlardı.

Eve, Yost’un o gün daha birçok başka dükkâna gitmiş ve kendine yeni hediyeler almış olduğunu öğreneceğini biliyordu.

Turistik bir araştırma yaparak Doğu Washington bölgesindeki en iyi beş oteli istedi. Sonra ulaşım konusuna geçerek kaliteli araçlar kiralayan şirketleri listeledi.

Bilgisayarına çapraz sorgulama talimatı vererek, her iki tarama listesinde de görünen isimleri istedi.

İşlem devam ederken Eve kendine biraz daha kahve doldurarak yorulmuş gözlerini biraz dinlendirmeye karar verdi. Elektronik Dedektiflik Bölümü’ndeki dedektiflerin buna nasıl devam edebildiklerini anlamıyordu. Dinlenme koltuğuna geçerek gözlerini kapadı ve sabah öncelikli olarak yapılacaklar listesinin üzerinden geçmeye karar verdi.

Doğu Washington ve Londra’daki gümüş dükkânları, oteller ve araç kiralama şirketleriyle irtibat kurulacak. Freda ve Mollie Newman’in nerede olduğunu öğrenmek için resmi talep yapılacak. Talep reddedilecek ama yine de yapılacak. Kahrolası basın toplantısına hazırlanılacak. Mira’nın profil konusunda, Feeney’in gümüş tel konusundaki araştırmada geldikleri nokta incelenecek. Emlak, emeklilik evi. Roarke’a bunlarla ilgili bir şeyler sorulacak.

Laboratuvar. Dingil sıkıştırılacak. Morg, Jonah Talbot’un naaşı akrabalarına teslim edilecek duruma gelmiş mi kontrol edilecek.

Şimdi Roarke ne durumda? Bir dakika sonra ona bakılacak, diye düşündü. Ve derin bir uykuya dalmadan önceki son düşüncesi oldu bu.

Tamamen karanlıktaydı.

Karanlığın ortasında titriyordu. Ama soğuktan değil. Korku, küçük ve kırılgan kemiklerinin üzerine buzdan bir ten gibi yapışmıştı. Bütün kemikleri öyle titriyordu ki neredeyse onların boş tıkırtılarını bile duyabiliyordu.

Saklanacak bir yeri yoktu. Hiçbir zaman saklanacak bir yeri olmamıştı. O adamdan saklanamıyordu. Ve geliyordu. Kapıya giderek yaklaşan ağır ve kararlı ayak seslerini duyabiliyordu. Cama doğru baktı. Birden yataktan sıçrayıp kendini pencerenin camına doğru attığını ve aşağı düştüğünü hayal etti. Özgürce düşüyordu.

Özgür ölüm.

Ama çok korkuyordu. Düşmekten, odaya doğru gelen şeyden daha fazla korkuyordu.

Sadece sekiz yaşındaydı.

Kapı açıldı. Görüntü kabusun içinde yeni bir kabus gibiydi. Her taraf karanlıktı ve kapıdan süzülen incecik bir ışık adama yüzü olmayan kocaman bir silüet görüntüsü vermişti.

Babacık geldi. Ve seni görüyor küçük kız.

Lütfen yapma. Lütfen.

Bu yalvarış sadece kafasındaydı. Dudaklarından çıkmamıştı. Böyle bir şey söylemek onu durdurmayacağı gibi çok daha kötü bir hale getirebilirdi. Sanki daha kötüsü varmış gibi...

Elleri şimdi üzerindeydi. Parmakları battaniyenin altında örümcekler gibi ilerliyor, buz gibi teninin üzerine yayılıyordu. En kötüsü, en beteri öncesinde ona biraz dokunmaya karar verdiği zamanlardı...

Gözlerini sıkıca kapayarak zihninde başka bir yere gitmeye çalıştı. Zihninde herhangi bir yer. Ama adam asla buna izin vermezdi. Onu sadece aşağılamak ve kullanmak yetmezdi. Nasıl yapacağını iyi biliyordu. Küçük kız ağlamaya başlayana kadar sıkın, iteleyip parmaklar. Ağlamaya başladığında ise adamın nefesi hızlanıyor, hastalıklı pis heyecanı tüm odayı sarıyordu.

Ne kötü bir küçük kızsın sen.

Eve onu iteliyor, kendi içine büzülüyor adeta bedenini bir şekilde küçültmeye çalışıyordu. Adamın giremeyeceği kadar küçük. Artık ağlamaya başlamıştı. Bir yandan da yalvarıyordu. Kendine engel olamayacak kadar korkuyordu. Adam kendini onun içine iteleyip gidip gelmeye başladığında dudaklarından acı dolu, uzun bir çığlık döküldü.

Ağlamaktan şişen gözleri açıldı. Gözyaşlarına engel olamıyordu. Yukarı baktığında korkudan donmuş halde babasının yüz hatlarının değiştiğini ve yeniden şekillendiğini gördü.

Artık ona tecavüz eden Yost'tu. Adamın boğazına gümüş bir tel sarılıydı. Artık bir çocuk değil kocaman bir kadın, bir polis olmasına rağmen Eve onu durduramıyordu.

Hava yoktu. Nefes alamıyordu. Parlak telin boğaza saplandığı yerden akan soğuk kan damlaları Eve'in üzerine damlamaya başlamıştı. Beyninin içindeki uğultu bir haykırışa dönmüştü.

Eve yumruklarını, tırnaklarını, dişlerini kullanarak debeleniyor, kurtulmaya çalışıyordu ama tamamen yatağa çivilenmiş gibiydi.

“Eve, uyan Eve.”

Artık onu tutan Roarke'tı ama Eve hâlâ rüyasında kapana kısılmıştı. Roarke onun kör gibi bomboş bakan boş gözlerine bakıyor, kalbinin gümbürtüsünü duyuyordu. Ve soğuktu, buz gibiydi.

Roarke bedenini ısıtmak ister gibi onu sıkıca göğsüne bastırırken tekrar tekrar ismini

söyledi. Eve'in korkusu, Roarke'ı da boğazından kavrayan ve her ikisini de bırakmayı reddeden kuduz bir köpek gibiydi.

Eve boğulmak üzere olan bir kadın gibi çılgınca Roarke'la mücadele ediyordu. Sonunda Roarke ne yapacağını bilmez bir halde, adeta ona hava vermek ister gibi dudaklarını genç kadının dudaklarına bastırdı.

Eve birden hareket etmeyi kesti.

“Tamam, geçti artık. Her şey yolunda.” Roarke onu kucağına bastırmış halde sallamaya devam etti. “Güvendesin bebeğim. Evindesin. Donmuşsun.” Ama battaniye almak için bile gitmeye cesaret edemiyordu. “Sarıl bana.”

“Tamam iyiyim. Geçti,” dedi Eve. Ama daha geçmemişti. “Bırakma beni. Çok ihtiyacım var.”

Hâlâ titreyen kollarını kaldırarak Roarke'ın boynuna doladı ve yüzünü onun göğsüne dayadı. “Senin kokunu aldım. Sonra seni duydum. Ama bir türlü seni bulamadım.”

“Ben buradayım canım.” Roarke içinin parçalandığını hissediyordu. Eve'e, rüyalarında çocukluğunun kâbuslarını tekrar tekrar yaşamasının kendine de neler yaptığını asla anlatamazdı. Onu kendine daha da bastırarak dudaklarını saçlarına dayadı. “Hep buradayım,” diye mırıldandı. “Kötü bir kâbus gördün sadece.”

“Evet, çok kötüydü. Ama geçti.” Eve Roarke'ın izin vermemesine rağmen kendini geri çekerek doğruldu ve yüzünü onun yüzüne dayadı. Roarke'ın koyu bakışları duygu yüklüydü. “Senin için de zor oluyor değil mi?”

“Beni düşünme sen.” Karısını tekrar kendine çekerek kalbinin üzerine bastırdı. “Sana biraz su getireyim.”

“Teşekkürler.”

Roarke mutfığa gitmek üzere odadan çıkınca Eve başını ellerinin arasına aldı. *Atlatacaksın*, dedi kendi kendine. Her zaman atlatırdı. Hissettiği dehşet ve korkuyu bastırıp yoluna devam edecekti. Şu anda kim olduğuna, kim haline geldiğine yoğunlaşacaktı.

Bir kez kurban olan her zaman kurbandı.

Derin bir nefes alarak başını kaldırdı. Kontrol sahibi ve güçlü olduğu alana, işine yönelecekti.

Roarke odaya geldiğinde, Eve biraz daha toparlanmıştı. Yatağın üzerinde bağdaş kurmuştu.

Rahatlama ve minnet duygularının arasına şüphesizliği de ekleyecek kadar kendine gelmişti. “Bunun içine yatıştırıcı bir şeyler koydun mu?”

“İç Eve.”

“Lanet olsun Roarke.”

Roarke, “Lanet, olsun Eve,” diyerek bardağın yarısını kendisi içti. “Kalanı iç.”

Eve kaşlarını çatarak bardağı yudumlamaya başladı. Bardağın üzerinden de Roarke'a bakıyordu. Biraz bitkin görünüyordu ki bu nadir bir şeydi. Biraz dağılmıştı ki bu daha nadir bir şeydi.

Roarke'un ihtiyacı olan şey çalışmak değil dinlenmek, diye düşündü. Eve o gecelik

çalışmaya ara verse bile Roarke dinlenmeyecekti. Onun pili bitene ve uyuyana kadar bekleyecek sonra kendisi devam edecekti.

Ama doğru düğmeler basmayı bilen tek kişi o değildi. Eve bitirdiği bardağı kenara koydu. “Tamam mı? Rahatladın mı?”

“Biraz. Bu akşamlık çalışmayı bırakıp biraz uyumaksın. Sabah devam edersin.”

Harika, diye düşündü Eve ama başını sallarken isteksiz görünmeye özellikle dikkat ediyordu. “Olabilir. Zaten kafamı toplayabileceğimi sanmıyorum ama...”

“Ama ne?”

“Sen de yanımda yatar mısın?” Roarke’in eline doğru uzandı. “Biliyorum çok aptalca ama...”

“Hayır, hiç de aptalca değil.” Roarke dinlenme koltuğuna yatarak Eve’i kollarına aldı ve saçlarını okşamaya başladı. “Sabaha kadar hiçbir şey düşünme.”

“Düşünmeyeceğim.” Eve de sıkıca ona sarılarak, “Hiçbir yere gitme tamam mı?” dedi.

“Gitmem.”

Roarke’in onu asla bırakmayacağını ve bu arada kendinin de dinleneceğini bilerek gözlerini kapadı ve rüyasız bir uykuya bıraktı kendini.

Bir süre sonra, uzun bir süre sonra Roarke da aynısını yaptı.

Gün yavaş yavaş ağarmaya başlarken ilk uyanan Eve oldu, hâlâ sıkı sıkı Roarke’a sarılmıştı. Onu uyurken görmek gibi nadir rastladığı bir fırsatı değerlendirmek isteyerek bir süre onu izledi.

Ona duyduğu aşk, genelde olduğu gibi hazırlıksız ve hiçbir uyarı yapmadan üzerine çıkmıştı. Bu artık hissetmeye alıştığı günlük ve sıradan bir duygu değil, her yanını sararak içinde yükselen ve birbirinden ayıramadığı türlü duygularla bedenini dolduran bir şeydi.

Mutluluk, zevk, sersemlik ve kafa karışıklığı, sahiplenme, şehvet ve hayretle karşıladığı bir tür kendini beğenmişlik hissi.

Yanında yatan adamın öyle inanılmaz bir güzelliği vardı ki Eve onun nasıl olup da tamamen kendine ait olduğunu asla tam olarak kavrayamayacağını hissediyordu.

Roarke onu istemişti. Dünyadaki o kadar kadının içinden kendini istemişti.

Eve kendi kendine sırtarak *İstemeyi boş versene*, diye düşündü Eve. Onu arzulamış, talep etmişti. Almıştı. Eve bunların hepsini heyecan verici bir keyifle kabul ederken, Roarke bir adım daha ileri gitmişti.

Sevgiyle üzerine titremişti.

Eve bunları yapacak ya da yapabilecek başka biri olduğunu tahmin bile edemezdi. Ve kendi içinde, onun yaptıklarına karşılık verebileceği bir şeyler olduğunu düşünmüyordu.

işte burada... Bir milyoner ve bir polis aşırı çalışmaktan bitkin düşmüş bir çift olarak kucak kucağa yatıyorlardı.

Harika bir şeydi bu.

Roarke muhteşem mavi gözlerini açtığında, Eve hâlâ kendi kendine gülümsüyordu. Kristal kadar berrak mavi gözleri, tetikte ve dikkatli olduğu halde muzip bir ifadeye sahipti.

“Günaydın Teğmen.”

“Kahveni bile içmeden nasıl böyle pat diye uykudan uyanıklığa geçtiğini hiçbir zaman anlayamıyorum.”

“Kıskanıyorsun değil mi?”

“Evet.” Roarke sıcacıktı, çok güzeldi ve onundu. Eve onu krema gibi tek lokmada midesine indirebileceğini düşündü. *Ama neden olmasın. Neden olmasın ki?*

“Evet madem uyandın.” Eve elini Roarke’ın bedeninde yavaşça gezdirerek aşağılara doğru indirdi. Onun sertleşmiş ve hazır olduğunu görünce, “Evet tamamen uyanmışsın,” dedi. “Senin için küçük bir işim var.”

“Öyle mi?”

Eve çoktan dudaklarını onun yüzünde gezdirmeye başlamış, dudaklarının etrafına delişmen, hafif ısırıklar konduruyordu. Roarke’ı şaşırtan ama hoşuna giden bir şekilde elleri bütün bedeninde gezinmeye başlamıştı. Sonra kolları sıkıca Roarke’ın bedenine sarıldı. Artık hiç de oyunbaz bir tavrı yoktu. Dilini Roarke’ın ağzının derinlerine iteleyerek tutkulu bir şekilde öpmeye başlamıştı.

Roarke, “Pekâlâ,” diyebilirdi. “NYPGT ne emrederse o. Tanrım!” Beyninin uğuldamaya başladığını hissediyordu. “Sürem başladı mı?”

Bir süre sonra Eve son derece dinlenmiş ve rahatlamış bir halde, elinde iki kahve fincanıyla mutfaktan geldi. Roarke’ın hâlâ alacakaranlık ofiste oturduğunu görmek onu şaşırtmıştı. Galahad anında Roarke’ın kucağına kurulmuştu. Roarke yüzünde hafif bir gülümsemeyle onun sırtını okşuyordu.

“Bir Sivil Uzman Danışman için yeterince aylaklık ettin.”

“Hmm.” Eve’in uzattığı kahveyi aldı. “Uyumak için akşam işi bırakmak, sabah seksi ve kahve ikramı... Bu aralar tam bir eş gibisin. Beni şımartmaya mı çalışıyorsun Eve?”

“Bana bak, kahveyi istemiyorsan kendim içerim. Ayrıca şımartıyorsam ne olmuş? Ve bana sakın eş falan deme. Gıcık oluyorum.”

“Kahve içmek istemiyorum, teşekkürler. Beni şımartmak istemen karşısında hem çok duygulandım hem de mutlu oldum. Ve eş diyerek seni gıcık etmek çok hoşuma gidiyor.”

“Harika, içindekileri boşalttığına göre tembel kıcını kaldır da çalışmaya başlayalım.”

12. BÖLÜM

Eve bir iki tele-link görüşmesinden sonra Cornwall cinayetlerinde görevli dedektife ulaştı. On beş dakikalık görüşmelerinde adam Eve'e yayık bir Kuzey aksanıyla iki kurbanın parmak izlerinden ve Feeney'in göz bebeğiyle eşleşen DNA örneklerinden teşhis edilen kimliklerini verdi.

Dedektif Fortique neşeli ve açık sözlü bir adamdı. Eve'e çok çok uzun bir araştırma sonrasında nihayet cesetleri bulan ve polisi çağırdığı düşünülen doğa yürüyüşçüsüne ulaştıklarını anlattı.

Fortique kendiliğinden bu şahidi nasıl sıkıştırdıklarını ve olay yerinden altmış santimlik bir çift gümüş tel aldığını ortaya çıkardıklarını anlatarak Eve'i boş yere zaman ve enerji harcamaktan kurtardı.

Eve, İngiliz polisinin kendi ülkesindeki Federal ajanlardan çok daha işbirlikçi olduklarına karar verdi. O da karşılık olarak dedektife Yost'un Londra'daki alışveriş turuyla ilgili öğrendiği şeyleri anlattı. Birbirlerine iyi niyetlerini sunarak görüşmeyi bitirdiler.

Daha sonra Londra'daki gümüş dükkânını arayarak Sylvester Yost'un ayrıntılı tarifini verdi. Dükkândaki sorumlu Yost'u farklı zevki, kusursuz tavırları ve yüklü nakit alışverişlerinden hatırlamıştı.

Eve, *bir bilinmez daha çözüldü*, diye düşünerek otel araştırmalarına geçti.

Londra'daki Savoy Otel, o kadar da işbirliğine yatkın değildi. Resepsiyon görevlisinden yetkilisine, yetkiliden de otel müdürüne aktarıldı. Eve müdür tarafından da savsaklanacağını hissediyordu.

Müdür, parlak gri saçları sivri çeneli ince yüzünden geriye doğru sıkıca toplanmış saçları olan ellilerinin sonlarında bir kadındı. Şaşırtıcı ölçüde mavi gözleri vardı ve sesi, her ne kadar titiz bir nezakete sahip olsa da aynı duygusuz tondaydı.

“Korkarım size yardımcı olamayacağım Teğmen Dallas. Misafirlerinin rahatı kadar mahremiyetini de sağlamak Savoy Otel'in ilkesidir. Çok temel bir ilkesi.”

“Misafirleriniz insanlara tecavüz edip onları öldürmeye başladığında sanırım o mahremiyet haklarını biraz kaybederler değil mi?”

“Öyle olabilir ancak size misafirlerimizle ilgili hiçbir bilgi veremem. Yanılıyor olmanız imkan dahilinde ve ben istediğinizi yaparsam Savoy'un temel bir prensibini ihlal etmiş ve bir müşterimizi zor durumda bırakmış olurum. İstedığınız bilgileri size vermeme mümkün kılan uygun izin belgeleriniz ve uluslararası geçerlilik evraklarınız olmadan ellerim bağlı.” *Ellerini cidden bağlamak isterdim*, diye düşündü Eve. *Sonra da kışına bir tekme atarak seni aptal otelinin çatısından aşağı fırlatmak.*

"Bayan Clydesboro, eğer sabahın beş buçuğunda amirimi ve uluslararası irtibat avukatını uyandırırsam durumdan hiç hoşnut kalmayacaklardır."

"Korkarım o sizin sorunuz. İzinlerinizi aldığınızda tekrar"

"Şimdi kulaklarını aç ve beni iyi dinle"

"Bir saniye." İki ofisin arasındaki kapıda durmuş ve konuşmanın son otuz saniyesini dinleyen Roarke ilerleyerek tele linki aldı. "Bayan Clydesboro."

Eve kadının ifadesiz suratının bembeyaz kesilmesini ve donuk gözlerinin sonuna kadar açılmasını görmekten büyük bir tatmin hissi yaşadı. "Efendim!"

"Teğmen Dallas'a istediği tüm bilgileri verin."

"Evet efendim. Elbette efendim. Çok özür dilerim. Bilginin verilmesini sizin onayladığınızdan haberim yoktu." Roarke hoş bir tavırla, "Elbette yoktu," dedi. "Ama artık öğrendiğinize göre hemen halledin."

"Şahsen halledeceğim. Teğmen Dallas, otelimizde kaldığına inandığınız adamın tarifini yollarsanız, personelime konuyu onaylamaları ve bilgi paylaşımları konusunda talimat vereceğim."

"Size şahsın bir resmini, Londra'da olduğunu düşündüğümüz tarihleri ve yazılı bir tarifini yolluyorum. Personelinize bu şahsın kılık değiştirmiş olabileceğini söyleyin. Saç ve göz rengi, bazı yüz hatları değişik olabilir. En iyi sütünlerinizden birini kiralamış olması gerek. Yalnız yolculuk yapıyor. Muhtemelen özel bir ulaşım aracı kullanıyor."

"Gönderdikleriniz elime geçtikten sonra bir saat içinde size dönerim efendim."

"Güzel."

Eve bağlantıyı keserek kaşlarını çattı. "Kıl şey."

"Sadece işini yapıyor. Londra'daki diğer iyi otellerin de aynı prensibe sıkı sıkıya bağlı olduklarını göreceksin. Senin için onları da biraz yumuşatmamı ister misin?"

Eve aksi bir tavırla omuzlarını silkti ve ayağa kalktı. "İyi tamam! Kullanıcı adı takibinde gelişme var mı?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Sanırım mesajların gönderim ve alım yerlerinin burası, New York olduğunu öğreneceğiz. Geri kalanlar sadece hedef saptırmak için yaratılan gölgeler."

"Ne kadar yaklaşabileceğini düşünüyorsun?"

"Biraz daha vaktim olursa seni kapısına kadar götürürüm."

"Ne kadar vakit?"

"Bitene kadar."

"Evet anladım ama bitene kadar ne ka"

"Teğmen sabırsızlık işleri hızlandırmaz." Eve arkasını döndüğünde kapı eşiğinde duran Mick'i gördü.

"Üzgünüm. Umarım bir şeyi bölmedim."

"Yo, hayır." Ama Eve, Roarke'ın bunu söylerken bile bilgisayar ekranındaki dosyayı kaydedip ekranı kararttığını fark etti. "Eğer daha yeni geliyorsan dünkü... işin yolunda gitti demek."

Mick gülümsedi. “Beklediğimden çok daha iyi gittiğini söyleyebilirim. Kahve kokusu mu alıyorum?”

“Evet.” Roarke, Eve’in öfkeden dişlerini sıkıldığını tahmin etse de ayağa kalkarak, “Alır mısın?” diye sordu.

“Evet, içine de İrlanda usulü bir şeyler eklersen harika olur.”

“Elbette.”

Roarke kahvaltı umuduyla peşine düşen Galahad’la birlikte mutfağa gitmek için dışarı çıkınca Mick, Eve’e döndü. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Adam oldum olası az uyurdu. Kendisi gibi şafak sökmeden güne başlayan bir kadın bulduğu için çok şanslı.”

“Sen de bütün gece ayakta olan biri için epey dinçsin.”

“Bir erkeğe enerji veren bazı aktiviteler vardır... anlarsın ya. Eee... demek bazen evden de çalışıyorsun ha?”

“Bazen.”

Mick başını salladı. “Ve sanırım işine dönmek için sabırsızlanıyorsun. Birazdan ayak altından çekilirim. Bu arada umarım bana kızmazsın ama bizimkini bir polisle kış kışa çalışırken görmek inanılmaz bir manzara.”

“Evet öyle.” Eve başını çevirdi ve ofise giren Roarke’a baktı. Elindeki tepside üzerinden dumanları tüten kocaman bir kahve fincanı ve viski vardı.

“Ah... işte dualarımın kabulü, çok sağ ol. Ben minik servetimi alıp odama çekileyim. Sonra da biraz kestiririm.”

“Bir dakika dur. Eve, Cornwall’daki çiftin ismini öğrenebildin mi?”

“Öğrenip öğrenemem polis soruşturması kapsamında bir konu.”

“Mick onları tanıyabilir.” Roarke gözlerini Eve’e çevirmişti. “Ve rakiplerini.”

İyi bir noktaydı. Ev misafirleri de olsa potansiyel bir muhbir faydalı olurdu. “Britt ve Joseph Hague.”

“Hmm... şey.” Mick bakışlarını kahvesine çevirdi. “Yolculuklarım sırasında bahsettiğiniz isimleri duymuş olabilirim. Ama emin olamadığım için bir şey söyleyemem.” Roarke’a sert ve imalı bir şekilde baktı ve, “Söyleyemem,” diye tekrarladı.

“Onlarla iş yaptığın için mi acaba?” dedi Eve. “Gümrük polisinin pek hoşuna gitmeyeceği işler ha?”

“İş yaptığım çok sayıda insan var.” Mick soğukkanlı ve rahat bir tavırla konuşmuştu. “Üstelik o insanları polislerle tartışma alışkanlığım da yoktur. Bana böyle bir şey sormana şaşırdım Roarke,” dedi Roarke’a dönerek. “Arkadaşlarım ve iş yaptığım kişileri gammazlamamı istemene de şaşırdım ve hayal kırıklığına uğradım.”

“Arkadaşların ya da iş yaptığın kişiler öldü,” dedi Eve. “Öldürüldüler.”

“Britt ve Joe mu?” Mick’in yeşil gözleri önce kocaman açıldı. Gözleri bulutlanmaya başlarken yavaş yavaş sandalyeye çöktü. “Duymamıştım. Hiç haberim yoktu.”

“Cesetleri Cornwall’da bulundu,” dedi Roarke. “Görünüşe göre de bulunmaları biraz uzun sürmüş ve teşhis edilebilmeleri daha da uzun.”

“Ulu Tanrım. Tanrı ruhlarını kutsasın. Çok tatlı bir çiftlerdi. Nasıl olmuş?”

“Ölmelerini kim isterdi?” diye karşılık verdi Eve. “Onları ortadan yok etmek için yüklü miktarda para verebilecek kim var?”

“Emin değilim. Londra’ya kaçak kaliteli içki ve üst-sınıf yasadışı kimyasal sokma, sonra Paris, Atina ve Rorna’ya dağıtma konusunda uzun zamandır şansları yaver gidiyordu.

Muhtemelen bu durum birilerini rahatsız etmiştir. Bu iş ciddi olarak daha birkaç yıldır yapıyorlardı. Tanrım, cidden üzuldüm.”

Fincanından bir yudum aldı ve kendini toparlamaya çalıştı. “Sen onları tanımazsın,” dedi Roarke’a dönerek. “Dediğim gibi birkaç yıldır kaçakçılık yapıyorlardı ve genelde Avrupa’daydılar. Ormanda ufak bir kulübeleri vardı. Tanrı bilir neden, doğal yaşamı seviyorlardı.”

“Peki kimin kârına engel oluyorlardı?” diye sordu Roarke.

“Ah... biraz ondan biraz bundan sanırım. Dünyada taşınacak bu kadar mal varken, iyi bir kaçakçıya da her zaman ihtiyaç vardır. Francolini, belki de. Evet... o herif adi zalimin tekidir. Onun kârına biraz engel olmuş olabilirler. Ve Francolini de gözünü kırpmadan adamlarını onların üzerine salıp kalıcı olarak ortadan yok olmalarını sağlayabilir.”

“O kiralık katil kullanmaz,” dedi Roarke. Francolini’yi iyi hatırlıyordu. “Kan dökülmesi gerektiği zaman kan dökmesine yardımcı olacak bir sürü adamı var. Ailesinden başka kimseyi kullanmaz.”

“Kiralık katil mi? Hayır Francolini değil o zaman. Lafarge, belki... ya da Hornbecker. Hornbecker kan dökmek için para öder. Ama onun da iyi bir nedene ihtiyacı vardır, çok zor durumda kalmışsa belki.”

“Franz Hornbecker, Frankfurt,” dedi Roarke Eve’e dönerek. “Ben kaçakçılık yaparken o küçük çapta işlere yeni başlamıştı.”

“Son birkaç yılda şans epey yaver gitti.” Mick iç geçirdi. “Size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Britt vejoe. Tanrım, hâlâ inanamıyorum. Bu arada bir şey sormak istiyorum, New York’lu bir polis iki kaçakçının İngiltere’de öldürülmesiyle neden ilgilenir?”

“Burada devam eden bir davayla ilgili olabilir.”

“Her halükarda umarım onları öldüren adi herifi yakalarsınız.” Ayağa kalktı. “Son dönemde nasıl bir işe bulaşmışlardı bilmiyorum ama etrafa bir şeyler sorabilirim. Tabii dikkat çekmeden.”

“Bana verebileceğin her bilgi için minnettar kalırım.” “Pekâlâ... bir şeyler öğrenebilir miyim bakarım.” Eğildi ve bacaklarına sürtünüp duran kediye kucığına aldı. “Ben odama gidiyorum. Ah, Roarke,” dedi kapıya vardığında, “eğer bir ara vaktin olursa daha önce bahsettiğim o iş hakkında konuşmak istiyorum seninle.”

“İdarecime bildiririm, bir ara zaman yaratır.”

Kucağındaki kedi ve elindeki kahveyle odadan çıkarken, “Tanrım, şu adama bak. İdarecime bildiririm, zaman yaratır,” diye mırıldanıyordu. “Hiç böyle bir şey duydun mu?”

“O iş derken?” diye sordu Eve.

“Parfüm,” dedi Roarke. “Ve yasal. Ona kafasında başka bir şeyler varsa da

ilgilenmediğimi, polisimi kızdırmak istemediğimi söyledim. Ben gidip otelleri arayım.”

“Neden ofisindeki bilgisayar ötüp duruyor?”

“Öyle mi?” diyerek düşüncelerinden sıyrıldı ve sinyali duydu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Sanırım seni Yost’un kapısına göndermek üzereyim.”

Roarke dönerek ofisine ilerlerken Eve de arkasından koşturdu. Roarke bilgisayarın başına oturup verileri incelemeye başlarken Eve omzunun üzerinden ekrana bakıyordu.

“Hmm. Duvar ekranına yansıt,” diye talimat verdi. Duvara doğru dönerek yansıyan sayıları ve çizgileri incelemeye başladı.

“Bunlar ne? Koordinat falan mı?”

“Evet, tam olarak öyle. Bu gerçekten ilginç. Bilgisayar, New York şehir haritası, ikinci ekrana. Şehirde de epey gezinmiş. İyi bir gizlenme yolu seçmiş.”

“Ne demek istiyorsun yani Doğu yakasından Batı yakasına gibi bir şey mi?” Eve yansıyan numaraları çözmeye çalıştı ama hiçbir anlam veremiyordu.

“Sayılır. Ama ileri geri, doğudan batıya, kuzeyden güne, ye, kenarlardan Long Island’a kadar gidip geliyor. Bize birkaçolasılık sunuyor ama büyük ihtimalle... Bilgisayar yakınlaştı, Üst Batı Yakası. Ah, evet. Şimdi formülü cadde konumuna göre deşifre et ve eşleştir. Görüyor musun?” Bilgisayar ekranı ışıklar yanıp söndükten sonra başka bir şekle bürünürken Roarke elini Eve’in omzuna koymuştu. “Görünüşe göre Yost komşumuz.”

“Dört blok ötede. Lanet olası dört blok!”

“Evet. Görünüşe göre sen ve ben semtimizde yeterince yürüyüşe çıkmıyoruz.”

“Biz semtte yürüyüşe hiç çıkmıyoruz. Ne kadar kesin bu sonuç?”

“Yüzde doksan.”

“Yeterince kesin. Pekâlâ, binanın detaylı tarifine, planlarına, kiracı listesine ve güvenlik yapısına ihtiyacım var.”

“Bunlara ulaşmamız basit olabilir. Sanırım bina benim.”

“Sanırım mı?”

“İnsan arada sırada karıştırıyor. Bilgisayar şu anda ikinci ekranda gösterilen binanın mülk sahibi kim?”

İşlem yapılıyor... Bina ve yönetimi Roarke Şirketler Grubu'na ait.

“Ah, tamam işte. Şimdi emlak dosyalarımı bakmam yeterli. Bir dakika içinde gereken bilgileri verebilirim.”

Eve, Roarke’a bakarak, “Arada sırada karıştırmak mı?” diye tekrarladı. “Kocaman bir binayı mı?”

“Özellikle boş zamanlarımda emlak alım satımı yapıyorum.” Roarke ona bakarak gülümsedi. “Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır.”

Roarke bilgisayarın başına oturarak emlak dosyasını açtı ve ilk önce kiracı listesini seçti. “Bu çok hoş değil mi? Tamamen dolu. Güzel dairelerin boş olması hep içimi sızlatır.” “Aileleri, çiftleri, ev arkadaşı olanları ve bütün bekâr kadınları ele.”

Bilgisayar Eve’in cümlesini talimat olarak alıp işleme başlayınca Eve bir an irkildi. Sonra Roarke’ın bilgisayarı onun sesli talimatlarına göre de programladığını anladı.

Liste on kişiye düştü.

“Kira başvuru verilerini aç.”

Eve ekrana çıkan verileri tararken zihninden altmış yaşın üstündeki ve kırk yaşın altındaki erkeklerieledi. İki kişi kalıyordu.

“Jacob Hawthorne, bilgisayar uzmanı, elli üç yaşında. Bekâr. Yıllık tahmini geliri 2,6 milyon dolar. Çatı katı ha? Yost muhtemelen en iyi olanı seçer.”

“Bence de.”

“Tahmin ettiğim yaşı epey aşıyor ama Hawthorne olduğunu düşünüyorum. Her iki adamı da daha yakından incele sen. Ben merkeze haber veriyorum.”

★★★

İki saat içinde Eve’in ekibi ev ofisinde toplanmıştı. Dava ekibinin yanı sıra yirmi Özel Taktik polisi ve yardımcı kuvvet olarak seçilmiş on polis daha vardı. Bazıları abarttığını düşünebilirdi ama Eve, Yost’un ellerinden kaçmasına izin vermemekte kararlıydı.

Arama emrinin gelmesini beklerken planın üzerinden bir kez daha geçmeye karar verdi.

“Binada elli altı daire var. Hepsi dolu. Bu operasyondaki birinci önceliğimiz sivillerin güvenliği.”

Binanın planları duvar ekranındaydı. Eve konuşurken elindeki lazer çubuğuyla bölümleri işaret ediyordu. “Elimizdeki bilgilere göre şahıs en üst katta yaşıyor. O katta başka daire yok. Bütün asansörler ve yürüyen bantlar kullanılır durumda olacak. Merdiven çıkışları kapatılacak. O kattan kurtulup bir rehine almasını istemiyoruz. Bu dairenin dört çıkışı var. B takımından ikişer kişi bu çıkışlarda olacak. A takımı bina çıkışlarını tutacak. Emir geldiğinde bütün polis memurları buraya ve buraya ilerleyerek caddeyi giriş ve çıkış trafiğine kapatacaklar. Şahıs canlı ele geçirilecek. Bütün silahlar orta ayarda bayıltıcı konumda olacak.”

Eve bakışlarını duvar ekranından çevirerek karşısındaki yüzleri incelemeye, ölçüp biçmeye başladı. “Bu adam profesyonel bir katil; üstelik otoriteleri kırk seneden uzun bir süredir atlatmayı başarıyor. Bu süre içinde faili olduğu düşünülen ya da kesinleşen kırktan fazla kurbanı var. Çok zeki, hızlı ve tehlikeli bir adam. Adamı binanın içinde köşeye sıkıştırıp etkisiz hale getirmek birinci amacımız. Eğer başaramazsak alternatifimiz onu ortadan kaldırmak olacak. Bütün takım üyeleri kurşun geçirmez kıyafetler giyecek.”

Eve arkasını dönerek uzaktan kumandayı aldı ve ekranı ikiye böldü. Diğer kısımda Yost’un yüzü yansımıştı. “Adamımız bu. Bu görüntünün çıktıları hepinize verilecek. Görünüşünde oynamalar yaptığını unutmayın. Yüzbaşı Feeney operasyonda Elektronik Dedektiflik Bölümü’nün görevini açıklayacak.” Feeney burnunu çekti ve boğazını temizleyerek ayağa kalktı. “O kattaki bütün güvenlik kameraları doğrudan Birinci Üsse yayın yapacak şekilde düzenlenecek. Otuz dakika önce şahsın hedef noktada olduğu onayım aldık. Operasyon başlamadan önce tekrar onay alacağız. Şahıs kendi kameralarını kontrol ederse sadece boş koridorları görecektir. Kışını gezdirirken penceresinden bakmasına engel olamayız o yüzden takımın bütün üyeleri ve üniformalı destek birimleri aksi emredilene kadar konumlarını koruyacak. Ben Birinci Üssü idare edeceğim, Teğmen Dallas da bütün hareketleri

koordine edecek. İletişim cihazlarınız takım içi görüşmelere özel üç numaralı istasyona ayarlınsın. Operasyon sırasında kesinlikle muhabbet ya da gereksiz konuşma olmayacak. Bu operasyonu tamamlayıp adamı canlı ele geçirelim.”

Eve başını salladı. “Detektif McNab ve Memur Peabody, Teğmen Marks ve benimle birlikte şu girişi kullanarak şahsa yaklaşacak. Bütün hareketler Birinci Üsse ve her takım liderine aktarılacak. Sorusu olan?”

Eve durdu ve tekrar karşısındaki yüzleri inceledi. Bunlar sıkı adamlar ve kadınlardı. İşlerini nasıl yapacaklarını da biliyorlardı.

“Birimlerinize gidip hazırlanın. İzin gelir gelmez operasyona başlayacağız.”

Ve kahrolası iznin gelmesi neden bu kadar uzun sürüyor? diye düşündü oda boşalırken. Verileri girip izin talebini isteyeli neredeyse iki saat olmuştu. Yargıcı tekrar araması ve biraz dürtmesi gerekecekti.

Sonra gözü Feeney’e takıldı. Feeney rütbece onun üstündeydi ve kesinlikle nezaket konusunda daha becerikliydi. Yargıcın onun talebine daha çabuk geri döneceği kesindi.

“Feeney izin gecikmeye başladı. Hızlandırmak için birkaç görüşme yapmaya ne dersin?”

Feeney, “Bürokrasi,” diye homurdansa da Eve’in masasına geldi ve aramayı yapmak üzere tele-linki aldı. Feeney görüşmeye başlarken Eve, Roarke’a yaklaştı.

“Güvenlik kameraları ve bina planları konusundaki yardımların için sağ ol. Her şeyin hızlı ve temiz gitmesini umuyoruz.”

Roarke, *ummak... rahatsız edici bir kelime*, diye düşündü. “Bina sahibi olarak size çatı katına kadar refakat etme hakkım var.”

“Öyle bir hakkın falan yok ve bunu sen de biliyorsun. Ama bu fikirlerine devam edersen benim Feeney’le Birinci Üste takılman konusunda fikir değiştirme hakkım var. Bir şüpheliye nasıl yaklaşılacağını iyi biliyorum Roarke, o yüzden kafamı dağıtma yeter.”

“Senin çelik yeleğin nerede?”

“Peabody’de. Çok ağır ve hantal. O yüzden vakit gelene kadar giymeyeceğim.” Eve Feeney’in bağırıp çağırmasını duyunca kaşlarını çatarak arkasına döndü. “Bir şeyler oluyor,” diye mırıldanarak ona doğru ilerlerken Kumandan Whitney’in odaya girdiğini gördü.

“Teğmen. Operasyonunuz iptal edildi.”

“İptal mi? Bu ne... Adamın deliğini bulduk. Bir saat içinde onu sorguya alabiliriz.”

Feeney masaya ellerini koymuş tele-linke doğru küfrediyordu. “Allah’ın belası siyasetçiler. Lanet olası herifler.”

“Haklısın.” Whitney’in sesi kısık, ses tonu soğuktu ama koyu renk gözleri öfkeden yanıyordu. “Çok haklısın.” Operasyonun iptal emrini tele-link üzerinden değil gelip şahsen bildirmesinin nedeni bu öfkeydi. “Federaller operasyon konusunda duyum almış.”

“Mesih’in gelişi konusunda duyum alsalar bile umurumda değil,” diye başladı Eve ama büyük bir çabayla hemen kendini topladı. “Bu operasyon benim soruşturmamın ve benim elde ettiğim verilerin sonucudur efendim. Şahıs benim yetki alanıma giren iki kişiyi öldürdü. Dava yetkilisi benim.”

“Benim bunlara katılmadığımı mı düşünüyorsun Teğmen? Son yarım saatimi FBI Müdür

Yardımcısıyla karşılıklı hakaretleşerek, iki yargıca dert anlatmaya çalışarak ve ulaşabildiğim herkesi herkesle tehdit ederek geçirdim. Federaller senin iznini geciktirmeyi ve kendi taleplerini araya sokup izin almayı başardılar. Haberi sızdıranı bulduğumda kışına tekmeyle şahsen ben atacağım. Ama son durum biz çekiliyoruz, FBI giriyor.”

Eve’in elleri iki yanında yumruk olmuştu. Kendini zorlayarak ellerini açıp kapadı ve sakinleşmeye çalıştı.

Daha sonra, diye söz verdi kendine. *Şimdi değil*. Daha sonra bir şeyleri parçalayacaktı.

“Bu işi emir komuta sistemine uygun davranarak ya da uygun kanallarla halletmediler. Operasyondan sonra resmi bir şikâyetle bulunmak istiyorum.”

“Sıraya girmen, gerek” dedi Whitney. “Siyaset pis bir iş Dallas ama benim alanıma giriyor. İnan bana bu konuyu halledeceğim. Ajan Jacoby ve Stowe bu baskının kariyerlerinde bir basamak olacağını düşünüyor olabilirler. Ancak çok şaşıracaklar.”

“Üslubumu bağışlayın efendim ama Jacoby ve Stowe’un kışlarının yanıp yanmaması umurumda değil. Yost’u ele geçirdiklerinde French ve Talbot cinayetlerinde sorgusunu ben yapmak istiyorum. Federaller herhangi bir anlaşma yapmadan adamı sorgulamak istiyorum.”

“Şu anda o konu üzerinde çalışıyorum. Bazı güçlü bağlantıları var, Şef Tibble’in daha da fazla... Sorgu sende olacak Dallas.”

Eve daha fazla sakin bir tonda konuşamayacağını düşündüğünden sadece başını salladı ve pencereye doğru yürüdü. Aşağıda işlerine başlamak için bekleyen polisler bekliyordu. Ne var ki artık yapacak bir işleri yoktu.

“Takıma ben söylerim,” dedi Feeney.

“Hayır. Sorumluluk bende idi. Ben söylerim.”

Eve odadan çıkınca Whitney, Feeney’e döndü. “Haberi kimin sızdırdığını bulmak için en iyi adamları görevlendirmen istiyorum. Bizim takımda İletişim biriminde ya da Yargıç Beesley’in İletişiminde biri Jacoby’ye operasyon talebini uçurdu. Kim olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Hemen başlıyorum.” Feeney, Roarke’a dönerek kaşlarını kaldırdı ve kafasını soru sorar gibi hafifçe salladı. Roarke da başını salladı.

Roarke içinden, *memnuniyetle*, diyordu. *Elektronik Dedektiflik Bölümü’ne o köstebeği bulmak konusunda memnuniyetle yardımcı olurum*.

Whitney ikisinin işaretleşmesini görmüş olsa bile görmezden geldi. “Her ne kadar bu operasyon planlandığı gibi gelişmese de NYPGT bu soruşturmadaki yardımların ve işbirliğinin sana resmi bir teşekkür sunmak istiyor.”

“O halde resmi olarak rica ederim. FBI’daki bu iki ajan hakkında neler bildiğinizi sorabilir miyim?”

“Şu anda pek bir şey değil ama çok yakında haklarındaki en ufak ayrıntılar elimde olacak. Kiminle uğraştıklarını, kimi kızdırdıklarını bilmiyorlar.”

“Hatırladığım kadarıyla öfkelenildiğin zaman gerçekten korkutucu oluyorsun Jack.”

Whitney, Roarke’a döndü, yüzüne hafif ama etkili bir gülümseme yayılmıştı. “Doğru ve bu kez de öyle olacağım.”

Ancak ben Dallas'ı kastediyordum. Onların derisini yüzecek ve ben ona rahat hareket etmesini sağlayacak her imkânı hazırlamak niyetindeyim.”

Whitney'in çağrı cihazı çaldığında cebinden çıkarmadan önce kapıya doğru yürümeye başladı.

“Bu tutuklama onun olmalıydı.” Feeney en sevdiği civcivini korumaya çalışan tüyleri kabarmış bir tavuk havasıyla odada volta atıyordu. “Federaller de biliyor bunu. Bir hafta içinde Yost'u buldu. Kahrolası adamın tepesine bir hafta içinde bindi. Onların yılları vardı ve adama yaklaşımadılar bile. Bu durum uyuz federal kışkırtıcıları çok yakmış olmalı. Bu kadar adileşebilmelerinin tek sebebi budur.”

“Şüphesiz. Feeney, acaba aniden isimsiz bir kaynaktan eline Ajan Stowe ve Jacoby hakkında bazı bilgiler gelse sence işine yarar mı?”

Feeney volta atmayı keserek Roarke'a baktı. ‘Yarayabilir. Ama federal ajanlarla ilgili gayri resmi bir soruşturma yapmak riskli bir iştir. Federal suçtur.’

“Gerçekten mi? Kanuna saygılı bir vatandaş olarak bu işlerin böyle ciddiye alınması hoşuma gitti.”

Roarke cama doğru giderek aşağı baktı. “Onun için çok zor olmalı,” diye mırıldandı. “Ekibindekilerin yüzüne bakıp, kendinin ve onların bütün çalışmalarının boşa gittiğini söylemek... Polislerin bir kenara itildiğini ve federaller alkışları toplarken ayak altında dolaşmamaları gerektiğini söylemek. ...”

“Dallas rozetini alkış toplamak için taşımıyor.”

Roarke arkasını dönerek Feeney'e baktı. Eve'in bugün olduğu polis haline gelmesine yardımcı olan, onu şekillendirip eğiten adama baktı. “Haklısın elbette. Onun için önemli olan işi konusunda gereken her şeyi yaptığını, davayı sonlandırdığını ve ölenler için adaleti sağladığını bilmek. Bu tarzdaki seks cinayetlerinin onun için ne kadar zor olduğunu biliyor-sun.”

“Evet.” Feeney dikkatle ayakkabılarına bakmaya başlamıştı. “Evet, biliyorum.”

Roarke, “Dün gece Eve'i bu davanın neden olduğu berbat bir kâbusun ortasında uyandırmak zorunda kaldım. Çok kötü bir kâbustu,” derken Feeney başını kaldırmış ona bakmaya başlamıştı. “Ama ikimiz de onun bu sabah burada nasıl durduğunu, kendini ve ekibini nasıl idare ettiğini gördük. Yapılması gerekeni yapmaya hazırlıklıydı. Bunun için gereken şeyi sen zaten biliyorsun ve ben de artık anlamaya başlıyorum. O iki federal pisliğin asla anlayamayacağı bir şey bu. Cesareti.”

Roarke tekrar cama döndüğünde Eve'in eve doğru yürümeye başladığını gördü. “Sarsılmaz bir cesareti var. Ölenler federallerin umurunda bile değil. Onlar için disklerdeki isimler, veriler ve istatistiklerden ibaretler. Eve içinse hepsi birer yüz. Kanlı canlı insanlar. Hayır, asla onu olduğu kişi yapan güç ve cesareti anlayamazlar.”

“Haklısın.” Feeney derin bir nefes aldı. “Çok haklısın ve bu üzerinde düşünülmesi gereken bir konu. Söylenmesi gerek ve hem Dallas'a hem de duyabilen herkese şahsen söyleyeceğim bir şey daha var. Yost'u federaller tutuklayacak olabilir ama onu yakalayan Dallas.”

“Kimse kimseyi tutuklamıyor.” Whitney yüzünde taş gibi sert bir ifadeyle odaya dönmüştü. “Yost’u kaçırmışlar.”

13. BÖLÜM

Feeney patladı. Korkunç, öfkeli ve ton bakımından İrlanda tarzını andıran yaratıcı küfürlerle dolu bir tepkiydi. Eve merdivenleri çıkarken, koridorda ilerlerken ve odaya girerken bağrışları dinledi.

Ve federallerin işi berbat ettiğini anladı.

“Sadece şerefsiz olmakla yetinmiyorlar,” diye devam ediyordu Feeney. “Bir de turp beyinli, geri zekâlı, bok çuvalı şerefsiz herifler olmaları gerekiyor. Yost’u uyandırdılar. Kahrolası açgözlü, zafer meraklısı federal manevralarıyla lanet orospu çocuğunu uyandırdılar. Şimdi adam ortadan kayboldu ve elimizde bir şey kalmadı.”

Whitney, “Operasyonu haber aldığınızdan emin olamayız,” diye başlasa da Feeney bir an rütbesini unutarak komutana öfkeli bir bakış atarak homurdandı.

“Saçmalık. Söylediğin şey saçmalığın daniskası Jack ve sen de farkındasın. Federallerin içinde bir sızıntı var ve bizim operasyonun gecikmesi köstebeğe gereken zamanı verdi. Yost şu anda elimizdeydi, lanet herifler devlet korumalı federal aletlerini işin içine sokmasa şu anda adamı sorguluyor olacaktık.”

“Kaçtı işte.” Eve öfke hissetmiyordu. Feeney’in öfkesini gördükçe garip bir şekilde kendi öfkesini kontrol altında tutabiliyordu. İçi tamamen boşalmış gibiydi.

“Federal baskın düşmüş.” Patlamaya hazır bir volkan gibi

hissetmesine rağmen Whitney hiçbir şey belli etmiyordu. “Birkaç dakika önce girmişler. Yost içeride değilmiş.”

“Güvenlik kameralarını kontrol etmişler mi? Bina kapıcısı ya da güvenlik görevlileriyle konuşmuşlar mı?”

“Detayları bilmiyorum. Sadece şalısın kaçmış olduğu söylendi. Yaklaşma operasyonu başarısız olmuş.”

Eve sadece başını salladı. “Ben gidip şahsen görmek istiyorum efendim.”

“Ben de öyle.” Whitney önce ona sonra Feeney’e baktı. “Gidelim.”

Federallerin pek dost canlısı gözüksükleri söylenemezdi. Hedef binanın şık lobisinde ve aydınlık koridorlarında kasvet ve öfke dolu bir hava vardı. Bu iki duyguyla dolu bakışlar birden yeni gelen NYPGT mensubu yerel polisleri hedef almıştı.

Eve içeri girerken birkaç kişiyle laf dalaşına girip sidik yarıştırmasının gerekli olacağını düşünmüştü ama Whitney’in rütbesi, cüssesi ve buz gibi ağırlığı yolu anında açtı.

Eve, Feeney’in hâlâ öfkeden kudurduğunu bildiği için kafasıyla McNab’e işaret etti. “Bak bakalım çocuksu çekiciliğini kullanarak federal elektronikçilerden bir şey öğrenebilecek

misin? Güvenlik disklerini kontrol ediyor ya da etmiş olmalılar. Yost'un ne zaman binadan ayrıldığını, hangi çıkışı kullandığını ve yanına ne aldığı öğrenmek istiyorum.”

McNab, “Anlaşıldı,” dedikten sonra ellerini çilek renkli kotunun cebine sokarak uzaklaştı.

“Peabody, sen federalleri uyandırmadan birkaç kapıyı tıklat. Bakalım komşuların söyleyecek neleri var. Bakım ya da güvenlik görevlisi bir droid bulursan daha da iyi.”

Eve, Whitney ve Feeney'yle birlikte asansöre bindi. Asansör çıkarken konuşmadı. Düşünmek istiyordu. Zamanlama incelikle ve beceriyle hesaplanmıştı. Yost'un iyi bağlantıları vardı demek ki. FBI'da mı? NYPGT'nde mı? Muhtemelen her ikisinde de.

Hızlı hareket etmişti. Başarılı bir kaçıştı. Ama New York'ta işi bitmemişti. Hızlı ve başarılı bir kaçış ama çok uzağa değil. Bir otel? Muhtemelen. Eve, Yost'un ya da şu andaki işverenin gerektiğinde saklanması için bir delik ayarladığından emindi. İş bitene kadar.

İşler bu kadar kızışmışken, bir sonraki hedefine geçmek için daha ne kadar beklerdi?

Yost ve muhtemel planları üzerine odaklandığından asansörden komutandan önce indi. Ve Jacoby yle burun buruna geldi.

Ajanın gözleri anında alev alev yanmaya başlamıştı. Adeta sonraki raunduna hazırlanan bir boksör gibi tüm bedenini titretti.

“Bu bir FBI operasyonu.”

Asansörden çıkan Whitney daha Eve ağzını açmadan, “Bu bir FBI çuvallaması,” dedi. “Flem de inanılmaz ciddi boyutlarda bir çuvallama. Sizin ve takımınızın benim polislerimin bulunduğu şüpheliyi nasıl elinizden kaçırdığınızı açıklamak ister misiniz ajan?”

Jacoby tepede sallanan baltanın nereye düşeceğini biliyordu ama yine de bütün gücüyle baltanın yerel polisin boynuna düşürmeye ve kendininkini kurtarmaya çalışacaktı.

“Bu operasyon, bu federal operasyon çok uzun süredir devam eden bir soruşturmanın sonucu. Size hiçbir şey açıklamak”

Whitney, “Çok haklısın,” diyerek onu susturdu. ‘Yıllardır Yost'u yakalamaya çalışıyordunuz. Benim Teğmenim ise şüphelinin yerini birkaç günde bulmayı başardı. Siz ise benim yetki alanımdaki özenli ve *başarılı* bir soruşturmayı kendinize mal etmeye çalışmakla kalmadınız bir çuval inciri batırdınız. Hâlâ bana, teğmenime ve kendi üstlerinize bir açıklama yapmayacağınızı düşünüyorsanız Ajan Jacoby, maalesef çok yanılıyorsunuz. Derhal...”

Whitney ağırlığını diğer ayağının üstüne kaydırırken Eve'e devam etmesi için işaret etti. “Açıklama yapmaya neden benimle başlıyorsun?”

Etrafta dolaşan bir düzine adam ve kadın vardı. Parlak sarıyla işlenmiş kuramlarının baş harflerini taşıyan montlar içindeki ajanlar, hâlâ son hız koridorda koşturuyorlardı. Eve aralarından geçerek çatı katına girdi.

Daire çoktan delil toplayıcılar ve diğer ajanlar tarafından işgal edilmişti. Fakat istediğini yapma fırsatı hâlâ mevcuttu: Yost'un yaşadığı yeri kendi gözleriyle görebilmek.

Yumuşacık ve kalın halılara geniş koltuklara bakarak *Çok şık*, diye düşündü. Cam bir duvar, içinde parlak ve geniş saksılardan yükselen bitkilerin zevk sahibi bir şekilde düzenlendiği örme taştan kocaman bir terasa sonra da bütün şehre açılıyordu.

Gerçekten zevk sahibi, diye düşündü Eve. Mekâna gözü dinlendiren pastel renkler ve şık

altın çerçeveli tablolar hâkimdi. Artık kendisi de antikaların kalitesini ayırt edebilmeye başlamıştı.

Yost'un düzenli yaşadığı belliydi. Oturma odasındaki hafif karmaşanın da delil toplama ekibinin işi olduğundan emindi. Yeni serpilmiş parmak izi tozlarının altındaki zemin cilası hâlâ ıslıl ıslıldı.

Oymalı ve kakmalı ayakları olan orta sehпасının üzerindeki kesme kristal bir vazonun içinde, taze çiçeklerden oluşan harika bir aranjman vardı. Köşedeki kaidenin üzerinde kıvrımları ve üzerine dökülen saçlarına kadar, beyaz mermerden yontulmuş çıplak bir kadın heykeli bulunuyordu.

Etrafı panellerle çevrilmiş televizyon, müzik, bilgisayar ve iletişim merkezleri ajanlar tarafından çoktan sökülmeğe başlanmıştı.

Buradan çalışmıyordu, diye düşündü Eve. *Hayır, yaşadığı yerde olmaz. Ara sıra belki burada da keyfi bir şeyler yapıyordu ama asla ciddi işlerini değil.* Yine de kendi etrafında yavaşça dönerek odayı mini kayıt cihazına aldı.

Roarke'ın tabloları tanıyabileceğini düşünüyordu. Belki heykelleri ve mobilyaları da...

Kendi işlerine dalmış olay yeri inceleme birimi etrafta dolaşan Eve'e dikkat etmiyordu. Geniş bir kemerin altından geçerek resmi yemek odasına girdi, içeride çok katmanlı kristal bir avize ve ağır, biraz maskülen bir dekorasyon vardı.

Burada da yine yemek masasının üzerindeki çiçekler çarptı gözüne. Vazonun iki yanında uzun gümüş şamdanlara yerleştirilmiş şık mumlar vardı.

Mutfak hemen sağ taraftaydı ve resmen pırıl pırıl parlıyordu. Eve kafasını en büyük boy buzdolabının içine uzattığında rafların ağzına kadar dolu olduğunu gördü. Oto-Aşçı da öyle. Her ikisi de kırmızı et ağırlıklı olmak üzere kaliteli yemeklerle doluydu.

Çekmeceler fonksiyonlarına göre düzenlenip ayrılmış mutfak gereçleriyle doluydu. Her yerde kavanozlar, yağ ve baharat şişeleriyle çeşit çeşit malzemeler vardı. Mutfığa girip yemek yapma alışkanlığı olan bir adam tablosu ortaya çıkıyordu.

Eve, *ilginç,* diye düşündü ve Yost'u ocağın başında dikkatle sos tadarken canlandırmaya çalıştı. İş yaparken müzik dinliyor olmalıydı. Klasik müzik ya da opera. Muhtemelen üzerinde Eve'in dolaplardan birinde asılı bulunduğu temiz ve ütülü bembeyaz aşçı önlüğü oluyordu.

Becerikli, zevkli ve kendi kendine yeten bir adam kendine yemek de yapardı. Ya da tercihlerinden birini Oto-Aşçı'ya girer, camlı dolaptaki Çin porselenleriyle sofrasını kurar, mumlarını yakar ve hazırlanırdı.

Son derece rafine zevkleri olan, öldürmeyi seven bir adam.

Eve arka tarafa geçerek, Yost'un yüksek teknolojiye sahip bir spor salonuna çevirdiği odaya girdi. Duvarlar tamamen ayna kaplıydı. Yüksek bir tavan ve yine ıslıl ıslıl parlayan sert ahşaptan bir zemin vardı.

Odada çok fonksiyonlu bir koşu bandı, kişisel bir jakuzi, kondisyon bisikleti, ağırlık aletleri bulunuyordu. Aynalı duvarlardan birinde çalışmalarını kaydedecek bir kamera mevcuttu. Roarke'ın evdeki spor salonu daha donanımlıydı ama buradaki aletler de son teknolojiydi.

Yost formunu korumayı ve bunu yaparken kendini izlemeyi seviyordu.

Eve daha sonra yatak odasına girdi. Adam burada kendini iyiden iyiye şımartıyordu. Yine şık mobilyalar, canlı renkler, mavi bir cibinliğin altına yerleştirilmiş devasa boyutlarda bir jel yatak. Eve burada bir tavan aynası ve bir kayıt cihazı daha buldu.

Yost spor yapmaktan ziyade kendini izlemeyi seviyordu.

Ana banyo da aynı lüks ve konfor şemasının devamıydı. Eve gezen ve gezegen dışındaki birçok lüks otelden alınmış sabun, losyon ve kremlerle dolu rafları inceledi. *Hepsi yolculuk ambalajında*, diye düşündü. *Çantana at ki Yost işten sonra iyice temizlenebilesin, değil mi?*

Tecavüz ve cinayet kirli işlerdi. Ama bu kullanışlı ve son derece kaliteli hijyen ürünleriyle saniyesinde çiçek gibi olabilirsin. Ürünlerin bir kısmı da uzun bir banyo dolabına yerleştirilmişti. Rafların aralarındaki boşluklar Yost'un bazılarını yanında götürdüğünü gösteriyordu.

Sakla samanı, gelir zamanı.

Giyinme kabini, eğer bu boyutlarda ve dizaynda mekâna kabin demek doğruysa, tam bir şaheserdi.

Eve, Yost'un aceleyle çıktığını düşünüyordu. Buna rağmen gözle görülebilecek en ufak bir dağınıklık yoktu. Askıların çoğu boştu ve peruk takmaya yarayan üç kafa maketi şu anda keldi ama mekânın her santimi düzenliydi.

Ve epey bir santim vardı.

Maviden griye ve sonra siyaha doğru giden takım elbise sürüsü, yine beyazdan pastel renklere doğru uzanan sayısız gömlek iki katlı ve bol bölmeli dolaplarda düzgünce asılıydı.

Bir bölümde de daha günlük kıyafetler vardı. Mayolar, taytlar, spor kıyafetler ve egzersiz kıyafetleri, uzun sabahlıklar geniş odanın her yerine düzgün bir şekilde yerleştirilmişti.

Onlarca kravat, kemer ve atkı özel bölmelerine cetvel düzeniyle konmuştu. Ayakkabılar, sayısız ayakkabı, sadece ayrı kutulara konmuş ve bu kutular da numaralandırılmıştı.

Eve altı çiftinin kayıp olduğunu fark etti.

Gardırop ve yatak arasında uzun ve bembeyaz bir tuvalet masası vardı. Masanın üzerine üç kanatlı büyük bir ayna yerleştirilmişti. Aynanın kenarlarında şık yuvarlak lambalar bulunuyordu. Alt tarafta ise minderli bir oturak ve dizlerin uzatılacağı bir kabin mevcuttu. Eve iki düzine çekmece saydı. Çekmeceleri rastgele açmaya başladığında arkadaşı Mavis'in kalbini mutluluktan hoplatacak kozmetik ve makyaj malzemeleriyle karşılaştı.

Cihazını çıkararak markaları kaydetmeye başladı. Kozmetik malzemeleri hakkında tablolardan çok daha az şey biliyordu.

Dışarı çıktı, başka bir kemerli alandan geçti ve aradığı şeyi gördü. Olayın merkezi Yost'un çalışma odasıydı. Karen Stowe ve iki Federal ajan Yost'un çalışma masasındaki bilgisayar ünitesinin başındaydılar.

"Acele çıkması gerekiyordu," dedi Stowe. Ellerini kalçasına koymuş ekranda akan verilere bakıyordu. "Her şeyi götürmüş olamaz."

Eve kapının girişinden, "Gereken her şeyi götürdü," diye seslendi. Stowe çenesine bir yumruk yemiş gibi sersemleyerek döndü. Dudakları bir çizgi halini almıştı.

“Bir şey çıkarsa hemen haber verin,” diyerek kapıya doğru yürüdü ama hiç durmadan dışarı çıktı. Eve’e benimle gel anlamında başını yana eğdi. Eve aldırmadı.

“Çantasını aldı,” diye devam etti Eve, “öncelikli olduğunu düşündüğü eşyalarını koydu, veri disklerinin ve dosyalarının üzerinden geçti. Eğer onun kadar düzenli ve seriysen çok sürmez bu. Eminim bir notebooku ve seyahat boyutunda kullanışlı cep bilgisayarları vardır. Onları yanına aldı. Tahminimce, kaynağı operasyonunuzu ona haber verdikten sonra yarım saat içinde tamamen hazırды.”

“Burada tartışmak istemiyorum.”

“Bu çok kötü. Senin ekibin kendi kuyruğunu kovalayıp dururken benim ekibim Yost’u buldu. Eğer benim ekibimin gayretli çalışması olmasa Yost’a şu andaki kadar bile yaklaşılmayacaktın.”

“Eğer işbirliği yapmış olsaydın”

“Sizin yaptığınız gibi mi?” diye yapıştırdı Eve. “Evet, cidden işbirliği içindeydiniz. İzin haberimi sızdırması için kime para ödediniz? Kendi izninizi çıkartmak adına gelip bu operasyonu boşaltmak için kimleri araya soktunuz?”

“Federaller önceliklidir.”

“Siktir git Stowe. Adalet önceliklidir ve operasyon iznini almış olsaydım şu anda Sylvester Yost başka bir yerde planlar kuruyor olmayacaktı. Onu bir kafese tıkmış olacaktık.”

Stowe bunun farkındaydı. Lanet olsun, biliyordu. “Ondan emin olamazsın.”

“Bir şeyden emin olabilirim ben, sen de öyle: Adam kaçtı. Siz işi batırdınız ve adam kaçtı. Bir sonraki cesedin başında durduğumuzda neler hissedeceğinizi merak ediyorum.” Stowe bir an gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. “Yalnız konuşabileceğimiz bir yere gidebilir miyiz?”

“Hayır.”

“İyi.” Stowe sinirli bir hareketle odanın kapısını çarparak kapadı. Böylece içerdeki adamlar dedikodudan mahrum kalacaklardı. “Bak, çok öfkелisin ve böyle olmaya hakkın var. Ama ben işimi yaptım sadece. Jacoby bana gelip operasyon izni aldığını söyledi, doğru kişilerle gereken dansları çoktan yapmıştı. Benimse elime Yost’u yakalama şansı geçmişti ve o şansı kabul ettim. Sen de aynısını yapardın.”

“Beni tanıımıyorsun dostum. Ben oyunlar oynayıp, başka insanların çalışmalarının ürünlerini kendime mal etmeye çalışmam. Siz sadece büyük bir baskına imza atmak istediniz, nedeni konusuna yoğunlaşmadınız bile. Şimdi kimsenin elinde bir şey kalmadı ve büyük ihtimalle yakında birisi daha ölecek.”

Eve, Stowe’un gözlerini kısa bir an kapayıp yüzünü buruşturmasından onun da aynı şeyi düşündüğünü fark etti. “Evet, en azından o kadarını fark etmişsin ha? Her ne kadar bu sahtekârlık için senin ve ortağının kışkırlarınızın kızartıldığını görmek hoşuma gidecek olsa da başka bir kurban vermeye değmezdi. Hiçbir şey değmez.”

Eve arkasını dönerken, “Pekâlâ,” diyerek uzandı ve onu kolundan yakaladı. “Haklısın. Sonuna kadar haklısın.”

“Haklı olmanın şu anda benim için hiçbir anlamı yok, tamam mı? Benden uzak dur Stowe.

Sen ve ortağın olacako geri zekâlı benden, ekibimden ve davamdan uzak durun. Yoksa sizinle işim bittiğinde kızartılacak birer kışınız bile kalmayacak.”

Hızla kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kapıdan daha çıkamadan yine Jacoby ile burun buruna geldi. Ajan, “O kayıt cihazı açık mı?” homurdandı.

“Çekil yolumdan Jacoby.”

Jacoby, “Bu mekândan kayıt alma yetkin yok,” diyerek Eve’in yakasına doğru uzandı. Eve hızlı ve öfkeli bir yılan gibi kıvrılarak adamın bileğini yakaladı, parmağını damarının üzerine koyarak bastırdı.

“Elini benden uzak tut. Yoksa bileğini ortadan ikiye ayırıp sana yediririm.”

Acı Jacoby’nin bütün koluna yayılmış onu felce çevirmişti. Ama diğer elini yumruk yaparak kaldırdı. ‘Yaptığın Federal bir memura saldırı ve hakaret.’

“Ne tuhaf, ben federal bir dallamaya sanıyordum. Bana vurmak ister misin Jacoby?” diyerek çenesini davetkâr bir şekilde çevirdi. “Hadi, tam buraya. Tüm arkadaşlarının önünde. Bakalım sonrasında hangimiz hâlâ yürüyerek çıkacak binadan.”

“Teğmen?”

“Komutanım.” Eve, Whitney’e seslenmişti ama gözlerini Jacoby’dan ayırmamıştı. Ajanın gözleri sulanmaya başlamıştı.

Whitney sakın bir sesle, “Ajan Jacoby ve Stowe hakkındaki resmi şikâyet dosyasının tamamlanması için Merkeze gitmeniz gerekiyor,” dedi ve sakın bir ses tonuyla, “şimdi o aptalı bırak,” diye ekledi. “Değmez.”

Eve, “Emredersiniz,” diye mırıldanarak Jacoby’nin bileğini bıraktı ve bir adım geri çekilerek arkasını döndü.

Belki aşağılanmış olmanın verdiği ateşle belki de gerçekten aptal olduğu için Jacoby, Eve’e doğru atıldı. Eve bir an bile çekinmeden ve duraksamadan kendi ekseninde yarım bir daire çizerek dirseğini Jacoby’nin çenesine indirdi. Ajan yere serilmeden önce bir an dişlerinin birbirine çarpışını duydu.

Eve, adam şaşkın gözlerle ayağa kalkmaya çabalarken bir an dilini ısırıldığını umut etti. Whitney’in aralarına girmesi muhtemelen her ikisi için de en iyisi oldu.

Jacoby iletişim cihazını çıkarmaya çalışırken ağzından kan damlıyordu. “Resmi şikâyetle bulunuyorum.”

“Hiç tavsiye etmem ajan. Sırtı dönükken benim memuruma saldırdın. O da kendini savundu. Hepsi kayıt altında.” Whitney memnun bir ifadeyle yakasındaki cihazı işaret etti. “O numarayı tuşlarsan, ağzının kanaması durmadan seni disiplin komitesinin önüne dikerim. Sen sadece benim memuruma değil, bana ve bütün departmanıma saldırdın. O yüzden kariyerinden geri kalanı da tuvalete atıp sifonu çekmemi istemiyorsan hemen geri çekil.”

Whitney gözlerini bir süre daha Jacoby’nin gözlerinden ayırmadı, daha sonra başıyla Eve’e işaret ederek arkasını döndü.

Asansöre doğru yürürlerken Feeney dikkatle tırnaklarını inceliyordu. “Hareketi kasıklarına doğru bir tekmeyle bitirmeni beklerdim.”

“Ben de ama kasıklarında bir şey taşıdığını sanmıyorum.” Eve kendini toparlayarak

Whitney'e döndü. "Komutanım, davranışım için gerçekten özür"

Whitney asansöre binerken omuzlarını silkti. "Sakın keyfimi bozma. Ofisten çıkıp saha çalışmalarına daha sık katılmalıyım. Ne kadar zevkli olabileceklerini unutmuşum. En kısa zamanda Yost'un dairesindeki gözlem ve analizlerini masamda istiyorum Teğmen. Hâlâ şehirde ya da civarında olması konusunda olasılık değerlendirmesi yap, eğer olumlu çıkarsa hangi delikte olabileceğini değerlendirmeye başla. Sonra"

Whitney bir an duraksayarak Eve'in yüzüne odaklandı. "İşini nasıl yapacağını bildiğini söylememek konusunda çok sağlam bir irade sergiliyorsun Dallas."

"Öyle bir düşünce aklıma gelmedi bile efendim." Jacoby yi yere sermek keyfini epey yerine getirdiğinden Eve gülümsedi. "Sayılır."

"Gerisini sana bırakıyorum." Whitney asansörden indi. "Şimdi yapmam gereken bir sürü görüşme, sıkmam gereken epey can var."

Whitney yanlarından uzaklaşırken Eve, "Motoru iyice açıldı ha?" dedi. "Whitney'in?"

"Evet," dedi Feeney. "Sokaklarda çalıştığı dönemi bilmiyorsun sen değil mi? Buz küpü Jack. Mesai sonunda herkes dağılmış haldeyken Jack bir damla ter dökmemiş olurdu." Feeney cebinden fındık poşetini çıkardı. "Ben McNab'i alayım. Sen merkeze mi dönüyorsun?"

"Şimdilik öyle." Eve, Peabody'yi çağırmak için iletişim cihazını çıkarırken lobinin karşı tarafındaki asansörden inen yardımcısını gördü. "Benimle geliyorsun."

Eve binadan çıkana ve polis aracına binene kadar bekledi. "Raporun?"

"Kendi halinde bir adammış. Biraz mesafeli olsa da çok kibarmış. Her zaman muntazam giyinirmiş. Her zaman tek başınaymış. On-on iki kadar komşuyla, iki güvenlik görevlisiyle konuştum ama kimse şimdiye kadar onun yanında birini görmemiş. Ama droid bir hizmetçisi varmış. Güvenlik görevlilerinden biri federallerin droidden geriye kalanları taşıırken görmüş. Kendi kendini tahrip etmiş benzediğini söyledi."

"O konuda da kendini sağlama almış."

"On beşinci katta sosyetik tipli bir kadın Yost'la arada sıra lobide karşılaştıklarını ve kısaca muhabbet ettiklerini söyledi. Birkaç kez de bale ve operada karşılaşmışlar. Doğru düşünmüşsünüz. Kadın, Yost'un her ikisine de sezonluk biletleri olduğunu söylüyor. Sahne önünde, ilk locada. Hep yalnız gidermiş."

"O konuya birkaç görevli atarız ama artık kendini riske atmaz. Buradaki deliğini deşifre ettiğimizi, komşularıyla konuştuğumuzu biliyor. Her zamanki programına devam etmez. En azından bir süre..."

"Ben birkaç kez Charles'la birlikte operaya gittim. O locayı gözümün önüne getirmeye çalışıyorum. Ama olmuyor... Charles'a sorabilirim. O sürekli gidiyor. Fark etmiş olabilir."

Eve parmaklarını direksiyonda gezdirdi ve bir süre öğrendiklerini düşündü, sonra ani bir hareketle bir Hızlı Taksiyi solladı. "Sor ama fazla bilgi verme. Bu yemeğe zaten yeterince sivil el karıştı."

Peabody köşedeki sokak satıcısına doğru özlem içinde baktı. "Yemek demişken," diyerek yutkundu.

"Daha öğlen bile olmadı. Acıkmış olamazsın."

“Olabilirim. Ayrıca eminim sen kahvaltı bile etmemişsindir. Günün en önemli öğünü atlamak seni ağırlaştırır, huzursuz ve mutsuz yapar; zihinsel ve duygusal durumunu sarsar. Araştırmalara göre”

“Of, Tanrım kes!” Eve başka bir taksiyi de sollayarak hızla kaldırıma yanaştı ve ters ters Peabody’ye baktı. “Altmış saniyen var.”

“Şu an itibariyle ışık hızıyla hareket ediyorum.” Gerçekten de şimşek hızıyla arabadan fırladı. Rozetini çıkararak kaldırımdaki kalabalıkta yolunu açmak ve midesine indirmek için can attığı soyalı sandviçlere ulaşmak için sallamaya başladı.

Bir dakikanın dolmasına saniyeler kala kendini arabaya attı. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. Elindeki ikinci kızartma kutusunu Eve’e doğru uzatarak ikram etti. Eve kutuyu alarak dizlerinin arasına sıkıştırınca Peabody’nin yüzündeki gülümseme soldu.

“Aç olmadığını sanıyordum?”

“O zaman neden bana da bir kutu aldın.”

Peabody vakarım korumaya çalışarak, “Kibarlık olsun diye,” dedi. İki kutuyu da bitirme hayalleri suya düşmüştü sonuçta Teğmeni istemediğinde ikinci kutunun ziyan olmasına izin veremezdi. “Sanırım bunu da istersin.”

“Evet, sağ ol.” Eve, kolayı de kaparak ağzına birkaç kızartma attı ve arabayı çalıştırarak yola devam etti. Çenesiyle işaret ederek, ‘Yakamdaki kayıt cihazının içindekilerini bilgisayara aktar ve bir diske kopyala. Bir saat içinde komşu görüşmelerini rapor haline getir ve Charles Monroe’yla konuş.’

Peabody kayıt cihazını alarak kendi cebine attı. “Evet efendim.”

“Sen kızsalsı ıvır zıvırla ilgili benden daha çok şey biliyorsun. Kaydı tara... Yost’un giyinme kabinindeki bölümü. Kozmetiklere bir göz at. Eğer senin sahan dışındaysa Mavis’e yollayacağım. O hepsini bilir.”

“Kozmetik konusunda indirim reyonu dışındaki her şey benim için saha dışı. Ama yine de bazıları bildiğim markalar olabilir.”

“Pekâlâ o zaman, kayıtta o bölümün ayrı bir kopyasını yap. Mavis’e yollarım.”

Merkeze vardıklarında ofisine ilerlerken kalan kızartmaları bitirdi, boş kutuyu buruşturarak attı ve kendini ofisine kapadı. Evrak işlerine gömülmeden önce yapması gereken tek bir şey kalmıştı ve bunun için biraz mahremiyete ihtiyacı vardı.

Ekstra bir önlem olarak kişisel tele-linkini kullandı. Roarke ikinci çalışta açtı.

“Selam Teğmen. Nasıl gitti?”

“Gitti işte. Jacoby’yi karşılığında resmi şikâyetle bulunamayacağı bir pozisyona sokarak suratına bir dirsek savurdum.”

“Umarım kaydı vardır. İzlemek isterim.”

“Ha ha! Aslına bakarsan elimde bir kayıt var. Ki adamı yere sermemin ve seni aramamın sebebi de o. Yost’un daire...” Eve, Roarke’ın arkasına bakıp, oturduğu odayı tanıyınca duraksamıştı.

Öfkeli bir sesle, “Orada ne yapıyorsun sen?” diye sordu. “Kayıtdışı aletlerinden gelen verileri istemiyorum demiştin sana!”

“Senin için veri araştırdığımı nereden çıkardın acaba?”

“Bak Roarke”

“Yapmam gereken başka işlerim de var. Sana yasal ve resmi olmayan yollarla elde edilmiş veri sunmak gibi bir niyetim yok.”

Önce hepsini Feeney süzgecinden geçireceğim.

“Bu arada Savoy Otel’den beklediğin veriler geldi. Yost’un orada kaldığını onaylıyorlar. İlgili belgeleri sana gönderdim. Şimdi, senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Eve dikkatle onun yüzüne bakarken gözleri şüpheyile kısılmıştı. “Bana yalan mı söylüyorsun?”

“Yost’un Londra’da kalmasıyla ilgili mi?”

“Çokbilmişlik yapma bana. Şu anda o odada ne yaptığınla ilgili.”

“Eğer yalan söylüyorsam soruna da yine yalanla cevap vermem gerekir. Sanırım tek yapabileceğin bana güvenmek değil mi?” Roarke gülümsedi. “Şimdi sevgilim, her ne kadar bütün günü seninle sohbet ederek geçirmek istesem de yapmam gereken işler var. Ne için aramıştın beni?”

Eve dişlerinin arasından hırlayarak, “Pekâlâ,” dedi. “Yost’un dairesini kaydettim. Çok güzel bir yer. Senin de hoşuna gidecek şeyler var içinde. Diskten parçaları teker teker inceleyebilirim aslında ama belki sen bir bakarsan daha hızlı anlayabilirsin diye düşündüm. Tablolar, heykeller, antikalar. Diskten bakarak orijinal olup olmadıklarını anlayabilir misin?”

“Büyük bir olasılıkla evet. Ama garanti veremem, çünkü iyi kopyalar ancak yakından incelemeye belli olur.”

“Yost’un iyi kopyalarla yetineceğini sanmıyorum. O konularda epey kibirli, ismi lazım değil tanıdığım başka biri gibi...”

“Sivil Uzman Danışmanı’na hakaret ediyorsun Teğmen.”

“Her neyse, sanat eserleri ve antika mobilyalarla bize bazı kaynaklar verebilirsin.”

“Gönder. Bir bakarım.”

“Teşekkürler.”

“Rica ederim. Görüşürüz Teğmen.”

Roarke bağlantıyı kestikten sonra arkasına yaslandı ve duvar ekranındaki verileri incelemeye başladı.

Özel Ajan James Jacoby.

Doğum tarihi ve yeri, aile verileri önemli değildi. Ama Jacoby’nin eğitim hayatı ve çalışmalarında çok başarılı olmaması dikkatini çekmişti. Adamın başarı grafiği ufak yükselmeler ve alçalmalar haricinde inanılmaz ortalamaydı. Sosyal becerileri en dibe vurduğu noktalar, analitik yetenekleri en yüksek noktalardı.

FBI eğitimi için gerekli olan minimal gereklilikleri zar zor tutturmuş ama silah eğitimi, elektronik ve taktik geliştirme alanlarında uzmanlık almıştı.

Gizli profili otoriteyle, üstleriyle ve iş arkadaşlarıyla ilişkilerinde zorluklar yaşadığını, prosedür ihlaline eğilimi olduğunu ve takım çalışmasında yetersizliğini gösteriyordu.

Emre itaatsizlik nedeniyle üç kez ceza almış ve delil tahribatı şüphesiyle bir kez iç

soruşturma geçirmişti.

Bekâr ve heteroseksüeldi. Görünüşe göre kadınlarla kişisel ilişki kurmak yerine lisanslı eskortlarla birlikte olmayı ve hizmetlerinden yararlanmayı tercih ediyordu.

Hiçbir suç kaydı yoktu. Reşit olmadığı dönemler de dahil olmak üzere en ufak bir suç kaydı yoktu. Bu bilgi Roarke'ın kafasını sallamasına neden oldu. FBI dosyasının güvenilirliğinden şüphesi yoktu. Onların da genelde en az kendi kadar detaylı ve kesin dosyalar tuttuğunu biliyordu. Hayatı boyunca en ufak bir suç işlememiş bir adam ya tehlikeli ya da ölümcül derecede sıkıcı bir adamdı.

Kıyafetlerini mağaza ürünlerinden seçiyor, küçük ve mütevazî bir evde yaşıyordu. Özellikle yakın olduğu bir arkadaşı yoktu.

Roarke, *hiç şaşırmadım*, diye düşündü. Hazır bu kadar ileri gitmişken bilgisayarı Jacoby'nin dava verilerini işlemeye programladı.

İşlem yapılırken Roarke ekrana Karen Stowe'un verilerini getirdi.

Bilgilere bakarken, *demek ki Stowe takımın daha güçlü ve daha zeki olan üyesi*, diye düşündü. Kriminal Hukuk ve Elektronik alanlarında çift ana dal yaptığı Amerika Üniversitesi'nden şeref derecesiyle mezun olmuştu. Üniversiteden çıktığı anda FBFa kabul edilmiş, eğitimini tam olarak programlanan sürede ve sınıfındaki ilk beşin içinde bitirmişti.

Dosyasındaki profile göre azimli, yüksek odaklanma becerisine sahip, istekli bir yapısı vardı. Uzun saatler çalışmaya gönüllü, kişisel ve fiziksel riskler almaya eğilimliydi. Kuralları takip ediyordu ama onları kendi gereksinimlerine göre esnetmenin yolunu da buluyordu. Zayıf noktası objektiflik konusunda zorluk çekmekti. Genelde davalarına fazlaca müdahil oluyor, kanundan ziyade kişisel düşüncelerini yansıtmaya başlayabiliyordu.

Roarke, Stowe'un bu yönden Eve'e çok benzediğini düşündü. İkisinin bu davada birbirlerinin üstüne atlamaya hazır hale gelmeleri ilginçti.

Azmi, yetenekleri ve kararlılığı sayesinde hızla rütbe almıştı. Roarke, Stowe'un mevcut davası için özel bir talepte bulunduğunu ve davaya dahil olmak için çok uğraştığını görünce, *ilginç*, diye düşündü.

Kişisel yaşamına gelince hepsi birbirinden farklı dönemlerde ve erkek olan dört sevgilisi olmuştu. Birincisi lisedeydi. İkinci ve üçüncüsü üniversitenin üçüncü senesinde. Kısa dönemli bu flörtler sonrasında altı aydan uzun süren ilk ve tek ilişkisini FBI eğitiminin birinci senesinde yaşamıştı.

Yakın bir arkadaş çevresi vardı. Boş zamanlarında resim yapmaktan hoşlanıyordu. Dosyasında ceza ya da uyarı yoktu.

Roarke, Stowe'un dosyalarının da bir listesini isteyerek Jacoby'nin davalarını incelemeye başladı.

Bir saat sonra kısa bir kahve arası verdiğinde, iletişim biriminin ışığının yanıp sönmeye başladığını gördü. *Teğmen Yost'un dairesiyle ilgili görselleri gönderiyor*, diye düşündü. Biraz değişiklik olsun diye Stowe'un dava dosyalarını ertelemeye karar verdi. Tam kaydet ve kapat talimatını vermek üzereyken gözüne bir şey takıldı.

Roarke'ın dikkatini çeken Stowe'un davalarından biri değildi. Ama Yost soruşturmasına

atanmadan altı ay kadar önce başka bir dava dosyasını inceleme talebinde bulunmuştu.

Roarke, *neden?* diye düşündü. *Özel Ajan Karen Stowe neden Paris'te bir cinayetin detaylarını okumak ve incelemek istesin ki?* Davada Yost yine şüphelilerden biriydi ama hiçbir şey ispatlanamamıştı. Paris'teki Amerikan elçiliğinde yazman ve tercüman olarak çalışan yirmi altı yaşındaki Winifred C. Gates'in tecavüze uğrayıp boğularak öldürülmesi için hiçbir neden bulunamamıştı. Yost'un adını şüpheliler listesine sokan şey de kurbanla herhangi bir bağlantı ya da neden değil sadece cinayet yöntemi idi.

“Belki de o dönem Yost’a değil kurbanı odaklanmıştın,” diye mırıldandı Roarke. “Bilgisayar Winifred C. Gates'in kişisel dosyasını bul.”

İşlem yapılıyor...

Roarke kahvesini yudumlayarak bilgisayardan çıkan sesleri dinledi.

Gates, Winifred Carole, kadın, melez, doğum tarihi 5 Şubat 2029, Savannah, Georgia. Ebeveynler Marlo Barrons ve John Cates, boşanmış. Kardeş yok. Görseli ekranda. Fiziksel tarif isteniyor mu?

“Hayır, devam et.”

Devam ediliyor. Eğitim hayatı gösteriliyor. İlkokul: Evden eğitim programı. Moss-Riley Lisesi'ne tam bursla kabul ediliyor. Dil ve politik program alanlarındaki çalışmalarıyla takdir listesine giriyor. Amerika Üniversitesinde tam burslu olarak-

“Dur. Gates ve Stowe dosyalarındaki eğitim verilerini çapraz sorguya al. Eşleşen her veri ekrana.”

İşlem yapılıyor... Şahıs Gates ve şahıs Stowe Amerika Üniversitesine aynı tarihlerde kabul edilmiş. Gates üstün başarı, Stowe yüksek başarı derecesiyle aynı sınıftan mezun olmuşlar. Sırasıyla sınıf birincisi ve ikincisi olarak.

“Dur. Onu tanıyordun değil mi?” diye mırıldandı Roarke. “Bu senin için sıradan bir dava değil. Kişisel.”

14. BÖLÜM

Peabody yürüyen banttın inerek ilk köşeden döndü ve birimine girerken McNab'le burun buruna geldi.

“Demek buradasın.” McNab'in gözleri uzun ve acı bir arayıştan sonra oyuncağını bulmuş bir çocuğun gözleri gibi parlıyordu.

“Hayır demek sen buradasın. Ben de seni arıyordum. FBI'ın bir basın toplantısı düzenleyeceği geldi kulağıma. Dallas'ı da katılmaya zorlayacaklarmış. Onu da girdabın içine sokmaya çalışacaklarmış.”

“Ah, evet olabilir. Başka ne dedikodular duydun?” McNab'in hemen arkasında bir kapı vardı. Hiçbir fırsatı kaçırmak istemeyen genç dedektif kapı kolunu iteledi.

“Henüz Whitney'in onu toplantıya yollayıp yollamayacağına dair bir şey duymadım ama yollarsa sanırım hepimiz orada olmalıyız. Bizimkilerin düzenleyeceği basın toplantısı askıda.”

McNab başını sallarken bir yandan da Peabody'yi dirseğiyle dürterek boş malzeme odasına doğru iteliyordu.

“Ne zaman ve nerede olmam gerektiğini haber verirsin. Bu arada...” diyen McNab Peabody'yi çoktan duvara yaslamış boynunu öpmeye başlamıştı.

Peabody, “Tanrım McNab,” dese de pek karşı çıkmıyordu. “Kendine gel.”

“Tam da öyle yapmaya çalışıyorum.” Bir eliyle kapıyauzatarak kilidi çevirirken diğer eliyle Peabody'nin üniformasının düğmelerini çözmeye başlamıştı. “Mmm, SheBody, çok seksisin. Başka ne yapabilirim ki?”

McNab'in dişleri boynundan aşağılara doğru inmeye başlamıştı. *Ah, Tanrım Evet.*

“Gayet iyi yapıyorsun işte.”

Peabody uzatarak McNab'in fermuarını açtı. Sonuçta bir iş arkadaşı için birkaç dakikasını ayırması gerekmez miydi?

McNab kaya gibi sertleşmişti.

“Siz erkekler bacağınızın arasında böyle bir aletle nasıl yürüyorsunuz?”

“Pratik yaparak.”

Peabody'nin kokusu, teni onu çıldırtıyordu. Genç kadın küçük ve becerikli ellerini ona doladığında McNab bu gezegendeki ve gezegen dışındaki en mutlu adam olduğunu hissetti. “Tanrım, Peabody.” Dudakları birbirini bulduğunda McNab onu bütün gücüyle öpmeye başladı. “Tanrım.

Birden Peabody'nin tele-linki keskin ve ısrarlı bir sesle çalmaya başladı.

“Cevap verme.” McNab bir an evvel onun içine girme arzusuyla pantolonuna uzanmıştı. “Sakın açma.”

“Açmam lazım.” Peabody'nin soluğu kesilmişti, dizleri titriyordu ama görev görevdi. “Bir

dakika... bir dakika bekle.” Biraz geri çekilerek derin bir nefes aldı ve patlayacak gibi geri verdi. Yanakları kızarmıştı. Göğüsleri açılmış ve sızlıyordu. Tele-linki açarken görüntüyü bloke edecek kadar aklı başına gelmişti.

“Peabody, evet.”

“Delia. Sesin çok resmi geliyor. Soluk soluğasın. Çok seksi.”

“Charles.” Peabody beynini kaplayan sisi dağıtmaya çalışırken McNab’in kasıldığını ve birden gözlerinin kısıldığını fark etmedi.

“Çağrına geri dönmek dünyada en sevdiğim şeylerden biri.”

Bu laf Peabody’nin biraz mahcup bir tavırla gülümsemesine neden oldu. Charles hep çok tatlı konuşurdu. “Charles, meşgul olduğumu biliyorum ama elimizdeki davayla ilgili bir detayda belki yardımcı olabilirsin diye düşünmüştüm.”

“Senin için hiçbir zaman meşgul olmam. Ne yapabilirim?”

McNab öfkeyle endüstriyel ebatlardaki temizlik malzemelerine ve dezenfektanlara bakmaya başlamıştı. Peabody adamın sesindeki sahtekârlığı duyamıyor muydu? Eğer meşgul olsaydı, zengin ve canı sıkılan bir sosyete piliciyle çıplak tango yaptığı için meşgul olacağını bilmiyor muydu?

Peabody, “Bir şahsı teşhis etmeye çalışıyorum,” diye devam etti. “Ellilerinin ortasında, karma ırk bir adam. Opera tutkunu. Metropolitan’da sahne önündeki locayı tutuyormuş.”

“İlk loca, sahne önü...Tamam, kimi kastettiğini anladım. Adam hiçbir performansı kaçırmaz, hep yalnız gelir.”

“Tamam o. Tarif etsene biraz?”

“Senin tarifinin dışında... adam cidden iri yapılı. Opera hayranından çok Futbol tutkununa benziyor. Sinekkaydı tıraşlı, hem kafa hem yüz olarak. Marka kravatlar takıyor. Hep son moda şık kıyafetler içinde. Aralarda kalabalığa karışmıyor. Bir keresinde yanımdaki bir müşteri onu tanımıştı.”

“Tanımış mıydı?”

“Evet. Adamı işaret edip bir işadamı olduğunu söylemişti. Yani aslında herhangi bir şey olabilir.”

“Sana adını söyledi mi?”

“Muhtemelen. Bir saniye izin ver... Roles. Martin K. Roles. Eminim diyebilirim.”

“Müşterinin adını alabilir miyim?”

“Delia.” Şimdi Charles’ın sesi biraz sıkıntılıydı. “Bunun benim için zor bir şey olduğunu biliyorsun.”

“Pekâlâ, şuna ne dersin. Sen müşterini ara ve laf arasında bu adamı nereden tanıdığını öğrenmeye çalış. O da yeterli olur.”

“Tamam bunu yapabilirim. Peki öğrendiklerimi akşamüzeri birlikte bir şeyler içerken anlatsam sana? Saat onda bir randevum var ama bize epey vakit bırakır. Palace Otel’in barında buluşalım. Saat sekiz iyi mi?”

Palace Otel’in barı, diye düşündü Peabody. Çok kaliteli ve güzel bir yerdi. İçecek bir şeyler sipariş ettiğinde gümüş tepsiler içinde güvercin yumurtası büyüklüğünde zeytinler de

getiriyorlardı.

Ayrıca hangi ünlünün bir kadeh şampanya içmek için mekâna uğrayacağını bilemezdin.

Kalçalarımı saran uzun mavi elbisemi giyebilirim ya da...

“Çok isterim. Ama mesaiye kalıp kalmayacağımı bilemiyorum.”

“Seni görmeyi çok özledim.”

“Gerçekten mi?” Peabody’nin yüzüne ıslıl ıslıl bir gülümseme yayıldı. “Ben de.”

“Tamam, o zaman sözleşelim. Akşam üzerimi boş bırakırım. Eğer altıyla dokuz arasında boş vaktin olursa hemen buluşuruz. Vaktin olmazsa başka zamana erteleriz ama unutma borç hanene yazarım. Öğrendiklerimi de sana yollarım.” “Harika. Kesinleşir kesinleşmez sana haber veririm. Sağ ol Charles.”

“Benim için bir zevk. Görüşürüz güzellik.”

Peabody gülümseyerek görüşmeyi sonlandırdı. Güzellik çok sık duyduğu bir hitap değildi.

Tele-linki cebine attıktan sonra aceleyle sutyenini düzelterek gömleğini ilikledi. “Bundan bir şeyler çıkabilir. Eğer Charles”

“Sen beni ne sanıyorsun acaba?”

Peabody gözlerini kırptırdı. McNab’ın sesinde böyle bir öfke duymaya hiç alışık değildi. Dönüp yüzüne baktığında ise dedektifin gözlerinin yeşil buz parçaları haline geldiğini gördü. “Ha?”

McNab, “Ya da kendini ne sanıyorsun?” diye patladı. “Az önce devam etseydik senin içinde olacaktım. Ama sen bir dakika sonra o lanet olası Lisanslı Eskortla telefonda flört ediyorsun, randevulaşıyorsun.”

Peabody duyduğu lafları anlamlandırmaya çalışmakla meşgul olmasa neredeyse yine, “Ha?” diyecekti. Ama duyduğu şeylerin tonu ve taşıdığı aşağılayıcı anlam gayet açıktı. “Ben kimseyle flört falan etmiyordum seni geri zekâlı şey.” *Belki biraz*, diye düşündü ve bir an için vicdan azabıyla dolmasına daha da öfkelenildi. “Teğmenimin emrettiği bir konunun takibini yapıyordum. Ve ayrıca ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez.”

“Öyle mi?” McNab onu omuzlarından kavramış ve duvara yaslamıştı. Ama bu kez hareketlerinde seksi ya da oyunbaz bir hava yoktu.

Peabody öfkesinin vicdan azabını bastırmaya başladığını fark etti. “Derdin ne senin? Bırak beni yoksa seni yere sererim.” Normalde ilk yapacağı şey de bu olurdu. Ama şu anda işler normal değildi ve karnı kaskatı kesilmişti.

“Benim derdim mi ne? Bir de derdim ne diye mi soruyorsun?”

McNab öfkeden patlamak üzere olduğunu hissediyordu. “Benim yatağımdan çıkıp koştura koştura Monroe’nun yatağında yuvarlanmaya gitmeden bıktım. Derdim bu işte!”

“Ne?” Peabody’nin gözleri kocaman açılmıştı. “Ne?”

“Eğer kiralık adı bir jigoloyla aynı seks vardiyasında çalışacağımı sanıyorsan yanıyorsun Peabody. Çok yanıyorsun!” Peabody’nin yanakları önce kızardı sonra solmaya başladı. Hiç de öyle değildi. Charles’la ilişkileri tamamen platonik bir boyuttaydı. Ama elbette bunu McNab’e asla söylemeyecekti.

“Söylediğin şey aptalca ve korkunç bir şey. Hemen bırak beni seni aşağılık herif!”

Peabody tüm gücüyle itelemesine rağmen onu yerinden bile kıpırdatamadığım görünce hem öfkeleni hem de huzursuz hissetmeye başladı. “Öyle mi? Ama söylüyorum işte! Peki ben seni okşarken dönüp telefonda başka bir fıstıkla oynamaya başlasam nasıl hissederdin? Nasıl karşılık verirdin acaba?”

Peabody bilmiyordu. Hiç düşünmemiştir. O yüzden tekrar öfkelenmeye karar verdi. Şu anda tek savunması öfke gibiydi. “Bak McNab, istediğin herkesle, fıstıklar da dahil, istediğin zaman istediğin hali yapabilirsin. Kiminle konuştuğum ve ne yaptığım konusunda da benim yakamdan düşsen iyi edersin. Seninle birlikte çalışıyoruz, ara sıra seks yapıyoruz ama ilişkimiz falan yok o nedenle, hele de bir kaynağımla konuşmam konusunda yorum yapmaya hakkın yok. Charles’la seks yaparken, aynı zamanda da masasının üstünde çıplak dans etsek bile seni ilgilendirmez.”

Gerçi hiç böyle bir şey olmamıştı. Charles’ın yanında soyunduğu bile olmamıştı. Ama şu anda konu o değildi.

“Demek öyle?” McNab öfkesinin arasından sıyrılmaya çalışan acıyı hissediyordu. Ama buna izin veremezdi. Başını sallayarak bir adım geri çekildi. “Bana uyar.”

“Güzel.”

“Evet, güzel.”

McNab kapıya asıldı ama dudaklarının arasından bir küfür çıktı, çünkü kilidi açmayı unuttuğundan çıkışı yarım kalmıştı. Kilidi çevirdikten sonra Peabody’ye son bir yakıcı bakış atarak dışarı çıktı ve kapıyı çarparak kapadı.

Peabody arkasından homurdanarak hızla üniformasının ceketini ilikledi ve üstünü başını düzeltti. İcini çekmeye başlamıştı. *Tanrım hayır*, diye düşünerek omuzlarını kaldırdı. Bir malzeme odasında ağlamayacaktı. Üstelik Ian McNab gibi geri zekâlı bir varlık için değerli gözyaşlarından tekini bile akıtamazdı.

Ofisin kapısı açılarak Nadine Furst içeri girdiğinde, Eve olasılık hesaplarının sonuçlarını ekleyerek rapor güncellemesi yapıyordu.

Nadine’i gördüğünde Eve’in ilk yaptığı şey alçak sesle bir küfür savurmak oldu. Daha sonra verileri kaydederek ekranı kapattı. Becerikli muhabirin bir yolunu bulup ekrana bakmaya çalışacağını biliyordu.

Eve’in selamı, “Ne var?” oldu.

“Seni görmek de güzel. İyi görünüyorsun. Ve evet biraz kahve çok hoş olur.” Nadine evindeymiş gibi rahat tavırlarla ilerleyerek Oto-Aşçı’yı iki kahveye programladı.

Zeki yüzünü çevreleyen şık kesimli, koyu sarı saçları olan güzel bir kadındı. Gelincik kırmızısı takım elbisesi kıvrımlı bedenini ve muhteşem bacaklarını vurgulayacak şekilde dikilmişti.

Bunların hepsi, şehrin en iyi haber muhabirlerinden biri olmanın gerektirdiği özelliklerdi. Ek olarak Nadine’in birkaç avantajı daha vardı. İncelikli ve keskin bir zekâsı, iki ton pisliğin dibine gömülmüş bile olsa iyi bir öyküyü koklayıp çıkaracak bir burnu vardı.

“Meşgulüm Nadine. Sonra görüşürüz.”

“Evet, tahmin edebiliyorum.” Ne etkilenmiş ne de alınmış gibi görünen Nadine, taze kahveleri Eve’in masasına koyduktan sonra hemen önündeki gıcırdayan ve rahatsız sandalyeye yerleşti. “FBI’la birlikte basın toplantısı değil mi? Hani şehrin yukarı kısmındaki baskın rezaletiyle ilgili?”

“Sen neden gidip hazırlanmıyorsun o zaman? Sen basın değil misin?”

Nadine, “Ah...” diyerek kahvesini yudumladı. “Hazırlanıyorum işte. Konferans olacağını haber aldım, sonra senin de katılacağını kulağıma geldi. Ben neler olduğunu anlamaya çalışırken bu kez de katılmayacağını konuşulmaya başlandı. Şimdi de daha önceden duyurulan NYPGT’nin basın toplantısı iptal edildi. Evet T eğmen... yorumlarınız?”

“Yorum yok.” Son yirmi dakikadır Whitney’le yaptığı strateji çalışmalarından çıkan karar buydu. “Federal bir operasyondur, benimle ya da departmanımla bir ilgisi yok.”

“Ama operasyon sonrasında oradaymışsın. Öğrendim. Peki neden oradaydın?”

“Geçiyordum uğradım.”

“Hadi ama Dallas.” Nadine öne doğru uzanmıştı. “Sadece ben ve sen varız şu anda. Kamera yok kayıt yok. Bana bir kapı aç.”

“Sana kapıyı sonuna kadar açıyorum Nadine. İşim başımdan aşkın.”

“Evet, cinayetler değil mi? İki tane. Aynı metot ve bu da tek katil olduğunu gösterir. İki cinayet ve Magda Lane açık arttırması gibi sosyal bir zorunlulukla bu kadar sıkışmışken burnunu neden federal bir baskına sokuyorsun?”

“Ben burun falan sokmam.”

“Doğru Dallas, sokmazsın.” Nadine kendinden memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı. “O halde senin cinayetlerinle FBI operasyonu arasındaki ortak nokta ne?”

Eve sonunda gülümseyerek arkasına yaslandı ve kahvesini yudumladı. “Bu soruyu neden Özel Ajan Jacoby’ye sormuyorsun? Neden ona veya Özel Ajan Stowe’a gidip, vergi verenlerin cebinden çıkan paralarla oluşan koca bir FBI ekibiyle, şahsa ait bir binaya baskın düzenlemeden önce hedefin içeride olup olmadığı nasıl kontrol etmediklerini sormuyorsun? Neden Federal kışkırlarını o binaya sokmadan önce hedefi sabitlemedikleri için şahsı uyandırmaları ve kaçırımları konusunda neler hissettiklerini sormuyorsun?”

“Vay vay vay. Cevaplar almıyorum belki ama güzel sorular bunlar. Arkandan iş mi çevirdiler?”

“Yayınlanmamak şartıyla? Soruşturmamı baltalamaya çalıştılar, operasyonumu çaldılar ve batırdılar.”

“Ve hâlâ yaşıyorlar ha? İşte şimdi beni hayal kırıklığına uğrattın.”

Eve’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Basın toplantısından sonra kan revan içinde olacaklar. Senin beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum.”

“Ah... kullanılıyorum. Bu çok hoşuma gitti.” Nadine kahvesinin son yudumunu aldıktan sonra boş fincanla oynamaya başladı. “Ben bu kadar tatlı ve işbirlikçi davrandığıma göre bir iyiliğe ne dersin?”

“Tek verebileceğim bu Nadine.”

“Hayır başka konuda. Şu açık arttırma. Basın kartımla da içeri girebiliyorum ama eğer onu

kullanırsam arttırmaya katılamıyorum. Ve gerçekten katılmak istiyorum Dallas. Magda'nın en büyük hayranlarındı. Bana bir bilet ayarlayamaz mısınız?"

"Gerçekten mi?" Eve omzunu silkti. "O kadarcık mı? Tabii, bir tane ayarlayabilirim."

Nadine başını sallayıp gözlerine yalvaran bir ifade yerleştirdi, yavaşça elini kaldırdı ve iki parmağını gösterdi.

"İki mi?"

"Bir arkadaşımınla gelirim daha eğlenceli olur diye düşündüm. Hadi ama dostluğunu göster."

"Dostluk tam bir baş belası olabiliyor. Tamam, elimden geleni yaparım."

Nadine, "Teşekkürler," diyerek ayağa kalktı. "Federal ofise gidip saldırı taktiğime hazırlanmam gerek. Ekranı aç ve nasıl kan döktüğümü izle."

"Olabilir."

"Selam Peabody." Kafasındaki çarklar çoktan işlemeye başlamış olan Nadine, Peabody'ye dalgınca selam vererek dışarı çıktı.

"Peabody, ben FBI basın toplantısını kaçırabilirim. Sen kaydettiğinden emin ol."

"Evet efendim. O halde siz katılmayacaksınız?"

"Hayır. Federaller tek başına olacak." Eve ekranda raporunu açtı yine. "Ekiple bir brifing istiyorum. Eğer Feeney ve McNab'e de uyuyorsa saat dörtte olsun. Konferans odasını ayarla."

Peabody yüzünü buruşturmamak için büyük bir çaba harcayarak, "Evet efendim," dedi. "Charles Monroe'yla konuştum."

Eve'in aklı başka bir yerde olsa da Peabody'nin sesindeki buz gibi tonu fark edince başını kaldırarak ona baktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır efendim. Yost'u fark etmiş ve teşhis etti. Operada düzenli bir izleyici olduğunu onaylıyor. Yost yeni bir gösterinin açılış gecesini kaçırmamış. Bir müşterisi şahsı Charles'a göstererek Martin K. Roles adında bir işadamı olduğunu söylemiş."

"Yeni bir sahte isim. Güzel. Ben araştırırım. Müşterinin adı neymiş?"

"Charles bu bilgiyi vermek konusunda biraz isteksizdi. Müşterisiyle iletişime geçmesi ve ona Roles'u nereden tanıdığını öğrenmesi için anlaştık... Eğer..." Peabody hafifçe öksürdü ve sesini düzeltmeye çalıştı. Boğazında yanan bir şeyler vardı. "Eğer bilgi eksik ya da tatmin edici olursa Charles'ı müşterinin ismini vermesi konusunda sıkıştırabilirim." "Pekâlâ, şimdilik bu yeterli." Eve'in midesi kasılmaya ve içinde bir şeyler kıpırdanmaya başlamıştı. Yardımcısının gözlerinin dolduğunu görebiliyordu. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Efendim."

"Neden ağlamak üzeresin peki? İşte ağlanması konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Ağlamıyorum." Peabody ağlamak üzere olduğunu biliyordu. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum, hepsi bu. Efendim müsaadenizle saat dörtteki brifinge katılmasam olur mu?" Eve bir an rahatlayarak, "Çok fazla kızartma yedin," dedi. "İyi hissetmiyorsan hemen revire git, seni toparlasınlar. Sonra yarım saat yat." Eve bilek ünitesine bakmak için gözlerini çevirdiğinde hafif ve kesik bir hıçkırık duydu.

Anında doğruldu. Bir an bulduğu huzur neler olduğunu anlamasıyla kaybolup gitmişti.

“Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. McNab’le kavga ettin değil mi?”

“Benim yanımda o ismi telaffuz etmezseniz sevinirim efendim.” Peabody gözyaşlarının arasından vakur bir ifadeyle konuşmuştu.

“Böyle olacağını biliyordum. Biliyordum. Biliyordum.” Ayağa kalkarak sandalyesini tekmeledi.

“Bana dedi ki”

“Hayır!” Eve kendine çarpmak üzere olan bir meteoru engellemek istermiş gibi kollarını öne doğru uzattı. “Hayır, ı-ıh, sakın. Bana dökülmeni istemiyorum. Konuyu duymak, bilmek ve düşünmek istemiyorum. Burası bir polis merkezi! Bir polis merkezi ve sen de bir polissin.” Peabody’nin kara gözlerindeki yaşları görmekten dehşete kapılmış halde hızlı ve yüksek sesle konuşmuştu.

“Evet efendim.”

“Ah, Tanrım.” Eve şakaklarına bastırarak kafasını toplamaya çalıştı. “Pekâlâ, şimdi yapacağın şeyi söylüyorum. Revire git ve bir şeyler al. Biraz uzan. Sonra kendini toparlayıp o brifinge katılacaksın. Brifingi ben hazırlayacağım ama sen de gelip bir polis gibi davranacaksın. Kişisel hayatına da mesai sonrası döneceksin.”

“Evet efendim.” Peabody tekrar hıçkırıp burnunu çekerek arkasını döndü.

“Memur Peabody. Onun seni böyle zırlarken görmesini gerçekten istiyor musun?”

Bu laf onu durdurmaya yetti. Omuzlarını doğrultarak sırtını dikleştirdi. “Hayır.” Elini burnunun altına götürerek sertçe sildi. Tekrar, “Hayır,” diyerek dışarı çıktı.

Eve kapanan kapıya bakarak “İşte bu harika oldu!” diyerek oturdu ve yardımcısının yapması gereken işlere başladı.

Polis merkezinin başka bir bölümünde uzanan koridorlar geniş, yerler ise pırıl pırıldı. Küçük çalışma bölmeleri bütçenin el verdiği en iyi ekipmanlar ve başlarında çalışan gösterişli ya da şık spor kıyafetli polislerle doluydu.

Fonda odaya bir müzik gibi yayılan mırıltılar, elektronik işlem ve sinyal sesleri vardı. Duvar ekranlarında sürekli akan veriler ve resimler göze çarpıyordu.

Simülasyonlar ve canlandırmalar için dizayn edilmiş üç

hologram odası vardı. Bu amaçlar için olduğu kadar aynı zamanda kişisel fanteziler, romantik molalar ve şekerlemeler için de kullanılıyordu.

Elektronik Dedektiflik Bölümü asla sessiz olmazdı. Beyni kırbaçlayan bir kırmızı tonuna boyanmış bölüm her zaman kalabalıktı.

Roarke içeri girdiğinde gözleriyle odayı taradı. Bir uzman gözüyle baktığında ekipmanın oldukça iyi olduğunu ama altı ay içinde yenilenmesinin gerekeceğini gördü. Bunu bilmesinin nedeni sahip olduğu araştırma ve geliştirme şirketlerinden birinin mevcut piyasadaki her bilgisayardan daha hızlı ve daha fonksiyonlu olacak bir lazer bilgisayar prototipini tamamlamış olmasıydı.

Pazarlama müdürlerinden birine NYPGT satın alma birimleriyle iletişime geçme talimatı vermesi gerektiğini düşündü. Karısının ikinci evi olan mekâna iyi bir teklif sunabilirlerdi.

Uç duvarlı cam çalışma bölmelerinden birinde McNab’i gördü ve diğerlerinin arasından

geçerek ona doğru ilerlemeye başladı. Kulaklık takmış birkaç e-dedektif yüksek sesle çeşitli veriler söylüyor, bir taraftan da el bilgisayarlarına bir şeyler tuşluyorlardı. McNab dalgın gözlerle masasına yayılmış duruyordu.

“İlan.”

McNab ayağa fırlarken dizini masaya çarptı. Resmi selamını verdikten sonra gelenin Roarke olduğunu fark etti. “Selam. Burada ne arıyorsun?”

“Feeney’le biraz görüşmem lazım.”

“Elbette, arkada ofisinde. Şu taraftan,” diyerek duvarda açılan bir bölmeyi işaret etti. “Hemen sağda. Kapısı genelde açıktır.”

“Tamam. Bir sorun mu var?”

McNab kemikli omuzlarını silkti. “Kadınlar.”

“Ah. Başka ne denebilir bilmiyorum.”

“Hiçbiri değmez. Bu denebilir.”

“Peabody’yle sorun mu var?”

“Artık yok. Tekrar sahalara dönmeye karar verdim. Bu akşam, paranın satın alacağı en iyi el yapımı göğüslere sahip siyah deri seven bir kızıyla randevum var.”

“Anlıyorum.” Roarke gerçekten anladığı için McNab’ın omzunu birkaç kez hafifçe patladı. “Üzüldüm.”

“Hey,” McNab midesine çöken demir ağırlıklar yokmuş gibi davranmaya çalışarak doğruldu. “Ben iyiyim. Kızılın bir de kardeşi var. Belki üçlü yaparız.” Çağrı cihazı çaldı. “İşe dönmem lazım.”

“Pekâlâ, seni tutmayayım.”

Roarke cam bölmelerin arasından ilerleyerek sağa döndü ve Feeney’in ofisinin olduğu kısa koridorda ilerledi. Ofisin kapısı gerçekten de açıktı ve Feeney masasının başındaydı. Saçları dimdik olmuş bir halde, üç duvar ekranından akan verileri kısılmış gözlerle tarıyordu.

Kapısındaki hareketi sezdiğinde gözlerini verilerden ayırmadan elini kaldırdı ve beklemesini işaret etti. Sonra gözlerini kırptırdı. “Ekrandaki verileri dosya AB-286 ile çapraz işleme al, sırala ve dosyala. Sonuçları emre kadar beklet.” Sonunda arkasına yaslanarak Roarke’a odaklandı. “Seni görmeyi beklemiyordum.”

“Böldüğüm için üzgünüm.”

“İşlem için biraz süre gerekiyordu zaten.”

Roarke gülümsedi. “Sana mı bilgisayarına mı?”

“İkimize de. Farklı cinayetlerde Yost’un işverenlerine dair ihtimal ve olasılık taramaları yapıyorum. Belki bir şeyler bulup adamın ensesine tekrar binebiliriz.”

Masasının üzerindeki findık kâsesine uzandı. “Günün bu saatlerinde gözlerim yorulmuş oluyor. Bir baktırmam gerekecek.”

Roarke, Feeney’in bilgisayarını inceleyebilmek için başını hafifçe eğdi. “Güzel bir birim.”

“Bütçeden koparabilmek için altı hafta uğraşmam gerekti.”

EDB’nin başındaki adam en iyi birim için yalvarmak zorunda kalıyor. Üzücü bir durum.”

“Senin en iyi birim birkaç ay içinde konumunu kaybedecek.”

Feeney burun kıvırdı. “60 T ve M modelinden, geliştirilmiş 75.000TMS’lerinden haberim var. Gerçi onları da senin ve Dallas’ın ev ofisleri dışında bir yerde görmedim. Piyasaya çıkarman bu kadar uzun sürdüğüne göre sanırım birkaç problem var.”

“Problem denemez. 100.000 sistemli, beş yüz eş zamanlı fonksiyon kapasitesinde bir Takip ve Gözlem Ünitesi hakkında ne düşünürsün?”

“100.000 sistem diye bir şey yok. O kadar çok fonksiyon sağlamaya yetecek çip ya da kombin çip, o hıza ulaşabilecek lazer gücü yok.”

Roarke’ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Artık var.” Feeney’in yüzü soldu. Elini kaldırtarak kalbinin üzerine götürdü. “Benimle dalga geçme çocuk. Böyle şakalar beni ağlatabilir.”

“Prototiplerden birini benim için denemeye ne dersin? Performansına ve hızına bir bakıp bana fikrini söyleyebilirsin?”

“Karşılığında ne istiyorsun peki? İlk çocuğum seninle aynı yaşta o yüzden pek işine yaramaz. Ne istiyorsun?”

“NYPGT’nin ve daha sonra ulus çapındaki başlangıç olarak tüm polis ve güvenlik birimlerinin bu yeni model de dahil olmak üzere tüm elektronik ihtiyaçlarını, Roarke Şirketler Grubu’nun karşılamasına ilişkin anlaşmalarda tüm ağırlığını kullanman.”

“Eğer o bebek söylediklerini yapıbiliyorsa sahip olduğum her gramı kullanırım. Ne zaman alabilirim onu?”

“Bir hafta içinde. Sana haber veririm.” Roarke kapıya dönmüştü bile.

“Bunu söylemek için mi gelmiştin?”

“Bir bu, bir de karımı görmek için. Sonrasında bazı toplantılarım var.” Roarke arkasını dönerek Feeney’in gözlerine baktı. “Sana iyi avlar.”

Feeney 100.000 sistemi düşünerek başını salladı ve iç geçirdi. Sonra kendi bilgisayarına döndü. Tam da o anda bilgisayarın yanındaki diskı gördü. *Roarke gelmeden önce kesinlikle orada olmayan diskı*, diye düşündü.

Feeney gözlerinin yorgun olabileceğini zaten kabul ediyordu ama hâlâ keskindiler. *Çocuğun diskı oraya koyduğunu gördüysem gözüm çıksın*, diye düşündü.

Gerçekten çok becerikli.

Diskı alarak bilgisayara yükledi. Şimdi becerikli bir İrlandalı’nın diğer bir becerikli İrlandalı’ya neler getirdiğini göreceklerdi.

Sylvester Yost şehirdışındaki üç katlı villada Aida operasının giderek tizleşen finalini dinlerken tarhunotu soslu sebzeli spagettinin yanında, muhteşem bir kadeh Fûme Blanc yudumluyordu.

Öğlen yemeğinde nadiren şarap içerdi ama bugün hak ettiğini düşünüyordu. FBI’ın taktik ekibini binaya gelmek üzerelerken atlatmayı başarmış, binaya girmelerinde birkaç dakika önce de kelimenin tam anlamıyla birkaç dakika önce, uzun siyah limuzinin karartılmış camları arkasından gülerken izleme fırsatı bulmuştu.

Bu tür direktten dönmeler canını sıkıyor, aksine rutinine biraz heyecan katıyordu.

Yine de halinden pek hoşnut değildi. Şarap biraz rahatlmasına yardımcı olmuştu.

Müziğin kısılması için bir talimat verdikten sonra aramayı yaptı. Hem kendisi hem de karşı taraf görüntülü modda değildi ve sesler daha önceden kararlaştırıldığı gibi elektronik olarak değiştirilmişti.

Eğer uğraşan kişi nereden başlayacağını biliyorsa güvenli ve emniyet kilitli bu özel tele-linkler bile deşifre edilebilirdi.

“Yerleştin,” dedi Yost.

“Güzel. Umarım ihtiyacın olan her şey vardır.”

“Yeterince rahatım, şimdilik. Bu sabah çok şey kaybettim. Sadece tablolarım bile milyonlar ederdi. Bir de yerine yenilerini almam gerekecek yüklü miktarda kıyafet ve çeşitli malzemeler var.”

“Farkındayım. Tüm eşyalarım olmasa da çoğunu zamanla geri alabileceğimizi düşünüyorum. Eğer olmazsa zararının yarısını ödeyeceğim. Ama tam sorumluluğu kabul edemem.”

Yost konuyu uzatabilirdi ama kendini iş konusunda adil bir adam olarak görürdü. Yerinin öğrenilmesi ve sonuç olarak uğradığı zarar kısmen kendi hatasıydı. Gerçi henüz nerede ve ne zaman hata yaptığını tam olarak teşhis edememişti.

“Pekâlâ. Sonuç olarak bu sabahki uyarın tam vaktinde geldi ve bu garsoniyer şu anda ihtiyaçlarım için oldukça yeterli. Programa göre mi ilerleyeceğim?”

“Evet. Sonraki hedefi yarın indiriyorsun.”

“Karar senin.” Yost yemek sonrası kahvesini yudumluyordu. “Yalnız bu noktada Teğmen Dallas’ı kendi karar verdiğim bir zaman ve şekilde ortadan kaldıracağımı sana da haber vermem gerek diye düşündüm. Bana büyük bir rahatsızlık verdi ve onun da ötesinde bana çok yaklaştı.”

“Sana Dallas için para ödemiyorum.”

“Ah, hayır, Dallas bir tür hediye olacak.”

“Sana en başta bu proje için neden Dallas’ın seçilmediğini anlatmıştım. Onu ortadan kaldırırsan Roarke asla vazgeçmez, sonuna kadar iz sürer. Bu iş tamamlanana kadar onu başka bir şekilde meşgul et.”

“Dediğim gibi Dallas benden. Kendi özel zamanımda ve yöntemimle, ikimizin anlaşmasında Dallas yoktu, o yüzden sen bu işe dahil değilsin ve bu konuda söz söyleme hakkın yok. Ben seninle olan anlaşmamızı tamamlayacağım.”

Yost’un elleri masadaki lekesiz beyaz örtünün üzerinde yumruk halini almış; yavaş ve ritmik hareketlerle masaya inip kalkıyordu. “Kadının bana bir borcu var ve ödeyecek. Şöyle düşün: Onun ölümüyle Roarke’in dikkati daha da dağılacak ve senin işin daha da kolay olacak.”

“Senin hedefin Dallas değil.”

“Hedefimin kim olduğunu biliyorum.” Vuruşlarının hızlandığını ve sertleştiğini fark edince kendini toparlayarak iri elini açtı. Hayır, hiç de tahmin ettiği kadar sakinleşmemiş ol-

duğunu anladı ve bu durumdan daha da rahatsız oldu. İçinde korkunç bir öfke vardı. Ve uzun süredir hissetmediği, nasıl bir şey bile olduğunu unuttuğu bir duygu daha vardı içinde. Korku.

“Programlandığı gibi adam yarın ortadan kaldırılacak. Polisi hallettikten sonra Roarke’ın peşimize düşmesinden endişelenmene de gerek yok. Roarke’ı da ortadan kaldıracağım. Ama onun için ödeme yapacaksın.”

“Roarke’ı anlaştığımız zaman dilimi içinde ortadan kaldırmayı başarırsan paranı alacaksın. Benim bir anlaşmanın ödeme kurallarına uymadığımı gördün mü hiç?”

“O halde yerinde olsam, fon transferleri için gerekenleri hazırlamaya başlardım.”

Aniden görüşmeyi sonlandırarak masadan kalktı ve odada yürümeye başladı. İçindeki öfkenin giderek artmaya başladığını hissedince üst kata çıkarak, elektroniklerini kurduğu şık çalışma odasına girdi.

Masaya oturarak kafasını boşaltmaya çalıştı ve Eve hakkındaki haberleri araştırmaya başladı. Uzun süre masadan kalkmadan resmini ve hakkında yazılanları inceledi.

15. BÖLÜM

Roarke, Eve'in ofisine kadar gidemedi. Karısını koridorda, camlı yiyecek makinelerinden birinin önünde buldu. Eve ve makine hararetli bir kavganın ortasında gibiydi.

"Sana gereken krediyi soktum seni kan emici, para yutucu şerefsiz." Eve yumruğunu makinenin eğer olsaydı kalbi olabilecek bir alana indirerek söylediklerinin altını çizmeyi ihmal etmedi.

Bu cihazı tahrip etmeye, şiddet uygulamaya ve saldırmaya yönelik her teşebbüs suçtur.

Roarke makineden yükselen neşeli ve melodik sesin karısının öfkesini iyice arttırdığından emindi.

Bu cihaz görüntüleme sistemine sahiptir ve rozet numaranızı kaydetti Teğmen Eve Dallas. Lütfen tercih ettiğiniz ürün için gereken kredi miktarını para ya da kredi kodu olarak girin. Ve bu cihazı tahrip etmeye, şiddet uygulamaya ve saldırıya yönelik teşebbüsünüzü tekrarlamayın.

"Pekâlâ. Tahrip, şiddet ve saldırı teşebbüslerimden vazgeçiyorum. Gerçek icraata başlıyoruz."

Eve'in sağ ayağını kaldırış pozisyonu gören Roarke cidden sağlam bir uçan tekmeye hazırlandığını anladı. Ancak Eve hareketini tamamlayamadan Roarke aralarına girerek onu durdurdu.

"Teğmen, lütfen bana izin ver."

"O hırsız bok çuvalına tek kredi daha atmayacaksın," diyebaşlasa da Roarke'ın krediyi attığını görünce sadece homurdanmakla yetindi.

"Şeker sanırım ha? Öğlen yemeği yedin mi?"

"Evet, evet, evet. Senin gibi insanlar onu teşvik ettiği sürece çalmaya devam edecek biliyorsun değil mi?"

"Eve, sevgilim o bir makine. Şırmarmaz. Düşünme yeteneği yok."

"Sen hiç yapay zeka diye bir şey duymadın mı?"

"Şeker ve çikolata dağıtan bir makinede hayır."

Roarke seçimi girdi.

225 gramlık Royal Çikolata Rüyası'nı tercih ettiniz. Bu ürün altmış sekiz kalori ve 21 gram yağ içermektedir. içeriğindeki malzemeler soya ve soya yan ürünleri, yapay süt tozu ve sweett adıyla pazarlanan kimyasal tatlandırıcıdır. Choc-o-like adlı ürünün diyet versiyonudur.

Roarke, "Çok lezzetli ha?" diyerek çikolatayı Eve'e uzattı. *Bu ürünün herhangi bir besleyici değeri yoktur. Bazı bireylerde uyku bozukluğu ve huzursuzluk hissi yaratabilir. Ürünün ve gününüzün keyfini çıkarmanızı dileriz.*

Eve, "Canın cehenneme," diyerek paketi açtı. "Yine şekerimi çaldılar. Oto-Aşçı'mın

arkasına sıkıştırmıştım. İki paket gerçek mal, bu uyduruk kimyasal kopyadan değil. Orayı da bulmuşlar. Er yada geç onları yakalayıp kafa derilerini yüzeceğim. Yavaş yavaş hem de.”

Yine de aldığı ilk ısıklıkla keyfi biraz yerine geldi. “Sen ne yapıyorsun burada?”

“Sana tapmakla meşgulüm. Kesinlikle.” Roarke kendine engel olamayarak Eve’in yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını sertçe öptü. “Tanrım, senden önce ne yapıyordum ben?”

“Kes şunu.” Eve içinden yükselen sıcaklığa rağmen gözleriyle hemen koridoru taradı. Kendilerini gören ya da dinleyen birileri olup olmadığını kontrol etti. Gören birileri varsa bir hafta boyunca dillerinden kurtulamazdı. “Ofisime.”

“Memnuniyetle.”

Roarke ofise Eve’in hemen arkasından girdi sonra onu kendine doğru çevirerek dudaklarını çok daha derin ve uzun bir şekilde öpmeye başladı.

Eve, kalbi hızla çarpmaya başlarken dudaklarının arasından, “Görevdeyim,” diye mırıldandı.

“Biliyorum. Bir dakika.” Roarke, *bir gün onu böyle sevmeye, ona karşı hissettiğim arzunun böyle yoğunlaşıp boğazımdan beni kavramasına alışabilirim belki*, diye düşündü. Ama o zamana kadar bu çılgınca arzunun keyfini çıkaracaktı.

“Pekâlâ.” Geri çekilerek ellerini Eve’in omuzlarından ellerine doğru indirdi. “Bu beni bir süre idare eder.”

Eve başını sallayarak, “Aklımı başımdan alıyorsun,” dedi. “Tanrım... sahte çikolatadan çok daha iyi.”

“Eve sevgilim, iltifat ediyorsun.”

“Evet, tamam çok eğlenceliydi ama birazdan brifing var. Niye buradasın sen?”

“Sana şeker almak için gelmiştim. Bu arada Peabody ve McNab’in atıştıklarını biliyor musun?”

“O kelimeden nefret ediyorum. Olacağını söylediğim şeyler olmaya başladı ve McNab’e tavsiyeler verip durduğun için aslında hepsi senin hatan. Peabody’yi bir sakinleştirici alıp uzanması için revire göndermek zorunda kaldım.”

“Neler olduğunu konuşmadınız mı?”

“Hayır. Hayır, konuşmadık ve konuşmayacağız.”

“Eve.”

Roarke’in ses tonundaki kınama Eve’i daha çok kızdırdı. “Biz burada çalışıyoruz. Bilirsin hani cinayet ve katiller, kanun ve adalet gibi şeyler. Dolu dolu olmuş gözlerle etrafta dolaşırken ne yapmamı bekliyordun peki?”

Roarke sadece, “Dinlemeni,” deyince Eve’in yelkenlerini indirdi.

“Of, Tanrım!”

Roarke muzip bir tavırla, “Her neyse,” diyerek devam etti.

“Magda ve tayfasıyla bir akşam yemeği sözüm olduğunu söylemek için geldim. Magda senin de gelmeni çok istiyor ama ben büyük ihtimalle işe takılacağımı açıkladım. Artık gitsem iyi olur.”

Eve iç geçirerek başını salladı. “Yemeğin nerede ve ne zaman olduğunu söylersen ve ben

de vakit yaratabilirim belki uğrayabilirim.”

“Kendini sıkıştırmam istemem.”

“Biliyorum. Vakit yaratabilirim dedim zaten.”

“New York Zirvesi’nde. Sekiz buçuk. Teşekkürler.”

“Eğer dokuz çeyrekte orada değilsem gelemeyeceğim demektir.”

“Pekâlâ. Uzman Danışman olarak bilmem gereken bir gelişme var mı?”

“Pek bir şey yok ama brifinge katılabilirsin.”

“Katılamam. Şehir merkezinde bir toplantım var. Belki bu gece özel bir brifing verirsin bana.” Eve’in elini alarak yiyecek makinesini yumruklarken yaraladığı noktaları öptü. “Günün geri kalanında başka bir cansız varlıkla kavga etmemeye çalış.”

Roarke çıkarken Eve arkasından, “Ha-ha,” diye seslendi. Sonra kapıya doğru giderek Roarke’in uzaklaşmasını izledi. Çikolatanın kalan kısmını ağzına atarken, *harika kalçaları var*, diye geçirdi içinden.

Sonra kendini toplayarak içeri girdi. Brifing için gerekecek dosya ve diskleri alarak konferans odasına gitti.

Odayı hazırlamaya daha yeni başlamıştı ki Peabody içeri girdi. “Ben hallederim Teğmenim.”

Eve yardımcısının gözlerinin kuru, sesinin normal ve sırtının dik olduğunu fark ederek rahatladı.

Ağzını açıp ona daha iyi olup olmadığını sormak üzereyken bunun tehlikeli olabileceğini düşünerek vazgeçti. Bu tarz bir yorum ya da soru insanı berbat bir diyalogun içine bir bataklık gibi çekebilirdi.

O yüzden Peabody diskleri ve güncellenmiş raporları sandalyelerin üzerine yerleştirirken ağzını sıkıca kapayarak onu izledi.

“Basın toplantısını da kaydettim efendim. Onu da yüklememi ister misiniz?”

“Hayır, diski eve götürürüm. O kişisel keyfim için. Sen izledin mi?”

“Evet, konunun etrafında gezinip durdular sonra Nadine onları operasyon prosedürüyle ilgili soru sorarak köşeye sıkıştırdı. Şey, yani hedefin binada olup olmadığını teyit etmeden mi içeri girdiniz yani? gibi bir şey sordu. Jacoby bunu da kaynatmaya çalışıp ‘Operasyon süreciyle ilgili yorum yapamayız’ gibilerinden bir şey söyledi. Sonra Nadine yani ünlü bir kiralık katil olan hedefi parmaklarının ucundan kaçırdıklarını söyleyerek, adamın karmaşık ve pahalı bir operasyondan paçayı sıyrabildiğine dikkat çektikten sonra bu konuda ne düşündüğünü sordu.”

“Her zamanki Nadine işte.”

“Evet soruyu da çok kibar ve sempatik bir tavırla sordu. Jacoby daha neler olduğunu anlamadan diğer muhabirler balyozlarını indirmeye başlamıştı bile. Hepsi çıldırmış gibi sorular sormaya başladı. Toplantıyı on dakika erken bitirmek zorunda kaldılar.”

“Medya bir, Federaller sıfır ha?”

“Sıfırın altında. Belki iki ajanın aptallığı yüzünden bütün Federal büroyu suçlamak adil değil ama.

“Belki değil fakat şu anda bu durum işimize yarıyor.”

Eve, Feeney’in hızla odaya girmesiyle kafasını çevirdi. Feeney bütün dişlerini gösteren bir gülümsemeyle elinde tuttuğu diski sallıyordu. “Taze bir veri geldi.” şarkı söyler gibiydi. “Tam bir bomba. Bakalım Federaller bir daha bizim yetki alanımıza girebilecekler mi? Üstünlük bizde artık. Özel Ajan Stowe kurbanlardan birini tanıyormuş. şahsen.”

“Nasıl yani?”

“Üniversitede birliktelermiş, bazı dersleri birlikte almışlar, aynı kulüplere üyeymişler. Ve kurban yurtdışına gitmeden önce üç ay boyunca oda arkadaşymışlar.”

“Oda arkadaşı mı? Ajanın profilinde nasıl görmedim bunu?”

“Çünkü Stowe profilinde bu bağlantıdan bahsetmemiş. Bilgiyi saklamış.”

Eve elindeki yeni silahın sıcaklığını hissediyordu ama sonra durdu ve Feeney’in yüklemekle uğraştığı diske baktı. “Sen veriyi nereden buldun?”

Feeney bu soruyu soracağını biliyordu o yüzden diski önceden kendi bilgisayarına da yüklemişti, “isimsiz bir kaynak.”

Eve’in gözleri kısıldı. *Roarke*. “Yani birden FBI dosyalarına girip ajanların kişisel dosyalarına ulaşabilen bir kaynağın oldu ha?”

Feeney neşeyle, “Öyle görünüyor,” dedi. “Ben de şaşırdım. Disk öylece masamda beliriverdi, isimsiz kaynaklardan edindiğimiz verileri kullanabilmemize engel bir kanun yok. Herhalde FBI’daki bir köstebekten gelmiştir.”

Eve konuyu uzatıp onu sıkıştırabilirdi. Ama eğer Feeney diskin Roarke’tan geldiğini biliyorsa bile asla kabul etmeyecekti. “Tamam bir bakalım.” İçeri giren McNab’i görünce, “Geciktin,” dedi.

“Özür dilerim Teğmenim, bir şey çıktı.” İlerleyerek bir sandalyeye oturdu ve odadaki herkesin Peabody’ye bakmadığını fark etmesini sağladı.

Peabody de aynı şekilde kendinin ona bakmadığının fark edilmesini sağlıyordu.

Sonuç olarak odadaki atmosfer iyice gerilmiş, içeride buz gibi bir hava esmeye başlamıştı. Eve ve Feeney birbirlerine acı dolu bir bakış attılar.

“Elinizdekiler güncellenmiş raporumun çıktısı. Sylvester Yost’un kullandığı yeni bir takma isim var elimizde.” Eve dönerek cinayet panosunu işaret etti. Panoda Yost’un farklı resimleri ve isimleri, bilinen kurbanları, cinayetlerin yerleri ve suç mahallinde bulunan deliller vardı.

Eve, “Bu yeni takma ismi araştırdım,” diyerek devam etti. “Bilgisayar, Martin K. Roles verilerini ekrana taşı. şahsın bu karakteri çok büyük bir özenle geliştirdiğini fark edeceksiniz. Bütün kimlik kartları, kredi kartları, ikametgâh adresleri mevcut. Elbette adresler düzmece. Bu isim altında vergi dosyaları tutmuş, sağlık sigortası ve pasaport almış. Bu aktivitelerin bazılarını diğer sahte kimlikleriyle de yapmış ama bugüne kadar teşhis ettiğimiz hiçbir kimliğinde bu kadar faaliyeti bir arada gerçekleştirmemiş. Bence bu onun emeklilik kimliği. Devlet güvenlik sistemi ya da diğer güvenlik sistemlerinin dikkatini çekmeden temiz ve normal tuttuğu bir kimlik bu.”

“Eğer becerikli bir hacker ise oradan buradan veriler toplayarak böyle bir kimlik

yaratabilir,” dedi McNab.

“Doğru. Kimliği teşhis ettiğimizi bilmiyor. Takip edeceğimiz kimlik bu. Kesinlikle dikkat çekmeyeceğiz. Bu şahıs hakkındaki tüm araştırma ve takipler Üçüncü Seviye’de devam ettirilecek. Bu isimle emlak alıp sattığını düşünüyorum. Araştırıp bulun.”

“Brifingden sonra hemen araştırmaya başlarım,” dedi McNab. “Yost’un teşhis edilen kurbanlarıyla ilgili genel verileri araştırıyor, ölmelerini kimlerin isteyebileceğine dair olasılık çalışmaları yapıyorum. Birkaç somut veri geldi elime ama harekete geçmemize yetecek kadar güvenilir bir şeyler yok henüz.”

“FBI’daki dostlarımızın aksine biz kitaba uygun devam edeceğiz, emin olana kadar harekete geçmek yok. Bunun kadar deneyimli ve becerikli bir adamın sağlam yedek kimlikleri vardır. Onu ürkütürsek Roles’dan da vazgeçer ve hiç bilmediğimiz bir kimliğe geçer. Birakalım kendini güvende hissetsin. Şimdi... Yüzbaşı Feeney’in büyük bir sürprizi var.”

Eve başını Feeney’e doğru sallayarak brifingin idaresini ona devretti. Feeney ellerini birbirine sürterek ayağa kalktı ve Roarke’ın ulaştığı verileri aktarmaya başladı.

McNab neredeyse sandalyesinde zıplıyordu. “Bu harika.”

Peabody, McNab’e küçümseyen bir bakış yollayarak, “Sanki harikadan anlarsın,” dedi.

McNab ilk kırılanın Peabody olmasından öyle memnundu ki hakareti duymazdan geldi. “Benim göbek adım harika. Bu dosyalara nasıl girdin?”

Feeney basık burnunu kırıştırdı. “Bu resmi dosyalara girmek ya da girmeye teşebbüs etmek federal suçtur. Veriler bana isimsiz bir kaynak tarafından ulaştırıldı. Hiç dikkat çekmeden bu kadar derinlere inebildiğine göre kaynağında bir Federal olduğunu düşünüyorum.”

Eve usulca, “Ve domuzlar da uçar,” diye mırıldandı. “Bilgi elimize nasıl geçmiş önemli değil, şu anda elimizde. Ama bir araç olarak elimizde, bir çekiç olarak değil,” diyerek etrafındaki yüzleri ve bu yüzlerdeki hayal kırıklığını izledi. “Feeney, bunu kullanarak Stowe ile özel bir görüşme ayarlamak istiyorum. Sicili kusursuz. Ve onun resmi evraklarında yalan beyanda bulunduğu veya bilgi sakladığı üstlerinin kulağına giderse, ceza aldığı gibi siciline de kocaman kara bir leke bulaşır. Anında bu soruşturmadan alınır ve muhtemelen geçici bile olsa cehennem dibinde bir yerde masa başına gönderilir. Stowe bunu istemez. Bunu öyle istemiyor ki bence pazarlık yapmayı kabul edecek.”

“Canı çıkana kadar sıkıştırmanın benim için mahsuru yok. Ayrıca sevgili dostumuz Özel Ajan Jacoby’nin de tam bir kuş beyinli olmasa da sınıf sıralamasının sonlarında olduğunu göreceksin. Profili ortalama bir zekâ, kibir, hırs ve otorite öfkesi gösteriyor. Bunların hepsini harmanlayıp ortaya çıkan şeye bakarsan tehlikeli bir adam görürsün. Bu işi batıracak biri varsa o Jacoby olacaktır. Ben Mira’dan ona bir bakmasını ve ne düşündüğünü söylemesini isteyelim derim.”

“Disk sana geldi,” dedi Eve. “Sen bilirsin. Şimdi olasılık hesaplamalarının sonuçlarına bakalım.” Eve dosyayı duvar ekranına yansıttı. “Yüzde doksan sekiz nokta sekiz Yost’un kontratı tamamlamaya çalışacağım görüyorsunuz. Adamın iyi bir ünü var; bu ünü gölgelemek istemeyecektir. Sonraki hedefine doğru ilerleyecek ve programına sadık kalmaya çalışacak. İlk ikisi birbirine çok yakın zamanlarda oldu. Üçüncünün yirmi dört saat içinde gerçekleşeceğini

düşünüyorum. Yine olasılık sonuçlarına göre, Yost şehirde veya da ulaşım bakımından şehre yakın bir yerde. Ama bu durum sonraki hedefinin de şehirde ya da civarında olduğu varsayımından yola çıkarak hesaplandı. Bu durumdan emin olmamız mümkün değil, dolayısıyla da sonraki hedefini korumaya başlamamız imkânsız.”

Eve tekrar ekrana baktı. “Yani üzerinde çalışmaya devam edeceğiz. Ve bekleyeceğiz.”

Daha sonra brifingi bitirerek görevlendirmeleri yaptı ve ertesi sabah sekizde olacak brifingi duyurdu. “Mesai bitimine bir saat kaldı. Eğer o zamana kadar bir şey çıkmazsa bugünkü yeter diyorum. Herkes biraz uyusun ve yarın sabaha enerjik bir biçimde başlasın.”

“Bana uyar ama uyku kısmı değil. Bir randevum var da.” McNab sırf bunu söyleyebilmek için brifingin en sonuna kadar beklemişti. Ve Peabody’nin tepkisini görmek için arkasına dönmek için insanüstü bir gayret harcıyordu.

Ama Eve, Peabody’nin tepkisini gördü. Ani bir şaşkınlıkla irkilme, ilk kızgınlığın hızla öfkeye dönmesi sonra buz gibi bir umursamazlık. *Onu tanımayanların, yaranın üstünü kapadığını fark etmeyecekleri buzdan bir zırh*, diye düşündü Eve.

Lanet olsun.

Eve soğuk bir ses tonuyla, “Eminim hepimiz senin için çok mutlu olduk,” dedi. “Sabah sekizde bu konferans odasında. Çıkabilirsiniz.” Konuşurken gözlerini McNab’ten ayırmıyordu ve dedektifin biraz büzülerek çöktüğünü görmekten büyük bir keyif almıştı.

McNab doğrulmaya çalışarak odadan çıktı. Feeney gözlerini devirerek arkasından çıktı. Hızlanarak ona yetişti ve dedektifinin kafasına elinin iç tarafıyla bir şaplak attı.

“Peabody.” Eve yardımcısı konuşma fırsatı bulamadan lafa başlamıştı. “Bütün diskleri yükle ve dosyala, bu odayı yarın sabah sekiz için ayırt.”

“Evet efendim.” Peabody yutkundu. Bu kadar basit bir hareketin bile böyle sesli ve acı verici olmasından nefret ediyordu.

“Bak bakalım Monroe, Roles konusunda bir şeyler öğrenmiş mi? Sonra ben seninle iletişime geçene kadar çalışma biriminde kal.”

“Evet efendim.”

Eve, Peabody gerekenleri toplayıp odadan bir droid gibi ruhsuz hareketlerle çıkarken onu izledi. “Bu iş gerçekten berbat olacak,” diye karar verdi. “Bir de sadece dinle diyor. Çok biliyor ya!”

Peabody’yi aklından uzaklaştırmak için elinden geleni yaparak sandalyelerden birine oturdu ve federal binayı aradı.

“Stowe.”

“Ben Dallas. Buluşmamız lazım. Sadece sen ve ben. Bu gece.”

“Çok meşgulüm ve seninle ne bu gece ne de başka bir zaman buluşmakla ilgilenmiyorum. Beni aptal mı sanıyorsun sen? O haberciyi kimin beslediğini fark edemedim mi sence?”

“O kendi başına da sizin çuvalladığınızı anlardı,” dedi Eve. Sonra ağzından sadece “Winifred C. Gates” kelimeleri döküldü ve Stowe’un renginin soluşunu izledi.

Ajan hayranlık uyandırıcı bir kontrolle, “Ne olmuş ona?” diye sordu. “Yost’un faili olduğu şüphelenilen kurbanlardan biri.”

“Eğer telefonda ayrıntılara girmemi istemiyorsan Stowe, bu gece.”

“Yediye kadar çıkamam.”

“Yedi otuzda Mavi Sincap’ta. Eminim zeki bir federal ajan adresi bulur.”

Stowe sesini alçaltarak ekrana yaklaştı. “Yalnız mı geleceksin?”

“Evet. Şimdilik. Yedi otuz Ajan Stowe. Beni bekletme.”

Eve bağlantıyı keserek bilek ünitesini kontrol etti ve oyalanmak için elinden geleni yaptı. Elinde lazer silahları olan ve kafaları uçuşa geçmiş bir düzine uyuşturucu bağımlısıyla mücadeleye gidiyor olmayı tercih ederek birim odasına doğru ilerledi, ofisine giderek ceketini aldı ve sonra Peabody’nin küçük çalışma hücreğine girdi.

“Charles’ı aradın mı?”

“Evet efendim. Müşterisi kendini Roles olarak tanıtan şahısla geçen kış Sotheby’s’te bir müzayedede karşılaşmış. Adam kadının da talip olduğu bir tabloyu fiyat arttırarak satın almış. Masterfield’in bir doğa resmi, 2021 imzalı. Kadının hatırladığı kadarıyla tablo iki milyona gitmiş.”

“Sotheby’s.Saat beşi geçti. Kapanmıştır. Pekâlâ çıkıyoruz.” Eve dışarı çıkarken Peabody’nin kendine yetişmesi için yavaşladı. “Kadının izlenimleri peki?”

“Charles’a, Roles’u inanılmaz kibar tavırlı, sanat hakkında bilgili ve zarif ama soğuk bulduğunu söylemiş. Charles’a tabloyu bir kez görmek için kendini evine davet ettirmeye çalıştığını itiraf etmiş ama adam anlamazdan gelmiş. Charles, kadının otuzlarının ortalarında, tam bir fıstık ve inanılmaz zengin olduğunu söylüyor. Çoğu adam böyle bir teklifi havada kapacağından kadın onun erkeklerle ilgilendiğini düşünmüş. Ama sadece sohbet etmeye çalıştığında bile bilirsin işte ortak tanıdıkları olabilir mi acaba, bir acenteye mi bağlı çalışıyor, hangi kulüplere takılıyor gibilerinden adam iyice geri çekilmiş ve gitmiş.”

“Kadın eğer gerçekten o kadar harikaysa neden bir Lisanslı Eskort kiralıyor ki?”

“Sanırım Charles da tam bir fıstık olduğundan ve bağlanma gibi bir sorunu olmadığından. Programladıkları zaman kadın ne istiyorsa onu yapıyor işte.” Garaja indiklerinde Peabody derin bir iç çekti, “insanlar Lisanslı Eskortları değişik sebeplerle kiralıyor. Sebep her zaman seks değil.”

“Pekâlâ, Pekâlâ. Bakalım yarın Sotheby’s’te bir şeyler öğrenebilecek miyiz?” Eve, *bu konuda Roarke’in yardımı olabilir*, diye düşündü.

“Evet efendim. Şimdi nereye gidiyoruz?”

“Sana bağlı.” Eve arabanın kapısını açarak tepeden Peabody’ye baktı. “Sarhoş olmak ister misin?”

“Efendim.”

“Kısa bir süre önce biz de Roarke’la birbirimize girmiştik. Ben öyle yapmıştım. Harika bir geçici çözüm.”

Peabody’nin gözleri sadece yaşlarla değil aynı zamanda şükranla dolmuştu. “Ben dondurmayı tercih ederim.”

“Evet çoğu zaman, eğer seçme şansım varsa ben de öyle. Hadi gidip biraz dondurma alalım.”

Eve önündeki büyük boy dondurma tabağına iştah ve mide bulantısı karışımı hislerle baktı. Hepsini yiyeceğinden şüphesi yoktu. Arkasından midesinin rahatsız olacağından da şüphesi yoktu.

Bir arkadaş için yapılması gerekenler.

Kaşığını dondurmaya daldırarak ilk lokmasını ağzına götürdü.

“Pekâlâ, dökül bakalım.”

“Efendim?”

“Neler olduğunu duyalım.”

Peabody ona bakakaldı. Eve’in ağzından dökülenler karşısında hissettikleri, önündeki dev gibi muzlu dondurmanın yarattığı şaşkınlığı sollamıştı. “Olanları anlatmamı mı istiyor-“

“Hayır, anlatmanı istemiyorum. Sadece anlatmanı söylüyorum çünkü arkadaşlar böyle şeyler yapmak zorundadır. Yani bildiğim kadarıyla. O yüzden başla.” Bir eliyle dondurmayla uğraşırken diğer eliyle ona başlamasını işaret etti.

“Çokdüşüncelisin, gerçekten.” Peabody’nin gözleri tekrar doldu ve muzlu dondurmasının sütsüz kremasıyla kendini biraz daha sakinleştirmeye çalıştı. “Pekâlâ... biraz oynamak için malzeme dolabına girmiştik ve”

Eve ağzı dolu olduğundan elini kaldırdı ve hızla ağzındakini yuttu. “Affedersin doğru mu anladım? Sen ve Dedektif McNab görev sırasında, üstelik departman içinde cinsel bir aktiviteye mi giriştiniz?”

Peabody suratını astı. “Eğer kuralları sıralamaya başlayacaksan sana bir şey anlatamam. Zaten daha cinsellik kısmına gelmemiştik. Oynaşıyorduk sadece.”

“Ah, o zaman işler değişir tabii. Polisler malzeme dolabında hep oynasır zaten. Tanrım, Peabody!” Eve gözlerini kapatarak bir kaşık daha dondurma götürdü ağzına ve derin bir nefes aldı. “Pekâlâ tamam geçti. Devam et.”

“Cidden ne olduğunu bilmiyorum. Ama aramızda içgüdüsel ve ilkel bir şeyler var.”

“İyy!”

Sebep belki çetin ceviz Dallas’ın ‘ıyy!’ demesi ya da tonlamasındaki acı dolu ifadeydi ama bu tepki Peabody’yi gülümsetti. Hiç alınmamıştı. “Ben de ilk kez yapana kadar öyle düşünüyordum. Bu arada ilk seferimiz asansörde olmuştu.” “Peabody, bak burada oturmuş cidden çabalıyorum. Ama o kadar derinlere inip senin ve McNab’in neler yaptığına girmek zorunda mıyız? Zihnimde gerçekten garip görüntüler belirmeye başlıyor.”

“Zaten öyle ama her neyse... Bir de sürekli onunla seks yapmayı falan düşündüğümünden değil, hatta oynamayı bile düşünmediğim zamanlar oluyor ama sonra birden bir şey oluyor ve bir bakıyorsun işte kendimizi yaparken buluyoruz.” Peabody dinleyicisini kaybetme korkusuyla, “Her neyse yine oynamaya başlamıştık ki...” diye hızlandı.

“Malzeme dolabında.”

“Evet. Sonra Charles aradı. Dava hakkında. Ondan gereken bilgileri aldım biraz muhabbet ettik. Sonra görüşme bittiğinde McNab birden iğrençleşti.” Peabody ağzını muz, krema ve karamela sosuyla doldurdu. “Bana ‘sen beni ne sanıyorsun’ gibilerinden bir şey dedi. Sonra Charles hakkında iğrenç şeyler söylemeye başladı. Halbuki sadece resmi bir soruşturmada

bana bir iyilik yapıyordu. Sonra birden beni duvara yapıştırdı.”

“Senin canını mı yaktı?”

“Evet. Şey aslında pek sayılmaz. Hayır. Ama bana sağlam bir yumruk indirmek ister gibi bakıyordu. Sonra ne dedi biliyor musun?” Peabody tekrar öfkelenmeye başlamış halde ağzına bir kaşık daha dondurma yükledi. “Bana ne dedi biliyor musun?”

“Hayır, Peabody orada değildim değil mi?”

“Bana adi bir jigoloyla aynı seks vardiyasında çalışmaktan bıktığını söyledi.”

Peabody kaşığını hırsla yavaş yavaş yumuşamaya başlayan dondurmasına daldırdı.

“Suratıma karşı böyle söyledi inanabiliyor musun? Bir de artık Charles’ın yatağından çıkıp onunkine koşturamazmışım.”

“Senin Charles’la yatmadığını sanıyordum.”

“Yatmıyorum. Ama konu o değil.”

Eve konunun aslında tam olarak o olduğunu düşünse de şu andaki rolünü hatırladı. “Evet. McNab pisliğin teki.”

“Tam olarak öyle.”

“Sanırım ona Charles ve senin seks yapmadığınızı söylemedin ha?”

“Tanrım, elbette hayır.”

Eve başını salladı. “Sanırım ben de söylemezdim. Uzlaşmak istemeyecek kadar öfkelenirdim. Peki ne dedin?”

“Bizim bir ilişki yaşamadığımızı, o yüzden istediğim herkesle görüşebileceğimi söyledim. Aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu söyledim. Sonra, o adi herif gidip ucuz bir kadınla randevulaşıyor.”

Aslında McNab’ın yaptığıнын son derece mantıklı olduğunu düşünse de Eve söyleyecek başka bir şeyler aradı. “Domuz.”

“Onunla bir daha asla konuşmayacağım.”

“Birlikte çalışıyorsunuz.”

“Pekâlâ, resmi işler haricinde onunla asla konuşmuyorum. Umarım kadından kasık biti kapar.”

“Bu harika bir düşünce.”

İkisi de bir an durup düşündükten sonra dondurmalarına eğildiler.

“Peabody.” Eve bütün bu destek olayının en nefret edeceği kısmına geldiklerini hissediyordu. “Ben bu ilişki işinde hiç iyi değilim.”

“Saçmalama! Sen ve Roarke harika bir çiftsiniz.”

“Hayır. Hiçbir çift harika değildir. Ama çabalıyoruz, bir şekilde devam ettiriyoruz. Aslına bakarsan işin çoğunu Roarke hallediyor ama ben de bir şeyler çözmeye başladım. O benim gerçek bir ilişki yaşadığım ilk erkek.”

Peabody’nin gözleri yuvalarından fırladı. “Ciddi misin?” *Evet*, diye düşündü Eve. *işte bataklık kısmı başlıyor*. “Pekâlâ, bak konu o değil. Asıl söylemeye çalıştığım şey, bu durum pek benim alanım sayılmaz. Ama bir adım geriye çekilip duruma bir dava gibi bakacak olursam üç oyuncu görüyorum. Sen, McNab, Charles.” Dondurma izli kaşığıyla masaya bir

üçgen çizdi. “Bağlantı noktası sensin. Yani diğer iki noktanın birbirleriyle ilişkisi seninle olan ilişkilerinden doğuyor. McNab seni kıskanıyor.”

“İ-ıh sadece domuzluk ediyordu.”

“Evet, onun domuz olarak sınıflandırılmasına itirazını yok. Ancak... Peabody, sen Charles’la çıkıyorsun değil mi?” “Sayılır.”

“Ve McNab’le de yatıyorsun.”

“Yatıyordum.”

“Ve McNab senin Charles’la da yattığını düşünüyor.” Eve, Peabody’nin karşı çıkmasına fırsat vermeden parmağını kaldırdı. “Yanlış bir varsayım ve kalkıp olup biteni sana sormaması da domuzluktan kaynaklanan bir durum. Üstelik Charles’la yatıyor olsan bile özgür ve bekâr bir kadınsın ama yine de McNab’in inandığı bir varsayım bu.”

Eve üçgenin bir ucuna kaşığının ucuyla vurdu. “Seks. İki adam. Sen adamlardan biriyle malzeme dolabında sosis kimde oynarken, diğer adamla da tele-linkte konuşmaya başlıyorsun”

“Ama polisle ilgili bir durumdu.”

“Eminim tam takım üniforman içinde değildin ama konu zaten McNab’ın orada olması. Adam iyice heyecanlanmış ve hazırlanmışken sen birden rakibiyle konuşmaya başlıyorsun. Charles’ı tanıdığım kadarıyla sadece sana veri aktarmakla kalmamıştır. Flört etmiştir. Yani sen Charles’ı konuşmaya devam ederken eminim McNab’in dişleri uzamaya falan başlamıştı. Bak onun moron olmadığım falan söylemiyorum. Elbette bir moron. Ama bence moron domuzların bile duyguları vardır. Muhtemelen.”

Peabody arkasına yaslandı. “Yani sence benim hatam mı?”

“Hayır, bence Roarke’ın hatası.” Peabody’nin boş bakışlarıyla Eve başını salladı. “Boş ver konu kimin hatalı olduğu değil. Bak birlikte çalıştığın biriyle kişisel ilişkilere girdiğinde sorunlar yaşarsın. Ben hâlâ onun kiminle görüştüğün ya da yattığın konusunda sana karışmaya hakkı olmadığını düşünüyorum. Ama bunu onun gözünün içine sokmanın da bir anlamı yok. Sanırım her ikiniz de işi batırdınız.”

Peabody bir süre bunu düşündü. “Ama o daha çok batırdı.”

“Kesinlikle.”

Peabody bir an düşündükten sonra, “Pekâlâ. Pekâlâ,” dedi. “Sanırım üçgen işi ve tepki konusunda haklısın. Ama gidip ilk gördüğü kadının üzerine atlayan da o ve eğer aptal bir kadını kendiyile çıkmaya ikna ettiği için seviniyorsa görüldüğünden daha da aptal.”

“Evet, işte ruh bu.”

“Sağ ol Dallas. Kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

Eve önündeki boş kâseye bakarak elini ağzına kadar dolu ve rahatsız midesine götürdü. “Birimizin iyi hissetmesine sevindim.”

16. BÖLÜM

Eve, görüşmeyi bir dondurma partisinden sonra Mavi Sincap'ta ayarlamamanın en iyi yönünün kulüpte doğru düzgün yiyecek ya da içecek bulunmaması olduğunu düşündü.

Gerçi müzik konusunda söylenebilecek en iyi şeyin sadece var olduğu ve yüksek sesle çaldığı Mavi Sincap gibi bir mekân için kulüp kelimesi bile fazla havalı kaçıyordu. Menü konusunda Eve'in söyleyebileceği tek olumlu şey bildiği kadarıyla kimsenin yemeklerden ölmediğiydi.

Hastaneye sevk edilenlerden sağlıklı bilgiler alınmamıştı gerçi.

Yine de akşamın bu kadar erken saatleri olmasına rağmen mekân ağzına kadar doluydu. Ufak masalar mesai sonrasında biraz rahatlayıp tehlikeli yaşamayı seven kalabalıkların siparişleriyle dolup taşıyordu. Vücutları neon renkli boyalar içinde ve kule gibi uzanan mavi saçlı iki adam uzun lastik penalarını klavyelere kavga eder gibi çarparken avazlarının çıktığı kadar aşk acısı hakkında uluyorlardı.

Kalabalık da uluyarak karşılık veriyordu.

Mavi Sincap'ın bayıldığı yönlerinden biriydi bu.

Arka taraflarda bir masa istediğinden masaların arasında ilerlemeye başladı. Bir taraftan da Stowe belki erken gelmiştir diye mekânı gözleriyle tarıyordu. Eve ayırttığı masanın, kendini kim dilini karşı taraftakinin boğazının daha derinlerine sokabilir yarışmasına kaptırmış bir çift tarafından işgal edildiğini gördü. Eve rozetini çıkartıp masaya çarparak eliyle çifte toz olmalarını işaret etti.

Göz ucuyla sol taraftaki masada oturanların da yasadışı ürünlerini hızla ceplerine sokuşturduğunu fark etti. Herkes usulca sıvışmaya başlamıştı.

Rozetin gücü, diye düşünerek oturdu ve iyice yerleşti.

Bekârlık günlerinde kulübe ara sıra, özellikle de Mavis'in sahne aldığı günlerde uğradı. Ama en yakın arkadaşı artık daha büyük ve daha kaliteli yerlerde çıkmaya başlamış, piyasadaki en ateşli şarkıcılardan biri haline gelmişti.

“Hey seksi dudak, takımlarımda biraz takılmak ister misin?”

Eve kulüpte aranmaya çıkmış olan adamın, uzun ince suratındaki sırtışa ve inanılmaz biçimde şişkin kasıklarına baktı. Adam, Eve'in bakışlarının yöneldiği noktayı görünce gururla kendini okşadı.

“Koca Sammy çıkıp oynamak istiyor.”

Koca Sammy muhtemelen yüzde elli dolgu malzemesinden ibaretti ve yüklü bir dozda Dik-Kal takviyesi almıştı. Eve sadece rozetini çıkararak masaya koydu ve, “Kaybol,” dedi.

Adamın hızla uzaklaşmasıyla Eve, Stowe gelene kadar etraftaki uluma ve renk

cümbüşünün keyfini çıkarmaya başladı.

“Geç kaldın.”

“Çıkamadım.” Stowe masanın etrafından zorla dolaşarak sandalyeye oturdu. Masanın üzerinde duran rozete bakarak başını salladı. “Reklam yapmak zorunda mısın?”

“Burada işe yarıyor. Pisliklerin yaklaşmasını engelliyor.”

Stowe etrafına bakındı. Eve ajanın kravatını çıkarmış olduğunu hatta çılgınlık yapmaya karar vererek yakasındaki bir düğmeyi açtığını fark etti. Federal memurlarının kıyafet zorunlulukları.

“Cidden ilginç mekânlar seçiyorsun. Burada bir şeyler içmek güvenli mi?”

“Alkol mikropları öldürür ayrıca Zoner’ları fena değil.”

Stowe masanın yanındaki oto menüden bir şişe Zoner sipariş etti. “Winifred’i nasıl öğrendin?”

“Ben buraya sorularını cevaplamaya gelmedim Stowe. Ama sen cevaplar vermek için buradasın. Ve bana Winifred’le bağlantını üstlerine bildirmemem, seni ve muhtemelen Jacoby’yi ayak altından kaldırmamam için iyi bir neden söyleyerek başlayabilirsin.”

“Neden hâlâ yapmadın ki böyle bir şeyi?”

“Hâlâ soru soruyorsun ama.”

Stowe, Eve’in alaycı bir tavırla söylediği cümle karşısında sustu. Ama ajanın kontrolü hâlâ elden bırakmaması takdire şayandı. “Sanırım bir anlaşma peşindesin.”

“İstedğin şeyi sanabilirsin. Beni Doğu Washington’a ve Federal büro müdürüne telefon açmamam konusunda ikna edene kadar hiçbir yere varamayız.”

Stowe hiçbir şey demeden servis kabininden çıkan soluk mavi renkli bir sıvıyla dolu kadehe uzandı. Kadehi inceledi ama içmedi. “Yaşamım boyunca her konuda en başarılı olmaya alışık oldum. Saplantılı ölçüde hırslıydım. Üniversiteye gittiğimde yalnızca bir hedefim vardı. Sınıf birincisi olarak mezun olmak. Engelim ise Winifred Gates’ti. Hiçbir şeyi incelemediğim kadar o kızı inceledim, eksiklerini, zayıf olduğu yönleri, kusurlarını aradım. Çok güzel, cana yakın, popüler ve zekiydi. Ondan deli gibi nefret ediyordum.”

Duraksayarak içkisinden bir yudum aldı ve boğazı yanmaya başladığından bir an soluksuz kaldı. “Yüce Tanrım!” Şaşkın halde elindeki kadehe baktı. “Bu şey yasal mı?”

“Şimdilik.”

Stowe kadehi dikkatle masaya koydu. “Bana yaklaşmaya çalışmıştı, ufak cana yakın jestler. Ama ben hepsini geri çevirmiştım. Düşmanımla iyi ilişkiler kurmayacaktım. İlk sömestri atlattım ama ikinci dönem bayağı zorlandım. Tüm yazı sanki hayatım buna bağlıymış gibi ders çalışarak geçirdim. Daha sonra onun yazı sahilinde takılarak ve eyalet senatörü için yarı zamanlı çevirmenlik yaparak geçirdiğini öğrendim. Dil konusunda üstün yetenekliydi. Elbette bu canımı iyice sıktı. Her neyse sonraki yarı dönemi de böyle geçirdik ama sonra bir profesörümüz ikimizi aynı projeye soktu. Proje takımı olmuştuk. Şimdi onunla sadece rekabet etmek zorunda değil, bir de beraber çalışmak zorundaydım. Düştüğüm durumdan nefret ediyordum.”

Arkalarındaki masalardan birinin devrilmesiyle yüksek bir ses çıktı. Stowe dönüp arkaya

bakmadı, hâlâ elindeki kadehi masanın üzerinde geometrik hareketlerle gezdiriyordu. “Tam olarak nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Gerçekten karşı koyulması zor bir insandı. Benim olmadığım her şeydi adeta. Sıcak, cana yakın, açık, komik. Ah, Tanrım.”

Stowe’un hâlâ inanılmaz ölçüde taze olan acısı belli oluyordu. Gözlerini sıkıca kapayarak kendini toplamaya çalıştı. Yavaş yavaş kadehi dudaklarına götürerek güçlü içkiden bir yudum daha aldı. “Benim arkadaşım oldu. Hâlâ nasıl olduğuna dair bir fikrim yok. Sadece arkadaş olduk işte. Arkadaşlığımız beni çok değiştirdi. Winifred beni değiştirdi. Beni hiç bilmediğim şeylerle tanıştırdı. Eğlence, rahatlayıp gevşeme. Her konuda konuşabiliyorduk ya da bazen hiçbir şey konuşmamıza gerek kalmıyordu. O hayatımdaki dönüm noktasıydı hatta daha da fazlası. O benim en iyi dostumdu.”

Stowe sonunda gözlerini kaldırarak Eve’in gözlerine baktı. “En iyi dostumdu. Ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Evet, ne demek olduğunu biliyorum.”

Stowe başını sallayarak tekrar gözlerini kapadı ve kendini toparladı. “Mezuniyetten sonra iş için Paris’e taşındı. Hayatında biraz değişiklik yapmak ve aynı zamanda da deneyim kazanmak istiyordu. Onu birkaç kez Paris’te ziyaret ettim. Şehir merkezinde güzel bir dairesi vardı ve apartmandaki herkesi tanıyordu. Hayatında, aptal bakışlı Jacques diye bir köpeği ve çevresinde ona âşık olan bir düzine erkek vardı. Çok çalışıyor ve güzel yaşıyordu. İşini, prestiji ve siyaseti seviyordu. İş gereği Doğu Washington’a geldiğinde muhakkak buluşurduk. Birbirimizi görmeden aylar geçtiği olurdu ama bir araya geldiğimizde hiç ayrılmamış gibi olurduk. Öyle bir ilişkimiz vardı. Her ikimiz de sevdiğimiz işleri yapıyor ve kariyerimizde yükseliyorduk. Her şey harikaydı.

“Bir hafta önce... şeyden bir hafta önce beni aramış. Ben saha çalışmasındaydım ve mesajını bir iki gün sonra aldım. Mesajında pek bir şey söylememiş. Sadece yolunda gitmeyen bir şey olduğunu, garip bir şey fark ettiğini ve benimle konuşmak istediğini söylemiş. Sesi ve görünüşü gergindi, hatlarından endişeli olduğu belliydi. Bana onu evden ya da işyerinden aramamamı tembihliyordu. Yeni bir link numarası verdi. Garip olduğunu düşünsem de çok fazla endişelenmemiştim. Eve gelip mesajı aldığımda saat çok geçti ve çok yorgundum o yüzden ertesi gün ararım deyip yatmaya karar verdim. Yatağıma girip kahrolası bir bebek gibi mışıl mışıl uyudum. Lanet olsun.”

Stowe kadehini kaldırarak daha büyük bir yudum aldı. “Sabahleyin erken saatte bir çağrı aldım. Uğraştığım davayla ilgili bir karışıklık çıkmış. Hemen çıkmam gerekiyordu ve evden çıkmadan durup Winnie’yi aramak aklıma bile gelmedi. Ancak ertesi gün hatırladım. Hemen bana verdiği numarayı aradım ama cevap alamadım. Ulaşmaya da çalışmadım. O kadar meşguldüm ki omuzlarını silkip sonra tekrar denerim dedim. Ama artık bir önemi kalmamıştı”

Eve ajanın cümlesini, “Zaten ölmüştü,” diye tamamladı. “Evet ölmüştü. Onu, tecavüze uğramış ve dövülmüş halde şehrin dışında bir sokağa atılmış olarak buldular. Mesajını almamdan iki gün sonra ölmüştü. Aradan onu kurtarabileceğim koskoca iki gün geçmişti. Ama ben dönüp onu arayamadım. O ne olursa olsun bana geri dönerdi. Asla bana yardım edemeyecek kadar meşgul olmazdı.”

“Sen de onun davasına girdin ve bağlantını sakladın.”

“Büro davalarda kişisel bağlantılara hoş gözle bakmıyor. Yost’u neden istediğimi bilseler beni asla onun davasına atamazlardı.”

“Ortağın biliyor mu?”

“Jacoby söyleyeceğim son kişi bile olmaz. Ne yapacaksın peki?”

Eve, Stowe’un yüzünü inceledi. “Bak benim de bir dostum var. Onu hırsızlık yaparken yakalamıştım. Ondan önce hiç dostum olmamıştı. Eğer birisi onu incitirse, hayatımın sonuna kadar o adamın peşine düşer ve yaptığını ödetirim.” Stowe hıçkırıkla karışık derin bir nefes alarak başını çevirmek zorunda kaldı. “Pekâlâ,” diyebildi. “Pekâlâ.”

“Ama nedenlerini anlıyor olmam yolundan tamamen çekileceğim anlamına gelmiyor. Ortağın adi pisliğin teki. Senin öyle olmadığını düşünüyorum. Üstelik asıl siz yoluma çıkmamış olsaydınız o orospu çocuğu Yost’u çoktan yakalamış ve içeri tıkmış olacağımı fark edecek kadar zeki olduğunu düşünüyorum.”

Stowe kendini zorlayarak yüzünü çevirdi, Eve’e baktı ve acı dolu bir ifadeyle kafasını salladı. “Biliyorum. Ve Jacoby kadar ben de hatalıyım. Onu yakalayan kişi olmayı öyle istiyordum ki onu kaybetme riskini göze aldım. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.”

“O halde elindekileri masaya aç. Arkadaşın büyükelçilikte çalışıyordu. Orada ne öğrendi?”

“Hiçbir fikrim yok. Kendi ülkende bile siyaset ve protokol kurallarını aşmak zor. Bir de yabancı bir ülkede dene. Öncelikle Fransız otoriteleri onun ölümünü bir sevgili tartışmasının sonucu olarak gördü. Dediğim gibi çevresinde bir sürü erkek vardı. Ama konu o değildi. Kendim inceledim. Benzer cinayetleri taradıklarında sahneye Yost çıktı. Ama biraz inceledikten sonra bunun sadece bir kopya cinayet olduğuna karar verdiler.”

“Neden?”

“İlk olarak Winnie temizdi. Pırıl pırıl temizlerden. Birinin onun hakkında ölüm emri vermesi için neden yoktu. Ayrıca hayatındaki adamlardan hiçbiri de Yost’un ücretini karşılayabilecek kadar zengin değildi. Öyle olsalar bile o tipte adamlar değillerdi. Aşıklarını kan ve gözyaşı içinde bırakmak

Winnie’nin tarzı değildi. Beni aradığında sesi kötüydü ve onu işten de aramamamı söylemişti. O yüzden işyerine de bakmaya çalıştım.”

“Ve?”

“Öğrenebildiğim tek kaydadeğer şey büyükelçinin oğlu için, Almanlar ile yapılacak diplomatik bir anlaşmada ve Amerikalılar’la gezegen dışı bir projede tercüman olarak görevlendirildiği idi. Gezegen dışındaki yeni iletişim sistemleriyle ilgili bir projeymiş. Ölmeden önceki üç hafta boyunca kelimenin tam anlamıyla bir sürü toplantı ve yolculukta bulunmuş. Ana oyuncuların isimlerine ulaştım ama içeri girip derinlere inmeye çalıştığımda önüm birden tıkanı. İşe müdahil olanların hepsi önemli, zengin ve arkası sağlam insanlar. Geri çekilmek zorunda kaldım. O konuyu çok zorlarsam Yost soruşturmasına da giremeyecektim.”

“Bana isimleri ver.”

“Bak sana söylüyorum, derine inmen mümkün değil.”

“Sen bana yalnızca isimleri ver, ne zaman ve nasıl ilerleyeceğim konusunda bırak ben endişeleneyim.”

Stowe omzunu silkerek çantasından elektronik ajandasını çıkardı ve isimleri açtı. Aleti Eve’e uzatırken, “Jacoby sana takmış durumda,” dedi. “Whitney’in odasında ilk karşılaşmamızdan beri böyle. Yost’u ele geçirme sırasında sana da kişisel birkaç yara açabilirse yaşamı anlam kazanacak.”

Eve ajandadakileri kendininkine aktarırken, “Bak şimdi beni korkuttun,” dedi.

“Sağlam bağlantıları ve kaynakları var. Epey sağlam hem de. Onu ciddiye alsan iyi edersin.”

“Parazitleri her zaman ciddiye alırım. Şimdi sana nasıl ilerleyeceğimizi söyleyeceğim. Elinde ne varsa, tüm verileri, ipuçlarını, tüm açılan ve ihtimalleri ev ofisime gönderiyorsun. Bu gece.”

“Tanrım Dallas”

Eve masaya doğru uzanarak, “Hepsini,” dedi. “Benden tek şey gizlersen seni mahvederim. Beni her adımdan, her kaynaktan, her bağlantıdan haberdar edeceksin.”

“Tanrım biliyor musun, bir an gerçekten amacının sadece Yost’un durdurulması olduğuna inanmaya başlamıştım. Ama tek umrunda olan alkışları toplamak değil mi? Tek umursadığın operasyon sonunda tutuklamayı yapmak.”

Eve sakın bir ses tonuyla, “Daha bitirmedim,” dedi. “Sen bana karşı dürüst olursan ve onu ilk yakalayan ben olursam sana haber vereceğim. Onu tutuklayanın ve durduranın sen olmasını sağlamak için elimden geleni yapacağım.”

Stowe’un dudakları bir an titredikten sonra sıkıca kapandı. “Winnie seni severdi,” dedi. Elini masanın üzerinden Eve’e doğru uzattı. “Anlaştık.”

Eve aracına döndüğünde bilek ünitesini kontrol etti. Saat dokuza geliyordu yani asla eve kadar gidip üstüne düzgün bir şeyler giyip, tekrar şehir merkezine dönecek ve söylediği saatte Roarke’in yemeğine yetişecek vakti yoktu.

Bu ona iki seçenek bırakıyordu. Ya gerçekten istediği gibi eve gidip sıcak bir duş alır ve Stowe’un göndereceği verileri beklemeye başlardı. Ya da gümüş masaları ve büyüleyici şehir manzarasıyla ünlü New York’un Zirvesi restoranına üniformasıyla gider, hiçbir ortak noktasının olmadığı bir avuç insanla oturur, beyni iyice dönmüş halde eve geç gider ve gözleri yuvalarından fırlayana kadar çalışırdı.

Arzu ve vicdan azabı arasında gidip geldikten sonra derili bir nefes aldı ve aracı şehir merkezine doğru sürmeye başladı.

En azından yoldaki vaktini değerlendirebilirdi. Mavis’ini cep linkini aradı.

Eve’in kulaklarına bir ses ve çınlama seli akın ettikten sonra Mavis’in yüzü ekranı doldurdu. Arkadaşının sol elmacık kemiğini yeni bir geçici dövme süslüyordu. Eve şeklin yeşil bir hamamböceği olabileceğini düşündü.

“Selam Dallas! Bekle, dur. Arabada mısın? Dm ve 'jııııı bir dinle.”

“Mavis”

Ama hareketli ekran bomboş kaldı. Birkaç saniye sonra arkadaş kısmen de olsa yolcu

koltuğuna zıpladı.

“Tanrım Mavis!”

“Harika ha? Kayıt stüdyosundaki hologram odasıındayım. Burayı video efektleri ve diğer ıvır zıvırlar için kullanıyoruz.” Mavis kendine bakıp kalçalarının koltuğun üzerinde değil içinde olduğunu fark edince bir kahkaha patlattı. “Hey, kıcıımı kaybetmişim.”

“Ve görünüşe göre kıyafetlerinin çoğunu.”

Mavis Freestone minyon bir kadındı ve tasarımcı sevgilisi, onu üç pembe yıldızla süslerken malzemeden tasarruf etmişti. Gümüş ince zincirlerle birbirine bağlanmış yıldızlar sadece doğanın gerektirdiği üç yerin üstünü örtüyordu.

“Cidden yıkılıyor ha? Kalçamda bir yıldızım daha var ama oturduğum için şu anda görmem mümkün değil. Beni stüdyodaki çekim arasında yakaladın. Ne var ne yok? Nereye gidiyorsun?”

“Roarke’ın akşam yemeklerinden birine. Mavis bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Elbette.”

“Elimde kozmetik ve cilt bakımı ürünlerini gösteren bir video var. Hepsi en iyi markalardan. Bir göz atıp bana perakende ve toptan satışlarına dair bir şeyler söyleyebilir misin? Adamımız hepsinin yenilerini almak zorunda kalacak.”

“Bir dava için mi gerekli yani? Ah, dedektiflik işine bayılıyorum.”

“Sadece kaynaklarına ihtiyacım var.”

“Sorun değil hallederim. Ama aslında Trina’ya sorsan daha iyi olurmuş. O güzellik ürünleriyle ilgili her şeyi bilir. Sonuçta işin içinde olduğuna göre toptan ve perakende konusunda daha bilgilidir.”

Eve suratını buruşturdu. Trina onun da aklına gelmişti ama... “Bak Mavis, bunu kabul etmek benim için zor ve eğer bu söylediğim bu aracın dışına çıkarsa seni öldürmek zorunda kalırım ama Trina... beni korkutuyor.”

“Ah, Eve hadi oradan.”

“Eğer onu ararsam gözlerine o bakışı yerleştirip saçımı kestirmem gerektiğini anlatmaya başlayacak. Sonra suratıma bir sürü şey sürmeye başlayacak ve hep bastırđıđı o göğüs kreminde gelecek sıra.”

“En son kivilisi çıktı.”

“Yaşasın!”

“Ve gerçekten saçını kestirme vaktin gelmiş. Yine kırpık kırpık görünmeye başlamışsın. Ve en son seni bağlayıp beraber yaptırdığımızdan beri manikür yaptırmadığına eminim.” “Tanrım, beni rahat bırak. Arkadaşlar bunun içindir.” Mavis derin bir iç geçirdi. “Pekâlâ bak ne diyeceğim... sen videoyu gönder ben bir bakarım. Sonra Trina’yı benim eve, ne diyorsunuz... destek güç olarak çağırırım. Ya da destek birimi olarak?”

“Her ikisi de olur. Sağ ol.”

“Boş ver.” Mavis omzunun üzerinden arkaya doğru baktı. Arka koltuğa bakar gibi gözüküyordu. “Geliyorum. Bir dakika. Gitmem gerek Dallas,” dedi Eve’e dönerek. “Sonraki çekim için çağırıyorlar.”

“Görüntüleri bu gece yollarım. Mümkün olduğunca çabuk dönersen sevinirim.”

“Tamam, hemen yarın ararım. Arkadaşlar ne içindir ki?” Eve’in aklına Stowe ve Winnie geldi. Bir an uzanıp Mavis’e dokunmak istedi. Dostuna temas etmek istedi. “Mavis...”

“Evet.”

“Şey... seni seviyorum.”

Mavis’in kocaman açılan gözleri dolmaya başlamıştı bile. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Hey Dallas harikasın. Ben de seni seviyorum. Görüşürüz.”

Ve bağlantı kesildi.

Roarke restoranın üst kattaki özel yemek odasını tercih etmişti. Ama restoranın daha az resmi olan bu atmosferini daha çok beğeniyordu. Masaları odayı çevreleyen cam duvarın hemen yanındaydı ve çatı açık hava hissi vermek için sonuna kadar açılmıştı.

Ara sıra turist tramvayları şehir düzenlemenin izin verdiğiinden biraz daha fazla sokuluyordu camlara doğru. Kayıt cihazları ve kameraların şıklık ve ayrıcalık manzaralarını yakalamasına olanak verecek kadar yakma. Ama çok fazla rahatsızlık verdiklerinde ya da verirlerse hava güvenliği tek kişilik kopterlerine binerek onları sertçe uyarıyordu.

Aksi durumlarda ise bu durumlar hoş karşılanıyordu.

Restoran, yetmişinci kattan şehrin panoramik manzarasını sunacak şekilde yavaşça kendi etrafında dönerken, iki kişilik bir orkestranın yaptığı duru müzik merkezi yayından tüm katlara yayılıyordu.

Roarke konuklarının iyi vakit geçirmesi için bu alternatifini seçmişti, çünkü Eve’in onlara katılmasını beklemiyordu.

Karısı yüksekte hiç hoşlanmazdı.

Akşam yemeğinde Mick de dahil olmak üzere, birkaç gece önce evinde ağırladığı aynı grup vardı. Arkadaşı çok iyi vakit geçiriyor; hikâyeleri ve palavralarıyla grubun geri kalanını da eğlendiriyordu. Roarke’in yeterli gördüğü miktardan biraz daha fazla içtiğinde, kimse Michael Connelly’nin inanılmaz keyifli bir adam olduğunu inkâr edemezdi.

Magda gülerek parmağını sallıyor ve, “Tanrım, gemiden atlayıp Kanal’ın geri kalanını yüzerek geçtiğine inanmamı bekleme,” diyordu. “Şubat olduğunu söylemiştin. Donmaman imkânsız.”

“Anlattıklarım senin şöhretin kadar gerçek tatlım. Adamların gemiden atladığını anlaması ve beni kışkımdan zıpkınla avlamalarının verdiği korku her yanıma sıcacık tutmuştu.

Sadece kıyıya vurduğumda epey su yutmuşum. Daha yeni tıraş olacak kadar büyüdüğümüz yıllarda yasadışı viski taşıyan o gemiyi Dublin’in dışına çıkardığımızı hatırlar mısın Roarke?”

Roarke, “Senin hafızan benimkinden daha iyi,” dese de hatırlıyordu hem de gayet iyi.

“Ah, pardon onun bu aralar kanun sever bir vatandaş olduğunu unutuyorum.” Masanın karşısından Magda’ya göz kırptı. “Şu gelene bakar mısınız? İşte ana sebeplerden biri.” Botları ve deri ceketi içindeki Eve elindeki rozet ve peşindeki smokinli garsonla birlikte yuvarlak yemek salonunun karşısından onlara doğru ilerliyordu. Smokinli garson, “Madam,” deyip duruyordu. “Madam lütfen bir saniye bekleyin.”

Eve yüksekliği ve dönüşü yok saymak için büyük çaba harcayarak, “Teğmen,” diye hırladı.

Birden durarak arasını döndü ve parmağını başgarsonun göğsüne bastırdı. “Bir saniye bekledim, şimdi seni toplum huzurunu bozmaktan tutuklamadan önce toz ol.”

“Tanrım Roarke,” dedi Magda hayranlıkla. “Karın cidden büyüleyici.”

“Gerçekten de öyle, değil mi?” Roarke ayağa kalktı. Sakin bir tonla, “Anton,” dedi ama sesi başgarsonun dikkatini hemen çekecek bir tondaydı. “Lütfen karım için bir sandalye ve servis getirir misin?”

“Karınız mı?” Anton’un rengi soldu ki bu koyu zeytuni tenli adam için epey zordu. “Evet efendim. Derhal.”

Eve masaya yaklaşırken Anton etrafa bir yerlere doğru parmağım şıklatmaya başlamıştı. Eve dikkatini camlardaki manzaradan mümkün olduğunca kaçırmak için uzun uzun masadaki yüzlere baktı. “Özür dilerim, geciktim.”

Kısa selamlaşmalardan ve Roarke’in yediği aynı şeyden alacağını söyleyerek garsonu savuşturmasından sonra, camdan mümkün olan en uzak yeri seçti. Bu durumda kendini Magda’nın oğlu Vince ve Carlton Mince arasında buldu.

Böylece gecenin sonuna kadar sıkıntıdan patlayacağını kesinleştini düşünö.

Vince aperitifine geri dönerken, “Sanırım bir dava üzerinde çalışıyorsunuz,” dedi. “Cinayet oldum olası ilgimi çekmiştir. Şu andaki adamınızla ilgili bize ne söyleyebilirsiniz?” “İşinde iyi olduğunu.”

“Ama siz de öyle olmalısınız, yoksa şu anda bulunduğunuz konuma gelemezdiniz. Peki şu anda ne derler...” Bir kelime bulmak ister gibi parmaklarını birkaç kez havada şıklattı. “Şu anda hangi açıları inceliyorsunuz?”

“Açı mı?”

Magda masanın karşısından gülümseyerek, “Vince,” diye seslendi. “Eminim Eve akşam yemeğini yerken işini tartışmak istemiştirdin”

“Özür dilerim. Dedim gibi suça karşı hep bir merakım olmuştur, güvenli bir mesafeden olmak kaydıyla elbette. Sergi ve müzayedede güvenlik ayarlamalarından sorumlu olduğumdan beri de işleyişe karşı merakım iyice arttı.”

Eve garsonlardan birinin büyük bir merasimle getirip önüne koyduğu şarabı aldı. “Yakalayana kadar kötü adamı kovalarsın sonra onu bir kafese tıkarsın ve yargıcın onu orada tutmasını umarsın.”

“Ah.” Carlton deniz ürünleri tabağından bir çatallı daha alıp ağzına attı ve başını salladı. “Diğer türlüğü çok can sıkıcı olur sanırım. Senin işini yapman ama sonraki adımda birinin işi batırması. Boşuna uğraşmak, başarısızlığa uğramak gibi gelir değil mi?” Eve’i sempatik bakışlarla süzüyordu. “Sık gelir mi başınıza?”

“Zaman zaman olur.” O esnada başka bir garson burnuna teğet bir şekilde geçirerek önüne bir tabak koydu. Izgara karides çeşitlerinden oluşan bir döner tabaktı. Eve’in en sevdiklerinden. Bir an Roarke’a baktı ve kendine gülümsediğini gördü.

Adamın küçük mucizeler yaratmakta üstüne yoktu.

Eve, “Sağlam bir güvenliğiniz var,” dedi. “Yani bu şartlaraltında mümkün olduğunca sağlam. Ama ben daha özel bir güvenlik sistemi benimsemenizi, daha az kişiye açık olmanızı tercih ederdim.”

Carlton coşkuyla başını sallamaya başlamıştı. “Ben de o konuda birilerini ikna etmeye çalıştım Teğmen. Ama uyarılarıma kulak tıkanı.” Bir yandan da Magda’ya sevgi dolu bir bakış atmıştı. “O güvenlik ve sigorta masraflarını düşünmek istemiyorum artık yoksa iştahım kaçacak.”

Magda ona göz kırparak, “Eski kafalı sen de,” dedi. “Bu sistem amacımızın bir uzantısı zaten. Şık Palace Otel ve müzayede öncesi serginin hâlâ açık olması ilgiyi çok daha yükseklerle taşıyor. Medyanın inanılmaz ilgisini çektik. Üstelik sadece müzayede için değil vakıf için de.”

“Gerçekten etkileyici bir sergi,” dedi Mick. “Bugün biraz dolaşp inceledim.”

“Ah, keşke görmek istediğini bana söyleseydin. Ben seni şahsen gezdirirdim.”

“Seni meşgul etmek istemedim.”

Magda, “Saçmalama,” derken yemeğin ilk faslı toplanmaya başlamıştı. “Umarım müzayede zamanında şehirde olmayı planlıyorsun.”

“Aslında öyle bir planım yoktu ancak seni tanıdıktan ve sergiyi kendi gözlerimle gördükten sonra kalmaya hatta açık arttırmaya katılmaya karar verdim.”

Konukları sohbete devam ederken Roarke içki servisi yapan garsona işaret etti. Bir şişe daha şarap istemek üzereyken bacaklarından yukarıya doğru ağır ağır kaymaya başlayan bir ayak hissetti. Küçük ve dar olan çıplak bir ayak. Roarke bir an için bile istifini bozmadan siparişini verdi ve arkasına yaslandı.

Roarke, Eve’in ayağını tanır, dar ama daha uzun olduğunu bilirdi. Ayrıca karısı şu anda onunla masa altı oyunları çeviremeyecek kadar uzaktaydı. Göz ucuyla aşağı bakmasıyla bacağın açısını anladı, ikinci aşamaya geçmeye hazırlanan Liza Trent’in yüzündeki kediyi andıran gizemli gülümsemeyi fark ettiğinde tek tepkisi hafifçe kaşını kaldırmak oldu.

Roarke teklife kızsın mı yoksa gülüp geçsin mi bilemiyordu. Kararını veremedi Lisa başını kaldırdı. Bakışlarındaki parıltılar onu değil Mick’i hedef alıyordu. Roarke o anda kadının yalnızca hedefini şaşırmış olduğunu fark etti.

Roarke çıplak ayak parmakları paçalarında gezinmeye devam ederken, *ilginç bir durum*, diye düşündü. *Ve karmaşık*.

“Liza,” diye seslendiğinde genç kadının ayağının irkilerek hızla geri çekildiğini görme zevkini yaşadı. Roarke ona baktığında yüz hatlarından hatasını anladığı ve biraz utandığını gördü. Son derece tatlı bir sesle, “Eğleniyor musun?” diye sordu.

“Evet, teşekkürler.”

Roarke yemeklerle tatlılar bitene ve eve dönmek üzere Mick’le aynı arabaya binene kadar bekledi.

Bir sigara çıkardı ve Mick’e de uzattı. Bir an hallerinden hoşnut bir sesle sigaralarını tüttürdüler.

“Tütün kamyonlarını yağmalamamızı hatırlıyor musun? Tanrım, kaç yaşındaydık on mu?”

Mick anının verdiği keyifle gülümseyerek bacaklarını uzattı. “Bir kartonu neredeyse aynı akşam bitirmiştik, sen, ben, Brian Kelly ve Jack Bodine. Ve Tanrı ruhunu korusun Jack altı tanesini tek başına bitirip hastalanmıştı. Gerisini de Altı Parmak Logan’a güzel bir kârla satmıştık.”

“Hatırlıyorum. Birkaç yıl sonra Logan’ın bütün parmakları, akıncısı da dahil kesilmiş halde Liffey nehrinde yüzen cesedinin bulunduğunu da hatırlıyorum.”

“Ah, Tanrım.”

“Mick, sen Vince Lane’in kadınına becermekle ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Mick’in şok olmuş gibi bir tavrı vardı. “Sen neden bahsediyorsun? Kadını tanımıyorum bile...” diyerek başlasa da vazgeçti ve başını sallayarak gülmeye başladı. “Tanrım, sana yalan söylemeye çalışmak enerji israfı olur. Hayatında palavra yutmazsın sen. Nasıl anladın?”

“Kadın tatlıdan önce sen diye benim ayağıma masaj yaptı. Ayakları iyi ama nişan kabiliyeti berbat.”

“Kadınlar... güzel küçük bedenlerinde sır saklamaya uygun tek bir hücre yok. Şey, işin aslı şöyle, bugün sergiyi görmek için otele gittiğimde onunla karşılaştık. Laf lafı açtı sonra bir baktım kadın beni odasına atmış. Bir adam böyle bir durumda başka ne yapabilir ki?”

“Başkasının arazisinde avlanıyorsun.”

Mick sadece sırtıtmakla yetindi. “Yani dostum?”

“Benim bu adamlarla işim bitene kadar kendi sınırların içinde dur.”

“Biraz kaçamak konusunda ilk kez yaygara kopardığını görüyorum senin. Ama eski günlerin hatırına senin için bunu yapacağım.”

“Minnettarım.”

“Hiç önemli değil. Sonuçta bir kadın sadece bir kadındır. Aslına bakarsan Liza’nın tadına bakmadığına şaşırdım. Enfes bir parça.”

“Benim bir kadını var Mick. Bir karım.”

Mick keyifli bir kahkaha patlattı. “Bu ne zamandan beri bir erkeği biraz numune toplamaktan alıkoymuş ki? Kimseye de bir zararı yok öyle değil mi?”

Roarke evinin kapılarının sessiz ve zarif bir hareketle açılmasını izledi. “Bir keresinde sen, ben Brian ve Jack, Tommy ve Shawn ev yapımı birayla kafaları bulmuştuk. Oturup konuşurken ortaya dünyada en çok istediğimiz ve ihtiyacımız olan şeyin ne olduğu sorusu ortaya çıkmıştı. Sahip olmak için elimizdeki diğer her şeyden vazgeçeceğimiz şey. Hatırlıyor musun Mick?”

“Evet. Bira bizi felsefi bir kafaya taşımıştı. Beni paradan daha çok tatmin edecek bir şey olmadığını söylemiştim. Öyle olursa kalan her şeyi zaten alabilirdim hatırlıyor musun? Ve yanlış hatırlamıyorsam Shawn, her zamanki gibi Shawn’lığını yapmış ve bir filinki kadar büyük bir alet istemişti. Ama sanırım bizden daha fazla uçtuğu için isteğinin lojistik bakımdan uygunsuzluğunu hesaba katamıyordu.”

Mick arkadaşına dönerek yüzünü inceledi. “Şimdi düşünüyorum da senin bir şey söylediğini hatırlamıyorum. Hiçbir şey seçmemiştin.”

“Doğru seçmemiştim. Çünkü ne olabileceğini bilmiyordum. Özgürlük, para, babamdan

dayak yemeden geçireceğim bir hafta. Bir türlü karar verememiştim. O yüzden de bir şey söylememiştim. Ama artık biliyorum. Eve. Benim en çok istediğim ve en çok ihtiyaç duyduğum o tek şey Eve.”

17. BÖLÜM

Eve, eve onlardan daha önce geldiğinden kaybettiği zamanı telafi etmek için doğruca çalışma odasına gitti ve Mavis'e görüntüleri gönderdi.

Gelen veri ışığı yanıyordu. Hemen kabul ederek ellerini masanın üzerine koydu ve açılan dosyaları ayakta incelemeye başladı.

Stowe profiline uyuyor, diye düşündü. Son derece ayrıntılı ve düzgün çalışmıştı. Resmi veriler Eve'in umduğundan daha azdı ama ajanın kendi aldığı notlar gerçekten aydınlatıcıydı.

Başından beri dosyaları kişisel çalışma için kopyalıyorsun değil mi? diye düşündü Eve. Ben de aynı şeyi yapardım.

Görünüşe göre Stowe da Feeney gibi kurbanların arkadaşlarını, aile üyelerini, iş arkadaşlarının verilerini çapraz sorgulamaya almıştı. Bütün bireylerle görüşülmüş, birkaç tanesi de şüpheli olarak resmi sorgulamaya alınmıştı.

Ama öne çıkan kimse olmamıştı.

Eve belgeleri karıştırarak okumaya devam etti sonra hafifçe gülümsedi. Anlaşılan kendisinin büroyla yaşadığı sorunları büro da Interpol'le yaşamıştı. Kimse elindekileri paylaşmak istemiyordu.

"Yost'un paçayı kurtarıp durmasının nedenlerinden biri de bu olmalı."

Eve arkasına yaslanarak bir süre kafasını toplamaya çalıştı.

Kanun organlarıyla ilgili bilgisi olmalı, diye düşündü. İşlerin nasıl işlediğini, evrak işleri ve formaliteleri, siyaset ve boş gövde gösterilerini biliyor olmalıydı.

Buna güveniyor.

Bir yerde işini hallet, başka bir yere geç ve işler biraz soğuyana kadar orada çalış ya da güzel bir tatil yap. Darbeyi Paris'te indir, New York'a geç, operaya git, biraz alışveriş yap. Fransız polisleri kendi kuyruklarını kovalamakla meşgulken sen çatı katı terasından manzara seyret.

Vegas IFye bir yolculuk, eğlencesine biraz kumar oyna, hedefini indir, Gezegenlerarası servis daha verileri toplamaya çalışırken bir mekiğe atla ve geri dön.

Roarke içeri girerken Eve başını kaldırdı. "Belki de kendi kullanıyordur."

"Hmm?"

"Toplu taşımaya her zaman güvenilmez, birinci sınıflara bile. Rötalar, araç arızaları, iptaller olabiliyor. Neden riske girsin ki? Özel uçağı ya da mekiğı vardır. Evet, McNab bu konuyu araştırсын. Samanlıkta iğne aramak gibi ama belki şansımız yaver gider. Kedi nasıl oldu da peşine düşmedi?"

"Mick için beni terk etti. Sıkı dost oldular."

Roarke kollarını arkadan Eve'e dolayarak karısının boynunu öptü. "Bu gece restoranda bize doğru koştururken nasıl görüldüğünü biliyor musun?"

"Bir polis gibi mi? Özür dilerim. Üstümü değiştirecek vaktim olmadı."

"Çok seksi bir polis gibi. Uzun bacaklı ve çok seksi tavırlı. Vakit ayırdığın için teşekkürler."

"Öyle mi?" Eve ona doğru döndü. "O zaman borçlusun bana."

"Öyle denebilir."

"Sana bir ödeme planı çıkartabilirim."

"Sevgilim." Roarke'ın elleri Eve'in bedeninde dolaşmaya başlamıştı. "Memnuniyetle."

"Hayır o şekilde değil. Sen sekse hep hazırsın."

"Şey... teşekkür ederim."

"Pekâlâ..." Eve, Roarke'ı iteledi ve masasının başına geçti. "Bugün brifingden sonra birkaç görüşme daha yaptım. İlki Peabody'yleydi."

"Çok düşüncelisin."

"Hayır düşünceli olmaktan falan değil. Eğer etrafta zırlayıp durursa kendini işe odaklamasını bekleyemem değil mi? Sırıtmı öyle Roarke. Daha çok sinirleniyorum." Eve derin bir nefes aldı. "McNab bu gece ateşli bir randevusu olduğunu söyleyip durarak kızın canını iyice sıktı."

"Çok sıradan, yaratıcılıktan uzak bir taktik ama."

"Bu taktiklerden anlamam ben. Ama McNab hedefi vurdu. Peabody çok üzüldü. Ben de ona dondurma ısmarlayıp olanları anlatmasına izin verdim. Şimdi de sen dinleyeceksin."

"Ben de dondurma yiyebilecek miyim?"

"En az iki hafta dondurma benzeri bir şeyler görmek istemiyorum."

Eve'in olanları anlatmasının bir sebebi de doğru tavırları takındığından, doğru şeyleri söylediğinden emin olmaktı. Roarke bu destek verme konusunda kendinden daha iyiydi. "Monroe'yu kıskanmış. Bu anlaşılabilir bir duygu."

"Kıskançlık küçük ve çok çirkin bir duygu."

"Ve insani bir duygu. Bu noktada ben McNab'in beslediği duyguların, Peabody'nin ona beslediği duygulardan daha güçlü ya da daha net olduğunu söyleyebilirim. McNab'i anlayabiliyorum ve içinde bulunduğu durumun nasıl berbat olduğunu tahmin edebilirim. Hatta tahmin ediyorum.." diyerek düzeltti ve eliyle Eve'in çenesini okşadı. "Gayet net hatırlıyorum"

"Ama sen doğru yolu bulmuştun değil mi? Her neyse, umarım bu şeyden vazgeçerler ve malzeme dolabında oynamak yerine eskiden olduğu gibi birbirlerine laf sokmaya devam ederler."

"Bu içindeki romantik tarafı gerçekten dizginlemelisin."

"Sana söylediğimi unut."

Roarke gülümsedi. "Artık çok geç."

"Pekâlâ, unutma. Ama bak, çok pis bir davanın ortasındayız ve onlar surat asıp birbirlerini devirmeye çalışıyorlar. Polis bunlar, lanet olsun."

"Doğru ama droid de değiller."

“Pekâlâ, Pekâlâ.” Eve ellerini havaya kaldırdı. “Fakat bu dava kapanana kadar kendilerini tutsalar iyi olur. Neyse konumuza dönelim... Whitney ağırlığını kullandı ve Mollie Newman hakkında yeni verilere ulaştı.”

“Ah, yargıcın ufak eğlencesi.”

“Onun için eğlence belki. Ama asıl haber, kız yargıcın karısının uzaktan yeğeniymiş. Okulunda çok başarılı olan güzel ve hassas bir kız. Avukat olmak istiyormuş. Yargıcın o konuda kıza yardımcı olması gerekiyormuş fakat anlaşılan sadece kendine yardımcı olmuş. Kızı şimdilik konunun dışında tutacağım.”

“Aslında onunla konuşsan öğreneceğin bir şeyler olabilir.”

“Olabilir ancak değmez.” Eve konuyu bütün açılarıyla düşünmüş ama hiçbir açının birbiriyle uymadığına karar vermişti. “Yost’un kimliğiyle ilgili hiçbir endişesi yok, o yüzden kızla görüşmemizin de hiçbir anlamı yok. Ayrıca Yost’un ona dokunduğunu da sanmıyorum, onun tarzı değil.”

“Evet, onun için tutulmamıştı.”

“Doğru. Kızın tıbbi dosyaları sisteminde yasadışı maddeler olduğunu gösteriyor. Exotica ve taciz yargıcın, Zoner da Yost’un işi bence. Davayı desteklemek için kıza gerek yok, o yüzden onun ya da annesinin Yost’la bir bağlantısı yoksa kızı rahat bırakmayı düşünüyorum. Epey şey yaşadı ve uğraşması gereken yeterince şey olacak.”

Kimse senden daha iyi anlayamaz, diye düşündü Roarke. “O halde onu rahat bırakmak daha doğru olur.”

“Bu arada Feeney brifinge çok ilginç veriler getirdi. Jacoby ve Stowe’un mühürlü dosyalarına ait bilgiler.”

Eğer poker oynuyor olsalardı Roarke’ın tamamen ifadesiz suratı elindekilere dair hiçbir şey belli etmezdi. “Öyle mi?”

“Yapma Roarke. Üzeri senin parmak izlerinle doluydu.”

“Teğmen. Daha önce de söyledim, ben asla parmak izi bırakmam.”

“Ben de sana kaç defa yasadışı yollardan eline geçen verilerle bana gelmemeni söyledim.”

“Ve ben de öyle bir şey yapmadım.”

“Hayır, köprü olarak Feeney’i kullandın.”

“Feeney benden aldığını mı söyledi?” Roarke, Eve’in homurdandığını duyunca gülümsedi. “Anlaşılan öyle bir şey söylememiş. Ama sanırım isimsiz bir kaynaktan gelen bu veriler işinize yaramış.”

Eve kaşlarını çatarak masasından kalktı ve yürümeye başladı. Bir süre odada volta attı. Sonra vazgeçti ve dönüp Karen Stowe’la olan görüşmesini anlattı.

Roarke, “Bir dostu kaybetmek hep çok zordur,” diye mırıldandı. “Engellemek için bir şeyler yapabileceğin bir durum varken o dostunu kaybetmek asla kapanmayacak bir delik açar.”

Eve, Roarke’ın bu duyguyu kendi hayatında da yaşadığını iyi bildiğinden ellerini onun omzuna yasladı. “Ve dönüp yardım etmek için neler yapabileceğini düşünüp durmanın kimseye bir faydası yok.”

“Ama konuyu kapatmam için bana yardım ettiğin gibi Ajan Stowe’a da yardım edeceksin. Benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Bana üç adam ismi verdi. Fazla dikkat çekmeden bu adamları araştırmak istiyorum. Sonuçta dosyalarına bakmak yasadışı değil. Asıl iş, özel güvenliklerini ayağa kaldırmadan dosyaları incelemek. Ama dediğim gibi mühürlü dosyalara girmeden inceleme yapmak yasadışı değil. Mühürlü dosyalara ilişme. Ben sadece sessiz bir araştırma istiyorum. Eğer sen yaparsan Federaller fark etmez. Eğer ben yaparsam ortalık anında karışır.”

“Ve eğer Winifred’in dava dosyasında standardın ötesinde bir inceleme yaparsan Jacoby fark edebilir ve incelemeye başlayabilir. Muhtemelen Stowe da ifşa olur.”

“Doğru. Sen kanunları çiğnemediğin gizli bir soruşturma yapabilir misin?”

“Tam olarak çiğnemem ama biraz esnetip hafif darbeler indirerek evet, yapabilirim. En fazla elime bir şaplak ve küçük bir ceza alacağım kadar esnetmeden bahsediyorum.”
“Tamamen yasal olacak şekilde arama izni talep etmeyi tekrar riske edemem. Daha köstebeğin kim olduğunu bulamadık.”

“Pekâlâ... isimler ne?”

Eve elektronik ajandayı açarak Roarke’a uzattı.

“Bu adamları tanıdığımdan sanırım çok fazla işe gerek kalmayacak.”

“Tanıyor musun?”

“Alman olan Hinrick’i tanıyorum, Amerikalı Naples’ı da gıyaben tanıyorum. Bildiğim kadarıyla Londra’da kalıcı sayılabilecek bir ikâmetgâhı var. Büyükelçinin oğlu olan Gerade’ı de çok duydum. Görünüşte bir diplomat, evine bağlı bir koca ve baba, kusursuz bir vatandaş. Ama babası o vitrini oluşturabilmek için çok paralar dökmüş.”

“Altta yatan şey ne?”

“Duyduğum kadarıyla öfkeli bir tabiata sahip, grup seks ve kafa yapıcı yasadışı uyuşturuculara düşkün, şımarık ve kötü huylu bir genç adam. Babasının ısrarlarıyla birkaç kez rehabilitasyon merkezine yatmış. Bir faydası olmamış.”

“Sen tüm bunları nereden biliyorsun?”

“Mümkün olduğu kadar lüks yaşamdan hoşlanıyor; bağımlılık ve seks de epey masraflı şeyler. Girip çıktığı bazı evlerdeki bir takım değerli eşyaların... el değiştirmesine aracılık ediyordu diyelim.”

“Senin tablo veya antika çalmana yardım mı ediyordu?” “Hayır, kesinlikle. Ben o esef verici uğraşlarla ilgilendiğim dönemler kendi başımın çaresine bakmayı bilirdim. Bensadece bir iş arkadaşına taşıma konusunda yardım etmiştim. Bu olay uzun yıllar önce oldu Teğmen. Zaman aşımına uğramıştır herhalde.”

“Desene bu gece rahat uyuyacağını. Bu arada, Winifred Gates öldürülmeden önce, bu adamlar için uluslararası bir iletişim istasyonu projesinde çevirmenlik yapıyormuş.” Roarke bir süre düşündükten sonra, “Hayır,” dedi. “Hayır, bu isimlerin dahil olduğu öyle bir proje olsa ben bilirdim. Bazı sektörlerden kendimi çekmiş olabilirim ama iletişim onlardan biri değil.”

“Konuşan egon mu yoksa gerçeğin kendisi mi?”

“Eve sevgilim, egom gerçeğin ta kendisi,” diyerek kolunu okşayınca Eve hafifçe homurdandı.

“Bana güven Eve. İletişim konusu tamamen paravan. Naples iletişim işinde başarılı ama özünde adam kaçakçının teki. Yasadışı uyuşturucu, kaçak eşya ve özellikle insan ticareti. Hinrick’in ilgi alanları daha geniş bir yelpazededir ama kaçakçılık onun da en sevdiği hobileri arasında.”

“Ve Naples şu anda İngiltere’de yaşıyor dedin, değil mi? O kaçakçılar da İngiltere’de infaz edilmişti Hague çifti. Naples için çalışıyorlardı belki de?”

Roarke bir süre sessiz kaldı, sonra, “Evet,” diye mırıldandı. “Olabilir.”

“Winifred’in duymaması ya da görmemesi gereken bir şeye şahit olduğunu düşünmek çok imkânsız bir senaryo olmaz bence. FBI’daki dostunu aramasını sağlayacak kadar rahatsızlık duyduğu bir şeye şahit oldu? Arkadaşından yardım isteyecekti. Dolayısıyla kadının ortadan kaldırılması gerekti ve Yost devreye girdi. Birkaç şımarık kaçakçı kendini dev aynasında görmeye başlayınca Yost’u kiralarlar. Eğer bu adamlardan birini ya da hepsini infazlara bağlayabilirsek Yost’a bir adım daha yaklaşmış olurum.”

Eve kaşlarını çatarak duraksadı. “Peki bu adamların bu faaliyetleri nasıl oldu da Federalleri uyandırmadı?”

Roarke hafifçe gülümsedi. “Bazılarımız epey dikkatli çalışır Teğmen.”

“Onlar da senin kadar iyi mi?” Roarke daha ağzını açmadan, “Boş ver cevaplama,” dedi. “Kimse senin kadar iyi değildir. Bu üçünden hangisi Yost’u hizmetleri için kiralamış olabilir?”

“Gerada’yı yeterince iyi tanımıyorum. Naples ve Hinrick arasında Naples derim. Hinrick tam bir beyefendidir. O, kadını ortadan kaldırmak için başka bir yol denerdi. Ama kalkıp onu öldürmek? Bu yolu çok kaba bulurdu.”

“Kibar bir suçlunun peşinde olabileceğimi bilmek güzel.”

Roarke araştırmasına başlamak için ofisine geçerken Eve kendi ofisine yerleşti. Stowe’un dosyalarını kendi dosyalarıyla karşılaştırdı, olasılık sorgulamaları yaptı ve tüm muhtemel eşleşmeleri inceledi.

Yost çok uzun süre beklemeyecekti. Eve’in sonraki hedefinin kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Adamın şu anda nerede olduğu ya da mevcut kimliği hakkında da hiçbir ipucu yoktu elinde.

Eve, *muhtemelen birkaç saat içinde birisi ölecek*, diye düşündü. *Ve ben engel olamayacağım.*

Tekrar kurban dosyalarını açtı.

Darlene French. Önünde uzun ve karmaşıklıktan uzak bir gelecek olan sıradan bir genç kadın.

Cinayet Mahalli: Palace Otel.

Bağlantı: Roarke.

Jonah Talbot. Zeki ve başarılı bir adam. Muhtemelen yükselmeye devam edeceği hızlı bir kariyeri vardı.

Cinayet Mahalli: Kiralık evi.

Bağlantı: Roarke.

Her iki kurban da Roarke için çalışıyordu. Her ikisi de Roarke'a ait mekânlarda ölmüştü.

Kurbanlardan French, Roarke için bir yabancıydı. Tanımadığı bir çalışan. Ama Talbot tanıdığı, bir nevi arkadaş olduğu bir adamdı.

Üçüncü kurban daha da yakın olacaktı.

Eve, kendi peşine düşmesini tercih ederdi ama bu çok büyük bir adım olurdu. Eğer aynı şablona uygun hareket ederse kurban yine bir çalışan olacaktı. Ama çok daha yakın olduğu bir çalışan. Çok iyi tanıdığı bir çalışan.

Belki idarecisi Caro? Bu sağlam bir ihtimaldi ve Eve becerikli kadının peşine gizli polis takip takibe aldırıldığını düşündükçe rahatlıyordu.

Ama yine de Roarke'ın şehirdeki tüm beyin takımının peşine adam takması mümkün değildi.

Ve eğer Yost başka bir yere geçtiyse, Roarke'ın tüm gezegen ve güneş sistemine yayılmış sayısız şirketlerinden, fabrikalarından ya da ofislerinden birine geçmeye karar verdiyse, potansiyel hedefler astronomik sayıda olurdu.

Kesinlikle hesabını tutamazdı.

Eve yine de Roarke'ın verdiği veri yığınına inceleyip uğraşmaya karar verdi. Kısa bir süre sonra başına korkunç bir ağırlık saplanmıştı. Kim bu kadar çok şeye sahip olabilirdi? Kim böyle bir şeyi isterdi ki? Ve hepsinin hesabı nasıl tutulabilirdi ki?

Eve dosyaları iteledi. Böyle olmayacaktı. Eğer hedefin kim olduğuna dair Roarke bir tahminde bulunamıyorsa kendi ne yapabilirdi ki?

Hemen yandaki mutfığa yürüyerek, kafasını tazelemek için bir kahve hazırladı.

Kişisel bir intikam. Eğer sebep buysa neden doğrudan Roarke'ın peşine düşmüyordu? Ya da en azından en yakınındaki kişilerin peşine?

Profesyoneldi. Konu işle ilgiliydi. Roarke'ın en çok dikkat çeken projesi neydi?

Eve şakaklarını ovalayarak tekrar verilere döndü. Görünüşe göre şu anda bile onlarca hayati anlaşmayla uğraşıyordu. İnsanın başını döndürecek anlaşmalar.

Olympus. *Olympus onun bebeği,* diye düşündü. Çok karmaşık olmakla birlikte Roarke'ın oyuncağı gibiydi bu proje. Adam orada devasa bir dünya yaratıyordu: Oteller, kumar merkezleri, evler, tatil köyleri, parklar. Hepsi de inanılmaz bir özenle hazırlanıyordu.

Evler, diye düşündü Eve. Yazlıklar ya da tatil ve emeklilik evleri. Villalar, malikâneler, lüks çatı katları, forslu süitler. Her şeye sahip olan ve maddi olarak gücü her şeye yeten adamlar için.

Tam Yost'un kalemi.

Eve, Roarke'ın ofisine doğru ilerledi sonra tam kapı eşiğinde duraksadı.

Geminin kaptanı çalışma masasının başında oturmuştu. Saçlarını geriye doğru atmış ve ensesinde kısa bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Gözlerinde soğuk bir bakış vardı. Zihni meşgul olduğu zamanlarda gözleri hep soğuk ve sakin bir maviye bürünürdü.

Akşam yemeğinde giydiği ceketini çıkarmıştı. Gömleğinin yakasını açmış kollarını

dirseklerine doğru kıvırmıştı. Bu görünüşünde Eve'in boğazına bir şeyler takılmasına neden olan bir tavır olurdu hep.

Eve, ona bu şekilde saatlerce bakabileceğini ve yine de onun kendine ait olduğu fikrine alışamayacağını hissediyordu.

Birisi seni incitmeye çalışıyor, diye düşündü. Ve ben buna izin vermeyeceğim.

Roarke başını kaldırdı: Eve'in kokusunu almış, geldiğini hissetmişti. Hep hissedirdi. Bir an gözleri birbirlerini buldu ve bakışları kilitlendi. Salt sessizliğin içinde birbirlerine binlerce şey söylüyorlardı.

“Benim için endişelenmenin işlere bir faydası yok?”

“Endişelendiğimi kim söyledi?”

Roarke oturduğu yerden kalkmadan elini ona doğru uzattı.

Eve ona doğru yaklaştı, elini alarak sıkıca tuttu. Dikkatli bir ses tonuyla, “Seninle ilk tanıştığımda,” diye başladı, “seni yaşamımda istememiştim. Kocaman bir karmaşa yumağıydın benim için. Sana her baktığımda, sesini her duyduğumda ya da seni her düşündüğümde karmaşa daha da büyüyordu.”

“Peki ya şimdi?”

“Şimdi? Şimdi yaşamım haline geldin.” Eve hâlâ elinde tuttuğu eli son bir kez daha sıkarak, “Pekâlâ,” dedi. “Bu kadar duygusallık yeter. Olympus.”

“Ne olmuş ona?”

“Orada bir sürü mülk satıyorsun. Büyük gösterişli evler, şık daireler vesaire.”

“Satış temsilciliklerimiz daha şık ifadeler kullanıyor ama özünde evet. Ah.” Eve konuşmaya başlamadan Roarke neler döndüğünü anlamıştı. “Sylvester Yost gezegen dışında, müstakil bir ortamda, rahat bir evin avantajlarını yaşamak ister.”

“Kontrol edebilirsin. Fiyatı son iki yılda yüzde on iki artmış. Kendine güzel ve rahat bir emeklilik yaşamı kurmaya başlamış olabilir. Kullanacağı kimlik büyük ihtimalle Roles adına olan. Kesin bir cevap değil ama bir bağlantı sunuyor bize. Yeterince bağlantı bir zincir oluşturmaya yeter. Şimdi...”

Eve masanın etrafında dolaşarak tam karşısına oturdu. “Olympus işinde uluslararası ortakların var. Yatırımcıların. Pastanın büyük dilimini sen yediğin için mutsuz ve öfkeli olabilecek birileri var mı?”

“Ara sıra fikir ayrılıkları oluyor ama hayır. En büyük finansal riski ben aldım, o yüzden en büyük kârı benim yapacak olamam çok normal. Kurul genel gidişattan memnun. Yatırım dönüşleri şimdiden ilk tahminleri aşmaya başladı.” Eve başını salladı. “Peki. Bana göre konu şöyle: Eğer bu durum işle ilgiliyse, iş büyük ihtimalle New York'ta. Eğer iş mesela Avustralya'da olsaydı kurbanlar Avustralya'da olurdu. Seni oraya çekmek isterdi.”

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm.”

“İlk cinayet otelinde oldu. Ve senin de o mekânda olacağın kamuoyunca biliniyordu. İkinci cinayet yine senin kiralık mülklerinden birinde oldu. Sen de şehirde ve birkaç dakikalık mesafede çalışırken hem de. Bana göre Darlene French ve Jonah Talbot arasında bir bağ var.”

“Öyle bir şey yok elimde.”

“Hayır var. Sadece görmüyorsun. Ben de görmüyorum.” Eve farkında olmadan sorgulama moduna girmişti. Roarke da sorgulanan şahitti. “Darlene French otelinde bir kat görevlisiydi. Onunla kişisel bir temasın olmuş muydu?” “Hayır, hiç olmadı.”

“Kim işe aldı onu?”

“İnsan kaynakları bölümüne bir iş başvurusunda bulunmuş ve belli süreçlerden geçtikten sonra Hilo tarafından işe alınmıştır.”

“İşe alma ve işten çıkarmaları sen yönetmiyor musun?”

“Tüm vaktimi sadece ona ayırsam bile yetişemem.”

“Ama orası senin otelin. Senin kurumun.”

Roarke sabırsız bir tonla, “Çeşitli departmanlarım var,” dedi. “Ve departmanların da müdürleri var. Bu müdürler belli bir özerklik dahilinde çalışıyorlar. Benim kurumum Teğmen, uyumlu bir şekilde işleyecek şekilde-”

“Talbot’un Palace Otelle ilgili bir görevi var mıydı?”

“Hayır, hiçbir alakası yoktu.” Roarke’ın bakışları öfkeyle dolmaya başlamıştı. Eve’in ne yaptığını anlıyordu. Onu sorgulanan bir şahit konumuna sokarak cevaplarının seri ve içgüdüsel olmasına çalışıyordu. Ve yaptığı işte başarılıydı. “Orada hiç kalmamış bile. Kontrol ettim. Elbette orada kalan yazarları ya da orada akşam ve öğlen yemeği yediği misafirleri olmuştur. Ama bunun senin aradığın tarzda bir bağlantı olduğunu sanmıyorum.”

“Belki orada bazı partilere ev sahipliği yapmıştır. Bilirsin işte, profesyonel toplantılar. Belki de yapacağı bir toplantı vardı.”

“Hayır, en fazla katıldığı bazı toplantılar olmuştur. O tarz faaliyetleri genelde yayınevindeki reklam departmanı ayarlar. Gelecek programda da bir şey yok. Zaten önümüzdeki bir ay sadece Magda’nın sergi ve müzayedesine açığız.”

“Peki Talbot’un o konuyla bir ilgisi var mıydı?”

“Yayınevinin müzayedeyle bir ilgisi yok. Jonah sadece sergi listesini çıkardı, gözden geçirdi ve bastı. Otel ve oteldeki faaliyetler yayınevinden tamamen bağımsız...”

Eve, Roarke’ın aniden duraksamasıyla ona doğru uzandı. “Ne?”

Roarke, “Ben aptalın tekiyim,” diye mırıldanarak ayağa kalktı. “Sergi listesi. Önümüzdeki ay Magda’nın yeni bir biyografi diskini çıkaracağız. Müzayede parçalarıyla ilgili de detaylı birer çalışma olacak her eşyanın tarihi, önemi gibi şeyler. Jonah bu projelerde olmalı. Biyografiyi sanırım onun yazarlarından biri kaleme alacaktı ama düzenleme ve gözden geçirme Jonah’a aittir.”

“Magda.”

Eve’in zihninden onlarca bağlantı ve ihtimal geçmeye başlamıştı. “Magda bir bağ. Somut bir bağ. Hatta belki hedef sen değilsin, Magda’dır.”

“Belki de hedef her ikimizdir. Müzayede.”

Eve elini havaya kaldırarak ayağa kalktı. Düşünmek için ayaklarının üzerinde olmaya ihtiyacı vardı. “Magda Lane, Palace Otelde kalıyor. Senin otelinde. Profesyonel yaşamının en önemli olaylarından biri orada olacak. Kendi malikanelerinin birinde ya da başka bir

müzayede salonunda değil senin otelinde. Bu fikir kimden çıktı?”

“Ondan. En azından konuyla ilgili arayan oydu. Medyanın bayılacağı bir şeydi,” diye ekledi Roarke. “Ve işe de yarıyor.”

“Planlama aşaması ne kadar sürdü?”

“Konuyla ilgili ilk aramasından beri bir seneden uzun süre geçti. Bu ölçüde bir faaliyet çabuk organize edilemez.”

“İkinizden birini ya da ikinizi de zor durumda bırakmak isteyen biri için işleri özenle planlamaya yetecek kadar uzun bir süre.”

“Ve Winifred Case de sekiz ay önce Paris’de öldürülüyor. İki ay sonra da Cornwall’daki o kaçakçılar.”

“Sonra senin yayınevin diskler hazırlamaya başlıyor. Peki ya başka? Güvenlik. Otel ve müzayedenin güvenlik takımında en yakın olduğun kimler var? İyi düşün. İsimler istiyorum. Reklam ve halkla ilişkiler kanadı ve... Tanrım, bu tarz bir şeyde başka neler olur ki?”

“Departmanları ve görevlerini çıkartırım.”

“Magda cephesinde oğlu, idarecisi ve karısı var. Başka bir sürü adamı daha olmalı.”

“Onları da hemen çıkartabilirim.”

“Pekâlâ işe oradan başlayacağız ve o kişileri korumak için ne gerekiyorsa bütün önlemleri alacağız.” Eve duraksayarak Roarke’a döndü. “Ama genel şablona göre bütün hedefler senin için çalışıyordu o yüzden öncelik sensin.”

Roarke kafasını sallarken müzayede dosyalarını açmaya başlamıştı bile.

“Roarke, bu müzayede başarısızlıkla sonuçlanırsa ya da skandal gibi bir şey çıkarsa senin için ne gibi sonuçları olur? Kişisel sonuçlar?”

“Başarısızlığın ya da skandalın ölçüsüne göre değişir. Eğer finansal bir felaket olursa biraz para kaybederim.”

“Ne kadar para?”

“Hmm. Parçalar, en kötümser fiyatlarla toplamda beş yüz milyon dolardan fazla ediyor. Magda’nın fanatik hayranlarını, medya etkisini ve müzayede ortamını hesaba katarsak en az iki katı. Otel ve güvenlik ücretlerinden sonra kalanın yüzde onunu alıyorum ben. Ama parayı da Magda’nın vakfına bağışlayacağım için benim için para konusu yok ortada.” “Senin için yok,” diye mırıldandı Eve.

Roarke yoruma takılmadı, “isimleri senin bilgisayarına göndereceğim. Kendi çalışanlarım için kendi güvenliğini de görevlendirmek istiyorum. Magda ve onun çalışanları için de.”

“Tamam, sorun değil.” Eve’in gözleri kısılmıştı ama duvar ekranında akmaya devam eden verileri görmüyordu.

“Roarke, halka açık bir otelde potansiyel olarak bir milyar dolar tutan bir eşya sergisinden bahsediyoruz. Bu eşyalar çalındıktan sonra ne kadara elden çıkarılabilir?”

Roarke o konuyu Eve’den önce çoktan düşünmüştü. Zihni vites değiştirmiş ve geçmiş günleri hatırlamıştı. Çok güzel ve heyecan verici bir soygun olurdu. Her gün kazanılamayacak bir ganimet. “Yarıdan biraz azına.”

“Tanrım... Beş yüz milyon dolar çok büyük bir miktar.”

“Özel koleksiyonculara ulaşabilirsen daha fazla. Yine de Eve güvenlik çok sağlam. Kendin de gördün.”

“Evet kendim de gördüm. Sen nasıl yapardın acaba?” Roarke verileri Eve’in bilgisayarına gönderdikten sonra kendi bilgisayar ünitesinde Olympus taramasını başlattı. “Her bölümde bir, tercihen iki adam. Benim takımıma ve Magda’nınkine birer muhbir yerleştirdim. Tüm veriler, güvenlik kodları, yedekler ve planlar elimde olurdu. Altıdan az kişiyle işe girişmezdim. On kişi ideal. Otelde personele ya da konuklara karışacak bir çiftim olurdu.”

Roarke dönerek Eve’in verdiği üç adam ismiyle ilgili biten araştırma sonuçlarına baktı.

“Transfer için sağlam bir kara aracına gerek duyardım. Otelin tedarikçilerinden bir kamyonet, pardon kamyon seçerdim. Çok fazla açgözlü davranmamak adına tüm operasyonu otuz dakika içinde bitecek şekilde planladım. Yirmi dakika daha ideal. En değerli parçaları önceden belirlemiş olurdum. Araştırdığım ve müşterilerini hazırladığım parçalar olurdu bunlar.”

Roarke bara doğru ilerleyerek kendine bir kadeh brendi doldurdu. “Dikkati dağıtacak bir şeyler ayarlardım. Ama otelde değil. Otelde olağandışı en ufak olay, güvenliğin anında alarma geçmesine neden olur. O yüzden civardaki bina ya da parklarda ufak bir patlama gibi bir şey düşünürdüm. Ufak bir patlama, hafif bir araç kazası gibi, insanların hatta polisin dikkatini çekebilecek bir şey. Polisler konuyla uğraşırken insanlar kendilerini güvende ve rahat hissederler. Evet kesinlikle polisler olsun isterdim.”

Tanrım, diye düşündü Eve. Şu söylediği şeylere bak.

“Soygunu ne zaman yapardın?”

“Ah, kesinlikle müzayededen bir gece önce. Her şey yolunda gitti değil mi? Yarın çok heyecanlı bir gün olacak! Her şey tertemiz ve pırıl pırıl, ünlüler ve kodamanlar çoktan otele yerleşti. Personel onlara hizmet etmekle, imza istemekle, kimin kim olduğunu işaret etmekle meşgul. Tam vakti o zamandır.”

“Peki başarabilir miydin?”

“Başarabilir miydim?” Roarke masmavi gözleriyle Eve’e baktı. “Şartlar başka şekilde olsaydı kesinlikle denerdim. Ve kafama koyduysam kesinlikle başarırdım. Bu sebeple de başka birinin başarabileceğini sanmıyorum. Çünkü her şeyi hesaba kattım.”

“Belki seni, kurallarım ya da düşünme biçimini iyi bilen birisi de aynı şeyleri düşünmüştür. Ve bu ara kafan çok dağınıktı. Son bir haftadır neler yaptığını aklını nelerin meşgul ettiğini bir düşünsene. Gördüğüm kadarıyla akşamlarını güvenliğini kontrol ederek, son düzenlemeleri yaparak, otel ve güvenlik takımını kontrol ederek geçirmiyorsun.”

Roarke sessizce, “Haklısın,” dedi. “Tüm dikkatimi sergiye veremedim ama her şey yeterince sağlam planlandı.”

“Peki bu işi senin dışında başarabilecek kimler var?”

“Çok fazla kişi yok. En iyisi bendim.”

“Aferim Roarke. Bravo. Senden başka?”

“Neden gelip buraya oturmuyorsun biraz?” Roarke koltuğuna oturmuş hafifçe kucağını işaret ediyordu. “Sanırını kucağıma otursan daha iyi düşünmeye başlarım?”

“Neye benziyorum ben, aptal bir sekretere mi?”

“Hayır, yani şu anda değil ama bir ara denemek çok keyifli olabilir. Ben mazbut ve çilekeş karısını aldatan azgın patron olurum sen de sekreterim. Senin de ‘Ah...Bay Montegue, mümkün değil! Bu hiç doğru olmaz!’ demeni istiyorum. Ama lütfen soluk soluğa bir sesle.”

“Evet, programımızın komedi bölümü bu kadar. Kim Roarke?”

“Bana en çok yaklaşabilecek iki kişi öldü ki bu da daha önce belirttiğim gibi en iyinin hâlâ ben olduğum bilgisini doğrular. Bir ya da iki kişi daha var. Kontrol edeceğim.”

“İsim ver Roarke.”

Roarke’ın bakışları hafifçe sertleşti. “Ben bir muhbir değilim Teğmen, senin için bile olamam. Ben araştırırım dedim. Düşündüğüm kişilerden biriye sana haber veririm. Ama önce emin olmam lazım.”

Eve ona doğru yaklaştı. “Bak, insanların hayatı söz konusu, şerefli hırsızlık ilkelerini boş verebilirsin.”

“Hayatların söz konusu olduğunun farkındayım. Bu konuyla ilgilenip vermem gereken her bilgiyi en kısa zamanda vereceğim Eve. Şimdilik söyleyebileceği tek şey, Gerade’ın bu kadar incelikli ve karmaşık bir planı oluşturamayacağı. Adam hırsız değil. Naples, evet, etrafına becerikli adamlar toplayabilir ve kendisi de öyle. İyi bağlantıları olan üst sınıf bir kaçakçı. Kesinlikle ilkeleri falan ela yok. Yasadışı ihracat konusunda iyi bir ulaşım sistemi oluşturmuş. Eğer Yost’a dair bir bağlantı arıyorsan benim tahminim o olurdu.”

Eve öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu. İlk hedefinin bir hırsız yakalamak değil bir katili durdurmak olduğunu hatırlattı kendine.

“Pekâlâ, Naples’a odaklanacağım.”

“Sabahleyin odaklanırsın. Dinlenmen gerek. Başın ağrıyor.”

“Başım ağrımıyor.” Eve çenesini kaldırdı. “Belki biraz.” Roarke seri bir hareketle Eve’in sol ayağına bir çelme takarak tam düşmek üzereyken belinden yakaladı ve kucağına oturttu.

“Biraz baş ağrısı için harika bir ilacım var.”

Eve göğsüne doğru bir dirsek atmaya çalıştı ama Roarke çoktan iki kolunu da kısıkırak yakalamıştı. Ayrıca muhteşem kokuyordu. “Sana kesinlikle Bay Montegue demem.”

“Tam bir oyunbozansın.” Roarke biraz uzanarak hafifçe

kulağını ısırdı. “Sırf bu yüzden hemen kucağımdan iniyorsun.”

“İyi. Zaten ben de-”

Eve bir anda kendini, yerde sırtüstü yatarken Roarke’ın altında buldu. Nefesi normale döndüğünde, “Tanrım bu evde kaç yatak olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Tam olarak bilmiyorum ama hemen öğrenebilirim.” Eve, “Boş ver şimdi,” diyerek Roarke’ın at kuyruğunu bağlayan lastiği çıkardı.

19. BÖLÜM

Eve, ekibi sabah toplantısı için konferans salonunda toplandığında sözlerine, “Dominic J. Naples,” diye başladı. “Elli altı yaşında, evli, iki çocuklu. Halihazırda İngiltere, Londra’da yaşıyor ama Roma, Sardunyalar, Yeni Los Angeles, Doğu Washington, Rio, Delta Kolonisi’ndeki Caspian Sahili’nde de muhtelif evleri var.”

Ekip üyeleri gibi Eve de duvar ekranındaki yakışıklı, siyah gözlü, keskin hatları olan ve dikkatle şekillendirilmiş kahve renkli saçlı adamı inceledi.

“Yönetim Kurulu Başkanı olduğu Naples Şirketi, esas olarak iletişim sistemleriyle uğraşıyor. Ana çalışma alanları genelde gezegen dışı yerlerde. Özellikle eğitim konusunda olmak üzere yaptığı hayır işleriyle ünlü ve güçlü siyasi bağlantıları var.”

Duraksadı ve ekrana ikinci bir görüntü açtı. “Oğlu, Dominic Jr. Birleşik Devletler’in Delta Kolonisi’ndeki irtibat subayı ve daha üst makamlara yükselmek istediği biliniyor. Dominic Jr. aynı zamanda Fransa büyükelçimizin oğlu Michel Gerade ile çok eski arkadaş.”

Eve ekrana bir resim daha açtı. Resimdeki adam parlak sarı saçları, dolgun dudakları ve Eve’e göre çok yumuşak hatlı çenesi olan genç bir adamdı.

“Kayıtlara göre,” diye devam etti “Naples’in bazı karanlık işleri olabilir ama ispatlanmış hiçbir suçu yok. Geçmişte

Naples şirketinin bazı kollarının faaliyetleriyle ilgili çeşitli spekülasyonlar, soru işaretleri, ufak çaplı soruşturmalar olmuş ama düşmeyen ya da temizlenmeyen hiçbir dava yok. Ancak benim kaynağım Naples’in geçmişte ve şu anda çok çeşitli suç faaliyetlerinde bulunduğunu doğruluyor. Yasadışı uyuşturucu dağıtımı, kaçakçılık, elektronik sahtekârlıklar, hırsızlık, rüşvet, haraç ve gasp ve muhtemelen cinayet. Ayrıca Yost’la en makul bağlantımız o.”

Eve ekranı değiştirerek üç yeni resim açtı. “Bu üç adam; Naples, Hinrick ve Gerade sekiz ay önce, görünüşte uluslararası bir iletişim sistemi projesi için Paris’te bir araya geldi. Winifred Gates bu adamların toplantılarına çevirmen olarak katıldı. Adı geçen iletişim sistemlerine dair elimizde hiçbir bulgu yok ama Winifred Gates bir cinayete kurban gitti. Davası hâlâ açık ve her ne kadar ispatlanamasa da cinayet failinin Sylvester Yost olduğu düşünülüyor.”

Eve ekranı tekrar değiştirdi. “Bu şahıslar Britt ve Joseph Hague. Öldürüldüler. Kaçakçılıkla uğraşıyorlardı. Altı ay önce öldürüldüler ve yine Yost’un kurbanlarından oldukları düşünülüyor. Bu bilgi yerel otoritelerce varlığı dün onaylanan iki gümüş tel sayesinde kesinleşti. Cesetleri Cornwall’da bulundu. Yost şahısların ölümünden önceki bir-iki günü Londra’da geçirmiş. Naples’in ana ofisi de şu anda Londra’da. Bu iki kaçakçının daha büyük kaçakçıların, daha büyük bir organizasyonun alanına girdiğinden şüpheleniliyor. Reka-

betten çekilmeleri ve emsal teşkil etmeleri adına ortadan kaldırıldıkları düşünülüyor.”

Eve kahvesine uzandı. Uç saatten az bir uykuyla duruyordu ve kendine gelmeye ihtiyacı vardı. “Üç sene önce Paris’te bir kadın, bir dansçı, dövülüp, tecavüze uğradıktan sonra gümüş bir telle boğularak öldürüldü.” Eve kadının resmini ekrana yansıtırken, “Monique Rue,” diye devam etti. “Yirmi beş yaşındaki melez kadın, çalıştığı kulübün birkaç yüz metre uzağındaki bir ara sokakta bulundu. Dostları ve çalışma arkadaşlarının ifadelerine göre kadın Michel Gerade ile bir ilişki yaşıyordu. Yine ifadelere göre Monique Rue metreslik konumundan rahatsızlık duymaya başlamıştı. Dominic Jr’un yakın arkadaşı olan Gerade, onun siyasi statüsünü de araya sokarak avukatı aracılığıyla tek bir beyanda bulundu.”

Eve o ifadenin bir çıktısını elinde tutuyordu. “O ve Bayan Rue sadece arkadaşarmış. Kendisi Bayan Rue’nun sanatına hayranmış. Aralarında kesinlikle cinsel bir ilişki yokmuş.” Eve kâğıdı tekrar masaya fırlattı.

“Fransız polisi de bunun saçmalık olduğunu ya da Fransızca saçmalık ne demekse o olduğunu düşünmüş ama elleri kolları bağlıymış. Üstelik Gerade, Rue’nun öldürüldüğü gün karısıyla Riviera’da tatilde olduğunu kolayca ispat etmiş. Yost ve Gerade arasında da herhangi bir somut ilişki kurulamamış.”

Feeney, “Şu ana kadar,” diye mırıldandı.

“Son olarak sabıkası sol bacağımdan daha uzun olan Nigel Luca var. Silah kaçakçılığıyla uğraşiyor. Sekiz sene önce Seoul’da bir uçurumun dibinde dövülmüş, tecavüze uğramış ve boynundaki gümüş telle öldürülmüş halde bulunmuş. Kaynağımın ifadesine göre Luca, o dönem Dominic J. Naples adına çalışıyormuş ve her işten kendine ufak bir pay çalışıyormuş.”

Feeney araya girerek, “Görünüşe göre Yost, bu Naples’ın en sevdiği oyuncaklardan biri,” dedi. “Onu nasıl içeri alacağız?”

“Onu sorgulayabilmek için çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Bu adam çok iyi korunuyor. Elimdeki verileri Interpol ve Global’a aktaracağım.”

“Yani bunların hiçbirinden haberleri yok mu?” diye sordu Feeney.

“Evet, bazılarını bildiklerini düşünüyorum ama ellerindekileri paylaşmıyorlar. Ayrıca daha bütün bağlantıları kurabildiklerine inanmıyorum. O yüzden paylaşımı biz yapacağız. Bu arada da işi iyice eşelemeye devam edeceğiz. Özellikle Elektronik Dedektiflik Bölümü’nün tempoyu arttırıp,

Naples’ı Yost’a bağlayacak şeyler için her taşın altına bakmasına istiyorum. Buradaki zayıf halkanın Gerade olduğunu düşünüyorum ama küçük adinin arkası çok sağlam. Aynı şey Dominic Jr için de geçerli ama ben bu ikinci kuşakların ilkleri kadar zeki ve dikkatli olmadığını düşünüyorum. Er ya da geç hata yapacaklar. Uzun vadedeki hedefimiz, o hatayı yaptıklarında hazırlıklı olmak. Ama bizim bölgemizde yapmadıkça Interpol ya da Globalın yetki alanında kalacaklar.”

“Pekâlâ, biz Elektronik Dedektiflik Bölümü’nde karşılaştığımız her yeni veriyi yollarız.”

“Güzel. Tüm bunlar soruşturmamız altındaki iki cinayet için potansiyel bir neden verdiğinden şu andaki gündemimize bağlanıyor.” Önceki gece boyunca üzerinde çalıştığı şemayı ekrana açtı.

“Palace Otel.Darlene French. Roarke. Magda Lane. Sergi ilanları. Jonah Talbot.Roarke. Magda Lane. Son kurban da Lane sergisinin yayın projesindeydi.HalihazırdaPalace Otel’de sergilenen eşyaların tahmini değeri bir milyar dolar civarında. Naples arkasında geniş bir hırsızlık şebekesine sahip. Hinrick en iyi taşıma ve dağıtma organizasyonunu oluşturmuş ünlü bir kaçakçı. Gerade ise sadece açgözlü ve hırslı bir tip olarak çarpıyor gözüme.”

Feeney, “Asıl açgözlü tiplere dikkat etmek gerekir,” dedi.

“Doğru. Sadece bir spekülasyon... ya Paris’teki toplantıların asıl amacı bu üç adamın müzayedeye yönelik bir soygun organize etmesiye? Winifred toplantılar sırasında bir şey görüyor ya da duyuyor.Zeki bir kadın. FBI’daki yakın bir dostuyla iletişime geçiyor ama onunla konuşmadan ortadan kaldırılıyor.”

McNab bacak bacak üstüne atarak, “Neden New York’ta konuyla doğrudan ilgisi olmayan iki kişiyi öldürmek için Yost’u kiralyorlar peki?” diye sordu. Brifing boyunca ilk kez ağzını açmıştı. Odanın diğer tarafındaki Peabody ise sessizdi. “Yani soymayı planladığın mekânın yakınlarındaki cinayetler sadece güvenliğin artmasına neden olur.”

“Ama biz bir katil arıyor olacaktık. Hırsız değil. Konuk odalarından birinde, içlerinden birini vahşi şekilde öldürerek önce personeli sars. Gözlerinin önünden güvenliği delerek içeri gir ve güvenliği sars. Müzayedede olması gereken odağı ve enerjiyi başka bir yere yönlendir. Sonra tekrar darbe indir. Soruşturmanın merkezi neredeydi? Roarke’a karşı kin besleyen birini arıyorduk. Odaklandığımız neden buydu. Ama konu kin ya da intikam falan değil. Çok daha yüzeysel. Ya konu sadece paraysa?”

Feeney dudaklarını bükerek, “Olabilir,” dedi. “Ama bu grupta Gerade’in işi ne? Ben hâlâ adamın fonksiyonunu anlayabilmiş değilim.”

Eve ekrandaki tabloyu değiştirirken yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Son tabloyu sabah üçe doğru bitirmişti. “Bak bakalım Dominic Jr ve Gerade’in kankaları kimmiş? Vincent Lane, Magda’nın oğlu. Yirmili yaşlarının başından beri birlikte takılıyorlar.”

“Vay anasını, adi herif.” Feeney hiç huyu olmadığı halde sus pus yanında oturan McNab’in omzuna bir yumruk indirdi. “Vay anasını.”

Eve, “Evet, ben de senin kadar heyecanlandım,” derken bir taraftan da genç e-dedektifve yardımcısının buz gibi tavırlarına takılmamaya çalışıyordu. “Lane Dominic’in seçim kampanyalarını desteklemiş ve sık sık Delta Kolonisi’ne gidip gelmiş. Hem Dominic Jr hem de Gerade, Lane’in kısa ömürlü prodüksiyon şirketine yatırımlar yapmış. Bağ üstüne bağ,” dedi Eve. “Sanırım sonunda elimizde gerçek bir zincir var. Bu çapta ve bu zorlukta bir soygun için içeriden bir adama ihtiyaç var. Ve Vince Lane en içteki adamlardan.”

“Kendi annesini soyuyor,” dedi Peabody. Sesi öfkeliydi. “Ve bir de bunun için adam öldürüyor?”

“Adam finansal açıdan bitmiş durumda,” dedi Eve. “Yıllar boyunca bir sürü iş kurmuş ve proje yapmış hepsini de batırmış. Kendi adına oluşturulan büyük bir hesap fonunu sonuna kadar tüketmiş, annesinin iki kez zararlarını karşılaması ve yeni iş kurması için verdiği parayı da bitirmiş. Borçları için ondan yine sağlam paralar almış ama sanırım epey de kulağı çekilmiş. Ancak son on dört aydır süt dökmüş kedi gibi uysal ve annesinin yanı başında çalışıp

duruyor. Hesaplarına göre annesi ona inanılmaz bir maaş da ödüyor ama adamın hâlâ tek kuruşu yok. Masrafları doğrudan Carlton Mince'e, Magda'nın finans danışmanına gidiyor. Onunla ve Lane'le konuşmayı düşünüyorum. Ama dikkatli olmam lazım.”

Eve, Kumandan Whitney'in içeri girmesiyle durdu. Ona bu sabah erken saatlerde güncellediği raporu ve diğer tüm verileri göndermişti zaten.

Whitney duvar ekranına baktığında toplantıda hangi noktada olduklarını anladı. Sonra bir sandalyeye oturarak, “Devam edin Teğmen,” dedi.

“Evet efendim. Peabody ve ben otele gidip Mince ve Lane'e bir çat kapı yapacağız. Feeney, sen USKM üzerinden bağlantılarım kullanabilirsen harika olur. Dediğimiz gibi, diğer kanun kuruluşlarının elinde de Naples'le ilgili benzer veriler olabilir. Ve daha fazlası. Eğer öyleyse, kesinleşmemiş spekülasyonlar bile olsalar bizimle paylaşımlarını sağla. McNab, sen Palace Otel'de müzayede güvenliğinin başındaki adamdan sorumlusun. Roarke onu zaten alarına geçirmiştir ama ben senin de takip etmeni istiyorum. Bu iş bitene kadar onun en yakın dostu olacaksın. Güvenlikteki herkese tam yetkiyle yaklaşabilirsin. Hepsini tek tek tanı. NYPGT'ndaki ve bu ekipteki herkesin otel güvenliğindeki her işleyiştin, her karardan ve her değişiklikten haberdar olmasını istiyorum. Bir kapı güvenlikçisinin kışında kaşını varsa çeşidini ve nedenini bilmek istiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim.”

Eve derin bir nefes aldı. “Komutanım?”

Whitney'in yüzünde hafif bir tebessüm vardı. “Teğmen?”

“Sizden FBI ve Doğu Washington konusunda sahip olduğunuz tüm ağırlığı kullanmanızı rica ediyorum. Rahat bir hareket alanı istiyorum ama Jacoby...” Eve, adamın başını kışına sokmadan bana o alanı vermez diye devam eden düşüncesini dillendirmeden önce kendini durdurdu, “...doğrudan emir almadan bana bu alanı sağlamayacak. Eğer rahat çalışırsam ve bana Sylvester Yost'u yakalamam konusunda işbirliği sağlarsa tutuklamayı onlara devretmeyi düşünüyorum.”

“Ne! Ne dedin sen!” Feeney birden kızaran yüzü ve sağa sola sallanan kollarıyla sandalyesinden fırlamıştı. “Sen neden bahsediyorsun? Onlara hiçbir bok devretmeyeceksin. Bu adi herife onların senelerden beri yaklaşmadığı kadar yaklaştık. Hatta o adi herifler olmasaydı orospu çocuğu çoktan elimizdeydi. Şu son bir haftada onlar sekiz saat çalıştıysa sen en az seksen saat çalıştın. Gözlerinin altında yüzebileceğim kadar derin çizgiler var şu anda.”

“Feeney bak”

Feeney parmağını ona doğru sallayarak, “Hayır, kapa çeneni,” diye bağırды. “Dava yetkilisi sen olabilirsin ama ben hâlâ senin üstünüm. Öylece geri çekilip tüm takdiri Federeallere vermene seyirci olacağımı mı sanıyorsun? Bu tutuklamanın senin için ne anlama gelebileceğini biliyor musun? Bu gezegendeki ve gezegen dışındaki her kanun birimi yirmi beş yıldır bu herifin peşinde. Onu yakalarsan ve tutuklarsan yüzbaşı çubuklarına bir adım kalır. Ve sakın karşımda durup bunu istemediğini falan söyleme bana.”

“Yost'u yakalamak daha önemli benim için,” dedi Eve. Feeney'in kendi adına yaptığı bu konuşmadan duygulansın mı, utansın mı, rahatsız mı olsun bilemiyordu. “Bak, isimsiz

kaynaktan gelen ipucunu sen sağladın,” diye hatırlattı Eve. Gözlerini Feeney’in gözlerinden hiç ayırmayarak, kaynağın kim olduğunu bildiğini sezdirmeye çalışıyordu. “O ipucu olmadan Winifred açısını fark edemezdik. En azından bu kadar çabuk olmazdı. O olmadan da Stowe’dan Paris üçlüsünü öğreneceğimiz bilgileri alamazdık. Ajan Stowe da bu dava için çok mesai ayırdı ve çok uğraştı. Bana çok sağlam veriler sağladı, ben de ona tutuklamayı ona devredeceğime söz verdim. Bir anlaşma yaptım Feeney. Bir söz verdim ve o sözü tutacağım.”

“Berbat bir anlaşma yapmışsın. Komutanım”

Whitney elini havaya kaldırdı. “Her ne kadar sana katılsam da beni buna karıştıрма. Bu ekibin başı Teğmen Dallas. İstedğin ağırlığı koyacağım Dallas.”

Eve, “Teşekkür ederim efendim,” derken iletişim cihazı sinyal vermeye başladı. “Affedersiniz.” Eve cihazı cebinden çıkararak görüşmeye başlamak için arkasını döndü.

Feeney daha kısık bir sesle, “Jack tutuklama onun hakkı,” dedi.

“Şu anda elimizde bir tutuklama yok. Önce işlerin gidişatına bir bakalım. Sonuç ne olursa olsun ben de bölüm de Dallas’ın ve ekipteki herkesin ne kadar emek”

Eve’in bağırarak küfretmesiyle Whitney sustu.

“Onu kaybettim de ne demek oluyor? Kışında bir değnekle gezen, kupkuru çirkin bir ihtiyarı nasıl kaybedersin?”

Kupkuru çirkin adamın kafasının arkasında gözleri varsa izini kaybettirmesi gerçekten kolaydı. Summerset, Kent Savaşları’ndan sağ kurtulmayı başarmış, sokaklarda çalışmış, türlü karanlık işlere karışmıştı. O günler çok geride kalsa bile bir polisin kokusunu hâlâ beş sokak öteden alabilirdi.

Summerset takip edildiğini de kolayca anlayabilirdi. Peşindeki kuyruktan kurtulmak hem bir onur meselesiydi hem de ona sıcacık bir tatmin hissi vermişti. Polisleri peşine Eve’in takmış olması, muhtemelen Roarke’ın da bunu onaylamış olması, kendinin de bu ayarlamaya uymak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Uzun süredir oyun dışında olabilirdi ama formunu kaybetmemişti. Halka açık bir sokakta bile kendini koruyamayacağının düşünülmesi çok aşağılayıcıydı.

Bugün yarım gün çalıştığı günlerden biri olduğundan, önce Madison Caddesi’nde biraz gezinmek, alışveriş yapmak, belki en sevdiği bistrolardan birinde açık havada öğlen yemeği yemek ve eve, günlük görevlerinin başına dönmeden önce eğer hâlâ canı istiyorsa bir sanat galerisine uğramak istiyordu.

Huzur içinde geçireceği birkaç saatte, hantal ve beceriksiz polisler tarafından huzursuz edilmek istemiyordu.

Hedefin görüş alanından kaybolduğu bildirildiğinde Eve’in öfkesini ve nasıl kıpkırmızı kesileceğini hayal ederek keyfi iyice yerine geldi.

Yine de küçük ve lüks bir otelin üçüncü katındaki pencereden çıkıp yangın merdivenlerinden ağır ağır inip, tekrar caddeye çıkıp, emin adımlarla Madison Caddesi’ne giden tramvaya doğru ilerlerken ince yüzündeki ciddi ifadeden taviz vermiyordu.

Beceriksiz iki aynasızın benimle boy ölçüşebileceğini düşündün ha? diye düşündü

Bir an sokaktaki manavın önünde durdu ve teşhirdeki taze meyvelere baktı. Ürünleri

vasatın altında bularak kendi kendine, bir ara Roarke'ın organik tarım merkezlerinden birinden şeftali sipariş etmeliyim, diye düşündü.

Bu akşam yemeğinden sonra tatlı olarak şeftali turtası vardı.

Yine de üzümlerin nispeten daha iyi olduğunu fark etti ve Roarke'ın yerel esnafı teşvik etmeyi sevdiğini hatırladı. *Belki yarım kilo kadar yeşil ve siyah üzüm karışık alabilirim*, diye düşünerek farklı salkımlardan birer tane kopararak ağzına attı.

Manav, iki kısa bacağıın üzerinde hızla dışarı koşturdu. Asyalıydı ve dördüncü kuşak bir manavdı. Ailesi aynı dükkânı aynı noktada neredeyse yüz yıldır işletiyordu.

Son birkaç yıldır, o ve Summerset haftada bir muhakkak takışırdı. Her ikisi de durumdan gizliden gizliye hoşnuttu.

“Eğer yersen kardeşim satın alırsın!”

“Tanrım, ben senin kardeşin falan değilim, ayrıca yiyeceğim şeyi at gibi gözü kapalı alamam.”

“Ne atı? At falan göremiyorum ben.” Asyalı manav avcunu açarak elini ona doğru uzattı. “Yirmi kredi alayım?”

“Ne? Bir üzüm on kredi mi?” Summerset uzun burnunu iyice yukarı kaldırdı. “Yüzün kızarmadan böyle bir şey söyleyebilmene hayret ettim doğrusu!”

“Üzümlerimi yediysen, üzümlerimin parasını verirsin. Yirmi kredi.”

Summerset içten içe keyif içinde derin bir iç geçirdi. “Orta sınıf üzümlerinden sadece teşhir amaçlı olarak yarım kilo kadar alabilirim belki. Tüketim söz konusu bile olamaz. Dolarla ödeyeceğim. Yarım kilo sekiz dolar.”

“Ha! Her zamanki gibi beni kazıklamaya çalışıyorsun.” Aslında manavın her hafta dört gözle beklediği bir andı bu. “Zabıta droidini çağıracağım. Yarım kilo on iki dolar.”

“Bu kadar fahiş bir fiyat ödeyeceksem ya psikolojik tedaviye ihtiyacım var ya da senin gasp suçundan dava edilmeye. O zaman da zarif eşin ve çocukların gelip seni hapiste ziyaret etmek zorunda kalır. Böyle bir sorumluluğun altına girmek için sana on dolar ödeyeceğim, daha fazla değil.”

“Güzel üzümlerimin yarım kilosu için on dolar öyle mi? Bu bir suç olmalı. Ama kabul ediyorum, çünkü ekşi suratının taze meyvelerimi çürütmesini istemem.”

Üzümler paketlenmiş, ödeme yapıldı ve her iki adam da memnun bir halde arkalarını döndü.

Summerset üzüm paketini kolunun altına alarak yürüyüşüne devam etti.

New York öyle muhteşem bir şehir ki baktığın her yerde inanılmaz karakterler görebiliyorsun, diye düşündü. Gezdiği onca yer arasında ki gerçekten çok yer gezmişti, bu enerji ve yaşam dolu şehir en sevdiğiydi.

Köşeye doğru yaklaşırken bir hızlı tramvay operatörünün bir müşteriyle tartıştığını gördü. Operatörün doğma büyüme

Brooklyn’li olduğunu gösteren aksam İngilizceyi, bir sumo güreşçisinin rakibini altına alıp ezmesi gibi pestile çevirmişti.

Kaldırıma yaklaşan bir maksibus gıcırdayarak fren yaptı ve açılan kapılarından yolcu seli

indi. Elbette hepsi de çok acil bir yere yetişmek üzere koşturuyordu.

Arada kalmamak için kaldırımın iyice sağından ilerlemeye başladı. Akli da ceplerindeydi. Kapkaççılar mükemmel fırsatlar sunduğundan maksibüs ücretini ödemekten hiç çekinmezlerdi.

Summerset köşeden dönmek üzereyken boynunun arkasında hafif bir titreşim hissetti. *Polisler?* diye düşündü. İzini tekrar bulmayı becermişler miydi yoksa? Hafifçe kaydı ve açısını değiştirerek bir dükkân vitrinini, arkasında uzanan sokak ve kaldırımı yansıtacak loş bir ayna olarak kullanmaya başladı.

Meşgul ve sinirli kalabalık, Madison Caddesi'ndeki mağazaları ağzı açık şekilde izleyen ufak bir turist kafilesinden başka bir şey göremedi.

Ama antenleri titremeye devam ediyordu. Normal bir tavırla üzüm paketini diğer kolunun altına alarak boşalan elini cebine soktu ve kalabalığa karıştı.

Tramvay operatörü hâlâ müşterisiyle kavga etmeye, müşteriler maksibüsten inmek ya da ona binmek için hırsıyla yollarını açmaya devam ediyordu. Summerset gözünün bir ucuyla manav dostunun ürünlerini yoldan geçen birine gösterdiğini görebiliyordu.

Yukarıda devriye gezen bir trafik-kopterinin hafif pervane sesleri geliyordu. Summerset tam rahatlamış ve polis takibinin sınırlarını bozduğunu düşünmeye başlamıştı ki arkasında bir şeylerin ani hareketini hissetti.

İçgüdüler devreye girdi. Hızla arkasını döndü. Eli cebinden çıktı vücudu yay gibi fırlamaya hazır bir pozisyon aldı. Bir an Sylvester Yost'la yüz yüze geldi.

Summerset dönüşüne devam ettiğinden adamın elindeki şırınga gerçek hedefini kaçırarak kaburgalarını hafifçe sıyırdı.

Summerset elini hızla kaldırınca avucunun içinde tuttuğu bayıltıcı Yost'un omzuna oturdu.

Adamın kolu felç gibi öylece kalınca şırınga kaldırımı düşerek hızla ilerleyen kalabalığın ayakları altında gözden kayboldu. İki adam birbirlerine doğru atılarak, bir an uzun süredir bekleyen sevgililer gibi kaldılar. Sonra maksibüsün kapısı kapanmadan içeri girmeye çalışan son grubun iteklemeleriyle ayrıldılar.

Summerset'in görüşü bulanmaya başlamıştı. Gözlerini iyice kısıtı. Görüşünü netleştirmeye ve tekrar dengesini kazanmaya çalışıyordu ama sağından solundan itekleyen bedenler olmasaydı yere düşeceğini hissediyordu.

Gevşeyen dizleriyle biraz ilerlemeye çalıştı. Kulaklarındaki çınlama artık arı kovam kıvamına gelmişti. Ağır ağır hareket etmeye çalıştı. Hâlâ elinde tuttuğu bayıltıcıyla Yost'a doğru bir hamle yaptıysa da ıskaladı ve Utah'dan masum ve şaşkın bir turiste denk geldi. Turist yere serilirken, dehşet içindeki karısı polis diye bağırmaya başlamıştı.

Summerset doğrulmaya çalışırken tek kolu felçli gibi bir yana sarkmış Yost'un koşturarak köşeyi dönmesini ve gözden kaybolmasını izledi.

Peşinden gitmek için ileri atıldığında iki adım attı ama gözleri karararak dizlerinin üzerine düştü. Biri kollarına girip onu kaldırdığında hafifçe karşı koymaya çalıştı.

“Hasta mısın? Rahatsızlandın mı?” Manav onu açıklığa çekerken elindeki yasadışı

bayıltıcıyı hızla Summerset'in cebine atmıştı. "Oturman gerek. Gel. Benimle gelmen lazım." Summerset beyninin içindeki tüm o seslere rağmen aşına olduğu bu sesi tanıdı. "Evet." Dili ağzına büyük geliyor gibiydi ve kelimeleri bir sarhoş gibi uzatıyordu. "Evet, tamam. Teşekkür ederim."

Net olarak hatırlayacağı ilk şey kolilerle dolu ve olgun muz kokan küçük bir odada oturduğuydu. Pürüzsüz sarı bir tene sahip güzel bir kadın olan manavın karısı, dudaklarına doğru bir su bardağı tutuyordu.

Summerset başını sallayarak tepkilerini değerlendirdi ve Yost'un sapladığı şırıngadaki uyuşturucuyu tahmin etmeye çalıştı. *Çok hafif bir doz verebildi, diye düşündü, ama baş dönmesi, bulantı ve uzuvlarda hissizleşmeye sebep oldu.*

Mümkün olduğunca net çıkarmaya çalıştığı bir sesle, "Çok affedersiniz," dedi. "Rica etsem bana *Ayıl* ya da onun muadili olabilecek bir şey alabilir misiniz? Hemen bir uyarıcıya ihtiyacım var."

"Çok hasta görünüyorsunuz," dedi kadın kibar bir sesle. "Sağlık Ekibi'ni çağırmam lazım."

"Hayır, hayır Sağlık Ekibi'ne gerek yok. Benim de sağlık eğitimim var. Şu anda sadece sağlam bir uyarıcı yeterli." Manav karısına kısık sesle Korece bir şeyler söyledi. Kadın derin bir nefes alarak bardağı kocasına uzattı ve dışarı çıktı.

"İstedğin şeyi getirmeye gitti." Manav sandalyenin önünde diz çökerek Summerset'in hâlâ bulanık gözlerine baktı. "Kavga ettiğin adamı gördüm. Onu biraz benzettin ama çok iyi değil. Bence o seni daha güzel hakladı."

"Katılmıyorum." Summerset bir küfür savurarak hızla başını dizlerinin arasına indirmek zorunda kaldı.

"Ama turisti iyi benzettin. Adam yere serildi." Manavın sesi muzip bir tonla çınlıyordu. "Polisler peşine düşecekler. Üstelik güzel üzümlerimi mahvettin."

"Benim üzümlerim," dedi Summerset. "Parasını ödedim."

★★★

Eve ceketini geçirerek masasını tekmeledi. Roarke'a Summerset'in peşindeki polislerden kurtulduğu konusunu bildirmeli mi bildirmemeli mi karar veremiyordu. Gerçi Roarke onun peşindeki polisleri anında ekeceğini söylemişti.

Lanet olsun, diye düşündü. Saha çalışmasına çıkması gerekiyordu. Summerset sorununu Roarke'ın kucağına bırakacaktı.

Eve ofis-linkine doğru uzanırken, sorunun kendisi içeri girdi.

"Sen burada ne yapıyorsun?"

"İnan bana T eğer, bu ziyaret benim için de en az senin için olduğu kadar korkunç." Summerset gözlerini küçücük ofiste gezdirdi, zarif bakışlarını Eve'in daracık penceresine ve emanetmiş gibi duran sandalyesine çevirdi. "Hayır, sanırım senin için korkunç diye bir şey yok."

Eve ona doğru yürüyerek arkadaki kapıyı öfkeyle çarptı. "Adamlarımı ekmişsin."

“Bir polisle aynı çatı altında yaşamak zorunda olabilirim ama kesinlikle peşime takılmalarına rıza göstermek zorunda değilim, hem de boş vaktimde.” Summerset hırlarken sonunda biraz daha kendi gibi hissediyordu. “Çok beceriksizlerdi. Buradayız diye bağıryorlardı. Eğer illa beni küçük düşürmek istiyorsan, en azından peşime uygun eğitimi almış birilerini yolla.”

Eve’in buna verecek bir cevabı yoktu. En iyi takip polislerinden ikisini seçmişti. Ve her ikisi de zaten çoktan Eve’in sivri dilinin darbelerine maruz kalmıştı. “Pekâlâ, masa memuruna git ve resmi bir şikâyetle bulun. Çok meşgulüm.”

“Her ne kadar istemesem de bir ifade vermek için buraya gelmek zorunda kaldım. Bu şartlar altında da konuyu seninle konuşmak istiyorum. Roarke’ın canını sıkmak istemiyorum.”

“Canını sıkmak mı?” Eve’in karnı kaskatı kesilmişti. “Ne oldu?”

Summerset oturma seçeneklerini tekrar gözden geçirdi, sonra iç geçirerek ifadesini ayakta vermeye karar verdi.

Eve’e hakkını teslim etmeliydi. En başta kendini tutamayarak savurduğu bir küfürden sonra sessizlik içinde onu dinledi. Dinlerken kısılan gözleri bir köpekbalığının acımasız gözlerini andırıyordu.

Summerset inanılmaz ayrıntılı ve açıklayıcı olduğuna inandığı ifadesini bitirdikten sonra, Eve’in aklına bile gelmeyen ayrıntıları sormasıyla şaşkına döndü.

Evet, yarım gün izinli olduğunda hep o noktalarda gezinirdi. Evet, genelde maksibüs durağının oralarda durur, tabiri caizse yolcuların hoyrat bale gösterisini izlerdi.

Yost arkasından, hafifçe soluna doğru yaklaşmıştı. Evet, sağ elini kullanıyordu. Kafasında askeri kesimli, saman sarısı bir peruk vardı. Hava epey ılık olmasına rağmen üzerinde soluk mavi-gri renkli ince bir pardösü vardı. Bayıltıcı Yost’un sağ omzuna denk gelmiş ve bütün şırıngayı enjekte edemedi yere düşürmesine neden olmuştu.

Görünüşe göre Summerset turisti tam göğsünden vurmuştu ama adam kaldırıma düştüğünde oluşan çizikler ve morluklar haricinde tamamen kendine gelmişti.

“Yasadışı bir silah kullandığını bilen başka kimse var mı?”

“Sadece manav. Zabıta droidine bayıltıcının Yost’a ait olduğunu, bana saldırmaya çalışırken yanlışlıkla, Utah’dan gelen talihsiz adamı vurduğunu söyledim. Ama yine de adamın karısına kartımı verdim ve tüm hastane masraflarını bana göndermesini istedim. Yapmam gereken bir şeydi.”

“Yapmam gereken tek şey bana ve adamlarıma işimizi yapmamız konusunda izin vermektir. Eğer peşindeki polisleri atlatmasaydın Yost sana saldırdığında onu kısıkvırak yakalayabilirdik.”

Summerset soğuk bir ses tonuyla, “Eğer,” dedi, “arkamdan iş çevirmek yerine, benimle ilgili planlarını benimle de paylaşma nezaketini gösterseydin belki seninle işbirliği yapabilirdim.”

“Kıçım bile daha inandırıcı yalan söyler.”

“Muhtemelen öyle ama artık hiç bilemeyeceğiz. Sonuç olarak kendimi gayet düzgün bir şekilde savundum ve epey rahatsızlık verdim. Yaşadığım utancın yanı sıra on dolarlık fahiş

fiyatlı üzümлерimden de oldum."

"Sen dalgamı geçiyorsun?"

Summerset'in çenesi gerildi. "Eğer olanları gülünç bulsaydım şu anda lanet bir polis merkezinde olmazdım. Ama buradayım ve belki anlattıklarım soruşturmana bir katkı sağlar umuduyla gelip ifade verdim."

"Soruşturmama sağlayacağın tek katkı, seni eve götürecek bir devriye aracı ayarlayana kadar sıksa kışını bir yere koyup, oradan kıpırdamaman."

"Kesinlikle bir devriye aracına binmiyorum."

"Bal gibi bineceksin. Artık bir hedefsin. Başımda yeterince dert var, bir de kışında bir hedef tahtasıyla şehirde salınman konusunda endişelenmek istemiyorum. Şu saniyeden itibaren sana ne dersem onu yapacaksın yoksa"

Kapının hızla açılıp Roarke'in içeri girmesiyle Eve'in cümlesi yarım kaldı.

"Ah, tabii içeri gir, kapıyı çalmana gerek yok. Parti yapıyorduk biz de."

Roarke, "Eve," diyerek kolunu ona doğru kaldırdı. Gözleri ise Summerset'in yüzündeydi. "İyi misin?"

"Evet, elbette iyiyim." Summerset içini kaplayan suçluluk duygusuyla, *tahmin etmeliydim*, diye düşündü. Roarke'in olay daha bitmeden her şeyi haber alacağını bilmeliydi. "Ben de olanları anlatıyordum. Eve dönünce seni ararım diye düşünmüştüm."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Roarke. "Olay yerine çağrılan sağlık personelinden biri seni tammış. Yaralı bir adamla ilgileniyormuşsun. O senden önce arayacak kadar düşünceli davrandı."

"Özür dilerim. Olanlar biraz soğuduktan sonra bir şeyim olmadığını kendim haber vermek isterdim. Gördüğün gibi bir şeyim yok."

"Bu olanları kabul edeceğimi mi düşünüyorsun?" Roarke sakın bir ses tonuyla konuşmuştu ama Eve öfkeden patlamak üzere olduğunu görebiliyordu.

"Kabul edilecek ya da edilmeyecek bir şey yok ortada. Oldu ve bitti. Geçti."

Eve'in kaşları kalktı. Summerset'in sesi oğlunun aklını başına getirmeye çalışan sabırlı bir babaninkini andırıyordu. Bakışları Roarke'a döndüğünde, öfkesinin biraz dinmeye başladığını gördü.

"Pekâlâ, oldu ve bitti. Senin için bir tatil ayarladım. Önümüzdeki iki hafta yoksun. İsviçre'deki dağ evini kullanmanı öneririm. Orayı çok seversin."

"Şu anda tatile çıkmayı düşünmüyorum. Ama yine de teşekkürler."

"Eşyalarını topla. Aracın iki saat içinde seni almaya gelecek."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Şehirden gitmeni istiyorum, hemen. Eğer dağ evini istemiyorsan istediğin başka bir yere git. Ama gidiyorsun." "Hiçbir yere gitme niyetim yok."

"Lanet olsun Summerset. Kovuldun."

"Pekâlâ. Eve gidip eşyalarımı alır ve bir otele"

"Ah, Tanrım lanet olsun! ikiniz de kesin sesinizi!" Eve elleriyle saçlarını kavrayarak haykırmıştı. "Şansa bak ki bir senedir beklediğim cümleyi sonunda ağzından duyuyorum ama

mutluluk dansımı yapamıyorum. Kuyruğunu sıska bacaklarının arasına alıp kaçacağını cidden düşünüyor musun?” diye sordu Roarke’a. “Sen boğazına kadar bu pisliğin içine batmışken, adamın gidip İsviçre’de adı Yodel mi her ne haltsa ondan yapmasını bekliyorsan?”

“Onun hemen buradan ayrılması gerektiğini en iyi bilen kişi sensin Eve. Yost başarılı olamadı, işinden duyduğu gurur zedelendi ve çok öfkelenecek. Kesinlikle tekrar saldıracak ve daha hazırlıklı olacak.”

“Bu yüzden Summerset yaşadığımız kaleye korumalar eşliğinde gidecek ve ben aksini söyleyene kadar orada kalacak. Yine polis korumasında.”

“Asla böyle bir şey olmaya”

“Sesinizi kesmenizi söylemiştim!” Eve bu kez Summerset’e döndü. Kendini öfkeli iki adamın tam arasına sokmuştu. Üzerinden öfke ve inat kurşunlarının uçtuğunu hissediyordu. “Roarke’ın senin için endişelenip durmasını, hata yapacak kadar dikkatsizleşmesini mi istiyorsun? Bir hata yaparsan ve başına bir şey gelirse onun ömür boyu kendini suçlayıp acı içinde kıvrınmasını mı istiyorsun? Belki gururun senin yutamayacağın kadar büyük olabilir dostum ama ben ayağımla iterek boğazından aşağı inmesine yardımcı olabilirim. Her ikiniz de benim dediğimi yapacaksınız yoksa seni...” Parmağını Summerset’in göğsüne bastırdı, “...kannsuz silah taşımaktan içeri alırım. Ve seni de...” Roarke’a dönerek aynı parmağı bu kez onun göğsüne dayadı, “...polise müdahale etmekten içeri alırım, ikinizi aynı kafese tıkar ve ben davayı kapayana kadar birbirinizi yemenizi izlerim. Ama kesinlikle burada durup ikinizin çocuklar gibi mızıldanmasıyla uğraşamam.”

Roarke’ın parmakları Eve’in bileğini sımsıkı kavradı ama hemen kontrolünü geri kazanarak gevşetti. Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve odadan çıktı.

“Evet, harika oldu değil mi?”

“Teğmen.”

“Çenenin kapa. Sadece bir dakika çenenin kapa, tamam mı?” Eve cama doğru yürüyerek dışarı baktı. “Geçmişinden yanında getirdiği ve tek değer verdiği şey sensin.”

Summerset’in yüzünde bir sürü duygu belirdi. Aniden vücudundaki bütün kemiklerin ne kadar bitkin olduğunu hissetti. Önündeki sandalyeye çöktü. “Sana elimden gelen bütün işbirliğini sağlayacağım Teğmen. Aracımı hazırlatırken burada beklememi mi istiyorsun?”

“Evet, burada bekle.”

Eve kapıya uzanırken Summerset, “Teğmen,” diye seslendi. Bir an sessizce bakiştılar. “Konu sadece gurur değil. Onu bırakamam. O... o benim.”

“Biliyorum.” Eve derin bir iç geçirdi. “Seni, iki sivil polisin sivil bir araçla eve götürmesini ayarlayacağım. Belki rahatsızlığına bir faydası olur.” Eve kapıyı açtıktan sonra arkasını dönerek ilişkilerini normale çevirmek için homurdanma ihtiyacı duydu. “Seni bir dahaki kovuşunda dostum, şampanya banyosu yapacağım haberin olsun.”

19. BÖLÜM

Eve aracı ayarladıktan sonra, Yost'u olay yerinden kaçarken görmüş olabilecek dükkâncılarla görüşmek üzere birkaç polisi Madison Caddesi'ne gönderdi. Kayda değer bir şeyler öğrenebileceklerini pek düşünmese de maksibüs sürücüsünü de sorgulamalarını söyledi.

Sonra Peabody'yi de alarak garaja indi. "Uslu duracak mı? Summerset?"

"Evet duracak. Aksini düşünsem onu bir hücreye kilitlerdim. Şu anda asıl endişem şey..." diye duraksadı, çünkü endişesinin kaynağı araçlardan birine dayanmış halde onu bekliyordu. "Peabody, sanırım bir dakika izin vermen gerekecek."

"Tanrım kızginken de çok seksi görünüyor, izleyebilir miyim sizi?"

"En az beş araba geride, arkan dönük halde bekleyeceksin." Eve bir adım atmıştı ki arkasını dönerek, "O kayıt cihazını da kapat," diye ekledi.

Yardımcısının, "Oyunbozan," diye mırıldandığını duydu.

Eve, Roarke'a doğru, "Buralarda ayak altında dolaşma," diye seslendi. "Ya aracına binip git ya da garaj güvenliğini çağıracağım."

"Onun ülke dışına çıkmasını istiyorum." Roarke'ın sesi kılıç kadar keskindi.

"Sen bile her istediğini elde edemezsin."

"Ve bu konuda yoluma çıkacak son kişi sen olmalıydın."

"Biliyorum ve ben de bu durumdan çok hoşnut değilim. Bak, Summerset şu anda baş tanık. Şehirde kalacak ve polis koruması altında olacak. Nokta."

"Polis korumanızın canı cehenneme. Onu bir sokak bile takip etmeyi başaramadınız. Şimdi Summerset'i onlara bırakacak kadar güvenir miyim sence?"

"Yani bana güvenebilir misin diye soruyorsun."

"Görünüşe göre ikisi aynı şey."

Tam göğsüne aldığı bu darbe canını acıtmıştı. "Haklısın, aynı şey ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım. Özür dilerim."

Roarke'ın gözleri şiddetli ve ateşli duygularla doldu. Eve kendini onlara hazırladı. Roarke içindekileri akıtana kadar ona izin verecekti. Ama Roarke arkasını dönerek ellerini aracın üzerine dayadı.

"Tanrım. Öylece durup seni hırpalamama izin mi vereceksin. O kadar ileri gittim mi?"

"Benim için aynı şeyi defalarca yaptın sen. Ama konu şu ki Summerset'in peşine o polisleri ben taktım ve onu kaybettiler. Yani sorumlusu benim."

"Saçmalıyorsun."

"Hayır, emir komuta zincirinde durum budur. Aynı onu kendi sorumluluğunda gördüğünden olanlardan kendini suçlaman gibi. İkimiz de önce bunu kabullenirsek daha hızlı ilerleriz. Roarke."

Eve elini uzatarak onun omzuna dokunmak istedi ama sonra vazgeçti ve elini cebine

soktu. “Onun yerinde olsan yapmayacağın bir şeyi yapmadığı için ona kızma. Bu sabah olanlar için ben de çok üzgünüm ama gerçekten başının çaresine bakabildi. Ona hakkını teslim etmemiz ve işimize devam etmemiz gerek.”

“Onun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorlar. Onu bu şekilde kaybetseydim ne hale geleceğimi biliyorlar.

Tanrım sadece para ve heyecan için. Gerçi ben de para ve heyecan için yeterince kötü şey yaptım.” _

Eve bir an bekledi. “Bu bir İrlanda geleneği falan mı? Başına kötü bir şey geldiğinde sebebin kendi yaptığın kötülükler olduğunu düşünmek?”

Roarke gülerek arkasına döndü ve Eve’e baktı. “Sanırım daha çok Katolik bir gelenek. En umulmadık anlarda ortaya çıkan bir düşünce işte. Hayır, bunu geçmişim için bir kefaret olarak görmüyorum. Ama geçmişimden bugüne sızan ve halledilmesi gereken bir sorun olduğunu düşünüyorum.” Roarke ne kadar zor ve acı olursa olsun bu konuyu halledeceğini düşündü. “Bana söylemediğin şey ne?” diye sordu Eve.

“Emin olduğumda söyleyeceğim. Ve Eve sen beni hayal kırıklığına uğratmadın. Böyle hissettirmem sana büyük bir haksızlıktı.”

“Pekâlâ boş ver. En azından bu kulaklar Summerset’i kovduğunu duydu. Belki bir-iki hafta bekleyip sonra yine yaparsın ha? Bu kez gerçekten?”

Roarke gülümseyerek parmak uçlarını onun saçlarına dokundurdu. Sonra asansörün açılmasıyla başını çevirdi. Summerset iki sivil polisin arasında asansörden çıkmıştı.

Eve, Roarke ve Summerset’in bakışmalarını izlerken iç geçirdi. Bu ikisinin arasında asla tam olarak anlayamayacağı bir bağ vardı. “Ama sanırım şimdi yanına gidip onunla konuşman ve erkekçe barışmanız gerek.”

“Teğmen?”

“Evet ne var?”

“Bana bir öpücük ver?”

“O nedenmiş?”

“Çünkü ihtiyacım var.”

Eve gözlerini devirerek parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Her yerde güvenlik kameraları var o yüzden tek alabileceğin bu. Gitmem gereken yerler var. Peabody!”

Yine de Roarke’in araçların arasından geçerek Summerset’e doğru ilerleyişini izledi.

Arabaya binerlerken Peabody, “Bu ikisi aile gibi bir şey değil mi?” diye sordu. “Hey! Yani bu seni Summerset’in gelini yapar.”

Eve dehşete kapıldı. Yanaklarındaki bütün renk uçmuştu. Elini zorlukla karnına doğru götürdü. “Tanrım midem bulanmaya başladı.”

Mince çifti, otelin Lüks Bölümü’nde, idareci Süiti denen odalardan birinde kalıyordu. Bunun anlamı dairelerinin çok büyük ve havadar olması, asma yapraklarıyla süslenmiş panellerle birbirinden ayrılan oturma ve yatak odaları anlamına geliyordu. Oturma odasının bir

köşesi, minik bir çalışma odası olarak dizayn edilmişti. Şık bir konsolun üzerine kurulan iletişim ve bilgisayar üniteleri sayesinde, idareciler bir yandan çalışırken bir yandan da şık bir mekânın keyfini çıkarabilirlerdi.

Görünüşe göre Eve araya girmeden önce Mince de tam öyle yapıyordu. Konsoldaki aletlerden hafif mırıltılar yükselirken, içecek bölümünün üzerinde bir demlik taze kahve duruyordu.

“Ah, Teğmen, geleceğinizi unutmuştum.”

“Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Elbette, elbette hiç sorun değil.” Bakışlarını süite çevirdiğinde gözlerinde odayı sanki ilk kez görüyormuş gibi bir şaşkın bir ifade belirdi. “Korkarım bir kez başladığımda kendimi işe iyice kaptırıyorum. Zavallı Minnie artık benden umudu kesti. Alışverişe gideceğini söylemişti, yoksa güzellik salonu muydu acaba? Onunla da konuşmak istiyor muydunuz?”

“Gerekirse başka bir görüşme de onun için ayarlayabilisin”

“Size bir şeyler ikram edeyim. Kahve taze olmalı. Sanırım Minnie çıkmadan önce hazırlamış.”

“Teşekkürler.” Eve işleri gayri resmi tutmak istediğinden kahveyi kabul etti. Mince fincanları hazırlarken Eve güzel koltuklardan birine yerleşti.

“Peki ya siz Memur Peabody?”

“Zahmet olmazsa.”

“Hayır, hayır hiç de zahmet değil. Burası öyle harika bir otel ki. istediğiniz ya da ihtiyaç duyacağınız her şey anında parmak uçlarınızda bitiyor. İtiraf edeyim, Magda sergi ve müzayedeyi burada yapmak istediğinde pek memnun olmamıştım. Ama bu fikrim kesinlikle değişti.”

“Magda kesin kararlı mıydı?”

“Şey... Müzayedenin New York’ta olması konusunda evet. İlk profesyonel sahne deneyimini burada yaşamıştı. Asıl çıkışını ekranda yapmış olmasına rağmen, yolu ilk açanın Broadway olduğunu hiç unutmadı.”

“Uzun süredir birliktesiniz değil mi? Siz ve Magda?”

“İkimizin de hatırlayamayacağı kadar uzun bir süredir.”

Eve, Peabody’nin yorumunu hatırlayarak, “Aile gibi yani,” dedi.

“Ah, evet kesinlikle aile gibi. Bir ailenin yaşayacağı tüm iniş çıkışlar, gelgitler,” dedi kahveleri getirirken. “Nikahlarda yan yana durduk, cenazelerde el ele tutuştuk, doğumlarda koridorları arşınladık. Oğlunun vaftiz babasıyım. Magda gerçekten harika bir kadındır. Onun dostu olmaktan gurur duyuyorum.”

Mince koltuğa oturana kadar Eve sessiz kaldı. “Arkadaşlar birbirlerine karşı korumacı olabilir. Zaman zaman fazlaca korumacı.”

Adamın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Tam olarak anlayamadım?”

“Magda oğlunun bu kez nasıl bir finansal çamura battığını biliyor mu?”

“Sizinle dostlarımla kişisel yaşamını tartışmam Teğmen.

Üstelik Magda’nın menajeri olarak da onun ya da oğlunun finansal durumunu polisle

tartışmak niyetinde değilim.” “Peki bunu bizimle konuşmanız Magda’yı çok büyük bir sıkıntıdan kurtarabilecek olsa? Ben bir gazeteci değilim Bay Mince. Buraya da dedikodu için gelmedim. Dostunuzun ve çok değer verdiği o eşyaların güvenliğiyle ilgili bir konu için buradayım.”

“Vince’in maddi durumuyla müzayede eşyalarının güvenliği arasında nasıl bir bağlantı var anlayamadım.”

“Daha önce de onu kurtardınız değil mi? Magda ya da sen defalarca yaptınız. Ve sen hâlâ bunu yapmaya devam ediyorsun, değil mi? O da işleri batırmaya devam ediyor. Şunu bir düşün. Adamın ana kaynağı, annesi bir milyar doları bir vakfa harcamayı düşünüyor. Vince nasıl karşıladı bunu?”

Eve adam bakışlarını kaçırmadan önce gözlerini nasıl kırıştırdığını gördü. “Ne demek istediğinizi an”

“Bay Vince. Gereken izinleri hemen alabilirim. Sizi sorguya alıp bu soruları resmi kayıt dahilinde de sorabilirim. Birçok nedenden ötürü böyle bir şey istemiyorum. Nedenlerden biri, kocamın dostunuza karşı büyük bir hayranlık ve sevgi beslemesi. Onu ve Magda’yı düşünüyorum ve bu müzayedeyle ilgili bir skandalın onları nasıl etkileyeceğini düşünüyorum.”

“Elbette Vince’in bir sorun çıkaracağını düşünmüyorsunuz değil mi? Böyle bir şeye cesaret edemez.”

“Magda oğlunun şu anki maddi durumunu biliyor mu?” Mince koltuğunda iyice büzüldü. Kahvesini sehpaye doğru uzatırken alını endişeyle kırıışmıştı. “Hayır. Bu kez Magda’ya haber vermedim. Vince’in artık yeni bir sayfa açtığına inanıyordu. Vakıfla ilgili böyle canla başla çalışması karşısında çok mutluydu...” Duraksayarak korkuyla Eve’e baktı.

Sonra başını salladı. “Ama hayır. Hayır. Bu noktadan sonra artık müzayedeyi engelleyecek bir şey yapamaz. Her şey tamamlandı. Bütün işlemler, bütün evrak işleri bitti. Gelir eksiksiz olarak vakfa aktarılacak. Her şey kesinleşti. Artık engel olabileceği bir şey yok. En başta bu işe karşı olmasının bir önemi kalmadı.”

“Durdurmaya mı çalışmıştı?”

Mince ayağa kalkarak odayı arşınlamaya başladı. Bir yandan düşünmeye çalışırken ellerini birbirine sürtüyordu. “Evet. Evet, en başta şiddetle karşı çıkmıştı. Kendi hakkı olan mirası, doğal hakkını böyle savurduğu için annesine kızıyordu. Korkunç bir kavga ettiler. Magda artık sabrının sonuna geldiğini ve bundan sonra kendi ayakları üzerinde durarak hayatını idame ettirmesi gerektiğini söyledi. Artık ne zaman düşse onu kurtarmak için çek defteriyle peşinden koşmayacaktı. Magda, vakfın bir işlevinin de Vince’in onca parayı çarçur etmesine engel olmak olduğunu söyledi. O parayı kendinin ve Vince’in ihtiyaç sahiplerine yardım edecek bir el olarak kullanmasını sağlayacak konuma getiriyordu.”

“Peki ne oldu da Vince’in düşünceleri değişti?”

“Bilmiyorum.” Mince ellerini kaldırarak parmaklarını açtı. “Öfkeyle kapıyı çarpıp çıkmıştı. Magda gözyaşlarına boğulmuştu. Ve inan ağladığı zaman oturup usul usul gözyaşı akıtmaz. İki hafta boyunca hiçbir haber alamadık, ortadan kayboldu. Sonra başı önünde geri

döndüğünde çok pişman olduğunu söyledi. Annesine çok haklı olduğunu, üzüntü ve utanç içinde kıvrandığını ve bundan sonra tüm gücüyle onu gururlandırmak için çalışacağını söyledi.”

“Sen ona inanmadın değil mi?”

Mince bir an ağzını açtıysa da vazgeçip derin bir iç geçirdi. “Bir an bile inanmadım. Ne var ki Magda inandı. Vince’e çok kızsada ona tapar. Müzayede ve vakıf için çalışmak istediğini öğrenince çok heyecanlandı. Vince bir süre gerçekten söylediği gibi davrandı. Ama sonra yine faturalar gelmeye başladı. Ben Magda’nın üzülmemesi için hepsinin doğrudan bana yönlendirilmesini sağladım. Hepsini ödedim ama Vince’le de konuştum. Magda’ya gidip her şeyi anlatmakla tehdit ettim onu. Ağlayıp yalvarmaya başladı ve bunun son kez olduğuna dair yeminler etti.”

“Ne zaman oldu bu?”

“New York’a gelmemizden hemen önce. O zamandan beri de mükemmeldi ama...” Duraksayarak çalışma konsolunu işaret etti. “Daha bugün yeni faturalar geldi. Delirmek üzereyim. Ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Annesiyle kavgasından sonra ödediğin faturalarda Delta Kolonisi ya da Paris’e gidiş geliş masrafları var mıydı?”

Mince’in dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Evet her ikisi de var. Oralarda arkadaşları olduğunu biliyorum. İyi ailelerden gelseler de benim pek onaylamadığım tipte çocuklar. Bilemiyorum garip bir umursamazlıkları ve yabanilikleri var. Vince ne zaman Dominic Jr Naples ya da Michel Gerade’le takılmaya başlasa faturaları da artar.”

“Bay Mince, bu sabah gelen faturalara bakmama izin verir misiniz?”

“Teğmen, ben bu konuları karımla dahi konuşmam. Benden bir güven ilişkisini bozmamı istiyorsunuz.”

“Hayır, sizden bu güvene layık davranmanızı istiyorum.” Eve ayağa kalkmıştı. “Vince Lane maddi kazanç için annesine zarar vermeyi göze alır mı?”

“Magda’ya fiziksel bir zarar vermek gibi mi? Hayır, elbette hayır. Böyle bir şey mümkün değil.”

“Fiziksel zararın ötesinde olan şeyler var.”

Mince’in dudakları titredi. “Evet. Doğru, doğru. Ve evet korkarım öyle şeyler yapabilir. O da annesini çok sever. Kendince annesini gerçekten sever. Ama yine de... Den size faturaları çıkarayım.”

Baktığı şeyin ne olduğunu anlaması Eve’in otuz saniyesini aldı. “Naples İletişim. Bir milyon dolar.”

Mince arkadan, “Korkunç bir miktar,” dedi. “Vince’in bu kadar donanımlı bir sisteme hiç ihtiyacı yok. Aklından ne geçiyordu kimbilir.”

Eve, “Ben tahmin edebiliyorum,” diye mırıldandı.

Asansörle Lane’in katma çıkarlarken Peabody, “Sence olanları Magda Lane’e anlatmama konusunda sözünü tutacak mı?” diye sordu.

“Evet. En azından şimdilik. En azından bize Lane ve arkadaşlarının ensesine binmemize yetecek zaman verecek kadar.”

“Kendi anneni soymak. Bu düşünebildiğim en alçakça şeylerden.”

“Bence cinayet daha alçak.”

Sessiz koridorda ilerleyerek parlak çift kapının yanındaki zile bastılar. Kapıyı Vincent Lane açtı.

Üzerinde baharlık günlük bir süveter ve pantolon vardı. Ayakları çıplaktı ve kolunda şık, spor bir bilek ünitesi vardı. Kocaman gülümseyişi kusursuzdu.

“Eve, seni tekrar görmek ne kadar hoş. Ya da yasal bir durum için buradaysan belki de Teğmen demeliyim.”

“Müzayedeye ilgili birkaç konuyu konuşmak için buradayım. Sen karar ver.”

Vince gülümseyerek içeri girmelerini işaret etti. “Bu konuyla ilgilendiğin için ne kadar teşekkür etsem az. Annemin içi çok rahatlayacak. Lütfen oturun, keyfinize bakın. Liza, misafirlerimiz var!”

Lane’in süiti Mince çiftinin süitinden kat kat şıktı. Geniş oturma odası belli bir noktadan sonra kıvrılıyor ve bir yemek salonuna dönüyordu. Tavandan sarkan süslü bir avize ve köşede kuyruklu beyaz bir piyano vardı. Dönerek yukarı çıkan altın yaldızlı merdivenler ikinci kata bağlanıyordu. Liza piyano kadar beyaz olan daracık ve inanılmaz güzel bir elbise içinde merdivenlerden iniyordu. Her yanı ıslıl ıslıldı.

Eve kadının kulaklarındaki, bileğindeki, boynundaki ve ayak bileklerindeki parıltıların orijinal olduğundan şüphe etmiyordu.

Bunlar sana ne kadara patladı acaba Vinnie dostum? diye geçirdi içinden.

Liza dudaklarını büzerek gülümsedi ve saçlarını savurdu. “Merhaba.”

“Böldüğümüz için özür dileriz,” dedi Eve tadı bir sesle. “Vince’le müzayedenin birkaç ayrıntısını konuşmak istiyordum. NYPGT Bayan Lane’in organizasyonunun sorunsuz tamamlanmasını istiyor.”

Liza hafifçe esnedi. “Şu müzayede bittiğinde çok sevineceğim. Kimse başka bir şey konuşmuyor.”

“Evet, sizin için çok sıkıcı olmalı.”

“Gerçekten de öyle. Sadece bu konu için geldiyseniz ben sanırım biraz çıkıp alışveriş yapacağım.”

“Gerçekten özür dilerim. Konuşmamız çok uzun sürmez,” dedi Eve.

“Neden sonra şenle buluşmuyoruz tatlım?” Vince onu sakinleştirmek için hemen yanına giderek kolunu okşadı. “Saat yarımda Rendezvous’da. Öğlen yemeği yeriz ha?”

“Olabilir.” Liza’nın dudakları hemen yukarı doğru kıvrıldı. Parmağını Vince’in göğsünde dolaştırdı. “Seninle baş başa olmaya bayıldığımı biliyorsun bebeğim. Gecikme.” “Gecikmem.”

Kapının yanındaki masadan çantasını alarak Lane’e birkaç öpücük yolladı ve çıktı.

“Son birkaç gündür güvenlik, reklam ve organizasyon işleri onun için çok sıkıcı oldu,” dedi Lane. “Ama yine de inanılmaz sabırlı.”

“Evet, tam bir sabır abidesi.” Eve üçlü antika koltuğa doğru ilerleyerek oturdu ve ipek minderlere gömüldü. “Siz müzayede ve annenizin vakfıyla çok yakından ilgileniyorsunuz. Çok vaktinizi alıyor olmalı.”

“Gerçekten öyle. Ama değer.”

“Bir milyar doları havaya savurması konusunda sorunuz yok mu?”

Vince neşeyle, “Çok doğru bir amaç için,” dedi. “Onunla ne kadar gurur duysam az.”

“Gerçekten mi? Siz tamamen beş parasız kalmış halde annenizin arkadaşlarınızdan borç dilenirken bile mi?” Eve adamın tüm vücudunun sarsılıp kasılmasını izlerken bir an bekledi. “Vay Vince, çok sportmensin.”

“Neden bahsettiğinizi anlamadım ama yorumlarınız hiç hoşuma gitmedi.”

“Benim de aileden ve hayır işlerinden para çalınması hiç hoşuma gitmez. Çalışamayacak kadar gevşek küçük tembeller de hiç hoşuma gitmez. Ama en önemlisi, cinayet hiç ama hiç hoşuma gitmez. Bu arada adamınız bu sabahki hedefini ıskaladı. Anlaşmaya göre bu durumun ücretini kesmeyi unutmayın.”

“Hemen çıkmanızı istiyorum.” Eğer kolu titremiyor olsaydı kapıyı göstermesi çok etkileyici bir hareket olurdu. “Dışarı çıkın. Bu tavrınızı da üstlerinize bildireceğimden emin olabilirsiniz. Hemen avukatımla görüşeceğim. Hakkınızda”

“Neden hemen çeneni kapamıyorsun seni insan müsveddesi. Peabody, kayda başla.”

“Evet efendim.”

Eve, “Vincent Lane, sessiz kalma hakkın var,” diye başladı.

“Beni tutukluyor musun?” Yanaklarından çekilen kan hızla geri dönmüştü. “Beni tutuklayabileceğinizi mi sanıyorsun? Elinizde bana karşı kullanacağınız ne bir delil ne bir dava var. Hiçbir şey yok. Benim kim olduğumu biliyor musun?” “Evet, kim olduğunu biliyorum. Sen pisliğin tekisin. Şimdi hak ve yükümlülüklerinin geri kalanını okurken oturup beni dinleyeceksin. Sonra kıcını kaldırmadan sorularımı cevaplamaya başlayacaksın. Çünkü eğer yapmazsan seni polis merkezine bir sorgu odasına alacağım. Ve daha biz yoldayken medya bir şekilde haberi almış olacak. Ve daha kız arkadaşınla buluşma saati gelmeden tüm ekranlarda Vince Lane’in büyük bir soygun teşebbüsü, çalıntı malların satılıp dağıtılması ve ufak tefek sahtekârlıklar şüphesiyle sorguya alındığı haberleri dönmeye başlayacak. Ha, bir de pastanın kreması var tabii cinayete azmettirmek.”

“Cinayet mi! Sen delisin. Tamamen kafayı yemişsin. Ben kimseyi öldürmedim. Hemen avukatımı arıyorum.”

“Evet, hemen ara.” Eve böyle diyerek bacaklarını uzatıp arkasına yaslandı. “Hemen kalk ve ara. Acaba dostların Gerade ve Naples’in bir cinayet davasında savunmanı üstlenmesi için avukatı tuttuğunu öğrenmesi ne kadar sürer? Ya kendi pisliklerini örtmek için Yost’u senin üzerine salmaları? Belki de Yost, onların teşvikine gerek bile duymadan dümene kendi geçer.”

Lane tele-linkin başında kaskatı kesilmiş halde dururken, Eve tırnaklarını inceliyordu. “Ciddiyim, bence seni bedavaya bitirir. Sonuçta kendini koruması gerek değil mi? Kurbanlarına neler yaptığını biliyor musun Vinnie?” Eve gözlerini kaldırarak onun gözlerine kilitledi. Bakışlarında bir damla bile acıma yoktu. “Kemiklerini kırana kadar döverek bayıltıyor, sonra

tecavüz ederken bilinçli olmaları için ayılmalarını bekliyor. Senin boyutlarında bir adam üzerindeki çalışmalarını gösteren bir disk var elimde. Kolunu tek hamlede kırıyor ve yüzünü annenin bile tanıyamayacağı bir hale sokuyor. Sonra sen daha kötüsünün olamayacağını düşünüürken arkadan becermeye başlıyor. Ve öyle büyük, öyle inanılmaz bir acı çekiyorsun ki gerçek olduğuna bile inanamıyorsun. Her şey berbat bir kabus gibi. Açılıp seni içine alan küçük, kişisel bir cehennem... Ve bir türlü o cehennemden çıkamıyorsun, kurtulamıyorsun. Ta ki telini çıkarıp boğazına sarana ve tüm gücüyle sıkana kadar. Ayakların yeri dövmeyle başlıyor. Ve altını pisleterek ölüyorsun.”

Eve ayağa kalktı. “Gerçi düşündüm de bu senin için harika bir son. Hadi devam et ve avukatını ara. Süreç başlasın.” “Kimsenin canı yanmayacaktı.” Vince’in gözlerinden akan yaşlar yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı. “Benim suçum değil.”

“Evet suç asla senin gibi insanların olmaz.” Eve koltuğu işaret etti. “Otur ve bana neden senin suçun olmadığını anlat.”

“Paraya ihtiyacım vardı.” Vince gözlerini ovuşturarak sildikten sonra Peabody’nin getirdiğı suyu içmeye başladı. “Annem eşyalarını açık arttırmayla satmak gibi çılgınca bir fikre tutuldu. O kadar değerli eşyanın hepsini öylece satıp parasını verecekti. Lanet olası vakıf fikri. Ama ben onun oğluyum!” Eve’den sempati bekleyen bir bakış belirdi gözlerinde. “Benim o kadar ihtiyacım varken o parayı yabancılara nasıl verebilir?”

“Senin de parayı ailede tutacak bir yol bulman gerekiyordu.”

“Kavga ettik. Bana para ayırmayı falan düşünmediğini söyledi. Mirasından mahrum edecekmış beni. Daha önce de böyle söylediğı olmuştu ama bu kez ciddi olduğunu düşündüm. Çok öfkelen dim. O benim annem sonuçta,” diyerek anlayış için yalvaran gözlerle Eve’e baktı.

“Sen de arkadaşlarını görmeye gittin.”

“Sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Dom’u görmeye gittim. Onun babası parasını asla kürekle yabancılara dağıtmaz. Dom lanet faturalarım nasıl ödeyeceğı konusunda endişelenmek zorunda değil. Oturmuş sadece konuşuyor, bir şeyler içiyorduk. Ben bir ara bütün o kahrolası eşyaları alıp kendim satmalıyım gibilerinden bir laf ettim. Sonra öyle bir şeyi nasıl yapabileceğimizi konuşmaya başladık. Lanet olsun! Sadece konuşuyorduk. Sonra yavaş yavaş belki gerçekten yapabiliriz diye düşünmeye başladık. Neden olmasın? Yüzlerce milyon dolar. Bir daha asla para konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı. Kimseye hesap vermek zorunda kalmadan istediğim gibi yaşayabilirdim.

“Sanırım epey sarhoş olmuşum. Sonra sızmışım. Sonra gözümü açtığımda sabah olmuştu ve Dom’un babasıyla konuştuğunu öğrendim. İşler kendiliğinden bir yola girmeye başladı. Michel’ı da aramıza aldık. Onu görmek ve konuyu anlatmak için yanına gittik. Her şey hâlâ gerçek dışı görünüyordu. Ne bileyim bir oyun gibi. Ancak Dom’un babası bu işi halledebileceğimizi söyleyip duruyordu. Ayarlamaları nasıl yapacağını biliyordu. Masraflardan sonra da hepimiz birer yüzde alacaktık. Sonuçta bir iş gibiydi. Kimse cinayetten falan bahsetmiyordu. Sadece bir iş olacaktı.”

“Yost ne zaman devreye girdi?”

“Bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum. Her şeyi planlamıştık. Ben annemin yanına

dönüp özür dileyecek, onunla barışacaktım. Yardımcı olmak istediğimi söyleyecektim. Bilgileri daha rahat aktarabileyim diye müzayedeye dahil olacaktım ki sonra müzayedede işinin Roarke’la kesiştiğini öğrendim. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Onun hakkında bir sürü şey duymuştum sonuçta. Ama Naples’in çok hoşuna gitti bu durum. İşin kreması olduğunu söyledi. Sonra devreye başka bir ortak soktu. Alman çocuk. Dom’un ve benim başka işlerle de uğraşmamız gerektiğinden Michel ve Naples o Alman çocukla Paris’te buluştu.”

Vince dudaklarını yalayarak duraksadı. Eve’in yüzüne bakarak destek, anlayış ya da en azından acıma bekliyordu. Ama soğuk ve berrak polis bakışlarından başka bir şey göremedi. “Sanırım orada... gerçekten bilmiyorum. O toplantılar sırasında Yost’un devreye girmesini kararlaştırdılar herhalde. O zamanlar tek bildiğim Alman’ın işten çekildiği idi. Naples onun ödleğin teki olduğunu söyledi. Ama sonuçta yüzdelerimiz arttı ve Naples ulaşımı şahsen ayarlayacaktı. Birkaç adam daha kiraladı. Ben biraz gerilmeye başlamıştım, tüm o garip masraflar falan. Ama şikâyet etmeye başlayınca işler çirkinleşti. Dom bana, o andan itibaren babasıyla doğrudan ilişkiyi sadece kendisinin kurmasının daha iyi olacağını söyledi. Talimatları bana Dom iletecekti. Benim tek yapmam gereken de onlara ayrıntıları, zamanlamayı ve güvenlik bilgilerini aktarmak ve annemi memnun etmek olacaktı. Bana Roarke’ı meşgul edecek ve ensemenden çekilmesini sağlayacak bir yol bulduklarını söylediler.”

Vince elinin tersiyle ağzını sildi. “Anlayabiliyorsun değil mi? Artık geri de dönemeyecek kadar pisliğin içine batmıştım. Benim hatam olmadığını görüyorsun değil mi? Ve şimdi de seninle işbirliği yapıyorum değil mi? Bu durumumu çok değiştirmez mi?”

“Ah, evet, işbirliğine devam etsen iyi olur Vince. Anlatmaya devam etsen iyi olur.”

“Tamam, sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Bak birkaç hafta önce Dom benimle iletişime geçti. Bir danışmanlık ücreti olarak bir milyon dolar bulmam gerekiyormuş. Benim payıma düşen bu kadarmış. Para Naples İletişim’e gidecekmiş, onlar da evrakları ben yeni bir iletişim sistemi almışım gibi göstereceklermiş. Çıldırımdım tabii. Bir milyon dolar. O kadar nakit çıkarmam mümkün değildi. Ayrıca nasıl bir danışman sadece benim payıma bir milyon düşecek bir hizmette bulunur ki?”

Vince başını ellerinin arasına aldı. “İşte o zaman Dom olanları anlattı. Yost’u, anlaşmayı ve cinayetleri anlattı. Artık geri dönüş olmadığını da söyledi. O yüzden benim payıma düşen miktarı binlerinden borç almamı, dilenmemi ya da çalmamı söyledi, çünkü Yost parasını isteyecekti. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ne yapabilirdim ki? Her şeyi annem başlattı, beni bana ait olan bir şeyden mahrum ederek her şeyi o başlattı. Benim hatanı değildi.”

“Evet, hepsi annenin yüzünden oldu, anlayabiliyorum. Yaşamak istiyor musun Vince? Yost’un senin peşine düşmesini engellemek istiyor musun? O zaman boşlukları doldurmaya başlasan iyi olur. Bana isimleri ver.”

“Çok fazla isim yok elimde.” Vince başını tekrar kaldırmıştı. “Beni çemberin dışına ittiklerini hissediyordum. Bütün bunların cezasını onlar çekmeli. Peşine düşmen gereken kişiler onlar.”

“O konuda endişelenme sen. Yaptıklarını ödeyecekler.”

Eve, Lane'den daha ayrıntılı ve incelikli bir ifade almaya çalışırken Roarke evine girdi. Güvenlik panelini kontrol etti ve Mick'in havuzda keyif çattığını gördü.

Kendine biraz zaman vermek için havuza uzun yoldan gitti.

Havuz taze çiçek ve serin su kokuyordu. Su püskürten kaynağın müzikal sesine Mick'in kulaç atarken dinlemeyi tercih ettiği asi İrlanda müziği eşlik ediyordu.

Roarke havuza doğru ilerleyerek askıdaki kalın tüylü mavi havlulardan birini seçti ve havuzun kenarında beklemeye başladı.

Mick elini havuzun kenarına doğru atarak saçlarını geriye doğru aldı ve başını kaldırarak Roarke'a baktı. "Geliyor musun?"

"Hayır. Sen dışarı çıkıyorsun."

"Pekâlâ." Mick ayaklarını yere bastı ve bir an üzerinden suların akmasını bekledikten sonra merdivenlerden çıkmaya başladı. "Tanrım, böyle küçük keyifler insanda alışkanlık yapabilir. Teşekkürler," diye ekleyerek Roarke'ın uzattığı havluyu aldı ve yüzünü kuruladı.

Hemen yakınlarda bir grup misafir bornozu vardı. Mick içlerinden birini seçerek üzerine geçirdi. "Senin sorumluluklarına ve iş yoğunluğuna sahip bir adamın günün ortasında eve gelmesini beklemezdim."

"Bu sabah ilgilenmem gereken bir durum çıktı. Biliyor musun Mick, geçirdiğimiz iyi kötü onca günden sonra, birlikte ya da ayrı yaptığımız onca şeyden sonra, bir dostuna arkadan saldırarak en son kişinin sen olduğunu düşünürdüm."

Mick yavaşça havluyu indirdi. "Ne demek istiyorsun sen?"

"Arkadaşlık bugünlerde bizim çocuk olduğumuz günlerden daha mı zor ya da ucuz?"

"Tanrı biliyor ya, bugünlerde hiçbir şey ucuz değil." Mick şaşkın gözüküyordu. "Açık konuş Roarke. Seni anlamıyorum."

"Daha açık olmamı mı istiyorsun?"

"Kesinlikle."

"O halde..." Roarke yumruğunu savurarak Mick'in yüzüne indirdi ve çocukluk arkadaşının tekrar havuza yuvarlanmasını izledi. İyice ıslanan havlunun ağırlığıyla çöken Mick bir süre sonra ayağa kalktı. Yumruğun etkisiyle dudağı kanıyordu. Havuzun kenarına çarptığı için kaşının kenarında da kan vardı.

Mick eliyle kaşını sildi. Havuzdan çıkarken yüzünde muzip bir ifade vardı.

"Vay anasını, yumruğun hâlâ tuğla gibi." Çenesini de sildikten sonra ıslak bornozu çıkardı. "Söylesene nasıl anladın?" diye başlasa da elini havaya kaldırarak Roarke'ı susturdu. "Hayır, eğer sakıncası yoksa sen anlatırken altımda bir pantolon elimde de bir viski kadehi varken dinlemek istiyorum."

"Pekâlâ." Roarke soğuk bir tavırla başını salladı. "Birlikte üst kata çıkacağız." Arkasını dönerek asansöre doğru ilerledi. "Bu arada Summerset gayet iyi."

Mick asansöre binip Roarke'ın yanında dururken rahat bir tavırla, "Neden olmasın ki?" diye sordu.

20. BÖLÜM

Mick pantolonunu giyerken Roarke güney kanattaki pencereden dışarı bakıyordu. Elleri cebindeydi. Ağaçları ve onların ötesindeki taş duvarları seyrediyordu.

Ağaçları, gür çalı sıralarını, çiçekleri ve taşları kullanarak kendine bir yer inşa etmişti. Kendi yerini. Çok fazla acı taşıyan bir dünyada bir güzellik ve rahatlık noktası. Kendine, sürekli Dublin'in acıları ve arka sokaklarının artık çok uzakta kaldığını ispat etmeye çalıştığını biliyordu. O kadar uzaktaydı ki sıcak nefeslerini ensesinde hissediyordu.

Bu yere, evine onu kovalamaktan hiç vazgeçmeyen günlerin bir parçasını davet etmişti. Evine, bugünün haini olan bir çocukluk arkadaşını davet etmişti.

"Sadece para için miydi yani Mick? Sadece kazanç için miydi?"

"Kendin para içinde yüzerken, o küçümseyici tonla eleştirmek kolay değil mi Majesteleri? Elbette para içindi Tanrım, sadece benim payıma yirmi beş milyon düşecekti. Ve eğlencesine tabii. Bu işlerin nasıl eğlenceli olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Peki ya sen Mick, durum ne kadar kötü olursa olsun asla bir dostuna ihanet etmeme kuralını hatırlamıyor musun?"

"Bak, Tanrı aşkına Roarke, cebime indirmeye çalıştığım para seninmiş gibi konuşma." Mick iç geçirerek gömleğinin düğmelerini ilikledi ve viski şişesini aldı. İki kadeh doldurdu.

Roarke kadeh seslerini duymasına rağmen arkasını dönmeyince Mick omzunu silkerek kadehi kafasına dikti.

"Pekâlâ, arada çok ince bir çizgi olduğunu kabul ediyorum ve belki çizginin diğer tarafına biraz taşmış olabilirim. Yollarımız ayrıldığından beri senin neler başardığını ve kazandığını görmek biraz kıskançlık doğurmuş olabilir."

"İnce bir çizgi mi?" Roarke vahşi ve acımasız cinayetleri düşünerek hızla arkasını döndü. "Sana göre ince bir çizgi mi bu?"

"Dinle." Mick utancın da verdiği sabırsızlıkla elindeki kadehi kaldırıp indirerek konuşmaya başladı. "Bu iş için benimle iletişime geçtiler. Topu yuvarlamaya ilk aktrisin oğlu başlamış, sonra işler daha da hareketlenmiş. İş bana geldiğinde çoktan şekillenmişti. Aslına bakarsan, en başta senin çok umurunda olmayacağını bile düşünmüştüm. Ama son birkaç gündür şahit olduklarımdan sonra o konuda çok yanıldığımı anladım. Ne var ki artık geri adım atamayacağım bir noktadaydım. Ama elbette artık öyle değil..." Mick tekrar omzunu silkeli. Milyonları değil bir yemek randevusunu kaçırdığını anlatır gibi bir ifade kullanmıştı. "Ayrıca sen işi nasıl çözdün? Bir soygun olacağını ve benim de işin içinde olduğumu nasıl anladın?" "Bağlantılar Mick." Roarke arkadaşının yüzünü incelerken bir taraftan da yeni hesaplamalar yapmaya çalışıyordu. "Magda'nın oğlu Naples'ın oğluna, Hinrick'e ve Gerade'a. Eve sana Cornwall'daki kaçakçı çifti sorduğunda, Naples'ı muhtemel bir aday olarak göstermemen de garip gelmişti."

“Dilimin ucuna kadar geldi fakat içinde bulunduğum pozisyonu düşünürsen neden söyleyemediğimi anlarsın. Hinrick konusunda ise ben işe girmeden önce o çekilmişti,” dedi Mick. “Bana Naples’ı çok öfkeliendirdiği söylendi. Bana kalırsa o dışı türünün mükemmel örneği ve nasıl böyle bir tip doğurmuş anlayamıyorum. İşe yaramaz hayatı boyunca her imkânı varmış ama hâlâ daha fazlası için sızlanıp duruyor. Senin ya da benim aksime kendi ayakları üzerinde duramıyor.”

Mick etrafındaki odaya baktı. Burada kalmak birçok nedenden ötürü çok hoşuna gitmişti. Ama artık eşyalarını toplama vaktinin geldiğini biliyordu. “Pekâlâ şimdi ne yapıyoruz? Beni o tatlı eşine, polise vermeyeceksin değil mi? Sonuçta henüz hiçbir şey yapmadım değil mi?”

“Naples’ı istiyorum.”

“Ah, Roarke yapma. Kıcımlı büyük bir pisliğe sokuyorsun.”

“Ve Yost’u.”

“Tanrı aşkına, benim Sylvester Yost gibi tiplerle ne işim olur?”

“Sen Naples’ın adamısın. O da öyle. Sizin grup paraya yaklaşabilsin diye Yost’a benim iki adamımı öldürttü.”

“Saçmalıyorsun. Yost bu işin içinde değil. Tamam Naples, Tanrı ruhlarını kutsasın Britt ve Joe’yu öldürmüş olabilir. Ama bizim soygunun o konuyla hiçbir ilgisi yok. Ben azizlerin ruhu şahit olsun ki bu Yost’la hiç tanışmadım. Hiç iş de yapmadım. Benim tarzım öyle değil, biliyorsun.”

“Değildi ama aradan çok uzun süre geçti Mick. Naples bana tuzak kurdu ve iki çalışanımı gözünü kırpmadan harcadı. Bugün de Summerset’i öldürmeye çalıştı.”

“Summerset mi?” Mick’in elindeki kadehte kalan viski titremeye başlamıştı. “Naples Yost’u Summerset’in üzerine mi yolladı diyorsun bana? Bak bu işte bir hata olmalı. Yanılıyorsun. Nasıl bir amacı...”

Mick gözlerini Roarke’ın gözlerinden ayırmıyordu. Sonra birden gözleri açılmaya başladı. Rengi solmaya başlarken, destek almak ister gibi yandaki sandalyenin arkasını kavradı. Ağır ağır sandalyeye oturdu.

“Ah, Tanrım. Yüce Tanrım.” Elleri titrediğinden kadehi sımsıkı tutarak dudaklarına götürdü. “Bundan emin misin? Kesin emin misin?”

“Eminim.” Roarke bir an duraksadıktan sonra ilerleyerek viski şişesini aldı. Geri dönerek Mick’in kadehini doldurdu. “Benim için çalışan iki kişiyi öldürdü Mick. İkincisi aynı zamanda arkadaşımdı. Bu durum da polisi devreye sokar, normal şartlar altında müzayedede olacak dikkatleri dağıtır.”

“Hayır. Hayır, ben bu nedenle gelmedim. Benim görevim seni meşgul etmek ve içeriye göz atıp yakınlaştırmaktır. Hem o hem de böyle bir iş için düzgün bir çalışma planı yapabilecek birkaç kişiden biri olmam. Benim senin dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Ve doğrudan evin içinde olmakla anlarsın işte güvenlikle ilgili yaptığın değişiklikleri de öğrenecektim. Ek olarak, huzursuzluk çıkarmaya başlar diye bir gözüm de Magda’nın oğlunda olacaktı. Gerçi Liza onu kontrol altında tutuyor ama”

“Ah, ben de onu merak ediyordum. Ama polis karım zaten yeterince meşguldü değil mi

Mick? Ben de öyle. Ve bugün Summerset konusunda başarılı olsaydılar, sence dikkatimin ne kadarı müzayedede olurdu?”

“Bilmiyordum.” Mick omuzlarını indirerek bitkince Roarke’a baktı. “Sana hayatım üzerine yemin ederim ki bilmiyordum. Asla öyle bir şey yapmazdım sana. Tamam büyük bir işti, çok heyecanlıydı ve bana sonunda seni bir konuda alt etme fırsatı vermişti. Hep istediğim ama hiç yapamadığım bir şeydi işte. Sen asla geri kalanımız gibi değildin Roarke, biliyorsun. Sende hep fazladan bir şeyler vardı. Ben de öyle olmasını istiyordum. Senden çalabilirdim Roarke ve bundan büyük bir keyif de alırdım. Hatta hayatımın sonuna kadar gülüp, anlatacağım ve övüneceğim bir şey olurdu. Ama dediğin gibi bir şeyi kesinlikle yapmazdım sana. Ve cinayet işine de asla girmem.”

“Ben de o konuyu bir türlü oturtamıyordum.”

“Naples, Britt ve Joe’yu değil mi? Emin misin?”

“Evet.”

“Ve Summerset’i de öldürmeye çalıştı.” Mick başını salladı. “O halde anlıyorum.” Mick derin bir nefes aldı. “İçeride iki adam var. Birisi senin özel güvenliğinde diğeri otel güvenliğinde. Monroe ve Billick. Soygun yarın olacak. Sabah ikide. Aynı saatte bir maksibüs ve bir özel araç otelin doğusundaki köşe başında çarpışacak. Maksibüs takla atarak kayacak ve kuyumcu dükkânına dalecek. Çok usta bir şoför ayarladılar. Kilcher’i hatırlar mısın?”

“Hatırlıyorum.”

“İşte bu onun oğlu ve çocuk babasından bile daha iyi. Ufak bir yangın ve büyük bir kargaşa çıkacak. Polisler, güvenlik hatta itfaiye departmanı oraya dolacak. Aynı anda, bir kamyonet otelin tedarikçi girişine varacak. Altı kişi olacağız. Elimizde uyuşturucu tabancalar olacak. Gerekirse personeli ayak altından çekebilmek için kullanacağız. Güvenliğini ben halledeceğim. On iki dakikalık bir sürede girip çıkacağız. Daha uzunlu mümkün değil ve o kahrolası on iki dakikayı ayarlamak bile altı ayımı aldı. Güvenliğin cidden harika. İçeriden adamlar olmasa burnumu bile sokamazdım.”

“Şu anda benim için büyük bir teselli değil bu.”

“Sanırım haklısın. Yine de güvenlikteki o çatlaktan sızabilecek tek adam muhtemelen benim. Neyse, her takım üyesine yükleneceği eşyalar bildirilmişti. Hepsi eşyalarını alıp on dakika içinde o odadan çıkmak zorundaydı. Sonra çıkış noktasına gitmek için de iki dakika olacaktı. İki dakika içinde orada olmayan bırakılacaktı.”

Mick kadehi kenara koyarak ayağa kalktı. “Malzemelerimi ve disklerimi getirip sana nasıl olacağını göstereyim.” Bir an duraksadı. “Naples gibilerle iş yapmamam gerektiğini bilmiyordum. Böyle bir hatanın bahanesi olmayacağını biliyorum ama yemin ederim bunu telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Sonra beni polise mi vereceksin?”

Roarke gözlerini Mick’e çevirdi ve bir süre gözlerinin içine baktı. Bakışlarındaki perişanlığı görebiliyordu. “Hayır.”

Eve öfkeden burnundan soluyarak eve daldı.

Summerset girişte belirdeğinde Eve çoktan merdivenlerden çıkmaya başlamıştı. “Neredeler?” diye sordu.

“Roarke özel çalışma odasında. Teğmen”

“Daha sonra. Lanet olsun.” Eve merdivenlerden koşarak çıktı ve koridoru geçti.

Roarke’in çalışma odasına kodu girerken eli silahındaydı.

Roarke çalışma konsoluna oturmamıştı. Konsola yaslanmış halde ayakta durmuş, duvar ekranlarındaki veri ve şemaları inceliyordu. Kanun dışı cihazları mırıltılarla çalışıyordu.

“Connelly nerede?”

Roarke giriş planını incelemeye devam etti. İçeri girip soygunu yapabilecekleri sonucuna varıyordu yavaş yavaş. *Vay anasını.* “Burada değil.”

“Onu hemen bulmam lazım. Adi herif bu işin içinde.”

“Biliyorum.”

Roarke bunu o kadar sakın bir tonla söylemişti ki Eve’in ne dediğini idrak etmesi biraz zaman aldı.

“Biliyor musun? Ne zamandır?” Roarke’a doğru ilerlemiş, ekranlarla arasına girmişti. “Sen ne çeşit bir oyun oynuyorsun burada?”

“Oyun falan oynamıyorum.”

Hayır, oynamıyordu. Eve bunu artık fark edebiliyordu. Sesi sakın olabilirdi ama gözleri değildi. “Ne zaman anladın?”

“İlk önce hedefin müzayede eşyaları olduğunu anladığımızda şüphelendim. Bu çapta bir işi halledebilecek sadece birkaç kişi olduğunu söylemiştim sana. Mick de onlardan biriydi.”

“Ve bunu bana söyleme zahmetine girmek istemedin.”

“Hayır, sana söylemedim çünkü önce emin olmam gerekiyordu. Artık eminim.”

“Eminsin çünkü?”

“Ona sordum,” dedi Roarke. “Ve o da anlattı. Soygun notları ve planları burada. Ve inan bana yapabilirlermiş,” Roarke’in sesine sızan belli belirsiz bir takdir vardı. “Eğer her şey yolunda gitseymiş, kesinlikle hiçbir hata olmasaymış, yapabilirlermiş.”

“Sordun mu?” diye tekrarladı Eve. “Pekâlâ. Harika. Nerede şimdi?”

“Bilmiyorum. Gitmesine izin verdim.”

“Sen ne” Eve artık tikanıp boğulmaya başlamıştı. Hissettiği sadece öfke değil şaşkınlık, kızgınlık ve tam bir ihanetti. “Öylece çıkıp gitmesine izin verdin yani! Benim davamda kahrolası bir kilit adam, seni arkadan bıçaklamaya hazır lanet olası bir hırsız ama sen onu öylece bıraktın ha?”

“Evet. Soruşturman konusunda, yapılanlar ve yapılması planlananlar konusunda tüm bildikleri elimde. Ama elimdekiler Yost konusunda pek işine yaramaz. Mick, Yost’un da işin içinde olduğunu bilmiyormuş.”

“Bak, ben neler olduğunu bilmiyordum lafını çok duydum bugün. Onu bırakmaya hakkın yoktu. Bu bir polis işi ve karışmaya hakkın yoktu.”

“Eve”

“Lanet olsun, Roarke! İki kişi öldürüldü. Summerset de ölmüş olabilirdi. İki saattir Vincent Lane’i terletmekle meşgulüm. Ayrıntıları öğrenmeye, yaklaşmaya çalışıyorum. Diğer takım oyuncularını uyandırmasın, çenesini kapalı tutsun diye adamı iki saat tehdit ettim.

Savcılıkla tek suçlama ve tanık koruma programına alınması için anlaşma yapmak zorunda kaldım. Sonrada sahte bir acil durum yarattık. Pislik herif şu anda şık bir hastane odasında, kimseyle konuşmasın diye ilaç yüklenip bayıltılmış durumda.”

“Zekice davranmışsın. Adam bayıltılmadığı sürece kesinlikle rolünü beceremezdi. Liza da bu işin içinde olduğuna göre ondan uzaklaşmış olması daha da iyi.”

Eve ellerini kaldırdı. Ona saldırmamak için kendini zorlayarak pençe şeklinde kıvrılmış ellerini açtı. “Evet, gerçekten zekice davranmışım. Ve sen de kalkıp Connelly’yi gönderdin. Şimdi gidip Naples’ı uyaracak ve soygunu iptal edecekler. Senin ünün zedelenmeyecek. Ama ben Yost konusunda bir bağlantı daha kaybetmiş oldum.”

“Naples’a falan gitmeyecek.”

“Saçmalama. Elbette”

“Gitmeyecek,” diye tekrar etti Roarke. “Eğer böyle bir şeye ihtimal versem ya da Yost’la en ufak bir bağlantısı olduğundan şüphelensem sana teslim etmekten daha beterini yapardım ona. Ama eminim Eve ve onu sana veremezdim. Anlamayacağını biliyorum ama”

“Ah, gerçekten çok düşünceliymişsin. Pekâlâ, belki boğazına tel dolanmış sonraki cesedin başında dikilirken, çarpık sadakat duygunun bir insanın daha yaşamına mal olduğunu anlarsın.”

Roarke hiçbir şey söylemedi ama alev alev mavi gözlerini uzun bir süre Eve’in gözlerinden ayırmadı. Eve bu gözlerle bakarken hedefi on ikiden vurduğunu anladı.

Evet, harika nişan alırım, diye düşündü Eve.

Roarke tekrar çalışma konsoluna döndü. “Planlara dair bütün veriler elimde. Senin için kopyalarını çıkardım. Uyarılarımı yaptığımdan güvenliğim de halledebilir ama sanırım sen de ekibinle orada olmak istersin. Naples ve diğerleri otuz altı saat içinde elinde olacak.”

Roarke, *peki ya ondan önce birisi daha ölürse?* diye düşündü. *Ya bir dostu kurtarmakla başka bir dostun ölümüne sebep olduysam?*

“Eğer sormak istediğin bir şey varsa,” diye başladı ama durdu Roarke. “Ben olduğum kişiden farklı olamıyorum,” dedi sessizce. “Araya ne kadar mesafe koyarsam, ne kadar uzaklaşmaya çalışırsam çalışayım kim olduğumu değiştiremem. Bilgisayar tüm verileri diske kopyala.”

Eve bilgisayarın işlemi tamamlamasını bekledi sonra Roarke’ın uzattığı diski aldı.

“Umarım Mick buna değer,” diyerek odadan çıktı ve Roarke’u yalnız bıraktı.

★★★

Eve ekibini arayarak hemen ev ofisinde toplanacaklarını haber verdi. Sonra Mick’in odasına giderek nereye gitmiş olabileceğine dair bir ipucu aramaya başladı.

Summerset odaya girip dehşet içinde kalakaldığında, Eve çalışma masasını didik didik arıyordu.

“Teğmen! O çalışma masası bir *Chippendale*. Kendisi saygılı muamele edilmesi gereken bir antikadır.”

“Birçok şeyin saygılı muamele görmesi gerekiyor ama olmuyor.”

Eve boş çekmeceyi kenara atarak döndü. Yatağın üzerindeki örtüyü ve çarşafı silkelemeye başladı.

“Durun! Hemen durun diyorum!” Summerset atılarak Eve’in elindeki örtüyü çekiştirmeye başladı. “Bu antika bir örtü. İpek üzerine İrlanda işi.”

“Bak dostum, şu anda bir surat dağıtmak çok hoşuma gider ve seninki çok pratik olur gibi gelmeye başladı.” Eve örtüyü çekti, Summerset çekti ve çekiştirdikleri örtünün üzerinden kötü bakıştılar.

Eve aniden örtüyü bırakınca, Summerset’in üç adım geri sendeleyerek duvara çarptığını görerek sevindi.

“Ne zaman gitti? Connelly? Yanında ne götürdü? Nasıl bir araçla gitti?”

Summerset verdiği tek cevap burnunu kaldırarak derince solumak oldu.

“Bak onun ne yaptığını, ne planladığını öğrenmişsinizdir artık. Roarke sana anlatmıştır.” Eve hafif bir kıskançlıkla, *bana değil sana*, diye düşündü. “Bunun yanına kalmasını ister misin?”

“Bu benim verebileceğim bir karar değil.”

“Hadi oradan! Yost’u senin üzerine saldılar.”

“Mick’in o konudan haberi olamaz.”

Eve ellerini havaya kaldırarak yatağı öyle öfkeli tekmeledi ki Summerset fırlayarak hasarı kontrol etme ihtiyacı duydu. “Sizin derdiniz ne? Connelly boğazına kadar bu işin içine batmış durumda. Ne senin ne de Roarke’in onu göndermeye hakkınız yoktu.”

“Başka ne seçeneği vardı ki?” Antika yatağın hasar almadığına kanaat getiren Summerset dönerek Eve’e baktı. “Onca zamandan sonra onu hâlâ bu kadar az mı anlıyorsun?”

“Peki o beni bu kadar az mı anlıyor?” diye cevabı yapıştırdı Eve. “Onca zamandan sonra.”

Summerset artık kırışmış olan örtüyü tekrar yatağa serdi. Bu sabah yaptıklarından sonra Eve’e borçlu olduğunu hissediyordu. “Dostunu desteklediği için sana ihanet ettiğini hissediyorsun.”

“Bir dost, dostundan çalmaz.”

Summerset gülümsedi. “Mick’in bunu çalmak olarak gördüğünü sanmıyorum. Belli bir açıdan baktığında Roarke’in da öyle gördüğünü düşünmüyorum. Ama sen öyle sanıyorsun. Öfkелisin ve öfkelenmekte haklısın. Ancak öfken dınecek. Roarke ise yaralı ve yarası iyice derinleşecek. Böyle olmasını mı istiyorsun?”

Summerset arkasını dönerek odadan çıktı.

Eve bitkin ve kızgın bir halde yatağı oturdu. Kedi içeri girerek yatağı zıpladı. Kendi etrafında üç kez döndükten sonra tırnaklarını nakışlı ipek örtüye coşkuyla sapladı ve Eve’in yüzüne bakacak şekilde kıvrılarak üzerine çöktü.

“Bir de sen başlama. Tanrı aşkına, sen bir de adamla yatıyordun! Bu seni hangi duruma sokuyor sence?”

Michael Connelly için bir arama emri çıkartsa da adamın çoktan bir deliğe saklandığından emindi. Tek umudu, davayı kapatmadan önce Mick’in Naples’a ve Naples’ın da Yost’a haber uçurmamasıydı.

Ayrıca soygundan vazgeçilse bile Yost'un programına devam edeceğini düşünüyordu. Summerset için bir anlaşma yapmıştı ve işini yarım bırakacak bir tip değildi. Eve bu durumun kendine zaman kazandıracağını düşündü.

Ve eğer şansı yaver giderse, ama çok yaver giderse, Yost üzerinden Naples'ı da ele geçirebilirdi. İkisini de ele geçirene kadar bu dava asla kafasında kapanmayacaktı.

Eve ekibine, "Hedefin otel olduğu varsayımına göre devam ediyoruz," dedi. "Her şey ayarlandı. Connelly tamamen tüydüyse bile Naples devam edecektir. Bütün veriler elinde ve bu iş için çok masraf yaptı. Yatırımının karşılığını almak isteyecektir."

Feeney araya girdi. "Eğer Connelly ona giderse, belki birlikte devam edebilirler. Ama strateji değiştireceklerdir. Soygunu erkene çekebilirler ya da bekleyip farklı bir açıdan saldırabilirler."

"Doğru. Biz değişiklikleri hesaba katarak ve her an işe başlamalarına hazırlıklı bir karşı plan hazırlayacağız."

"Roarke'a ve en üst donanımlı güvenlik ekibine ihtiyacımız olacak," dedi McNab.

"Farkındayım. Feeney, o açıları Roarke'la sen netleştirir misin?" Eve iki çalışma odasını bağlayan kapıyı işaret ediyordu.

Feeney ayağa kalktı, kapıyı çalarak içeri girdi.

Eve ekibe döndü. "Connelly dosyasını ezbere tersten sayacak hale gelene kadar inceleyin," diyerek bir kahve almak ve biraz yalnız kalmak için mutfağa gitti.

Peabody bir an gözlerini McNab'e çevirdi sonra önüne döndü. Bu lanet olası konuşmama cezasından bıkmaya başlamıştı. Sonuçta hiçbir suçu yoktu. Gidip seksi bir kızılın üstüne atlayan asıl oydu. Ah, evet, fısıltı gazetesinden üçlü seks partisi potansiyelini duymuştu. Küçük sapık.

"Randevun güzel geçti mi?"

"Ah, evet. Harikaydı."

"Kıçımı ye."

"Bu bir davet mi?"

Peabody burnundan soluyordu. "Seksi aptal tiplerle takılan hödüklerle takılmam."

"Ben de züppe Lisanslı Eskortlar ile tablaları hödük piliçlerle takılmam," diye tersledi McNab.

"En azından Lisanslı Eskortlar bir kadına nasıl muamele edileceğini biliyor."

"Yeterince ödüyorsan elbette bilir." McNab bacak bacak üstüne atarak yeni botlarının uçlarını incelemeye başladı. "Sorun ne Peabody, Charles'ın programı çok mu dolu? Hiç muamele göremeyen bir kadın gibi konuşuyorsun."

"Siktir git."

"Ne zaman istersen Peabody. Üstelik bedava."

Peabody ayağa fırladı. McNab de öyle.

"Sen üstüne para ödesen bile bana dokunamazsın artık."

"Güzel. Benim de kıçı kalkık bir polisle işim olmaz zaten."

"Kesin sesinizi," diye bağırdı Eve. "Hemen!" Eğer yanılmıyorsa yardımcısı ağlamak

üzereydi. McNab de aynı sınırlarda dolaşıyordu. İkisi de Eve'in canını sıkmaya başlamıştı artık. "Lanet olsun, özel konularınızı mesai dışında halledeceksiniz. Bu davada ikiniz birlikte çalışacaksınız, nasıl becereceğiniz umurumda bile değil. Ama benim emrimde olduğunuz süre, yumulup işinizi yapacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim." İkisi aynı anda mırıldanmıştı. Şimdilik bu kadarla yetinmek zorundaydı.

"Peabody, sen hastanedeki Lane'i kontrol et ve bak bakalım Liza'nın peşindeki ekip ne durumda. Her iki konunun sonucunu da hemen rapor et. McNab, sen Connelly'nin bıraktığı verileri incelemeye devam et. Tüm muhtemel değişikliklerin de hesaplanmış haliyle iki saat içinde elimde istiyorum."

"Efendim, Roarke"

"Dedektif sana bir emir mi verdim yoksa bir şey mi sordum?"

"Emir verdiniz Teğmen."

"O halde başla."

Eve, Roarke'nın kapısına doğru ilerleyerek hızla açtı. O ve Feeney konsolun başında çalışıyorlardı. Her ikisi de şaşırarak başını kaldırdı.

"Feeney, McNab'e bir analiz görevi verdim. Gidip başlamasına yardımcı olur musun?"

"Sorun değil."

Eve, Feeney çıkıp kapıyı arkasından kapatana kadar bekledi. "Çok yorgunum, korkunç başım ağrıyor ve sana kızgınım."

"Pekâlâ, kavga etmek mi istiyorsun?"

"Hayır istemiyorum. Seninle, az önce Peabody ve McNab arasında şahit olma talihsizliğini yaşadığım sidik yarışına girecek ne vaktim ne de enerjim var. Connelly'nin gitmesine izin vererek hata yaptın. Ne var ki benim olduğum noktadan baktığında hatalısın. Senin olduğun noktada ise yapman gereken şeyi yaptın. Bu konuda aynı noktada değiliz ama işi bitirmek için birbirimize ihtiyacımız var. İş bittiğinde de bir çizginin farklı noktalarında olduğumuz gerçeğiyle ilgili çalışmamız gerekecek. O zamana kadar bu konu dondurulmuştur."

Eve arkasını dönerek kapıyı açmaya çalıştığında kilitli olduğunu gördü. "Kilidi aç. Şu anda benimle uğraşmak istemezsin."

"Bu işi bağırıp çağırarak halletmeni tercih ederdim fakat şu anda senin tetikleyen şeyin öfke olmadığını bildiğimden öyle yapmayacağını da biliyorum. Bana birkaç dakikanı ayırmanı istiyorum."

"Artık kişisel konularla ilgili tek laf duymak istemiyorum."

"Seni incittim Eve. Onu sana tercih etmişim gibi geldiğini biliyorum. Ama öyle bir şey değildi."

"Yanılıyorsun." Eve artık arkasını dönmüş ona bakıyordu. "O seni incitti. Dahası benim seni korumama izin vermedin. Bu hakkı elimden ve işleri düzeltme şansımı da elimden aldın."

"Sen onu bir kafese tıkacaktın. Eve sevgilim, bu benim için işleri düzeltmek olmazdı. Kim olduğuma, nereden geldiğime dair bildiğin şeyler var. Ancak her şeyi bilmiyorsun."

Hayır, kesinlikle bilemezdi. Kendinin bile her şeyi bildiğinden, anladığından emin değildi.

Ama Eve'e bir kısmını daha anlatabilirdi. "Geçmişin seninle kâbuslar aracılığıyla iletişim kuruyor. Uyanan ve içten içe seni yemeye çalışan kâbuslar. Benim geçmişimse içimde yaşamaya devam ediyor. Her köşemde. İrlanda'dan ayrıldıktan sonra bir daha gidebilmem için kaç yıl geçti biliyor musun? Ben bilmiyorum. Ve bir Dublin sokağına ayak basabilmem için ondan da uzun süre geçmesi gerekti. Ancak arkadaşımı gömebilmek için sen de benimle geldiğinde Dublin'in beni doğuran o kısmına girebilmişim."

Roarke başını eğerek ellerine baktı. "Ellerimi ve beynimi kullanarak beni oradan çıkaracak her şeye atıldım, çaldım, saldırdım. Ve yaşamımı cehenneme çeviren o ölmüş orospu çocuğunu arkamda bırakırken, tüm o çalıp çırpıtığım yıllar boyunca yanımda olanları da geride bıraktım. Babam benim hayatımı mahvetti Eve fakat beni bugün olduğum kişiye çeviren de o olabilir."

"Hayır." Eve ona doğru yürüdü.

"Ah, evet. Beni tamamen mahvedebilirdi. Yanımdaki dostlarım olmasa, onlarla geçirdiğim ara dönemler olmasa başarırdı. Kendi ayaklarımın üzerinde durup, kendime yeni bir yol kurabildim çünkü yanımda en kötü zamanlarda güvenebileceğimi bildiğim dostlarım vardı. Geçen sene seninle Dublin'e gittiğimizde ben borcumu hiç ödemediğimi fark ettim. Mick'i polise teslim edemezdim Eve. Sana bile olsa teslim edemezdim."

Eve derin bir nefes vererek usulca küfretti. "Biliyorum. Ama yine de hakkındaki arama emrini kaldırıyorum."

"Böyle bir şey yapmanı bekleyemem zaten. O da beklemez. Aslında neden olduğu sorunlar ve kalıp şahsen veda edemediği için sana özürlerini iletmemi istedi."

"Ah, Tanrım daha neler," diye inledi Eve.

"Sana bunu vermemi istedi." Roarke cebinden ufak bir cam şişe çıkararak Eve'e uzattı.

"Pislik mi?"

"Toprak Eve. Tara Dağı'nın toprağı olduğunu söyledi.

Çok uzun süre önce yaşamış İrlanda krallarının mekânı. Mick'i tanıyorsam muhtemelen bizim bahçeden eşelemiştir ama önemli olan niyet. Şans için olduğunu söyledi. Ayrıca tanışma şerefine eriştiği en soylu polismişsin."

"Soylu mu? Kırımın kenarı!"

"İşte, dediğim gibi önemli olan niyet."

Eve uzanarak ufak şişeyi aldı ve cebine attı. "Bu soylu polis onunla tekrar karşılaşmak için can atıyor. Ama bu arada, Uzman Sivil Danışmanı'na şu veri analizinde ihtiyacım var. Benim Yost'a odaklanmam lazım, siz bilgisayar kaçıklarının da teknik ayrıntılara."

"Elbette Teğmen." Roarke konsolun etrafından dönerek Eve'in yanına geldi ve elini avuçlarının arasına aldı. "Hoşuna gidecek bir şey daha var."

"Şu anda sekse ayıracak vaktim yok."

"Seks için her zaman vakit vardır ama benim aklımdaki de o değildi. Yani şimdilik. Yost Roles kimliğiyle kumsalda bir arsa almış. Üzerine yapılan müstakil evin inşaatı kısa bir süre önce tamamlanmış. Olympus'ta, Tropik Bölge projesinde."

"Adi herif."

“Onu burada yakalayamazsan orada yakalarsın. Dekorasyon için bizim mimarlarımızdan biriyle kontrat yapmış. Dört gün sonra bir toplantıları var. Üç gün sonrası için Ana Casino Otel’de bir süit rezervasyonu var. Benim jetlerim de oradaki ulaşım istasyonuna kayıtlı. O gün için New York’tan bekledikleri tek özel uçuş var. Bütün verileri ofis bilgisayarına yolladım.”

“Pekâlâ, ben başlıyorum.”

İki takıma ayrıldılar. Roarke ofisinde McNab’le birlikte güvenlik analizi üzerinde çalışıyordu. Eve ve Peabody, Yost’un üzerine gidebilecekleri stratejiyi oluşturmaya çalışıyordu. Feeney ise iki takım arasında gidip geliyordu.

“Zamanlamaya göre Yost’un soygundan sonra gezegen dışına çıkacağı ortada. Feeney, Yost’un infaz ücretleri dışında soygundan da bir pay alıp almayacağını sorsana. Sonuçta iki durum iç içe işliyor.”

Feeney, bu tarz bir etik kuralı Roarke’a danışmanın garip olduğunu düşünse de bir şey söylemedi.

“Yost’un soygundan sonra bir ikramiyesi olacağını söylüyor. Ama payını mallar dağıtılıp satıldıktan sonra almış.”

“Pekâlâ, o zaman neyi bekliyor bu adam? Muhtemelen her şeyin yolunda gideceğinden, yeni bir görevi olup olmayacağından emin olmak istiyor. Ayrıca akli hâlâ Summerset’dedir. Müzayede haberleri için medyayı takip edecektir. Nadine’i devreye sokmam gerek.”

Ekibi, artık yemek yemezlerse isyan çıkarmak konusunda tehditler mırıldanmaya başlayana kadar aralıksız çalıştılar. Eve bilgisayarın başında çalışmaya devam ederek yarım bir sandviç yedi. Her şeyi son bir kez okuyana kadar yerinden kalkmaya niyeti yoktu.

“Teğmen gözlerin kan çanağına dönmüş. Bilgisayar verileri kaydet ve kapat.” Eve verilen komutu iptal etme fırsatı bulamadan Roarke sandalyesini geri çekerek çevirdi. “Saat sekiz. Çok yoruldu, artık yeter. Takımını eve gönder ve sen de bir mola ver.”

“Tamam, onlar gidebilirler. Benim bakmak istediğim biriki şey daha kaldı. Nadine burada mı hâlâ?”

“Hayır, yayına çıkması gerekiyormuş. Ama o konunun üzerinden geçtin, söylediklerini yapacak. Her şeyin üzerinden en az iki kez geçtin.”

“Olabilir. Herkes nerede?”

“McNab mutfakta. Oteline dönmeden önce Summerset’ten bir parça daha tatlı koparmaya çalışıyor. Peabody’ye kafasını toplaması için biraz yüzmesini teklif etmişim, şu anda havuzda. Feeney hâlâ benim ofisimde çalışıyor çünkü kafası en az seninki kadar kalın. Artık bu gece yapabileceğin başka bir şey yok.”

“Eğer gerçekten yoksa bir şeyleri gözden geçiriyorum demektir. Olympus’a ulaşım istasyonuna birkaç adam göndermek istiyorum. Olur da Yost burada bizi atlatmayı başarır diye... Ajan Stowe’a olanları aktarmam gerek, ne tarafta bekleyeceğine o karar versin.”

Roarke, ‘Yarıdan önce değil ama... Bu kadar erken haber veremezsin. Feeney,’ diyerek karısının düğüm düğüm olmuş omuzlarını ovalamaya başladı, “sen de evine git artık.”

“Biraz daha işim var. Dallas, Olympus’a giderken planını değiştirebilir. Uzay Trafik

Kontrolü'ne haber vermemiz gerek.”

“UTK'ya haber verirsek kışında dönmemiz gereken bir kurum daha olur,” diye seslendi Eve. “Orada güvenilir tanıdıkların var mı?”

“Bir bakarım. Bir ara şey vardı...” Feeney odaya girip Roarke'ı Eve'in omuzlarını ovalarken görünce duraksadı. “Ah, şey... Pekâlâ ben artık gitsem iyi olur. Peabody'yi de bırakayım.”

Roarke, “Havuzda,” diye cevap verirken Eve'in kalkmasını önlemek için omuzlarına iyice bastırmak zorunda kalmıştı.

“Tamam.” Feeney'in yüzü aydınlandı. “Ben de bir batıp çıksam sorun olur mu?”

“Saçmalama, keyfine bak.” Feeney odadan çıkarken Roarke, Eve'e, “Sen de yemek yiyeceksin,” dedi.

“Yedim zaten.”

“Yarım sandviç yemekten sayılmaz.”

Roarke koridordan gelen sesleri duyunca kafasını çevirmişti. “Güzel. Misafirlerimiz var. Mavis'le konuşurken biraz çorba da içebilirsin.”

“Bak çorba için vak” Eve cümlesini tamamlayamadı ve derin bir iç geçirdi.

Mavis çoktan her adımında üzerindeki ışıkları yanıp sönen yirmi santimlik platform tabanlı ayakkabılarıyla odaya dalmıştı.

“Selam Dallas, selam Roarke. Ben de şimdi Feeney'e rastladım. Bu akşamlik çalışma bitmiş ha?”

“Pek sayılmaz benim bakmam gereken bir-iki şey daha kaldı. Mavis ben onlara bakarken sen neden biraz Roarke'la oynamıyorsun?”

Eve soktuğu lafın keyfini çıkarmaya çalışırken odaya giren diğer kadını görünce yüzündeki gülümseme dondu kaldı. Bu kadının saçlarının arasından otuz santimlik kıpkırmızı kurdeleler sarkıyordu.

Eve midesi korkuyla kasılmış halde, “Trina,” demeyi başardı.

Mavis, “Görev raporunu gelip şahsen ve bizzat verelim dedik,” diye şakımaya başladı. “Trina, benden istediğin gibi, bütün bakım ürünlerini araştırıp buldu. Değil mi, Trina?”

“Evet, hem de alındığı yerlere kadar.”

“Harika.” Eve, *sorun yok*, diye geçirdi içinden. *Sadece iş konuşuyoruz.* “Neler buldunuz?”

“Anlat ona, Trina. Ay, şarap! Roarke harikası.” Mavis kısacık eteğinin içindeki güzel kalçalarını Eve'in masasına koydu ve yüzünde güller açarak Roarke'ın uzattığı şarap kadehini aldı.

Trina, “Pekâlâ,” diyerek konuşmaya başladı. “*Gençlik* marka yanık bal tonu fondöten ve aynı üründen mocha tonu var. Bütün kaliteli kozmetik mağazalarında ya da güzellik salonlarında bulabilirsiniz. Sonra uniseks pudra var, biri tam parça, diğeri topaklılardan. Pudrada Deloren'i seçmiş bu ürün genelde çok iyi güzellik salonlarında ya da spalarda kullanılır çünkü günlük kullanım için çok pahalıdır.”

“New York'ta böyle kaç nokta var?”

“Ah, en az iki ya da üç düzine kadar. Adamın kozmetik malzemeler konusunda ince zevk

sahibi. Allıklar yine Deloren ve Gençlik marka. Bir de Salina dörtlü gül tonu almış. Farlar

“Trina, bu kadar ayrıntı için gerçekten teşekkür ederim ama hangi ürünlerin sınırlı dağıtımını olduğuna dair bir şeyler bulabildin mi? Mesela sadece toptan satılan bir ürün falan belki?”

Trina’nın bugün vampir siyahına boyanmış dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Ben de oraya geliyordum. Bu adam kozmetik malzemelere gerçekten düşkün ve sağlam miktarlar ödemekten de kaçınmıyor. Takdire şayan. Videodan anladığım kadarıyla temel bakım malzemeleri ve birkaç tane de keyfi ürün var. Hepsini zaten gruplarına göre ayırmıştı o yüzden kolayca ...”

Bir an duraksayarak düşündü. “Kolayca Gençlik ve Doğal Mutluluk markalı ürünleri kullandığını anladım. DM’nin ürünleri hipo-alerjen, yüzde yüz doğal ve müthiş pahalı. Gidip bir mağazada tezgâhtan alamazsın. Lisanslı bir uzman değilsen de alamazsın. Sadece güzellik salonlarının kullandığı, piyasa dağıtımını olmayan bir grup. Bu adamın ya bir lisansı ya da lisanslı bir kaynağı var, çünkü çekmecesini sadece salonlara dağıtılan ürünlerle dolu.”

Eve durmuş duyduklarını düşünürken Trina da duraksadı. “Benim de ücretini ödeyen bir müşterim olduğunda, İkinci Cadde’de Carnegy Kozmetik Deposu diye bir yerden bu ürünleri aldığım oluyor.”

Trina kadehinden bir yudum aldı. “Ve depoda çalışan bir arkadaşımı arayıp, son birkaç günde senin adamın kullandığı ürünlerden isteyen bir müşterisi olup olmadığını sorayım dedim. Aramızda kalmasını istedim tabii. Sormamı garip buldu, çünkü düzenli müşterilerinden biri tam da benim sorduğum ürünleri istemiş. Hem de az önce. Müşterisi yılda birkaç kez gelip topluca alışveriş yapan iri yarı kel bir adammış. Güney Jersey’de bir güzellik salonu olduğunu söylemiş.”

Eve ağır ağır ayağa kalktı. “Siparişlerini almaya gelmiş mi?”

“Hayır. Yarın geliyormuş. Öğleden önce. Vaktinin sıkışık olacağını söylemiş ve geldiğinde bütün ürünlerin hazır olmasını istemiş. Bu arada her zamanki miktarın iki katını sipariş vermiş.”

“Roarke, bu kadına biraz daha şarap koy.”

Mavis ellerini çırparak, “İyi iş çıkardık mı?” diye sordu.

“Harika iş çıkardınız. Trina, arkadaşının ismine ve işbirliği yapmasına ihtiyacım olacak.”

“Sorun değil ama bir sorum var. Bana nasıl böyle hakaret edebilirsin?”

“Hakaret mi? Seni öpüp kucaklamamak için kendimi zor tutuyorum.”

“Benim çalışmalarına nasıl böyle özensiz muamele edersin? Kendine bir bak.” Trina parmağını, dolayısıyla safir renk ojeli iki santimlik tırnağını ona doğru uzattı. “Maksibüsün altında kalmış ve kilometrelerce sürüklenmişe benziyorsun. Cildin bitmiş, gözlerinin altında mor halkalar var.”

“Trina çalışıyordum.”

“Ne alakası var? Benim çalışmama saygı gösterip günde iki kez beş dakikanı ayıramaz mısın? Sana verdiğim kremi en son ne zaman kullandın? Ya da toparlayıcı losyonu veya stres giderici kremi?”

“Şey...”

“Eminim verdiğim göğüs kremini sürecektir vaktin de olmamıştır ha?” Trina, Roarke’a döndü. “Peki senin onları sıkmaya başlamadan avucuna birer damla sürmen çok mu zor?”

Roarke gözünü kırpmadan Eve’i kurtların önüne atarak, “Ben hep deniyorum,” dedi. “Ama zor bir kadın işte.”

Trina masanın arkasına doğru ilerleyerek, “Ayaklarına bakayım,” dedi.

Gözünü kırpmadan ölümle yüzleşen hatta suratının ortasına tüküren Eve Dallas, sandalyesine yapıştı. “Hayır. Ayaklarım gayet iyi.”

“Sana verdiğim pedikür setini açmadın bile değil mi?” Sonra Trina, Eve’in saçlarını gördüğünde gökkuşağı renkli kaşları ve dore renkli kirpikleri yukarı kalktı ve gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. “Sen saçlarını mı kestin?”

“Hayır.” Eve saçlarını korumak ister gibi elini kafasına götürürken neredeyse sandalyeden düşüyordu.

“Bana sakın yalan söyleme kardeşim. Makası alıp kendin giriştin değil mi?”

“Hayır. Yani tam olarak değil. Yapmak zorundaydım. Gözüme giriyorlardı. Azıcık kestim. Lanet olsun.” Eve ağırlığını koyma vaktinin geldiğini hissetti. “Sonuçta benim saçım.” “Bir kez benim elim değdikten sonra senin saçın değildir. Ben senin polis merkezine gelip göğsümde bir rozetle dolaşıyor muyum? Ya da elime bir silah alıp sokakta kötü adam kovalıyor muyum? Hayır! Bu da senin yapamayacağın, benim yapacağım bir şey. Bir daha ne bu yaşamında ne de diğer yaşamında benim yaptığım işe karışmayacaksın!”

Trina derin bir nefes aldı. “Şimdi aşağı inip çantamı alacağım ve kendine yaptığın şeyi düzeltmeye çalışacağım.”

“Çok incesin ama hiç vaktim” Trina’nın ellerini kalçalarına dayamasıyla Eve gözlerini kırptırdı. “Harika olur. Teşekkür ederim.”

Trina çıkarken Eve kalkarak Mavis’in yanına gitti, ona ters ters baktıktan sonra elindeki şarap kadehini aldı. Kadehi kafasına diktikten sonra yüzünü buruşturarak kocasına ve arkadaşına baktı. “İlk gülene bu bardağı yediririm.”

21. BÖLÜM

Eve sabah altıda uyanmış ve duşa girmişti. Niyeti saat sekizde son rötuşları bitirip Whitney’e raporunu sunmak, sonra da Karen Stowe’u aramaktı. Öğlene kadar Yost’un, kodes kapısının çarparak kilidinin döndüğünü duymasını istiyordu.

Roarke duşun altına girerek Eve’in arkasına geçti. “Çok memnun görünüyorsun, Teğmen.”

“Birkaç saat sonra gerçekten öyle olacak.”

“Belki biraz daha erkene alabiliriz.” Roarke ona iyice yaklaşarak ellerini vücudunda gezdirdi ve göğüslerini tuttu.

“Su sporu mu yapmak istiyorsun yakışıklı?”

Roarke omuzunu hafifçe ısırarak, “Sana on sayı avantaj verebilirim,” dedi.

“Acımana ihtiyacım yok.” Eve uzanarak elini Roarke’ın karnından aşağılara indirirken, kendi karnında bir kasılma ve karıncalanma başladığını hissetti.

“Senin elinde o göğüs kreminden mi var?”

“Trina etkisinin sıcak suyla arttığını söyledi. Ve Tanrı biliyor ya, suyun sıcaktan da öte.”

“Duşa ilk ben girdim, o yüzden dereceyi düşürmeyi aklından bile geçirme.” Eve derin bir nefes alırken bedeninin biraz daha rahatlamaya başladığını hissetti. “Kabul etmeliyim ki o şeyi sen sürerken o kadar da korkunç gelmiyor.”

“Aromalı.” Roarke onu kendine doğru çevirerek göğüslerine doğru eğildi ve öpmeye başladı. “Kayıslı.”

“Evet.” Eve başını arkaya doğru attı. “Kesinlikle senin tekniğin daha iyi. Devam et.”

Damarlarında akan kanın hızlandığını, uyandığında jilet gibi keskin olan zihninin bulanmaya başladığını hissediyordu. Etraflarından yükselen buhar kalınlaşarak tüm ciğerlerini doldurmaya başlamıştı.

Sonra Roarke’ın ellerinin yüzünde, ağzının dudaklarında olduğunu hissetti.

Roarke bir an evvel onun içine girmek istiyordu. Sabah uyanan arzusunu sakinleştirmeye, Eve’e hızla ve aniden sahip olma isteğini bastırmaya çalışıyordu. Eve’in ellerinin vücudunun her yerinde dolaştığını hissediyordu. Dudakları açık ve istekliydi. Kalçaları onun kalçalarına dayanmış, davetkâr bir biçimde hareket ediyordu.

Evet, Roarke içini onunla doldurmak istiyordu. Ya da ona kendiyle dolması için izin verecekti.

Eve uzun, incecik ve kaygan ıslaklığıyla onu tahrik ediyordu. Roarke ömür boyu onun tadıyla, keskin sıcaklığıyla yaşayabileceğini düşündü. Ve parmak uçlarını onun en mahrem noktasında kullanarak içine girdiğinde tüm sıcaklığı Roarke’ın bedenine de yayıldı. Eve bir

zevk ılığı attı.

Roarke onun bedeninin her noktasının hareketlendiğini hissedebiliyordu. Ona bu duyguyu yaşatabiliyordu. Ona tekrar tekrar bu duyguyu yaşatabiliyordu. Eve de Roarke'ın her kasının titremeye başladığını hissedebiliyor, kendisinin de aynı duyguyu ona yaşatabildiğini biliyordu.

Roarke yaralı olduğunu söylemişti ve Tanrı biliyor ya kendisi de öyleydi. Ama hep bir şekilde birbirlerini iyileştirebiliyorlardı.

Bir arada olduklarında geçmiş diye bir şey yoktu.

Roarke aşktan sırlısklam, aklın alamayacağı kadar tahrik olmuş halde kollarını onun boynuna doladı. “şimdi, şimdi, şimdi!”

Roarke onun içine girdi. Her ikisinin de öyle istediğini hissettiğinden hareketleri sertti. Eve tekrar çığlık attı ve elleriyle Roarke'ın ıslak saçlarını kavradı. Roarke onu kalçalarından kavradığında, Eve bir bacağını kaldırarak beline doladı.

Roarke'ı, onun kendini izlediği gibi izledi. Roarke'ın kendi nefesini tatması gibi onun nefesini tattı.

Gözleri zevkten dolana kadar uzun, yavaş ve derin hareketlerle. Karnında başlayan sonsuz, tarifi mümkün olmayan zevk kalbine doğru yükselene kadar.

Eve inleyerek Roarke'ın dudaklarına uzandı ve kendini onun içine bıraktı. Ve Roarke onu alarak, onu severek kendini Eve'in içine bıraktı.

“Eve.” Sıcak suyun altında onu kendine bastırırken Roarke'ın tek söyleyebildiği ve düşünebildiği bu oldu.

Eve onun sırtını okşayarak nefesinin normale dönmesini beklemeye başladı.

“Avantaj verecekmiş, kıcımın kenarı!”

Eve'in tahmin ettiği gibi Roarke bu lafa güldü. “Bir sonrakine sen beni yenersin. Tanrım.” Roarke onun omzunu kokluyordu. “Muhteşem kokuyorsun.”

“Öyle olması lazım. rina dün bana o kadar çok şey sürdü ki. Ve yanlış hatırlamıyorsam sen de hiç yardımcı olmadın bana,” diye hatırlayan Eve biraz geri çekildi. “Beni o lanet geçici dövmelelerinden biriyle tehdit ederken neredeydin sen?”

“Bir işim vardı. Eğer ayda bir kez ona biraz zaman ayırsan sana pusu kurmak zorunda da kalmazdı.” Roarke olan şeyi tek başına öğrenmesindense ondan duymasının daha iyi olacağına karar verdi. “Ve Eve o geçici dövme konusu var ya?”

“Ne?” Eve tam duştan çıkarken yüzünde öyle korkunç bir ifadeyle dona kaldığında, Roarke gülmek için kendini çok zor tutuyordu. “Öyle bir şey yapmış olamaz. Onu öldürürüm.”

Hızla aynaya koştu ve Trina'nın en favori yeri olduğunu bildiğinden yan dönerek kalçasına baktı. “Lanet olsun! Tanrım yapmış. Bu ne böyle? Midilli mi? Kııma neden bir midilli çizme ihtiyacı duydu!”

“Bence biraz daha yakından bakarsan küçük bir eşek olduğunu anlarsın. Ya da sıra diye tabir edilen şey.”

“Ah, harika, çok komik.”

“Sanırım sana bir mesaj vermek istediğini anlayabiliriz.”

“Eminim bunu çıkartacak bir şey de bırakmamıştır. Eğer birine bunu söylersen”

“Sevgilim, dudaklarım mühürlü. Aslına bakarsan bence çok tatlı. Yani öyle arka bacaklarını kaldırmış, çifte savururken ki hali falan”

Eve, “Tanrım, kapa çeneni Roarke. Kapa çeneni,” diyerek kurutma tüpüne girdi ve kapıyı çarptı.

Eve saat dokuzda, ikinci Cadde’nin stratejik noktalarına yerleştirdiği hareket ekibinin başındaydı. Onlara kesinlikle dikkat çekmeden her şeyi gözlemleyip rapor etme emri vermişti. Trina’nın nispeten akıllı başında bir kadına benzeyen arkadaşı kozmetik deposundaki ana tezgâhı idare ediyordu. Peabody, sivil ve rahat kıyafetler içinde başka bir tezgâhtarın yerine geçmişti. McNab, ise zaten her zamanki kıyafetleri içinde bir müşteri gibi ortada geziyordu.

Eve kimsenin ondan şüphelenmeyeceğini düşündü. Kendi bile anında yutardı. Patlıcan moru dar bir gömlek pantolon takımı ve dizlerine kadar uzanan uçuk yeşil botları içinde McNab’ten daha az polise benzeyen biri varsa Eve kesinlikle onu görmek isterdi.

Ekipmanı malzeme depolarından birine kurmuş, Stowe’la birlikte ekrandan monitörü izliyorlardı.

“Olay başlamadan önce, sana sözünü tuttuğun için teşekkür etmek istiyorum.”

“Olay bitsin bana yeter.” Eve, Stowe’un kalçasına doğru uzanan uzun namlulu silaha baktı. “Yost’a canlı ihtiyacım var.”

“Evet.” Stowe silahı çıkararak Eve’e orta derecede şoka ayarlı olduğunu gösterdi. “Aslında diğer türüsünü de düşündüm. Bayağı düşündüm hatta. Hayal ettim.” Silahı tekrar yerine soktu. “Ama bu Winnie’yi geri getirmeyecek. Onu canlı ele geçireceğiz,”

Satış bölümünde Peabody ilerleyerek McNab’in önünde durduğu tezgâha doğru gitti. “Dünkü tartışmayı başlattığım için özür dilerim. Uygunsuz bir yerde yapılmış uygunsuz bir yorumdu.”

“Evet.” McNab bütün gece olanları düşünmüştü. Peabody’yi düşünmüştü. Ve bugün bu kadar güzel gözükmesi mi gerekiyordu? Üzerine pastel rengi bir elbise giyip pembe ruj sürmek zorunda mıydı? Onu öldürmeye mi çalışıyordu bu kadın? “Unutalım gitsin.”

“Eğer unutursak tekrar yaparız. Sen Feeney’in adamısın ben de Dallas’ın. Yani bu birlikte çok çalışacağımız anlamına geliyor. Belki birlikte çalışmaktan fazlasını yapmak bir hataydı ama o hatanın işimizi de cehenneme çevirmesine izin vermenin bir anlamı yok.”

“Hata olduğunu mu düşünüyorsun yani? Öyle bir hata sadece ha?”

McNab’in ses tonu Peabody’de sesini yükseltme isteği uyandırır da kendini tuttu. “Hayır, tam olarak değil. Bir hata olduğunu düşünmüyorum fakat sonucu kötü oldu diyelim.” Peabody o sonucu düzeltmeyi bu kadar isteyebileceğini tahmin etmezdi. Bu sıska hödüğü böyle özleyebileceğini hiç sanmıyordu. “Bunu aşmaya çalışalım ve tekrar profesyonelce davranmaya başlayalım bence.”

McNab de bunu aşmalarını isterdi. Tekrar o malzeme dolabına dönüp her şeyin farklı gelişmesini sağlamak isterdi. “Olur, bana uyar.”

“Tamam. İyi.” Ama Peabody hiç de iyi hissetmiyordu. “Bak belki bir ara...” İçeri bir müşterinin girmesiyle cümlesi yarıda kaldı.

McNab’ın dudaklarının arasından bir küfür döküldü. Peabody ise kendini toparladı ve yeni teknoloji bir saç yapılandırma serumuyla ilgili ezberlediği şeyleri saymaya başladı.

Eve bilek ünitesini kontrol etti. On bir otuz sekiz. Trina’nın arkadaşı işi güzel kıvırıyordu. Peabody ve McNab de bir ateşkes imzalamışa benziyorlardı.

Oteldeki işlerin de Feeney ve Roarke için yolunda gitmesini diledi. Dışarıdaki işlerin ne durumda olduğunu kontrol etmek için iletişim cihazını çıkarırken cihaz sinyal verdi.

“Dallas.”

“Teğmenim, şahıs hedef bölgeye yaklaşıyor. Yaya, ikinci Cadde’nin Yirmi Dördüncü Sokak’la kesiştiği noktadan güneye ilerliyor. Şahıs yalnız. Açık kahve bir pardösü ve koyu kahve pantolon giymiş.”

“Kimlik kesin mi?”

“Olumlu. Görüş alanımızda, Yirmi Üç doğru ilerliyor. Otuz saniye içinde hedef alana girecek.”

“Geride kalın. Aksi emredilmedikçe hareket etmeyin. Peabody, McNab, hatta mısınız?”

“Olumlu.”

“Bütün takımlar, iletişim cihazlarınız açık olsun. Hazırlan, Stowe,” dedi Eve. “Bu orospu çocuğunu haklayalım. Ben arkadan çıkıp dolaşacağım, ikinci Cadde çıkışını kapatacağım. Sen dükkâna girene kadar bekle. Biz seni destekleyeceğiz.”

“Sana borçluyum.” Stowe’un gözleri ekranda, tek eli kapının üzerindeydi.

Eve arka kapıdan çıkarak köşeden döndü ve koşmaya başladı. Yost’tan yarım blok geriye çıkmış, hızını adamın seri yürüyüşüne uydurmuştu.

Yost elini dükkân kapısına uzattığında Eve elini ceketinin içine, silahına doğru kaydırıldı. Ve o anda yolun karşısından koşmaya başlayan Tacoby’yi gördü. Silahı çekiliydi.

“FBI! Kımıldama!”

Eve küfredecek zaman bile bulamadı. Anında hızlanarak onlara doğru koşturmaya başladı. Yost’a ulaşmasına sekiz on metre kalmıştı ki adam dönerek Jacoby’nin üzerine doğru bir kafa attı.

Bir jet uçağının bisiklete havadan dalması gibiydi.

“Yere yatın! Polis! Yere yatın!” Silahım mümkün olduğunca yukarı kaldırmış halde yayaların arasından koşuyordu. Jacoby’nin kaldırma doğru savrulduğunu gördü. İletişim cihazı çıldırmış gibi çalıyordu.

Güney’e doğru kaçmaya başlayan Yost’un peşinden koşarken düzgün nişan alma şansı yoktu. Yoluna çıkan sivilleri iteleyerek yolunu açmaya çalışırken Yost’un peşinden caddeye ve trafiğin içine daldı.

“Ateş açmayın! Ateş açmayın!” Tek bir yanlış atışla bir sivil hayatını kaybedebilirdi.

Yost iri yarı bir adam için çok hızlı ve seri hareket ediyordu. Sonraki köşeden batıya dönerken koca bir seyyar hava tezgâhını devirdi. Tezgâh Eve’in yolunu tıkarken içindekiler kaldırma ve yola saçılmış, satıcı avaz avaz bağırmaya başlamıştı.

Eve etrafından dönmek yerine üzerine zıpladı, tek ayağıyla tezgâhı sıçrama tahtası gibi kullandı ve ileri doğru atıldı.

Ani hızlanması Yost'la arasındaki mesafeyi yarı yarıya kapadı.

“Üçüncü Cadde’ye dönüyor. Araç desteği! Destek araç istiyorum. Şüphelinin peşindeyim. Yirmi İkinci Sokak’tan Üçüncü Cadde’ye geçiyor.”

Eve elini boşaltmak için iletişim cihazını cebine attı ve tüm gücüyle ileri doğru atıldı.

Yost’a belinin ortasından daldı. Betona çarpmak gibiydi. Eve kemiklerinin tıkırdadığını hissetti. Ama Yost çarpmanın etkisiyle yalnızca tek dizinin üzerine düşmüştü. Daha Eve’i iteleyip doğrulma fırsatı bulamadan Eve silahını boğazına dayadı.

En ölümcül noktasına.

“Ölmek ister misin?” diye sordu. “Bir kaldırımda sokak serseri gibi ölmek ister misin?”

Yost ellerini havaya kaldırırken Eve arkadan yaklaşan ayak seslerini duydu. Yüzünden terler akan, göğsü soluk soluğa inip kalkan McNab pozisyonunu aldı ve silahını Yost’un kafasına doğrulttu.

“Her yer tutuldu Teğmenim.”

“Yüz üstü yat, Siy. Ellerini arkaya koy.”

“Bir yanlışlık olmalı,” diye başladı Yost. “Benim adım Giovanni”

“Yere yat.” Eve silahıyla onu iteledi. “Yüzüstü yere yat yoksa elim birazdan kaymaya başlayacak.”

Yost boylu boyunca kaldırıma uzanıp ellerini birleştirdiği anda, Eve uzanarak onu bileklerinden kelepçeledi.

Yost’un tek düşünebildiği, *mümkün değil*, oldu. *Böyle yüzüstü kaldırıma uzanmış, adi bir suçlu gibi olamaz sonum.* “Bir avukat istiyorum.”

“Evet, şu anda hakların ve yükümlülüklerin gerçekten çok umrumda.” Eve Yost’un ceplerini karıştırmaya başlayarak boş bir şırınga buldu. Ve bir boy ince gümüş tel. “Vay, vay, vay. Bak ne buldum burada.”

Yost tiz bir sesle, “Avukat istiyorum,” diye yineledi. “Ve saygılı muamele görmek konusunda ısrar ediyorum.”

“Öyle mi?” Eve ayağa kalkarak botunu Yost’un kalın ensesine bastırdı. “Omega Ceza İstasyonu’ndaki gardiyan ve hücre arkadaşlarına da saygılı muamele konusunda ısrar et. Orada gülecek çok şey bulamıyordur adamlar. Bir hücre hazırlat McNab. Bu herifi içine tıksınlar.”

“Evet efendim. Dallas? Burnun kanıyor.”

“Arkadan fena daldım.” Eve elinin tersiyle burnunu sildi ve yüzünü buruşturarak eline bulaşan kırmızı lekeye baktı. “Jacoby?”

“Bilmiyorum. Yost’un peşine düşerken üzerinden atlamak zorunda kaldım. Galiba Stowe onun yanında kaldı.”

“Bu tutuklama onun olacak McNab.”

“Tanrım, Dallas yapma.”

“Öyle olacak dedim. Ayrıca formdan düşmüşsün Dedektif. Biraz spor salonunda çalışmaya başla ki birkaç sokak koşunca köpek gibi soluk soluğa kalma.”

Kaldırıma dolan özel hareket ekibinin yanı sıra cadde de polis arabalarıyla dolmuştu. “İşte aracın da geldi Siy.”

Yost başını kaldırarak Eve’e baktı. Etrafta olayı izlemeye çalışan insanları da görebiliyordu. “Önce seni öldürmeliydim.”

“Evet, önemli şeyler hep sonradan akla gelir. Bu pisliği Özel Ajan Karen Stowe için bekletin. Tutuklamayı o yapacak. Şimdilik Stowe adına haklarını okuyacağım.” Eve yere eğildi ve Yost tekrar gözlerinin içine bakana kadar bekledi.

“Winifred Gates, Ajan Stowe’un dostuydu. Ve ben bunu onun için yapıyorum. İsimleri kaydın yapılırken listelenecek birçok bireye karşı işlediğin saldırı, darp ve dayak, tecavüz ve cinayet suçları nedeniyle tutuklusun. Ve tabii bunlar sadece bu eyaletteki kurbanların. Tutuklamaya karşı çıkma, federal bir memura saldırı, kamu malına zarar verme ve olay yerinden kaçma suçlarını da ben ekliyorum. Interpol ve Global de kendi suçlamalarıyla davaya katılacaklardır. Ve senin şerefsiz orospu çocuğu, sessiz kalma hakkın var.”

Eve sol omzunu tutarak İkinci Cadde’ye doğru döndü. Yost’un böbrek bölgesine çok sert çarpmıştı ve burnu da deli gibi zonkluyordu.

Şu anda bir buz torbası için birkaç yüz dolar bayılabilirdi. “Efendim!” Peabody köşeye doğru koşturarak Eve’e bir baktı ve yüzünü buruşturdu. “Ayy!”

“Çok mu berbat görünüyorum?” Eve parmaklarını istemeye istemeye burnuna kaldırdı. Canı yanıyordu.

“Biraz şişmiş sadece. Kırılsa daha kötü olurdu. Ama epey kanamış gibi görünüyor.”

“Demek ben geçerken küçük çocukların çığlık atarak kaçmaları ondanmış. Stowe nerede?”

“İçeride. Yost’u yakaladığınızı duyduk. Efendim ben de destek olarak takibe katılacaktım ama Ajan Jacoby yerdeydi ve McNab yanında kalmamı söyledi.”

“Doğru olanı yapmışsın, McNab de öyle. Jacoby ne durumda?”

“Bilmiyorum. Sağlık görevlileriyle Stowe görüşüyor. Yost ona bir şırınga batırmış, içinde sağlam bir şeyler olmalı, kalbi durdu. Dallas, adam baltayla kesilmiş gibi yere serildi. Stowe ve ben yanına vardığımızda kalbi durmuştu. Kalp masajına başladık, sağlık ekipleri de çok hızlı geldi. Şok verdiler ve kalbi çalıştı. Ama hastaneye giderlerken bilinci hâlâ kapalıydı.” “Körü körüne bir hırs ve aşırı aptallık bile durmuş bir kalbi hak etmez. Burada kal, Peabody. Kimse olay yerine girmeyecek. Şu anda medyaya da hiçbir açıklama yapılmayacak.” Eve depoya girdi. Trina’nın yardımsever arkadaşı yerde oturmuş, başını duvara yaslamıştı. Elindeki kocaman su bardağında yarım litreye yakın şarap vardı. Kadın Eve’i görünce yüzüne bitkin bir gülümseme yayıldı ve şarabını yudumlamaya devam etti.

“İyi misin? Tıbbi yardıma ihtiyacın var mı?”

Kadın bardağını Eve’e doğru kaldırdı. “İhtiyacım olan tek tıbbi yardım bu. Sanırım bunu içip eve gideceğim ve on saat kalkmadan uyuyacağım.”

“Seni eve bırakacak bir şey ayarlayayım. Aksi haber verilene kadar bu sabah burada olanlarla ilgili hiç kimseye hiçbir şey söylememen çok önemli, biliyorsun değil mi?”

“Evet, biliyorum her önüne gelen yeterince tembihledi.” Kadın bir süre Eve’in yüzünü

inceledi. “O şişlikler ve morluklar için elimde harika ürünler var. Büyük yüz ve beden estetiklerinden sonra kullanılır. Eşantiyonlardan verebilirim, ne dersin?”

“Gerek yok. Ajan Stowe nerede?”

“Arka tarafta.”

Eve, “Tek başına hiçbir yere gitme,” diyerek arka depoya geçti.

Stowe kutuların arasından gidip gelirken cep linkinden konuşuyordu. “Beni durumundan haberdar edin. Her saat bu numaradan ulaşabilirsiniz. Teşekkürler.”

“Jacoby mi?” diye sordu Eve.

“Komadaymış.” Stowe tele-linki cebine attı. “Durumu kritik. Kalbi... kalbini değiştirmeleri gerekebilirmiş. Doğrudan kalbine almış darbeyi. Kalbini bir saat gibi durdurmuş. Benim de onunla gitmem gerekiyordu. Benim ortağım. Ama önce seni görmek istedim. Sana söylemem gerekiyordu. Jacoby’ye ben haber vermedim. Bir şeyler öğrenmiş ve peşime takılmış olmalı. Ben hiçbir şey söylemedim. Güvenine asla ihanet etmezdim.”

“Eğer aksini düşünseydim şu anda Yost’u, kaydım ve sorgusunu yapman için bekletmezdim.”

Stowe dönerek Eve’a baktı. “Onun izini sen buldun, operasyonu sen hazırladın ve son olarak da peşine düşüp yakaladın. Tutuklama senin hakkın Dallas.”

“Bak, bir anlaşma yaptık. Sen kendi sözünü tuttun ben de benimkini tutuyorum. Şu anda merkezde, maksimum koruma altında. Herkes seni bekliyor.”

Stowe başını salladı. “Eğer Federal büroya bir işin düşerse, ne konuda olursa olsun, tamam bil.”

“Teşekkürler, aklımda tutacağım. Avukat konusunu geciktirmeye çalış, gece yarısından sonra ikiye kadar hücre hapsinde kalsın. İşte merkeze ulaşman geciksın, adam sana devredildikten sonra evraklarda eksiklikler çıksın.”

Stowe saatine baktı. “Onu yaklaşık on dört saat oyalayamıyorsam, zaten devlet için çalışmamın bir anlamı kalmaz. Oteldeki operasyonla ilgili kimseye haber uçuramayacak. Onu cinayetlerle ilgili sorgulamak istediğin anda hazır olacak.” Çenesiyle Eve’in yüzüne doğru işaret ederek, “O mu yaptı bunu sana?” diye sordu.

“Onu yere indireyim derken ben yaptım sanırım.”

“Üzerine biraz buz koymalısın.”

“Bana mı söylüyorsun!”

Stowe elini Eve’e doğru uzattı. “Çok memnun oldum. Teğmen Dallas.”

“Ben de öyle. Ajan Stowe.”

Eve, Peabody’ye en yakın 24/7’ye gidip biraz buz almasını söyledi. Peabody doğrudan emir ihlalini seçerek en yakın eczaneye gitti; bir paket kanamaya karşı etkili buz yaması ve bir kutu ağrı kesiciyle geri döndü.

“Buzum nerede?”

“Bu buzdan daha iyi.”

“Memur Pea”

“Teğmenim eğer bu yamayı doğru kullanırsanız güvenliği gözlemlemek için otele

girdiğinizde yüzünüz şişmiş olmaz. Yani Roarke sizi Sağlık Ekibi'ne postalamadan önce bir de ilk müdahaleyi kendi yapmak zorunda kalmaz. Siz bahsettiğim faaliyetlerin ikisinden de hiç hoşlanmadığınız için size getirdiklerimi kullanmanızı ve gelecek sıkıntılardan kurtulmanızı tavsiye ederim.”

“İyiymi Peabody. Gerçekten iyi. Senden nefret ediyorum ama gerçekten iyiydi.” Eve kutuyu elinden kaparak açtı ve kaşlarını çatarak yamanın talimatlarına bakmaya başladı. “Nasıl çalışıyor bu şey?”

“Ben hallederim. Siz kıpırdamadan durun.”

Peabody yamayı açıp kanamaya karşı etkin hale getirdi ve parçayı Eve'in zonklayan burnunun üzerine yapıştırdı. Acı hızla ve büyük oranda azalmıştı ama Eve aynaya bakınca bir küfür savurdu.

“Aptal gibi görünüyorum.”

Peabody, Eve'in yüzünün ortasını kaplayan kalın beyaz şeride bakarak, “Evet öyle,” diyerek katıldı. “Ama o olmadan da aptal gibi görünüyordunuz. Güneş gözlüğünüz nerede?” “Bilmiyorum, ihtiyacım olduğunda hiçbir yerde bulamam.”

“Benimkini alın.” Peabody cömert bir tavırla cebinden kendi güneş gözlüğünü çıkartarak uzattı.

Eve'in koyu renkli gözlüğü takmasıyla, “Daha iyi,” dedi Peabody. “Biraz daha iyi. Ağrı kesiciler için su ister misiniz?”

“Ağrı kesici istemiyorum.”

“Yamayı da etkiler. Daha hızlı çalışmasını sağlar.”

Eve bunun bir yalan olduğundan şüphelense de ufak mavi hapı alarak yuttu. “İşte. Şimdi işime geri dönebilir miyim Hemşire Peabody?”

“Evet efendim, sanırım şu anda yapabileceğimiz her şeyi yaptık.”

★

Eve ilk önce Lane'i kontrol etmek için hastaneye uğradı. Durumu tıbbi olarak ‘alacakaranlık uykusu’ diye tabir ediliyordu ve stabil olarak değerlendirilmişti. Alerjik reaksiyon kılıfı uygulanmaya devam ediyordu. Karantinaya alınmıştı ve ziyaretçi kabul edilmiyordu.

Eve, annesinin iki kez hastaneye geldiği ve oğlunu uzun süre camın arkasından izlediğini öğrendi. Liza Trent bir kez gelmiş ve beş dakikadan az kalmıştı.

Uğrayan başka dostları ya da çalışma arkadaşları olduysa da ziyaretçi defterinden kaçmayı başarmışlardı. Eve bir arama izniyle gelmişti, dolayısıyla Lane'in katını gösteren güvenlik disklerini alabilmek için normalin yarısı kadar şirretlik yapması yeterli oldu.

Ofisine dönüp diski izlerken, “Michel Gerade,” dedi. Kaşları çatık halde durmuş camın arkasından Lane'e bakıyordu. “Hasta dostunu ziyaret etmesi ne hoş.”

“Endişeli değil de öfkeli gözüküyor.”

“Evet, geçmiş olsun hediyesi de getirmemiş değil mi? Bu disk Gerade'ın New York'ta olduğunu ispatlar. Eğer bu soygun teşebbüsüne dahil olursa onu Yost'a bağlayabiliriz. Söz

konusu cinayet olduğunda diplomatik dokunulmazlık onu kurtaramaz.”

“Napleslar’ın ikisi de diskte görünmüyor.”

“Evet. Eminim kısa çöpü Gerade çekti ve hastaneyi kontrol etme işi ona kaldı. Lane’in duyurulduğu gibi hastalandığından emin olmaları gerekiyordu. Baksana, hemşire bankosuna gidip bilgi almaya çalışıyor. Kaygılı arkadaş. Kızı etkile... Bak nasıl da eğilip Lane’in tablosuna bakıyor ve adama istediği bilgileri veriyor. Nöbetle sonuçlanan ciddi alerjik reaksiyon. Test ve tahliller devam ederken kırk sekiz saat boyunca karantina altında tam yatak istirahati ve ilaçla uyutulma.”

Eve, Gerade’in asansöre doğru ilerleyişini izledi. “Bu durum hoşlarına gitmeyecek ama grup arkadaşlarından biri rüyalar aleminde dolaşmaya karar vermiş diye bu kadar uzun vadeli ve karmaşık planlarını ertelemeyecekler. Sonuçta Lane, zaten üzerine düşen kısmı tamamladı.”

Eve diski çıkararak dosyaladı. “Şimdi biz de gidip kendi üzerimize düşeni yapalım.”

22. BÖLÜM

Eve, Palace Otel'in kapılarından girerken saat öğleden sonra beşti. Ana lobi girişini kullanmıştı. Kontrol merkezine çıkmadan önce biraz dolaşmak; kendi gözlerini, kulaklarını ve içgüdülerini kullanarak otelin planını çıkarmak ve ritmini hissetmek istiyordu.

İki katlı lobi bir mermer ve mozaik denizini andırıyordu. Zengin ve asil tonlardaki dekorasyon, Roarke'la çıktığı İtalya gezilerinde gördüklerine benzeyen bir üsluptaydı.

Adam boyundan uzun ayaklı küplerden egzotik aranjmanlı bitkiler ve çiçekler yükselip yayılıyordu. Personel, görev dağılımlarına göre şık bordo ya da mavi üniformalar içindeydiler.

Konuklar son derece şık giyimliydi.

Boynundan dizine kadar uzanan daracık şeffaf görünümlü bir elbise içinde olan bir seksen beşlik bir kadının, üç tasmayla birbirinden ayrılan üç küçük kanişle ilerlemesini izledi.

"Augusta."

"Ne?"

Peabody sıırım gibi kadını ve üç tüy yumağını işaret ederek Eve'in kulağına, "Augusta," dedi tekrar. "Bu senenin top modeli. Tanrım öyle bacaklar için adam öldürürüm. Ve şuradaki de Arı-Dikenî. *Crash and Bum*'ın baş solisti. Ve Tanrım, sol kanattaki asansörden inen de Mont Tyler. Ekran Kralı dergisi, onu son on yılın en seksi adamı seçti. Tanrım, seninle çalışmak çok eğlenceli Dallas."

"Alık alık bakman bitti mi Peabody?"

"Aslına bakarsan vaktimiz olsa biraz daha bakmak isterim." Eve'in arkasından ilerlerken başı geriye, sağa sola, yukarı ve aşağı dönmeye devam ediyordu.

Eve de etrafa bakıyordu. Çıkışlara ve asansör kabinlerine olan mesafeleri ölçüp biçiyordu. Valiz görevlisi personeline karışmış iki sivil polisi fark etti. Güvenlik kameralarının konumlarını tekrar kontrol etti. Kör noktalar aradı.

Üçüncü kattaki balo salonu bölümüne çıkarken aradaki her katı aynı şekilde kontrol etti.

İnsan ve droidlerden oluşan Güvenlikçiler görev başındaydı. Magda Lane Sergisi'nin giriş çıkışlarını kontrol ediyor, dikkat çekmeden çevreyi tarıyorlardı. İnsanlar kuyruklar halinde; büyüleyici sahne kıyafetleri, ışıltı ışıltı mücevherler, orijinal resimler, holo baskılar, küçük andaçlar, yüzlerce kostüm ve muhteşem antika mobilyaların önünden beğeni nidaları ve hayret dolu iç çekişlerle geçiyordu.

Her bir teşhir ya da teşhir grubu kırmızı kadifeden bir halatın iç kısmında kalıyordu. Orası işin şov kısmıydı. Aynı teşhirlerin üzerini kaplayan sensörler ise görünmüyordu.

Orası da işin güvenlik kısmıydı.

En az bin iki yüz dolar bayılmak isteyenler için müzayede katalogları, diskler ve hatıra

eşyalar da satışa sunulmuştu.

Otel odalarında katalogun bir örneği ücretsiz olarak ekrandan görülebiliyordu.

Eve bir an bir çift dore dans ayakkabısının önünde duraksadıktan sonra nihayet, “Bunlar ayakkabı,” dedi. “Başka bir insanın ayakkabısı. Eğer illa başka bir insanın ayakkabısını giymek istiyorsan geri dönüşüm pazarına gidersin.”

“Ama efendim, bunları almak... büyü satın almış gibi olursun.”

“Hayır, başka birinin ayakkabısını satın almış olursun,” diye düzeltti Eve ve kendinden memnun bir havayla dönerek dışarı çıktı.

Magda ve maiyeti de asansörden çıkıyordu.

“Eve. Sana rastladığıma çok sevindim.” Magda her iki elini de ona doğru açarak hızla yanına geldi. Uzun saçları ensesinde basit bir at kuyruğu yapılmıştı. Ve gözleri çok bitkin görünüyordu. “Oğlum.”

“Evet, biliyorum. Rahatsızlığına çok üzuldüm. Durumu nasıl?”

“Bana düzeleceğini söylediler. Aptal bir alerjik reaksiyon. Ama sürekli uyutuyorlar ve karantinaya almışlar. Yanına girip orada olduğumu hissettiremiyorum bile.”

“Ama Magda, zaten biliyordur.” Mince, Magda’nın kolunu okşadı ama Eve’e doğru huzursuz bir bakış attı. “Magda oğlunun üzüntüsünden hasta olmak üzere,” dedi. Fakat gözleri açıkça başka bir şey söylüyordu: Buna bir son ver.

“Ona çok iyi bakıldığından eminim.” Eve, Magda’nın elini güven verici bir şekilde sıktı.

“Umarım ama... Bu arada rahatsızlandığında yanında senin olduğunu söylediler.”

“Evet doğru. Müzayede güvenliğiyle ilgili birkaç noktanın üzerinden geçmek için uğramıştım.”

“Ben çıkarken bir şeyi yoktu.” Liza, Eve’e doğru delici bir bakış attı. “Gayet iyiydi.”

“Evet, kesinlikle öyle görünüyordu. Yani daha önceden hiç bitkin ya da rahatsız hissettiğinden şikâyet etmemiş miydi?”

Bilmukabele tatlım, diye düşündü Eve. “Hayır çok iyiydi.”

“Muhtemelen seni endişelendirmek istememiştir. Bana kendini biraz yorgun hissettiğini söylemişti. Tabii rengi solup sallanmaya başladıktan ve ben iyi olup olmadığını sorduktan sonra. Ondan sonra tüm vücudu titremeye başladı ve üzgün olduğunu ama biraz uzanması gerektiğini söyledi. Yardımcım otel doktorunu çağırmanızı önerdi.”

“Evet efendim,” diye onayladı Peabody. “Rengi hiç hoşuma gitmemişti.”

“Ama Vince işleri büyütmek istemedi. Tam Peabody’yi bir bardak su için mutfağa göndermiştim ki nöbet geçirmeye başladı. Hemen Sağlık Ekibi’ni çağırdık. Süveterinin boyundan yukarı doğru kızarmaya başlamıştı. Alerjik reaksiyon olduğunu hemen anladılar.”

“Tanrıya şükür yanında sen varmışsın. Yalnız olsa ve yardım çağıramasa neler olurdu düşünmek bile istemiyorum.”

“Bana haber verebilirdiniz,” diye araya girdi Liza. “Rendezvous’ta bekleyip durdum. Vinnie’ye kesin bir şey oldu diye meraktan öldüm.”

“Özür dilerim. Hiç aklıma gelmedi. O anda önceliğim Vinnie’ydi.”

“Elbette.” Magda biraz daha rahatlayarak gülümsedi. “Önemli olan Vince’in bir an evvel

tıbbi yardım almış olması.” Balo salonuna doğru baktı. “Bu iş için o kadar çalıştı ama şimdi hepsini kaçırdığına çok üzülecek.”

“Evet,” dedi Eve. “Kötü şans.”

Kontrol merkezine çıkan özel asansörün içine girdiklerinde Peabody’nin gözleri parlıyordu. “Tanrım Dallas, çok iyiydin. Belki oyuncu olmalıymışsın.”

“Evet ama şu anda bu çok kötü oldu. Yarın oğluyla ilgili gerçekler ortaya çıkınca Magda suratının ortasına koca bir yumruk yemiş gibi olacak. Onun için üzülüyorum.”

Asansörden indiler ve Roarke usulü ana kontrol merkezine girdiler.

Peabody otel sahibinin süitindeki şıklık karşısında kendini kaybetmişti. “Off! Dallas off!”

“Salyalarım akıtma Peabody, hiç hoş gözüküyor. Ve burada iş için olduğumuzu hatırla.”

Geniş bir daire şeklindeki oturma odasında metrelerce uzanan açık renkli ahşap zeminin üzeri sıcacık renkler, şık kumaşlar, inanılmaz mobilyalar ve el işi kilimlerle doluydu. Duvarlardan birindeki bakır heykel hafifçe eğilmiş, çiçekler ve otlarla bezeli serbest biçimli havuza berrak, masmavi bir su döküyordu.

Kubbe tavandan sarkan avize, aynı derin mavi tonunda olan yüzlerce kristalden oluşmuştu. Aynı ton köşedeki kuyruklu piyanoda ve inanılmaz güzel şöminenin mermerinde de kullanılmıştı.

İkinci kata uzanan spiral merdivenler bakırdı. Merdiven sahanlığında içinden sarmaşık gülleri yükselen ayaklı büyük vazolar vardı.

içerideki atmosfer o kadar güzeldi ki polislerin varlığı, bir sürü ekipman ve iki düzine takip monitörü bile ortamı bozamıyordu.

Eve yükselen kahkaha seslerini duyunca lüks odada hızla ilerleyerek bir kavisten döndü ve önüne çıkan yemek odasındaki manzaraya baktı. Kaşları çatıldı.

Uzun yemek masasının üzeri yiyecek doluydu. Manzarayı incelediğinde, *şölen uzun süredir devam ediyor demek ki*, diye düşündü. Büyük servis tabakları, kayık tabaklar ve kâselerin içi boştu, içerisi hâlâ ızgara et, baharat, sos ve erimiş çikolata kokuyordu.

McNab genç, gelecek vaat eden ve Eve’in nispeten yol yordam bildiğine güvendiği Memur TrueHeart da dahil olmak üzere birkaç polis memuru, Feeney, Roarke’ın ana güvenlik sorumlusu ve yılanın asıl başı odaya dağılmışlardı.

“Bu ne böyle?”

Eve’in sesini duyan McNab, ağzındakini yutmaya çalışırken öksürmeye başladı. Kıpırmızı kesildiğini gören Feeney yardımsever bir suratla sırtına vurmaya başladı. Polis memurları hazır ol pozisyonuna geçerken Roarke’ın adamı başını diğer tarafa çevirmeyi seçti. Roarke ise sıcak bir tonla onu selamladı.

“Merhaba Teğmen. Sana bir tabak hazırlayayım mı?”

“Sen ve sen” Eve parmağını polis memurlarına doğru salladı. “Hemen istasyonlarınızın başına. McNab, sen bir yüz karası. Çenendeki hardalı sil hemen.”

“Krema sosu efendim.”

“Sen.” Parmağın Roarke’a doğru uzattı. “Benimle geliyorsun.”

“Ne zaman istersen.”

Roarke arkasından gelirken Eve, bir monitörün başında ama kucağındaki tabaktan karides yiyen başka bir polis memurunun olduğu şık bir alana girdi. Eve ona buz gibi bir bakış atsa da hiç hızını kesmeden ana yatak odasına girene kadar ilerledi.

Sonra hızla arkasını döndü.

“Kahrolası bir parti vermiyoruz burada.”

“Elbette vermiyoruz.”

“New York’taki yiyecek stokunun yarısını adamlarımın önüne koymakla ne yaptığını sanıyorsun?”

“Karınlarını doyuruyorum. Birçok insan düzenli aralarla yemek yer.”

“Bir sandviç tabağı ya da bir-iki dilim pizzayı anlarını. Ama sen onları uyuşuk ve aptal bir hale sokacak kadar beslemişsin.”

“Teğmen daha önümüzde saatler var. Asıl stres, monotonluk ve sıkıntı yüzünden hepimiz uyuşur ve aptallaşırız.” Roarke, Eve’in kasılmış çenesini hafifçe kaldırarak yüzünü yavaşça sağa ve sola çevirdi. “Çok kötü değilmiş, bir ağırlı kesici daha gerekebilir.”

Eve, “McNab,” diye hırlayınca Roarke gülmesine engel olamadı.

“Tek hamlede o dağ gibi adamı devirmenden gerçekten çok etkilenmiş. Ama yüzünü kullanmak zorunda mıydın? Kendisini çok beğeniyorum.”

“Anlaşılan güncel raporunu almışsın.”

“Anlaşılan öyle. Yost’u ne zaman sorgulayacaksın?”

“Yarını beklemek zorundayım. Yaptıklarını ödeyecek Roarke. Yerel ve federal suçlamaların cezası yirmi yılı geçiyor. Bir daha gün ışığı görmeyecek. Maksimum korumalı, tek başına, hücre hapsinde olacak. Ve bunları kendisi de biliyor.” Roarke başını salladı. “Bunu ben de düşündüm. Onun zevklerine ve alışkanlıklarına sahip bir adam olarak, bundan sonraki yaşamı ölümden çok daha kötü olacak.”

“Pekâlâ.” Eve derin bir nefes aldı. “Bununla yetinmemiz gerekecek. İlk önceliğim Yost’u durdurmaktı ve bunun gecikmesini riske atamazdım. Ama onu da devreden çıkarmak şimdiki operasyonu batırabilir. Yost’un soyguna doğrudan dahil olduğunu sanmıyorum. O bir kiralık katil, hırsız değil. Ve onun tipindekiler bir soyguna karışarak kendilerini alçaltmaz. Yine de son birkaç günde Lane’i, Yost’u ve Connelly’yi gruptan çektik. Naples aptal değil. Harcadığı onca zamana ve paraya rağmen soygunu iptal edebilir.”

“Mick ona muhbirlik yapmaz.”

Eve bunu tartışmayacaktı. ‘Yapsın ya da yapmasın şu anda planın dışında. Naples’in baş güvenlik planlamacısı şu anda kaçak durumda, içerideki ana adamı hastanede, kiralık katili de sorguda... Belki Yost’un onun aleyhine ifade vermesini sağlayabiliriz. Belki. Gerçi karşılığında pek bir şey öneremeyeceğimizden pazarlıktan ziyade baskı meselesi önemli olacak. Diğer taraftan, hem bir suçu önlemiş olacağımız hem de Magda’nın müzayedesini olumsuz geçeceği için tatmin olabiliriz.”

“Peki sen tatmin olacak mısın?”

“Hayır. O adi herifi istiyorum. Yost’u Stowe’a vermek başka bir şeydi... Ama Naples ve geri kalanlar benim olacak. Ama diğer taraftan işimin her zaman tatmin edici olmadığını da

biliyorum. Öyle ya da böyle planladığımız gibi devam edeceğiz.”

Gece yarısı olduğunda Eve litrelerce kahve tüketmekten yüksek doza uğrayacak hale gelmişti. Oteldeki ortak alanların her santimini ekrandan incelemişti. Yanında Feeney ve Roarke’ın adamıyla güvenlik sistemindeki her değişkeni nokta nokta gözden geçirmişti.

Kumandanı içeri girdiğinde Eve ayağa kalktı ve ona son durum raporunu vermeye hazırlandı.

“Bir dakika Teğmen.” Whitney odanın diğer köşesini işaret ederek ona çağırdı. Gözleri koyu ve yorgun gözüküyordu. “Yost intihar etti.”

“Efendim?”

“İki saat önce federal gözetime teslim edilmişti. Binalarındaki maksimum korumalı hücreye giriş evraklarını düzenliyorlarmış. Görevlinin masasında bir fincan kahve varmış. Adi herif elleri kelepçeliyken fincanı alıp kırmayı ve bir parçasıyla kendi boğazını kesmeyi başarmış.”

“Yani sonuçta kolay yoldan kurtuldu,” diye mırıldandı Eve. “Ve ben de Naples’la olan bağlantıyı kaybettim.”

“Üzgünüm Teğmen.”

“Evet efendim. Haber verdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Ajan Jacoby’nin durumu nispeten umut vaat ediyor. Tıbbi ekip, kalbinin tedaviye cevap verdiğine inanıyor. Şu anda durumu sabit.”

“Güzel. Ve en azından bu kez operasyonu bozmak için ortalıkta olmayacak. Yani bozulacak bir operasyon olursa.”

“Bu işi bitirdiğini görmeyi çok isterim. Komuta sende.” Whitney gözlerini süitte gezdirdi. “Görünüşe göre bir kişilik daha yeriniz var.”

Eve keyifsiz bir tavırla, “Açık büfeye bir bakın efendim,” dedi. “Biraz etli dürümümüz kalmış olabilir.”

Eve oturma odasındaki ana monitör biriminin başına geçti. Buradan hedef alanların giriş ve çıkış bölümlerini görüp tarayabiliyordu. Otelin gece personeli işine her günkü gibi devam ediyordu.

Oda servisi arada sırada konuk odalarına tepsi bırakıyor veya boş tepsileri alıyordu. Bazı konuklar şehirde geçirdikleri bir geceden sonra otele giriş yapıyor, bazıları geceye başlamak üzere dışarı çıkıyordu.

Tıpkı şehrin kendisi gibi otel de asla tam bir sessizliğe gömülmüyordu. İş ve eğlence yirmi dört saat devam eden aktivitelerdi.

Eve, kırmızı kısa saten eteğiyle alt lobiden girişe doğru ilerleyen bir Lisanslı Eskort gördü. Kadın çok şık görünüyordu ve küçük dore çantasına hafifçe vurdu. Eve, *sağlam bir bahşiş anlaşılan*, diye düşünürken kadını içeri alan Liza’yı görünce dikkat kesildi.

Liza umursamaz bir tavırla etrafa baktı. Fazlaca umursamaz bir tavırla. Fazlaca, diye karar verdi Eve. “Feeney, şuna bir bak. Bence bizim hatunun üzerinde bir kayıt cihazı var. Arkadaşlarına içeriği gösteriyor.”

Feeney ekrana, “Odaklan ve büyüt,” talimatı verdi. “On sekizinci ve otuz altıncı bölümler

arası.”

Görüntü büyüyünce Feeney önce kendi kendine homurdandı, sonra daha dar bir bölüm için büyütme talimatı verdi. Eve, Liza’nın göğüs dekoltesinin çok yakın bir resmiyle burnunun burunaydı.

“Tanrım, bu harika.”

“Tanrım, Feeney.”

Feeney gözlerini kırıştırdı, kızardı. “Kızı demiyorum. O boynundaki şey. Bir mikro-kayıt cihazı. Lanet olası bir sanat harikası. Muhtemelen yüz seksen derecelik bir açı yolluyor şu anda. Ve tam sesli. Kapıcı burnunu çekse bu bebek onu algılar.”

“Yayını bozabilir misin?”

“Ah, evet. Roarke’ın bu ekipmanı ile aydan gelen bir yayına bile müdahale edebilirim.” Feeney bu fikir karşısında bir an o kadar istekli göründü ki Eve onu toparlama ihtiyacı duydu.

“Şimdi olmaz. Şimdilik bırakalım keşfi adamlara yollasın. Her şeyin yolunda ve olması gerektiği gibi olduğunu sansınlar. Tanrım Feeney, plandan vazgeçmemişler.” Eve bilek ünitesini kontrol etti. “Hedefe kırk beş dakika. Kızı takibe devam et,” diyerek ekibinin başına koşturdu.

Hedefe on beş dakika kala, Eve hareket merkezine yani balo salonunun bir alt katındaki toplantı odasına girdi. Liza çoktan balo salonu bölgesini gözden geçirmiş, hedefin önünden geçerek ortaklarına kilitli kapıları ve alarm ışıklarını kaydederek yollamıştı. Şimdi odasındaydı ve Feeney yayını bozmak için işaret bekliyordu. Elinde mastır kilitler olan iki polis memuru odasına girip kadını tutuklamak için hazırды.

Eve bunu kaçıracağına üzülüyordu.

Kayıt cihazını ayarladı. “Feeney, dinlemede misin?”

“Evet.”

Eve sesli ve görüntülü olarak diğer takım liderlerini de kontrol etti. Silahım kontrol etti, omuzlarını döndürdü ve rahatlamış olmalarına sevindi.

Roarke’ın odaya girmesiyle kaşları çatıldı. “Bu alana sivil girişi yasak. Üst kata git.”

“Burası benim otelim olduğundan hiçbir yere giriş yasağım yok. Komutanın da onay verdi. Bu işin içindeyim Teğmen.”

Gerçi Eve onun başının çaresine bakabileceğinden emindi. Hatta şu anda üzerindeki siyah kazağı ve siyah pantolonuyla soygunu gerçekleştirecekmiş gibi bir hali vardı.

“Silahlı mısınız?”

Roarke anlamlı bir şekilde Eve’in elindeki kayıt cihazına bakarak, söylediği her şeyin herkes tarafından duyulduğunu farkında olduğunu gösterdi. “Danışmanların silah taşıma yetkisi yoktur.”

Yani taşıyordu. Eve onun bir baskına silahsız gitmesini tercih etmediğinden konuyu uzatmadı.

Odaya toplanan kadın ve adamlara, “Harekete geçtiğimizde hızlı olacağız,” dedi. “Çabucak ve hızlıca etrafları sarılacak. Herkes takımıyla hareket edecek. Birbirinizin sırtını kollayacaksınız. Bu adamların kaçacak bir yeri olmayacak ve muhtemelen karşılık verecekler.

İstihbaratımıza göre bayıltıcı silahları olacak ama daha ölümcül bir şeyler taşımadıklarından emin olamayız. Ele geçirip silahları alınacak. Sinyallerini bozmamız bizim hedef bölgesindeki sinyallerimizi de etkileyecek. Dolayısıyla bu zaman dilimini minimumda tutacağız. Lenick, sivilce çelik yelek ve bir kayıt cihazı ayarla.”

Hedefe beş dakika kala Eve monitöre yapışmış haldeydi. Roarke ancak yanı başına geldiğinde başını kaldırdı. “Çelik yeleğin nerede?”

“Seninki nerede?”

“Benim giymem tercihe bağlı.”

“Ve sen giymemeyi tercih ediyorsun, çünkü çok rahatsız ve çabuk hareket etmeyi önüyor. İşte Monroe, tedarikçi girişine doğru ilerliyor. Çok kısa bir süre sonra muhbirlik yapanlardan hiç hoşlanmadığımı öğrenecek.”

“O da grubun kalanıyla hapsi boylayacak ama onu kovman için bir dakika zaman verilmesini sağlarım.”

“Teşekkür ederim.”

“Maksibüs geldi, tam programa göre. Sarıları yaktı. Hazır olun.”

Eve maksibüsün dönmesini ve gelen arabanın ön tamponuna çarpmasını izledi. Maksibüs altı yan tekerleğinin üzerine kalktı, takla attıktan sonra kıvılcımlar çıkararak yan binaya girdi.

Camların dağılarak etrafa saçılması çok etkileyiciydi. Dumanlar yükselmeye başladı. Kazayı fark eden insanlar kazaya doğru ya da kazadan uzağa doğru koşturmaya başladılar. Kuyumcunun alarm sisteminin çıkardığı sesler Eve’in kulaklarında çınlamaya başlamıştı.

Eve yandaki monitöre dönerek tedarik kamyonunun ağır ağır otelin arka girişine ilerlediğini gördü. Monroe gölgelerin arasından çıktı.

Kamyonetten atlayan altı adam da Roarke gibi siyahlar içindeydi. Ayrıca kafalarına oturan siyah bereler ve ellerini koruyup, parmaklarını sımsıkı saran eldivenler giymişlerdi.

“Mick de aralarında,” diye mırıldandı Roarke. “Tanrım kaçmamış. Bunu yapabilecek cesareti olduğunu düşünmemiştim.”

Eve, *bunu sonra düşünüyoruz*, diye düşündü. “Yedi, tekrar ediyorum, yedi şahıs batıdan binaya giriş yapıyor. Teslimat katından.”

“Bekle.” Roarke’ın uyarısıyla elini onun koluna koyarak ekrana baktı. Roarke “Kamyonda üç kişi daha var,” diye devam etti.

“Nereden biliyors?”

“Mick söylüyor. Aramızda eskiden kalma bir şifre. Kamyonda üç kişi, takip ve dinlemedeler. Polis tarzı el lazerleri var. Bir mini roket, ısı bombası, tam kapasite.”

Mick binaya girerken Roarke sonraki ekrana kayd. Arkadaşının ilk güvenlik panelinde çalışmaya başlamasını izlerken bir yandan da Eve’in yeni gelen verileri takımlara aktarmasını dinliyordu.

“Araç içindeki adamlar da silahlı. Önceden rapor edilen bayıltıcılardan daha fazlası. İki modifiye polis lazeri. Biri kadın, arkadan üçüncü. Yüz yüze dövüş uzmanı. Sağ botunda bıçağı var.” Roarke, Eve’e baktı. “Bunları Mick’in lehine kullanacaksın?”

Aslında soru sorar gibi tonlamamıştı, Eve’in adalet duygusuna güveniyordu.

“Olayı bitirelim, sonra elimden geleni yaparım.”

“Bak, ikinci kata çıktı. Eskisinden çok daha iyi durumda.”

Eve, Mick’in arkasını dönerek başparmağını kaldırmasını ve diğerleriyle servis merdivenlerinden çıkmaya başlamasını izledi. Hızlı ve düzenli ilerleyişleri, Eve’e çok fazla prova yaptıklarını gösteriyordu.

Ama o da hazırlıklıydı. Dikkatini iyice yoğunlaştırmış ve ekrana odaklanmıştı. Mick balo katındaki yangın çıkışı kapısında durdu, avuç içi kadar bir cihaz çıkardı, açarak dirsek boyu kadar uzattı. Parmakları hızlı ve seriydi. Eve aklından neler geçtiğini merak etti. Cihaz üç kez sinyal verdikten sonra yeşil ışığı yandı.

Kapıyı iteledi ve hedef alana doğru koşmaya başladı.

Eve, “Başlıyoruz. Harekete geçin,” diye talimat verdi. “Feeney, sinyali bozmaya hazır ol.”

Feeney’in, “Dinlemedeyim,” diyen sesi Eve’in kulaklarındaydı. “Kapıdalar, dış güvenlik üzerinde çalışıyorlar. Arkadan ikinci çok huzursuz. Terliyor. Hey, Dallas, adamı tanıdım. Görünüşe göre Gerade partiye bizzat katılmak istemiş.”

“Güzel.”

“Ve ilerliyorlar. E-dedektifler sinyali bozmaya hazır. Adam elle başka bir kod girdi. Kodu içerideki adamdan almış olmalılar. Yüzde otuz girişi tamamladılar.”

Eve balo salonu katına girdi ve elini kaldırdı. Karşı yönden diğer takım lideri aynı hareketi yaptı. Eve’in işaretleriyle harekete geçtiler. Son hızla.

Eve iletişim cihazına /“Sinyali boz!” diye bağırdıktan sonra kapıyı tekmeledi. “Polis! Eller havaya! Yukarı!” diye bağırdı. Kadının botlarına doğru eğilmesiyle parmak uçlarına doğru bir uyarı atışı yaptı.

Karşı ateş sesi duyuldu. Eve yana çekilip tetiğe basmak üzereyken, arka takımdan açılan bir şok ateşiyle siyahlı adamın yere yığıldığını gördü.

İçlerinden birisi devasa teşhir camlarına doğru atıldı. Cam teşhir patlayarak her yana savrulmaya başladı. Eve, yükselen çığlıklar ve siper almaya çalışan bedenler arasında Mick’in Roarke’a tüm dişlerini gösteren bir gülümseme yolladığını gördü.

Şaşırsın mı hoşuna mı gitsin karar vermeye çalışırken, siyahlı kadını fark etti. Kadın iki metrelik bir vazoyu Eve’in kafasına doğru savururken, çığlıklar atarak kendisi de vazoun arkasından Eve’e doğru atıldı.

Eve’in karar vermesi için yarım saniyesi vardı. Sağlam bir yüz yüze dövüşün inanılmaz keyfi ya da... lanet olsun diyerek silahını ateşledi ve rakibinin baygın yere düşüşünü izledi.

“Yazık oldu,” dedi Roarke, “izlemek çok keyifli olurdu.”

Mick’e döndü ve artık yapacak pek bir şey kalmadığından taşıma yetkisi olmayan silahı cebine soktu. “Kapıyı açtığın o cihazı biraz incelemek isterdim.”

“Polis gözetimine alınacakmış gibi bir his var içimde. Çok yazık oldu.” Mick başını çevirerek etrafı sarılmış eski çalışma arkadaşlarına doğru baktı. Sonra şık bir hareketle cihazı Roarke’a uzattıktan sonra ellerini yukarı kaldırdı.

Roarke daha sonra defalarca geriye dönüp bu anı hatırlayacaktı. Mick’in orada, tam karşısında nasıl keyifli ve heyecanlı bir şekilde durduğunu. Ve nasıl korumasız...

Mick'in gözlerindeki keyfin bir anda donduğunu ve anında paniğe döndüğünü hatırlayacaktı.

Roarke hızla dönerken eli cebine, silahına uzandı. Çok hızlıydı. Tanrım, hep çok hızlıydı. Ama bu sefer, bu sefer, yeterince hızlı olamamıştı.

Gerade'ın bel seviyesinde tuttuğu bıçak güçlü ışıkların altında parlıyordu. Adamın gözlerinde vahşi bir panik vardı. Roarke, Eve'in bağırıldığını duydu ve silahından çıkan dalgayı gördü. Ama o bile çok geç kalmıştı.

Aynı anda Mick, Roarke'ın önüne atılarak bıçağı tam karnına yedi.

"Lanet olsun!" Mick yüzünde şaşkın bir ifadeyle Roarke'a bakarak yere yığıldı.

"Tanrım, hayır!" Roarke onunla birlikte dizlerinin üzerine çökerek elini yaraya bastırmaya başladı. Yoğun ve koyu kan parmaklarının arasından taşıyordu.

Mick korkunç bir acı dalgasının arasından, "Küçük pislik," diyebilirdi. "Korkağın teki olduğunu biliyordum. Bir şey taşıdığından bile haberim yoktu. Ne kadar kötü?"

"Çok kötü değil."

"Lanet olsun, sen daha iyi bir yalancıydın."

"Bir ambulans ve cerrahi tıp ekibine ihtiyacım var." Eve hızla koşarak yanlarına geldi, eğildi ve iletişim cihazına bağırırmaya devam etti. "Bir yaralım var. Karnına bıçak yarası aldı. Hemen acil tıp desteği yollayın."

Sonra hiç düşünmeden ceketini çıkararak yaraya bastırması için Roarke'a verdi.

"Hey, bu çok tatlı bir hareket." Mick'in yüzü çoktan beyazdan griye dönmeye başlamıştı. "Yani affedildim mi Eve?"

"Sessiz kal." Eve diz çökerek Mick'in nabzını kontrol etti. "Yardım yolda."

"Ona borçluydum, biliyorsun değil mi?" Mick bakışlarını Roarke'a kaydırdı. Hafifçe gülümsedi. "Gerçi böyle candan bir ödeme beklemiyordum ama sana borçluydum. Tanrım... kimsenin yanında bu adam için bir ağrı kesicisi yok mu?" Mick boğulur gibi öksürürken çaresizce Roarke'ın elini sıkıyordu. "Beni bırakmazsın değil mi? İşte benim adamım."

"İyi olacaksın." Roarke sanki sadece istemek her şeyi düzeltebilirmiş gibi onun elini tüm gücüyle sıkıyordu. "Düzeleceksin."

"İşim bitti, biliyorsun." Dudaklarının arasından kan sızmaya başlamıştı. "İşaretlerimi anladın değil mi?"

"Evet, anladım."

"Eski günlerdeki gibi ha? Hatırlıyor musun..." Mick inleyerek nefes almaya çalıştı. "Londra'da valinin evini soyarken adam üst katta metresini düzüyordu? Karısı Bath'da kız kardeşinin yanına gitmişti?"

Roarke kanı durduramıyordu. Akmasına engel olamıyordu. Ölümün yaklaşan kokusunu duyabiliyordu ve tek yapabildiği Mick'in duymaması için dua etmektir. "Evet, sen üst kata çıkmıştın. Adamın kendi kamerasıyla ikisinin görüntülerini çektin. Sonra onları da kamerayı da adama geri satmıştık."

"Evet, evet... harika günlerdi. Hayatımın en güzel günleri. Tanrı kara kalbini korusun, annemin yine haklı çıkması ne garip. Ama en azından bıçağı karnıma şık bir otelde yedim,

üçüncü sınıf bir barda değil.”

“Konuşma artık Mick, ambulans yolda.”

“Ah, boş ver onları.” Mick çok derin bir iç geçirdi, gözleri bir an kristal kadar berraklaşmıştı. “Aziz Patrick’te benim için bir mum yakacak mısın?”

Roarke’ın boğazı kilitlendi, aklı reddetmeye çalışsa da başını sallayabilirdi. “Evet”

“Bu da bir şey. Roarke, sen benim için gerçek bir dost oldun. Senin o tek şeyi bulmana çok sevindim. Onu sakın kaybetme. Slan.”

Yüzünü diğer yana çevirdi ve gözleri kapandı.

“Hayır, Tanrım!” Roarke’ın çevresine, içine inanılmaz bir acı çöktü. Acı her yanına yayılmaya devam ederken, Mick’i göğsüne bastırıp sallanmaktan başka hiçbir şey yapamadı. Gözleri bu ızdırapla doluyken bakışlarını Eve’e doğru çevirdi.

Kanun işleri etraflarında son hızla devam ederken Eve kalktı, adamlarına ve içeri koşturan sağlık görevlilerine işaret etti. Ve kocasına doğru gitti. Yanına diz çökerek kollarını Roarke’a doladı ve onu kendine yasladı.

Roarke başını karısının göğsüne bastırarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Şafak sökerken Roarke düşünceleriyle baş başaydı. Yatak odasının penceresinde durmuş günün karanlığı bastırmasını, ince ince yaşama karışmasını izliyordu.

Öfke hissetmeyi umut ediyordu ve gerçekten de içinde bu öfkeyi arayıp durmuştu. Ama bulamamıştı.

Eve odaya girdiğinde arkasını dönmedi fakat hissettiği acının en kötü kısmı geçtiğini düşündü çünkü o artık evdeydi.

“Uzun bir gün geçirdin Teğmen.”

“Sen de öyle.” Eve onu tek başına bırakmak zorunda kaldığı saatler boyunca çok endişelenmişti. Ağzını açtı ama geri kapadı. Hayır, ona o boş, standart başın sağ olsun lafını söylemeyecekti. Roarke’a olmazdı, Mick konusunda olmazdı.

“Michel Gerade cinayet suçuyla yargılanacak, birinci derece. Boğulana kadar diplomatik dokunulmazlık diye bağırırsa da bir şey değişmeyecek. Kurtulamayacak.”

Roarke bir şey söylemeyince Eve elini saçına götürdü, sonra birinden ödünç aldığı ceketini çekiştirmeye başladı. “Sorguda onu mahvedebilirim,” diye devam etti. “İki Naples’ı da satacak. Gerçi işine yarayacağını bilse kendi çocuğunu bile satar.”

“Naples kaçtı, bir deliğe girdi ve orada kalacak.” Artık Eve’e doğru dönmüştü. “Bunu kontrol etmeyeceğimi mi sanıyordun? Onu kaybettik. En azından şimdilik onu ve orospu çocuğu oğlunu kaybettik. Onlar da en az cehennem de yanan Yost kadar uzak bize.”

Eve ellerini havaya kaldırdı. “Çok üzgünüm.”

“Ne için?” Roarke artık yarı aydınlık olan odada Eve’e doğru ilerledi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. “Ne için?” diye tekrarlayarak karısının yanaklarını ve alnını öptü. “Yapılabilecek her şeyi ve daha fazlasını yaptığın için mi? En sonunda, senin değil benim dostum olan bir adama kendi ceketini verdiğin için mi? Sana en çok ihtiyacım olduğunda yanımda olduğun

için mi?”

“Yanılıyorsun. Senin yaşamını kurtaran adam benim de dostumdur. Üstelik bize yardım etti ve onun sayesinde operasyona tam hazırlıklı olarak girdik. Ve Naples’ı ve piçini yakaladığımızda da yine onun katkısı olacak. Onun hakkında haklıymışsın. Mick’in içinde kan dökmeye dair tek hücre yokmuş. Ve en sonunda, o da senin arkanda durdu.”

“Bunları duysa çok önemli değil gibilerden bir şey söylerdi herhalde. Onu İrlanda’ya götürmek ve dostlarının yanına gömmek istiyorum.”

“O halde öyle yaparız. O bir kahramandı ve hatta NYPGT da ona bunu belirten bir ölüm sonrası nişanı verecek.”

Roarke, Eve’a baktı sonra bir adım geriledi. Eve’in hayretten ağzının açılmasına neden olacak şekilde kafasını geriye attı ve bir kahkaha patlattı. Kocaman, içten ve yüksek sesli bir kahkaha. “Ah, Tanrım eğer ölmemiş olsaydı herhalde bu onu kesin öldürürdü. Ölümünden sonra lanet polislerden bir nişan ha!”

Eve dişlerinin arasından, “Bu arada ben de lanet bir polis oluyorum,” diye hatırlattı.

“Alınma, sakın alınma benim güzel sevgilim.” Roarke onu kucağına alarak ayaklarını yerden kesti ve kendi etrafında döndürdü. Bu olanların Mick’in hoşuna gideceğini biliyordu. Roarke içindeki acının biraz hafiflediğini hissediyordu. “İnan bana, artık her neredeyse karnı yarılana kadar gülüyordur.”

Eve, Roarke’a bunun bir şaka olmadığını büyük bir onur olduğunu söyleyebilirdi. Onun düzeninde en yüksek ve en ciddi onurlardan biriydi. Ama Roarke’ın gözlerinin yine eskisi gibi parladığını görünce omuz silkti. “Gerçekten çok komikmiş, şimdi beni yere indir. Merkeze dönmeden biraz uyumak istiyorum. Yarın gece tüm o müzayede şeyi planlandığı gibi olacağından, yine uzun bir gece olacak.”

“Sonra uyuruz. Daha genciz.”

Roarke onu son bir kez daha döndürdü. *Güne ölümün yasını tutarak değil yaşamı kutlayarak başlayacağız*, diye düşündü.

Dudaklarını hâlâ kucağındaki Eve’in dudaklarına götürerek geniş odada ilerledi ve onu yatağa bıraktı.

New York Times çok satan yazarı Nora Roberts, Eve Dallas'ın yepyeni bir macerasıyla seriye kaldığı yerden devam ediyor.

Teğmen Eve Dallas, tanıdık bir yerde, kocasının otelinde hunharca işlenen bir cinayeti çözmek zorunda.

Lüks Roarke Palace Otel'in 4602 numaralı odasına çarşafları ve havluları değiştirmek üzere adımını atan temizlik görevlisi, en kötü kabusuna doğru yol almakta olduğundan habersizdir. Bir katil, ince gümüş bir kablo ile onu boğar. Katliamın sorumlusu ise yalnızca seçkin müşteriler için çalışan bir kiralık katil olan, müzik ve öldürme tutkunu Sly Host'tan başkası değildir. Teğmen Eve Dallas, katilin kimliğini bilse de bu davayı çözmesinde yardımcı olmayacaktır. Çünkü bu işin arkasında bir kişi daha yer almaktadır ve bu cinayeti emretmesi için kişisel bir sebebi vardır. Eve korkunç bir ihtimalle yüzleşmek zorunda kalır; aslında gerçek hedef kocası Roarke'tır.

"Çok eğlenceli."

"Sarsıcı ve yeni."

"Muhtemelen eşi benzeri yok."

Cosmopolitan

Booklist

Library Journal

sereniti

9 789944 825252

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**.com.tr

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi